

U S T A W A

z dnia

o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami^{1), 2)}

DZIAŁ I

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa:

- 1) zasady i tryb dokonywania wymiany informacji podatkowych z innymi państwami;
- 2) właściwość organów w zakresie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami;
- 3) obowiązki instytucji finansowych służące wymianie informacji podatkowych na wniosek właściwego organu;
- 4) obowiązki instytucji finansowych służące automatycznej wymianie informacji podatkowych o rachunkach raportowanych oraz kontrolę ich wykonywania;
- 5) obowiązki jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów służące automatycznej wymianie informacji podatkowych o tych jednostkach.

2. Ustawy nie stosuje się do wymiany informacji dla celów podatkowych na podstawie Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, oraz towarzyszących Uzgodnień Końcowych, podpisanych w Warszawie dnia 7 października 2014 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1647).

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:

- 1) dyrektywę Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającą dyrektywę 77/799/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 11.03.2011, str. 1, Dz. Urz. UE L 50 z 23.02.2012, str. 58, Dz. Urz. UE L 359 z 16.12.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 8);
- 2) dyrektywę Rady (UE) 2015/2060 z dnia 10 listopada 2015 r. uchylającą dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (Dz. Urz. UE L 301 z 18.11.2015, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy, ustawę z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA oraz ustawę z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw.

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) dyrektywie 2011/16/UE – rozumie się przez to dyrektywę Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającą dyrektywę 77/799/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 11.03.2011, str. 1, z późn. zm.³⁾);
- 2) informacjach podatkowych – rozumie się przez to informacje wymieniane z innymi państwami na podstawie ustawy, które mogą być istotne do celów stosowania i wykonywania przepisów prawa podatkowego państw dokonujących wymiany tych informacji;
- 3) państwie członkowskim – rozumie się przez to państwo członkowskie Unii Europejskiej;
- 4) rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378 – rozumie się przez to rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 2015/2378 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania niektórych przepisów dyrektywy Rady 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1156/2012 (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015, str. 19);
- 5) ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych – rozumie się przez to ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.⁴⁾);
- 6) ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych – rozumie się przez to ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1888);
- 7) ustawie – Ordynacja podatkowa – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.⁵⁾);

³⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 50 z 11.03.2011, str. 58, Dz. Urz. UE L 359 z 16.12.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 8.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 362, 596, 769, 1278, 1342, 1448, 1529 i 1540, z 2013 r. poz. 21, 888, 985, 1027, 1036, 1287, 1304, 1387 i 1717, z 2014 r. poz. 223, 312, 567, 598, 773, 915, 1052, 1215, 1328, 1563, 1644, 1662 i 1863, z 2015 r. poz. 73, 211, 251, 478, 693, 699, 860, 933, 978, 1197, 1217, 1259, 1296, 1321, 1322, 1333, 1569, 1595, 1607, 1688, 1767, 1784, 1844, 1893, 1925, 1932 i 1992 oraz z 2016 r. poz. 188, 195, 615, 780, 823, 929, 1010, 1206, 1550 i 1860.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 978, 1197, 1269, 1311, 1649, 1923, 1932 i 2184 oraz z 2016 r. poz. 195, 615, 846, 1228 i 1579.

- 8) właściwym organie – rozumie się przez to właściwą w sprawach podatkowych władzę danego państwa;
- 9) zagranicznym zakładzie – rozumie się przez to zagraniczny zakład, o którym mowa w art. 4a pkt 11 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Art. 3. W zakresie i na zasadach wynikających z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska, oraz innych umów międzynarodowych, których stroną jest Unia Europejska, informacje podatkowe mogą być udostępniane właściwemu organowi, pod warunkiem że wykorzystywanie udostępnionych informacji podatkowych nastąpi zgodnie z zasadami określonymi w tych umowach.

Art. 4. 1. Organy administracji publicznej oraz instytucje finansowe wymienione w art. 182 ustawy – Ordynacja podatkowa, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, są obowiązane do udzielenia informacji podatkowych w razie wystąpienia właściwego organu w zakresie i na zasadach określonych w dziale II oraz wynikających z ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania i innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.

2. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbowa”, a jego przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.

Art. 5. 1. Właściwym organem Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach wymiany informacji podatkowych z innymi państwami jest minister właściwy do spraw finansów publicznych i w tym zakresie przysługują mu uprawnienia organu podatkowego.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w celu zapewnienia sprawnej i skutecznej realizacji spraw, o których mowa ust. 1, a także usprawnienia obsługi podmiotów obowiązanych do przekazywania informacji podatkowych, może upoważnić, w drodze rozporządzenia, podległe organy do wykonywania czynności związanych z:

- 1) wymianą informacji podatkowych na wniosek i z urzędu z innymi państwami, w szczególności do występowania o udostępnienie informacji podatkowych i przekazywania właściwym organom wniosków i informacji podatkowych,
- 2) automatyczną wymianą informacji podatkowych,

- 3) udostępniania innym organom, na zasadach określonych w ustawie – Ordynacja podatkowa, informacji podatkowych uzyskanych w ramach ich wymiany z innymi państwami,
 - 4) nakładaniem kar pieniężnych
- określając szczegółowy zakres upoważnienia oraz terytorialny zasięg działania upoważnionych organów.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może upoważnić pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, izb skarbowych i urzędów kontroli skarbowej do bezpośredniej wymiany informacji podatkowych w związku z realizowaniem zadań z zakresu planowanych lub trwających jednoczesnych kontroli oraz do uczestnictwa w spotkaniach organizacyjnych dotyczących tych kontroli.

Art. 6. Do ujawnienia ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych i upoważnionym przez niego organom informacji podatkowych w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów ograniczających udostępnianie danych objętych tajemnicą prawnie chronioną, z wyjątkiem informacji niejawnych.

DZIAŁ II

Wymiana informacji podatkowych na wniosek i z urzędu z państwami członkowskimi

Art. 7. Wymiana informacji podatkowych z państwami członkowskimi następuje na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego lub z urzędu.

Art. 8. Wymiana informacji podatkowych z państwami członkowskimi nie obejmuje informacji podatkowych:

- 1) objętych przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w zakresie podatku od towarów i usług, ceł oraz podatku akcyzowego;
- 2) dotyczących składek na ubezpieczenie społeczne;
- 3) dotyczących opłaty skarbowej;
- 4) dotyczących należności o charakterze umownym, w szczególności wynagrodzeń za usługi użyteczności publicznej.

Art. 9. 1. Organ podatkowy występuje z wnioskiem do właściwego organu państwa członkowskiego o udzielenie informacji podatkowych oraz udziela mu informacji podatkowych za pośrednictwem ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

2. Wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta, marszałek województwa oraz samorządowe kolegium odwoławcze przekazują wniosek i informacje podatkowe do ministra właściwego do spraw finansów publicznych za pośrednictwem dyrektora izby skarbowej właściwego miejscowo ze względu na siedzibę wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starosty, marszałka województwa albo samorządowego kolegium odwoławczego.

Art. 10. Wniosek o udzielenie informacji podatkowych zawiera:

- 1) dane identyfikujące podmiot, którego informacje podatkowe mają dotyczyć: imię i nazwisko lub nazwę (firmę), adres i inne posiadane dane niezbędne do identyfikacji podmiotu, którego wniosek dotyczy;
- 2) wskazanie zakresu żądanych informacji podatkowych i celu ich wykorzystania;
- 3) stwierdzenie, że wyczerpano możliwości uzyskania informacji podatkowych na podstawie przepisów prawa krajowego państwa wnioskującego;
- 4) zobowiązanie się do objęcia tajemnicą udzielonych informacji podatkowych zgodnie z przepisami prawa krajowego państwa wnioskującego.

Art. 11. 1. Wniosek właściwego organu państwa członkowskiego wszczyna postępowanie w sprawie udzielenia informacji podatkowych.

2. Otrzymanie wniosku potwierdza się niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni roboczych od dnia jego otrzymania. Potwierdzenia dokonuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej. W przypadku braku możliwości potwierdzenia w ten sposób, potwierdzenia dokonuje się w postaci papierowej.

3. Postępowanie powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania wniosku. W przypadku gdy organ posiada już żądane informacje podatkowe, ich przekazanie następuje w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach można uzgodnić z właściwym organem państwa członkowskiego, że przekazanie informacji podatkowych nastąpi w terminach innych niż określone w ust. 3.

5. W przypadku braku możliwości udzielenia informacji podatkowych we właściwym terminie zawiadamia się właściwy organ państwa członkowskiego, podając przyczyny uniemożliwiające dotrzymanie terminu udzielenia informacji podatkowych oraz wskazując przewidywany termin udzielenia tych informacji. Zawiadomienie powinno nastąpić niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.

6. Odmowa udzielenia informacji podatkowych następuje bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie miesiąca od dnia otrzymania wniosku. Odmawiając udzielenia informacji podatkowych, podaje się przyczyny odmowy.

Art. 12. 1. Jeżeli dane zawarte we wniosku właściwego organu państwa członkowskiego nie są wystarczające do udzielenia informacji podatkowych, minister właściwy do spraw finansów publicznych niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie miesiąca od dnia otrzymania wniosku, wzywa ten organ do nadesłania w wyznaczonym terminie danych uzupełniających.

2. Bieg terminów, o których mowa w art. 11 ust. 3, rozpoczyna się od dnia następującego po dniu, w którym właściwy organ otrzymał brakujące dane.

3. W przypadku nieuzupełnienia wniosku zgodnie z wezwaniem, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw finansów publicznych odmawia udzielenia informacji podatkowych.

Art. 13. Minister właściwy do spraw finansów publicznych odmawia udzielenia informacji podatkowych właściwemu organowi państwa członkowskiego, jeżeli:

- 1) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że właściwy organ państwa członkowskiego nie wyczerpał możliwości uzyskania wnioskowanych informacji podatkowych na podstawie przepisów prawa krajowego;
- 2) organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej nie posiada uprawnień do uzyskania wnioskowanych informacji podatkowych;
- 3) odrębne przepisy, w tym ratyfikowane przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowe, uniemożliwiają udzielenie wnioskowanych informacji podatkowych lub wykorzystanie ich przez właściwy organ państwa członkowskiego dla celów wskazanych we wniosku;
- 4) udzielenie informacji podatkowych prowadziłyby do ujawnienia tajemnicy przedsiębiorstwa, tajemnicy przemysłowej, tajemnicy zawodowej lub procesu produkcyjnego;
- 5) udzielenie informacji podatkowych naruszyłoby porządek publiczny Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) właściwy organ państwa członkowskiego nie może udzielać informacji podatkowych o podobnym charakterze;

- 7) przepisy prawa krajowego wnioskującego państwa członkowskiego nie zapewniają objęcia informacji podatkowych tajemnicą na takich samych zasadach, na jakich są chronione takie same informacje podatkowe uzyskane na podstawie przepisów prawa krajowego tego państwa.

Art. 14. Wniosek o udzielenie informacji podatkowej może być w każdym czasie wycofany.

Art. 15. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udziela z urzędu właściwemu organowi państwa członkowskiego dostępnych informacji podatkowych o osiągniętych w roku podatkowym przez podatników podatku dochodowego od osób fizycznych mających miejsce zamieszkania na terytorium danego państwa członkowskiego dochodach z tytułu:

- 1) stosunku pracy,
- 2) stosunku służbowego,
- 3) spółdzielczego stosunku pracy,
- 4) pracy nakładczej,
- 5) zasiłków pieniężnych wypłaconych przez zakład pracy, o którym mowa w art. 31 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, oraz przez płatników, o których mowa w art. 42e ust. 1 tej ustawy,
- 6) działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 13 pkt 7 i 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych,
- 7) emerytur lub rent oraz innych świadczeń krajowych, o których mowa w art. 34 ust. 7 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych

– które zostały wykazane w deklaracjach składanych przez płatników podatku dochodowego od osób fizycznych.

2. Informacji podatkowych, o których mowa w ust. 1, udziela się co najmniej raz w roku w terminie 6 miesięcy od zakończenia roku podatkowego, w którym te informacje stały się dostępne dla organów podatkowych.

Art. 16. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udziela z urzędu informacji podatkowych właściwemu organowi państwa członkowskiego, gdy:

- 1) uprawdopodobnione jest uszczuplenie należności podatkowych lub obejście przepisów prawa podatkowego państwa członkowskiego;

- 2) korzystanie przez podatnika z ulg podatkowych może być podstawą powstania obowiązku podatkowego lub zwiększenia zobowiązania podatkowego w państwie członkowskim;
- 3) ustalenia postępowania podatkowego lub kontrolnego, dokonane w oparciu o informacje podatkowe uzyskane od właściwego organu państwa członkowskiego, mogą być użyteczne dla prawidłowego określania podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może udzielić z urzędu właściwemu organowi państwa członkowskiego informacji podatkowych, które mogą być mu przydatne.

3. Udzielenie informacji podatkowych w przypadku, o którym mowa w ust. 1, powinno nastąpić niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie miesiąca od dnia uzyskania dostępu do tych informacji.

4. Przepisy art. 13 stosuje się odpowiednio.

Art. 17. Organ, który otrzymał informacje podatkowe od właściwego organu państwa członkowskiego działającego z urzędu, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni roboczych, potwierdza ich otrzymanie. Potwierdzenia dokonuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej. W przypadku braku możliwości potwierdzenia w ten sposób, potwierdzenia dokonuje się w postaci papierowej.

Art. 18. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z właściwym organem państwa członkowskiego porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji podatkowych.

Art. 19. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w celu wymiany informacji podatkowych, zawierać z właściwym organem państwa członkowskiego porozumienia w zakresie przebywania upoważnionych przedstawicieli właściwego organu państwa członkowskiego w siedzibach organów podatkowych oraz ich obecności w toku postępowań podatkowych oraz w toku czynności kontrolnych.

2. Porozumienia nie mogą dotyczyć podmiotów, o których mowa w art. 13a ustawy – Ordynacja podatkowa, w przypadku nadania im uprawnień organów podatkowych.

3. Jeżeli w aktach sprawy są zawarte informacje podatkowe, których dotyczy wniosek właściwego organu państwa członkowskiego, przedstawiciele właściwego organu państwa

członkowskiego, w ramach zawartych porozumień, otrzymują kopie dokumentów zawierających te informacje.

Art. 20. Informacje podatkowe otrzymane od właściwego organu państwa członkowskiego można przekazać innemu właściwemu organowi państwa członkowskiego po uprzednim zawiadomieniu właściwego organu państwa członkowskiego, od którego pochodzą te informacje, o zamiarze ich przekazania i niewniesieniu przez ten organ sprzeciwu w terminie 10 dni roboczych od dnia zawiadomienia.

Art. 21. Organ, który otrzymał informacje podatkowe od właściwego organu państwa członkowskiego, przesyła informację zwrotną na temat wykorzystania otrzymanego materiału, jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego zwrócił się o taką informację. Informację zwrotną przesyła się niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania przez organ wiadomości o sposobie wykorzystania otrzymanych informacji podatkowych.

Art. 22. Wymiana informacji podatkowych, o której mowa w niniejszym dziale, następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej, przy użyciu standardowych formularzy do wymiany informacji, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378. W przypadku braku możliwości wymiany informacji podatkowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej, wymiany dokonuje się w postaci papierowej.

Art. 23. 1. W sprawach nieuregulowanych w art. 8–14 stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 1, 2, 5, 8, 9 i 14 działu IV oraz art. 143 ustawy – Ordynacja podatkowa.

2. Do doręczania pism w zakresie spraw, o których mowa w niniejszym dziale, stosuje się przepisy art. 154a i art. 154b ustawy – Ordynacja podatkowa.

DZIAŁ III

Automatyczna wymiana informacji o rachunkach raportowanych

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 24. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:

- 1) raportującej instytucji finansowej – rozumie się przez to polską instytucję finansową, z wyjątkiem instytucji wymienionych w art. 32 ust. 1;

- 2) polskiej instytucji finansowej – rozumie się przez to instytucję finansową będącą rezydentem Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem oddziałów i przedstawicielstw tej instytucji finansowej mających siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz oddział i przedstawicielstwo instytucji finansowej, która nie jest rezydentem Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli oddział lub przedstawicielstwo tej instytucji ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) instytucji finansowej z państwa uczestniczącego – rozumie się przez to instytucję finansową będącą rezydentem państwa uczestniczącego, z wyłączeniem oddziałów i przedstawicielstw tej instytucji finansowej mających siedzibę poza danym państwem uczestniczącym, oraz oddział instytucji finansowej, która nie jest rezydentem państwa uczestniczącego, pod warunkiem że ten oddział ma siedzibę w danym państwie uczestniczącym;
- 4) instytucji finansowej – rozumie się przez to instytucję powierniczą, instytucję depozytową, podmiot inwestujący lub zakład ubezpieczeń;
- 5) instytucji powierniczej – rozumie się przez to podmiot, który – w ramach istotnej części swojej działalności gospodarczej – przechowuje aktywa finansowe na rachunek innych osób, przy czym uważa się, że przechowywanie aktywów finansowych na rachunek innych osób stanowi istotną część działalności gospodarczej podmiotu, jeżeli jego przychody brutto przypadające na przechowywanie aktywów finansowych i na związane z tym usługi finansowe stanowią co najmniej 20% przychodów brutto tego podmiotu w krótszym z następujących okresów:
 - a) w okresie trzech lat, kończącym się 31 grudnia lub ostatniego dnia roku obrotowego, jeżeli nie są one tożsame, poprzedzającego rok, w którym jest dokonywane ustalenie tego udziału,
 - b) w okresie istnienia tego podmiotu;
- 6) instytucji depozytowej – rozumie się przez to podmiot, który przyjmuje depozyty w ramach prowadzonej działalności bankowej lub podobnej, w tym:
 - a) bank krajowy, bank zagraniczny, oddział banku krajowego za granicą oraz oddział banku zagranicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.⁶⁾),

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 559, 978, 1166, 1223, 1260, 1311, 1348, 1357, 1513, 1634, 1830, 1844, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615, 904, 996, 1177 i 1579.

- b) instytucję kredytową oraz oddział instytucji kredytowej, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe,
 - c) spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową oraz Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową;
- 7) podmiocie inwestującym – rozumie się przez to podmiot:
- a) który w ramach działalności gospodarczej wykonuje głównie co najmniej jedną z następujących czynności lub operacji na rzecz lub w imieniu innych osób:
 - obrót instrumentami rynku pieniężnego, czekami, weksłami, certyfikatami depozytowymi, instrumentami pochodnymi,
 - obrót walutą,
 - obrót pochodnymi instrumentami walutowymi, instrumentami pochodnymi na stopę procentową i indeksowymi instrumentami pochodnymi,
 - obrót zbywalnymi papierami wartościowymi lub towarowymi kontraktami terminowymi typu future,
 - zarządzanie indywidualnym i zbiorowym portfelem aktywów,
 - inne formy inwestowania, administrowania lub zarządzania aktywami finansowymi lub środkami pieniężnymi w imieniu innych osób, lub
 - b) którego przychody brutto przypadają głównie na inwestowanie lub reinwestowanie aktywów finansowych lub obrót tymi aktywami, jeżeli jest zarządzany przez inny podmiot będący instytucją depozytową, instytucją powierniczą, zakładem ubezpieczeń lub podmiotem inwestującym, o którym mowa w lit. a;
- 8) aktywach finansowych – rozumie się przez to:
- a) papier wartościowy,
 - b) udział w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością,
 - c) ogół praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej,
 - d) towarowy instrument pochodny,
 - e) umowę swapu,
 - f) umowę ubezpieczenia,
 - g) umowę renty,
 - h) kontrakty terminowe typu future, kontrakty terminowe typu forward lub opcje, dla których instrumentem bazowym są aktywa finansowe określone w lit. a–g
- przy czym aktywa finansowe nie obejmują niedłużnego, bezpośredniego udziału w nieruchomości;

- 9) zakładzie ubezpieczeń – rozumie się przez to krajowy zakład ubezpieczeń, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. poz. 1844 oraz z 2016 r. poz. 615), a także zagraniczny zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 55 tej ustawy, które zawierają pieniężną umowę ubezpieczenia lub umowę renty, bądź są zobowiązane do dokonywania płatności z tytułu tych umów;
- 10) rachunku finansowym – rozumie się przez to rachunek prowadzony przez instytucję finansową, z wyjątkiem rachunku wyłączanego z obowiązku raportowania na podstawie art. 31 ust. 2, obejmujący rachunek depozytowy i rachunek powierniczy, a także:
- a) w przypadku podmiotu inwestującego – jakikolwiek udział w kapitale, w tym w kapitale lub zyskach spółki osobowej będącej instytucją finansową oraz w aktywach netto funduszu inwestycyjnego przypadających na jednostkę uczestnictwa lub certyfikat inwestycyjny, lub wierzytelnościach wobec danej instytucji finansowej; rachunek finansowy nie obejmuje udziału podmiotu inwestującego w kapitale lub w wierzytelnościach wobec innego podmiotu będącego podmiotem inwestującym wyłącznie dlatego, że ten inny podmiot inwestujący:
 - udziela porad inwestycyjnych klientowi i działa w jego imieniu lub
 - zarządza portfelami na rzecz klienta i działa w jego imieniu do celów inwestowania aktywów finansowych zdeponowanych w imieniu klienta w instytucji finansowej innej niż taki podmiot lub do celów zarządzania lub administrowania takimi aktywami finansowymi,
 - b) w przypadku instytucji finansowej niewymienionej w lit. a – jakikolwiek udział w kapitale, w tym w kapitale lub zyskach spółki osobowej będącej instytucją finansową oraz w aktywach netto funduszu inwestycyjnego przypadających na jednostkę uczestnictwa lub certyfikat inwestycyjny, lub w wierzytelnościach wobec danej instytucji finansowej, jeżeli dana kategoria udziałów została utworzona w celu uniknięcia raportowania,
 - c) pieniężne umowy ubezpieczenia i umowy renty, zawarte lub wykonywane przez instytucję finansową, z wyjątkiem niezwiązanych z inwestowaniem, niezbywalnych, natychmiastowo wypłacanych rent dożywotnich, o których mowa w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, 585, 1311 i 1579), zawieranych z osobą fizyczną, które skutkują wypłatą

świadczenia emerytalnego lub rentowego w ramach rachunku wyłączzonego z obowiązku raportowania na podstawie art. 31 ust. 2;

- 11) rachunku depozytowym – rozumie się przez to rachunek prowadzony w celach komercyjnych, rachunek bieżący, rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy, rachunek terminowy, rachunek oszczędnościowy lub rachunek, którego potwierdzeniem jest certyfikat depozytowy, certyfikat oszczędnościowy, certyfikat inwestycyjny, certyfikat zadłużeniowy lub inny podobny instrument, prowadzony przez instytucję finansową w ramach działalności bankowej lub podobnej; rachunek depozytowy obejmuje również kwotę posiadaną przez zakład ubezpieczeń na podstawie gwarantowanej umowy inwestycyjnej lub podobnej umowy zobowiązującej do wypłaty lub uznania odsetek z tytułu tych umów;
- 12) rachunku powierniczym – rozumie się przez to rachunek obejmujący co najmniej jeden składnik aktywów finansowych przechowywany na rzecz innej osoby, z wyłączeniem umowy ubezpieczenia i umowy renty;
- 13) umowie renty – rozumie się przez to umowę, zgodnie z którą jedna ze stron zobowiązuje się względem drugiej do wypłacania świadczeń pieniężnych w danym okresie, ustalonym w całości lub w części lub przez określoną liczbę lat poprzez odniesienie się do oczekiwanej długości życia;
- 14) pieniężnej umowie ubezpieczenia – rozumie się przez to umowę ubezpieczenia, inną niż umowa reasekuracji zawarta między dwoma zakładami ubezpieczeń, która ma wartość pieniężną;
- 15) wartości pieniężnej – rozumie się przez to większą z poniższych wartości: kwotę świadczenia, do uzyskania której ubezpieczający jest uprawniony w momencie wykupu lub wypowiedzenia umowy, określoną bez dokonywania potrąceń z tytułu wcześniejszej rezygnacji z umowy lub pożyczki pod zastaw polisy, lub kwotę, którą ubezpieczający może pożyczyć na mocy umowy lub w związku z umową; do wartości pieniężnej nie wlicza się kwoty należnej na podstawie umowy ubezpieczenia:
 - a) wyłącznie z tytułu śmierci osoby ubezpieczonej, należnej na mocy umowy ubezpieczenia na życie,
 - b) jako świadczenie z tytułu szkody na osobie, świadczenie z tytułu choroby lub inne świadczenie stanowiące odszkodowanie z tytułu straty majątkowej poniesionej na skutek zajścia zdarzenia objętego ubezpieczeniem,

- c) jako zwrot uprzednio wpłaconych składek z potrąceniem opłat z tytułu kosztów ubezpieczenia, zgodnie z umową ubezpieczenia inną niż inwestycyjna umowa ubezpieczenia na życie lub umowa renty, w związku z odstąpieniem od umowy lub wypowiedzeniem umowy, zmniejszeniem ryzyka ubezpieczeniowego w okresie trwania umowy lub zwrot wynikający z błędu księgowego lub podobnego błędu odnoszącego się do składki,
 - d) jako premia ubezpieczeniowa dla ubezpieczającego, inna niż premia wypłacana w przypadku wypowiedzenia, pod warunkiem że premia ta dotyczy umowy ubezpieczenia, na podstawie której jedyne świadczenia należne określone są w lit. b,
 - e) jako zwrot składki z tytułu umowy ubezpieczenia, zgodnie z którą składka jest płatna przynajmniej raz w roku, jeżeli kwota składki nie przekracza kolejnej rocznej składki, która będzie należna z tytułu umowy;
- 16) istniejącym rachunku – rozumie się przez to:
- a) rachunek finansowy prowadzony przez raportującą instytucję finansową na dzień 31 grudnia 2015 r.,
 - b) rachunek finansowy posiadacza rachunku, bez względu na datę jego otwarcia:
 - posiadany w raportującej instytucji finansowej lub podmiocie powiązany będącym raportującą instytucją finansową, jeżeli jego posiadacz posiada również rachunek finansowy, o którym mowa w lit. a,
 - traktowany przez raportującą instytucję finansową jako jeden rachunek finansowy do celów spełnienia standardów w zakresie wymogów określonych w art. 44 ust. 1 i 3 oraz do celów stosowania zasad sumowania rachunków określonych w art. 40 i art. 41, wraz z rachunkiem finansowym, o którym mowa w lit. a oraz w tiret pierwsze, oraz innymi rachunkami finansowymi tego posiadacza rachunku,
 - względem którego raportująca instytucja finansowa jest uprawniona do stosowania procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu, takich jak stosowane wobec istniejącego rachunku finansowego, o którym mowa w lit. a,
 - którego otwarcie nie wymaga dostarczenia przez posiadacza rachunku nowych, dodatkowych lub zmienionych informacji o kliencie innych niż do celów automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych;

- 17) nowym rachunku – rozumie się przez to rachunek finansowy prowadzony przez raportującą instytucję finansową, otwarty w dniu 1 stycznia 2016 r. albo po tej dacie, chyba że dany rachunek finansowy traktuje się jako istniejący rachunek na podstawie pkt 16 lit. b;
- 18) istniejącym rachunku indywidualnym – rozumie się przez to istniejący rachunek posiadany przez co najmniej jedną osobę fizyczną;
- 19) nowym rachunku indywidualnym – rozumie się przez to nowy rachunek posiadany przez co najmniej jedną osobę fizyczną;
- 20) istniejącym rachunku podmiotów – rozumie się przez to istniejący rachunek posiadany przez co najmniej jeden podmiot;
- 21) rachunku o niższej wartości – rozumie się przez to istniejący rachunek indywidualny, którego łączne saldo lub wartość na dzień 31 grudnia 2015 r. nie przekraczają kwoty progowej 1 000 000 USD;
- 22) rachunku o wysokiej wartości – rozumie się przez to istniejący rachunek indywidualny, którego łączne saldo lub wartość na dzień 31 grudnia 2015 r. lub na dzień 31 grudnia któregośkolwiek z kolejnych lat przekraczają kwotę progową 1 000 000 USD;
- 23) nowym rachunku podmiotów – rozumie się przez to nowy rachunek posiadany przez co najmniej jeden podmiot;
- 24) osobie raportowanej – rozumie się przez to osobę z państwa uczestniczącego oraz osobę z państwa trzeciego inną niż:
 - a) spółka kapitałowa, której akcje są przedmiotem regularnego obrotu na co najmniej jednym uznanym rynku papierów wartościowych,
 - b) spółka będąca podmiotem powiązaniem spółki określonej w lit. a,
 - c) podmiot rządowy, organizacja międzynarodowa lub bank centralny, w rozumieniu odpowiednio art. 32 ust. 2–4,
 - d) instytucja finansowa;
- 25) osobie z państwa uczestniczącego – rozumie się przez to osobę fizyczną lub podmiot będący rezydentem państwa uczestniczącego na podstawie prawa podatkowego tego państwa uczestniczącego, lub masę spadkową po osobie zmarłej, która była rezydentem państwa uczestniczącego; podmiot niemający rezydencji do celów podatkowych traktuje się jako rezydenta państwa, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu tego podmiotu;

- 26) osobie z państwa trzeciego – rozumie się przez to osobę fizyczną lub podmiot będący rezydentem państwa trzeciego na podstawie prawa podatkowego tego państwa trzeciego, lub masę spadkową po osobie zmarłej, która była rezydentem państwa trzeciego; podmioty niemające rezydencji do celów podatkowych traktuje się jako rezydenta państwa, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu tego podmiotu;
- 27) państwie trzecim – rozumie się przez to inne niż Rzeczpospolita Polska oraz Stany Zjednoczone Ameryki państwo lub terytorium, które nie jest państwem uczestniczącym;
- 28) państwie uczestniczącym – rozumie się przez to:
 - a) inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej,
 - b) inne niż Stany Zjednoczone Ameryki państwo lub terytorium, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła porozumienie stanowiące podstawę do automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych i które zostało wymienione w obwieszczeniu wydanym na podstawie ust. 5,
 - c) inne niż Stany Zjednoczone Ameryki państwo lub terytorium wymienione w wykazie opublikowanym przez Komisję Europejską, z którym Unia Europejska zawarła porozumienie stanowiące podstawę do automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych i które zostało wymienione w obwieszczeniu wydanym na podstawie ust. 5;
- 29) osobie kontrolującej – rozumie się przez to beneficjenta rzeczywistego, o którym mowa w art. 2 ust. 1a ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2016 r. poz. 299 i 615);
- 30) NFE – rozumie się przez to podmiot, który nie jest instytucją finansową, z zastrzeżeniem pkt 31 lit. b;
- 31) pasywnym NFE – rozumie się przez to:
 - a) NFE niebędący aktywnym NFE,
 - b) podmiot inwestujący, o którym mowa w pkt 7 lit. b, niebędący instytucją finansową z państwa uczestniczącego;
- 32) aktywnym NFE – rozumie się przez to NFE spełniający jedno z następujących kryteriów:
 - a) mniej niż 50% dochodu brutto NFE za poprzedni rok kalendarzowy stanowi dochód pasywny, przez który rozumie się przychody z dywidend i inne przychody z udziału w zyskach osób prawnych, przychody ze zbycia udziałów (akcji), wierzytelności, odsetek i pożytków od wszelkiego rodzaju pożyczek, poręczeń

- i gwarancji, a także przychody z praw autorskich, praw własności przemysłowej, w tym z tytułu zbycia tych praw, a także zbycia i realizacji praw z instrumentów finansowych, oraz mniej niż 50% aktywów posiadanych przez NFE w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego stanowią aktywa, które przynoszą dochód pasywny lub są posiadane dla osiągnięcia dochodu pasywnego,
- b) akcje NFE są przedmiotem regularnego obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych lub NFE jest podmiotem powiązaniem podmiotu, którego akcje są przedmiotem regularnego obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych,
 - c) NFE jest podmiotem rządowym, organizacją międzynarodową lub bankiem centralnym, w rozumieniu odpowiednio art. 32 ust. 2–4, lub podmiotem będącym w całości własnością co najmniej jednego z tych podmiotów,
 - d) czynności dokonywane przez NFE obejmują głównie posiadanie, w całości lub w części, wyemitowanych akcji co najmniej jednej jednostki zależnej lub zapewnienie finansowania i świadczenia usług tym jednostkom zależnym, które prowadzą działalność w branżach lub sektorach innych niż działalność instytucji finansowej; podmiot nie kwalifikuje się do tego kryterium, jeżeli działa jako fundusz private equity, fundusz venture capital, fundusz typu leveraged buyout (LBO) lub jakkolwiek inny instrument inwestycyjny, którego celem jest nabycie lub finansowanie spółek, a następnie posiadanie udziałów w tych spółkach jako aktywów trwałych do celów inwestycji,
 - e) NFE nie prowadzi działalności gospodarczej i nie prowadził wcześniej takiej działalności, jednakże inwestuje kapitał w aktywa z zamiarem prowadzenia działalności innej niż działalność instytucji finansowej; NFE nie kwalifikuje się do tego kryterium po upływie 24 miesięcy od dnia utworzenia tego NFE,
 - f) NFE nie był instytucją finansową przez ostatnie pięć lat oraz jest w trakcie procesu likwidacji aktywów lub reorganizacji z zamiarem kontynuowania lub wznowienia działalności w zakresie innym niż działalność instytucji finansowej,
 - g) NFE zajmuje się głównie transakcjami finansowymi lub zabezpieczającymi z podmiotami powiązanimi, które nie są instytucjami finansowymi, lub na rzecz tych podmiotów oraz nie zapewnia finansowania ani nie świadczy usług zabezpieczających na rzecz innego podmiotu niebędącego podmiotem powiązaniem, pod warunkiem że grupa tych powiązanych podmiotów prowadzi przede wszystkim działalność inną niż działalność instytucji finansowej,

- h) NFE spełnia łącznie następujące kryteria:
- został utworzony i działa w swoim państwie rezydencji wyłącznie dla celów religijnych, charytatywnych, naukowych, artystycznych, kulturalnych, sportowych lub edukacyjnych lub został utworzony i działa w tym państwie jako organizacja zawodowa, organizacja przedsiębiorców, izba handlowa, organizacja pracy, organizacja rolnicza lub ogrodnicza, organizacja obywatelska lub organizacja prowadzona wyłącznie w celu wspierania opieki społecznej,
 - jest zwolniony z podatku dochodowego w państwie rezydencji,
 - nie posiada udziałowców ani członków, którzy są właścicielami lub beneficjentami dochodu lub aktywów NFE,
 - mające zastosowanie przepisy państwa rezydencji NFE lub dokumenty założycielskie NFE nie pozwalają na przekazanie ani wykorzystanie jego dochodu lub aktywów na rzecz osoby prywatnej lub podmiotu niebędącego podmiotem prowadzącym działalność charytatywną, z wyjątkiem gdy takie przekazanie lub wykorzystanie jest dokonywane zgodnie z prowadzoną przez NFE działalnością charytatywną, w ramach zapłaty wynagrodzenia za wykonane usługi lub zapłaty odzwierciedlającej wartość rynkową nabytego przez ten podmiot majątku,
 - mające zastosowanie przepisy państwa rezydencji NFE lub dokumenty założycielskie NFE wymagają, aby w przypadku likwidacji lub rozwiązania tego NFE wszystkie jego aktywa zostały przekazane podmiotowi rządowemu lub organizacji pożytku publicznego lub przypadły w udziale państwu rezydencji tego NFE lub jednostce terytorialnej niższego szczebla danego państwa;
- 33) posiadacz rachunku – rozumie się przez to osobę wymienioną lub zidentyfikowaną jako posiadacz rachunku finansowego przez instytucję finansową, która prowadzi ten rachunek, z tym że:
- w przypadku osoby, innej niż instytucja finansowa, posiadającej rachunek finansowy w imieniu lub na rzecz innej osoby, nie jest ona traktowana jako posiadająca rachunek w rozumieniu ustawy, lecz posiadającym rachunek jest ta inna osoba,

- w przypadku pieniężnych umów ubezpieczenia lub umów renty za posiadacza rachunku uznaje się osobę uprawnioną do otrzymania wartości pieniężnej lub do dokonania zmiany beneficjenta umowy, a w przypadku gdy brak jest osoby upoważnionej do otrzymania wartości pieniężnej lub do dokonania zmiany beneficjenta, za posiadacza rachunku finansowego uważa się osobę wskazaną w umowie jako właściciel oraz osobę, której przysługuje prawo do otrzymania płatności na warunkach tej umowy; w momencie wymagalności pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty osoba uprawniona do otrzymania płatności z tytułu umowy uznawana jest za posiadacza rachunku;
- 34) procedurach z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu – rozumie się przez to określone w przepisach o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz w wewnętrznych procedurach raportujących instytucji finansowych zasady stosowania przez te instytucje środków bezpieczeństwa finansowego wobec klienta;
- 35) podmiocie – rozumie się przez to osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, a także umowę, w szczególności spółki cywilnej, na podstawie której strony, które ją zawarły, zamierzają wspólnie realizować określone w niej cele lub zadania;
- 36) podmiocie powiązany – rozumie się przez to podmiot kontrolowany przez inny podmiot, podmioty pozostające pod wspólną kontrolą, lub podmioty będące podmiotami inwestującymi w rozumieniu pkt 7 lit. b, które są wspólnie zarządzane; w tym celu kontrola obejmuje ponad 50% bezpośredniego lub pośredniego udziału w prawie głosu na zgromadzeniu wspólników albo na walnym zgromadzeniu lub w kapitale tego podmiotu;
- 37) TIN – rozumie się przez to numer identyfikacyjny podatnika lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru, stosowany przez państwo rezydencji do identyfikacji osoby fizycznej lub podmiotu w celach podatkowych, w tym numer identyfikacji podatkowej (NIP) lub numer PESEL;
- 38) dowodzie w postaci dokumentu – rozumie się przez to:
 - a) certyfikat rezydencji, o którym mowa w art. 5a pkt 21 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych lub w art. 4a pkt 12 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych,

- b) w przypadku osoby fizycznej – dowód tożsamości wystawiony przez upoważniony organ, który wskazuje tożsamość osoby fizycznej i jest używany do jej identyfikacji,
 - c) w przypadku podmiotu – urzędową dokumentację wystawioną przez upoważniony organ, zawierającą nazwę podmiotu oraz adres głównego miejsca prowadzenia działalności w danym państwie będącym miejscem jego rezydencji, albo wskazującym państwo, w którym podmiot ten został zarejestrowany lub utworzony; w odniesieniu do istniejących rachunków podmiotów raportujące instytucje finansowe mogą użyć jako dowodu w postaci dokumentu każdej klasyfikacji znajdującej się w dokumentacji raportującej instytucji finansowej w odniesieniu do danego posiadacza rachunku, utrwalonej przez daną raportującą instytucję finansową zgodnie z jej praktyką biznesową do celów procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu lub do celów określonych w przepisach prawa innych niż cele podatkowe, która została:
 - określona na podstawie znormalizowanego systemu kodowania działalności gospodarczej oraz
 - wdrożona przez daną raportującą instytucję finansową przed datą wykorzystaną do zaklasyfikowania danego rachunku finansowego jako rachunku istniejącego, pod warunkiem że raportująca instytucja finansowa nie posiada informacji o tym, że ta klasyfikacja jest niepoprawna lub niezetelna,
 - d) zbadane sprawozdanie finansowe, dokument przedstawiający historię kredytową lub oceniający zdolność kredytową wystawiony przez osobę trzecią, wniosek o ogłoszenie upadłości oraz sprawozdanie organu nadzoru nad rynkiem papierów wartościowych;
- 39) znormalizowanym systemie kodowania działalności gospodarczej – rozumie się przez to system kodujący używany do klasyfikowania przedsiębiorstw według rodzaju działalności do celów innych niż cele podatkowe, w tym Polską Klasyfikację Działalności;
- 40) grupowej pieniężnej umowie ubezpieczenia – rozumie się przez to pieniężną umowę ubezpieczenia, zapewniającą ochronę ubezpieczeniową osób fizycznych, które przystąpiły do umowy za pośrednictwem pracodawcy, izby gospodarczej, związku zawodowego, innego stowarzyszenia lub grupy, oraz przewiduje zapłatę składki od każdego członka grupy lub członka kategorii w ramach grupy, która jest określona bez

względu na indywidualne cechy zdrowotne inne niż wiek, płeć i nałóg palenia danego członka lub kategorii członków danej grupy;

- 41) grupowej umowie renty – rozumie się przez to umowę renty, na podstawie której uprawnionymi są osoby fizyczne, które przystąpiły do umowy za pośrednictwem pracodawcy, stowarzyszenia, związku zawodowego lub innej grupy;
- 42) opiece klienta – rozumie się przez to pracownika instytucji finansowej przypisanego do konkretnego posiadacza rachunku finansowego i odpowiedzialnego za kontakt z nim;
- 43) uznanym rynku papierów wartościowych – rozumie się przez to rynek papierów wartościowych podlegający w państwie siedziby tego rynku nadzorowi właściwego organu nadzoru nad rynkiem finansowym, na którym średnia roczna wartość obrotu akcjami, według stanu na koniec każdego z trzech lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym ustalenie jest dokonywane, wynosi co najmniej 1 000 000 000 USD, przy czym jeżeli w ramach danego rynku papierów wartościowych wyodrębnione są inne rynki, na potrzeby ustalenia uwzględnia się wyłącznie rynek, na którym akcje danej spółki kapitałowej są notowane;
- 44) procedurach sprawozdawczych – rozumie się przez to określone w niniejszym dziale zasady przekazywania informacji o rachunkach finansowych objętych obowiązkiem raportowania;
- 45) procedurach należytej staranności – rozumie się przez to określone w niniejszym dziale zasady weryfikacji rachunków finansowych i identyfikacji rachunków finansowych objętych obowiązkiem raportowania.

2. Uznaje się, że podmiot wykonuje głównie co najmniej jedną z czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 7 lit. a, lub że przychody brutto podmiotu przypadają głównie na inwestowanie lub reinwestowanie aktywów finansowych lub obrót tymi aktywami, o których mowa w ust. 1 pkt 7 lit. b, jeżeli przychody brutto danego podmiotu przypadające na odpowiednie czynności stanowią co najmniej 50% przychodów brutto tego podmiotu w krótszym z następujących okresów:

- 1) okresie trzech lat, kończącym się 31 grudnia roku poprzedzającego rok, w którym jest dokonywane ustalenie tego udziału, lub
- 2) okresie istnienia tego podmiotu.

3. Uznaje się, że rachunek finansowy jest prowadzony przez instytucję finansową, która:
- 1) w przypadku rachunku powierniczego – przechowuje aktywa na rachunku, w tym instytucję finansową, która posiada aktywa we własnym imieniu, ale na rzecz posiadacza rachunku w takiej instytucji;
 - 2) w przypadku rachunku depozytowego – jest zobowiązana do dokonywania płatności w odniesieniu do danego rachunku, z wyłączeniem przedstawiciela instytucji finansowej, bez względu na to, czy taki przedstawiciel jest instytucją finansową;
 - 3) w przypadku jakiegokolwiek udziału w kapitale, w tym w kapitale lub zyskach spółki osobowej będącej instytucją finansową oraz w aktywach netto funduszu inwestycyjnego przypadających na jednostkę uczestnictwa lub certyfikat inwestycyjny, lub w wierzytelnościach wobec instytucji finansowej, w tym podmiotu inwestującego, stanowiącego rachunek finansowy – instytucja finansowa, w której udział jest posiadany;
 - 4) w przypadku pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty – jest zobowiązana do dokonywania płatności na podstawie danej umowy.

4. Adresem głównego miejsca prowadzenia działalności podmiotu jest miejsce faktycznego zarządu, z tym że adresem głównego miejsca prowadzenia działalności podmiotu nie jest adres instytucji finansowej, w której podmiot ma rachunek, skrytkę pocztową lub adres wykorzystywany wyłącznie do celów korespondencji, chyba że taki adres jest jedynym adresem wykorzystywanym przez dany podmiot i pojawia się jako adres zarejestrowany w jego dokumentach organizacyjnych.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określa, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, listę państw, o których mowa w ust. 1 pkt 28 lit. b i c w terminie do dnia 15 października każdego roku kalendarzowego.

Art. 25. 1. Na potrzeby stosowania przepisów niniejszego działu przyjmuje się, że instytucja finansowa jest rezydentem państwa, w którym zgodnie z prawem tego państwa podlega opodatkowaniu podatkiem od dochodów z uwagi na jej siedzibę lub zarząd lub inne kryterium o podobnym charakterze.

2. W przypadku braku możliwości określenia rezydencji instytucji finansowej w oparciu o zasadę przewidzianą w ust. 1, w tym w przypadku instytucji finansowych podlegających, zgodnie z prawem danego państwa, opodatkowaniu od dochodów na poziomie ich

wspólników lub członków, przyjmuje się, że instytucja finansowa jest rezydentem państwa, w którym:

- 1) jest zarejestrowana,
- 2) posiada miejsce faktycznego zarządu lub
- 3) podlega nadzorowi finansowemu.

3. W przypadku gdy zgodnie z zasadami określonymi w ust. 1 i 2 instytucja finansowa jest rezydentem co najmniej dwóch państw, przyjmuje się, że instytucja finansowa podlega procedurom sprawozdawczym i procedurom należytej staranności w odniesieniu do danego rachunku finansowego w państwie, w którym prowadzi ten rachunek.

Art. 26. Przeliczenia na złote polskie kwot wyrażonych w niniejszym dziale w dolarach amerykańskich dokonuje się według średniego kursu dolara amerykańskiego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na:

- 1) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień 31 grudnia danego roku kalendarzowego, jeżeli przepisy niniejszego działu określają daną kwotę na dzień 31 grudnia danego roku, albo
- 2) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok, na który dana kwota jest przeliczana – w pozostałych przypadkach – zaokrąglając w górę do pełnych tysięcy.

Rozdział 2

Obowiązki raportujących instytucji finansowych

Art. 27. 1. Raportujące instytucje finansowe są obowiązane do:

- 1) stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych;
- 2) rejestrowania czynności podejmowanych w ramach procedur należytej staranności;
- 3) gromadzenia dokumentacji wymaganej w ramach stosowania procedur należytej staranności, w szczególności oświadczeń o rezydencji podatkowej posiadaczy rachunków oraz osób kontrolujących i dowodów w postaci dokumentów.

2. Rejestrowanie czynności, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, obejmuje rejestrację daty, rodzaju oraz opisu przeprowadzonej czynności i może następować przy wykorzystaniu innych rejestrów prowadzonych w szczególności na potrzeby procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu.

Art. 28. 1. Raportujące instytucje finansowe przechowują:

- 1) rejestr czynności, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2,

2) dokumentację, o której mowa w art. 27 ust. 1 pkt 3,

3) informacje, o których mowa w art. 34 ust. 1 oraz w art. 36 ust. 2

– dotyczące rachunku finansowego objętego obowiązkiem raportowania przez okres pięciu lat, licząc od końca roku, w którym powstał obowiązek przekazania informacji o tym rachunku.

2. W przypadku likwidacji, połączenia, podziału oraz przekształcenia raportującej instytucji finansowej do przechowywania informacji stosuje się odpowiednio przepisy art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047).

Art. 29. Raportujące instytucje finansowe mogą korzystać z usług innych podmiotów w zakresie wykonywania obowiązków przewidzianych w niniejszym dziale, z wyłączeniem przekazywania informacji o rachunkach raportowanych oraz informacji o rachunkach nieudokumentowanych. Odpowiedzialność za wykonanie obowiązków ponosi raportująca instytucja finansowa.

Art. 30. 1. Raportująca instytucja finansowa wykonuje obowiązki określone w art. 24 ust. 1 pkt 1–4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922) w terminie pozwalającym na zrealizowanie przez osobę raportowaną jej uprawnień, określonych w rozdziale 4 tej ustawy, przed przekazaniem informacji, o których mowa w art. 33 ust. 1 oraz art. 36 ust. 1.

2. Raportująca instytucja finansowa zawiadamia niezwłocznie osobę raportowaną o prawdopodobieństwie naruszenia bezpieczeństwa jej danych osobowych gromadzonych i przetwarzanych na potrzeby automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych.

Rozdział 3

Procedury sprawozdawcze

Art. 31. 1. Obowiązkiem raportowania są objęte rachunki finansowe prowadzone przez raportującą instytucję finansową i znajdujące się w posiadaniu co najmniej jednej osoby raportowanej lub pasywnego NFE kontrolowanego przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną, pod warunkiem że zostaną one zidentyfikowane jako takie rachunki na podstawie procedur należytej staranności, zwane dalej „rachunkami raportowanymi”, a także istniejące rachunki indywidualne posiadane przez osoby o nieustalonej rezydencji, zwane dalej „rachunkami nieudokumentowanymi”.

2. Z obowiązku raportowania wyłączony jest:

- 1) rachunek emerytalny lub rentowy spełniający łącznie następujące warunki:
 - a) rachunek stanowi osobiste konto emerytalne lub jest częścią zarejestrowanego lub regulowanego planu emerytalnego lub rentowego, prowadzonego w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych lub rentowych, w tym renty inwalidzkiej lub świadczenia z tytułu śmierci,
 - b) składki wpłacane na ten rachunek podlegają odliczeniu lub wyłączeniu z opodatkowanego dochodu posiadacza rachunku lub są opodatkowane według stawki obniżonej bądź opodatkowanie dochodu z inwestycji z danego rachunku jest odroczone lub podlega stawce obniżonej,
 - c) jest wymagane przekazywanie organom podatkowym informacji dotyczących rachunku,
 - d) wypłaty z rachunku uzależnione są od osiągnięcia określonego wieku emerytalnego, od inwalidztwa lub od śmierci, lub wypłata środków przed wystąpieniem tych zdarzeń skutkuje nałożeniem kar,
 - e) ustalona wysokość rocznych składek nie przekracza kwoty progowej 50 000 USD albo ustalony maksymalny limit składek możliwych do wpłacenia na rachunek nie przekracza kwoty progowej 1 000 000 USD, przy zastosowaniu do każdego z tych warunków zasad sumowania rachunków określonych w art. 40 i art. 41; nie uznaje się, że rachunek finansowy nie spełnia takiego wymogu tylko dlatego, że może otrzymywać aktywa lub środki przenoszone z rachunku finansowego spełniającego wymogi określone w pkt 1 lub 2, lub z funduszu emerytalnego lub rentowego spełniającego wymogi określone dla powszechnego funduszu emerytalnego, zamkniętego funduszu emerytalnego lub funduszu emerytalnego podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego;
- 2) rachunek finansowy spełniający łącznie następujące warunki:
 - a) rachunek podlega regulacji jako instrument inwestycyjny do celów innych niż emerytury i jest przedmiotem obrotu na rynku papierów wartościowych bądź podlega regulacji jako instrument oszczędnościowy do celów innych niż emerytury,
 - b) składki wpłacane na ten rachunek podlegają odliczeniu lub wyłączeniu z opodatkowanego dochodu posiadacza rachunku lub są opodatkowane według stawki obniżonej bądź opodatkowanie dochodu z inwestycji z danego rachunku jest odroczone lub podlega stawce obniżonej,

- c) wypłaty z rachunku uzależnione są od spełnienia określonych kryteriów odnoszących się do celu rachunku inwestycyjnego lub oszczędnościowego, lub wypłata środków przed spełnieniem tych kryteriów skutkuje nałożeniem kar,
 - d) ustalona wysokość rocznych składek nie przekracza kwoty progowej 50 000 USD, przy zastosowaniu zasad sumowania rachunków określonych w art. 40 i art. 41; przy czym nie można uznać, że rachunek finansowy nie spełnia takiego wymogu tylko dlatego, że taki rachunek finansowy może otrzymywać aktywa lub środki przenoszone z rachunku finansowego spełniającego wymogi określone w pkt 1 lub 2, lub z co najmniej jednego funduszu emerytalnego lub rentowego spełniającego wymogi określone dla powszechnego funduszu emerytalnego, zamkniętego funduszu emerytalnego lub funduszu emerytalnego podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego;
- 3) umowa ubezpieczenia na życie, w przypadku której okres ważności ubezpieczenia upłynie zanim osoba ubezpieczona osiągnie wiek 90 lat, pod warunkiem że:
- a) składki wpłacane okresowo, których wysokość nie ulega zmniejszeniu w trakcie trwania umowy, są płatne co najmniej raz w roku w okresie obowiązywania umowy lub do momentu, gdy ubezpieczony osiągnie wiek 90 lat, w zależności od tego, który z tych okresów jest krótszy,
 - b) w umowie nie określono wartości środków, do których uprawniona byłaby osoba trzecia w drodze ich wypłaty, zaciągnięcia pożyczki lub w inny sposób, bez uprzedniego wypowiedzenia umowy,
 - c) kwota wypłacana w przypadku odstąpienia od umowy lub wypowiedzenia umowy, z wyłączeniem świadczenia z tytułu śmierci, nie przekracza łącznej wysokości wpłaconych składek, pomniejszonej o sumę opłat z tytułu śmiertelności, zachorowalności oraz innych kosztów niezależnie od tego, czy zostały faktycznie poniesione, za okres lub okresy obowiązywania umowy oraz wszelkich kwot wypłaconych przed odstąpieniem od umowy lub wypowiedzeniem umowy,
 - d) prawa wynikające z umowy nie zostały przeniesione na cesjonariusza w zamian za korzyść majątkową;
- 4) rachunek finansowy wchodzący wyłącznie w skład masy spadkowej, jeżeli dokumentacja dla tego rachunku zawiera kopie: testamentu zmarłego, aktu zgonu, prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku lub zarejestrowanego aktu poświadczenia dziedziczenia;

- 5) rachunek finansowy utworzony w związku z:
- a) postanowieniem lub wyrokiem sądu, lub
 - b) obowiązkiem instytucji finansowej obsługującej pożyczkę zabezpieczoną nieruchomością, dotyczącym przeznaczenia części płatności wyłącznie w celu ułatwienia płatności podatków lub ubezpieczeń związanych z nieruchomością w późniejszym terminie, lub
 - c) obowiązkiem instytucji finansowej dotyczącym wyłącznie ułatwienia płatności podatków w późniejszym terminie, lub
 - d) sprzedażą, zamianą lub dzierżawą bądź najmem, pod warunkiem, że rachunek finansowy spełnia następujące wymogi:
 - na rachunek są przekazywane wyłącznie środki z tytułu zadatków, zaliczek, depozytów w wysokości odpowiedniej dla zabezpieczenia zobowiązania bezpośrednio związanego z transakcją, z podobnych płatności lub z aktywów finansowych, które są zdeponowane na rachunku w związku ze sprzedażą, zamianą, dzierżawą lub najmem,
 - rachunek został utworzony i jest wykorzystywany wyłącznie w celu zabezpieczenia zobowiązania: nabywcy – do zapłaty ceny nabycia mienia, sprzedawcy – do pokrycia wszelkich zobowiązań warunkowych oraz wdzierżawiającego, dzierżawcy, wynajmującego lub najemcy – do zapłaty za wszelkie szkody dotyczące przedmiotu dzierżawy lub najmu,
 - aktywa pozostające na rachunku, w tym uzyskane z niego dochody, będą wypłacone lub w inny sposób przekazane na rzecz nabywcy, sprzedawcy, wdzierżawiającego, dzierżawcy, wynajmującego lub najemcy do momentu sprzedaży, zamiany, wykupu mienia albo wygaśnięcia dzierżawy lub najmu, również w celu spełnienia zobowiązań danej osoby,
 - rachunek finansowy nie jest rachunkiem depozytu zabezpieczającego lub podobnym rachunkiem utworzonym w związku ze sprzedażą lub zamianą składnika aktywów finansowych,
 - rachunek finansowy nie jest powiązany z rachunkiem, o którym mowa w pkt 6;
- 6) rachunek depozytowy spełniający następujące warunki:
- a) rachunek istnieje wyłącznie dlatego, że klient dokonuje płatności przekraczającej saldo debetowe w odniesieniu do karty kredytowej lub innego instrumentu kredytu odnawialnego, a nadpłacona kwota nie jest natychmiast zwracana klientowi,

- b) w dniu otwarcia rachunku instytucja finansowa posiada wdrożone procedury zapobiegające dokonaniu przez klienta nadpłaty, w tym obejmującej salda dodatnie wynikające ze zwrotu towarów, przekraczającej kwotę progową 50 000 USD albo zapewniające, że nadpłacone przez klienta kwoty przekraczające tę kwotę są zwracane w terminie 60 dni; nadpłata klienta nie odnosi się do salda dodatniego w zakresie spornych obciążeń;
- 7) rachunek zgłoszony przez Rzeczpospolitą Polską Komisji Europejskiej oraz ujęty w publikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej liście rachunków, które należy traktować jako rachunki wyłączone do celów załącznika I sekcja VIII część C pkt 17 lit. g dyrektywy 2011/16/UE.

Art. 32. 1. Z wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 27, jest wyłączona polska instytucja finansowa będąca:

- 1) podmiotem rządowym, organizacją międzynarodową lub bankiem centralnym, w zakresie, w jakim nie dokonuje płatności wynikającej ze zobowiązania związanego z komercyjną działalnością finansową odpowiadającą działalności prowadzonej przez zakład ubezpieczeń, instytucję powierniczą lub instytucję depozytową;
- 2) powszechnym funduszem emerytalnym, zamkniętym funduszem emerytalnym, funduszem emerytalnym podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego, lub kwalifikowanym wystawcą kart kredytowych;
- 3) podmiotem zgłoszonym przez Rzeczpospolitą Polską Komisji Europejskiej oraz ujętym w publikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej liście instytucji, które należy traktować jako nieraportujące instytucje finansowe do celów załącznika I sekcja VIII część B pkt 1 lit. c dyrektywy 2011/16/UE;
- 4) zwolnionym przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania.

2. Przez podmiot rządowy, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, rozumie się:

- 1) rząd państwa;
- 2) jednostki terytorialne państwa;
- 3) podmioty będące własnością danego państwa lub jednostek wymienionych w pkt 2;
- 4) organy lub instytucje sprawujące władzę w państwie, pod warunkiem że ich dochody netto są gromadzone na rachunku własnym lub innym rachunku danego państwa i nie przynoszą korzyści osobie prywatnej;

5) podmiot kontrolowany przez państwa, przez który rozumie się podmiot prawny niezależny od państwa, pod warunkiem że:

- a) podmiot ten jest własnością innego podmiotu rządowego i jest kontrolowany bezpośrednio lub za pośrednictwem podmiotu kontrolowanego przez inny podmiot rządowy,
- b) dochody netto tego podmiotu są gromadzone na jego własnym rachunku lub na rachunkach innego podmiotu rządowego i nie przynoszą korzyści osobie prywatnej,
- c) po rozwiązaniu tego podmiotu jego aktywa powierzane są innemu podmiotowi rządowemu.

3. Przez organizację międzynarodową, o której mowa w ust. 1 pkt 1, rozumie się:

1) organizację międzynarodową:

- a) w skład której wchodzi głównie państwa,
- b) która zawarła z danym państwem porozumienie w sprawie lokalizacji jej siedziby lub inne podobne porozumienie,
- c) której dochód nie przynosi korzyści osobom prywatnym;

2) podmioty będące własnością organizacji międzynarodowej, o której mowa w pkt 1.

4. Przez bank centralny, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, rozumie się instytucję określoną przez prawo lub wyznaczoną przez rząd jako centralny organ – inny niż rząd danego państwa – emitujący instrumenty przeznaczone do obiegu jako waluta niezależnie od tego, czy instytucja ta jest w całości lub w części własnością tego państwa.

5. Przez powszechny fundusz emerytalny, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się fundusz utworzony w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych, rentowych lub świadczeń z tytułu śmierci lub kombinacji tych świadczeń, na rzecz obecnych lub byłych pracowników co najmniej jednego pracodawcy lub osób przez nich wskazanych, pod warunkiem że fundusz:

- 1) nie ma żadnego beneficjenta, który miałby prawo do więcej niż 5% aktywów funduszu;
- 2) zapewnia przekazywanie właściwym organom podatkowym informacji o beneficjentach i wnoszonych przez nich składkach na rzecz funduszu;
- 3) spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:
 - a) jest zwolniony z opodatkowania od dochodów z inwestycji lub opodatkowanie takich dochodów jest odroczone lub podlega stawce obniżonej, ze względu na status funduszu jako programu emerytalnego,

- b) co najmniej 50% całkowitych składek na rzecz funduszu innych niż przeniesienie aktywów z innych programów wymienionych w ust. 5–7 lub z rachunków emerytalnych i rentowych, o których mowa w art. 31 ust. 2 pkt 1, pochodzi z wpłat pracodawców,
- c) przenoszenie środków lub wypłaty z funduszu są dozwolone tylko w przypadku wystąpienia zdarzeń związanych z przejściem na emeryturę, niepełnosprawnością lub śmiercią, z wyjątkiem przenoszenia środków do innych funduszy emerytalnych, o których mowa w ust. 5–7, lub do rachunków emerytalnych i rentowych, o których mowa w art. 31 ust. 2 pkt 1, lub dokonanie przeniesienia lub wypłaty środków przed wystąpieniem określonego zdarzenia skutkuje nałożeniem kar,
- d) składki wpłacane przez pracowników do funduszu, inne niż określone jako dozwolone wpłaty uzupełniające, są ograniczone zależnie od dochodu pracownika lub nie mogą przekroczyć kwoty progowej 50 000 USD rocznie, przy zastosowaniu zasad sumowania rachunków określonych w art. 40 i art. 41.

6. Przez zamknięty fundusz emerytalny, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się fundusz utworzony w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych, rentowych lub świadczeń z tytułu śmierci na rzecz obecnych lub byłych pracowników co najmniej jednego pracodawcy lub na rzecz osób wskazanych przez takich pracowników, pod warunkiem że:

- 1) fundusz liczy mniej niż 50 uczestników;
- 2) fundusz jest finansowany przez co najmniej jednego pracodawcę, który nie jest podmiotem inwestującym ani pasywnym NFE;
- 3) składki pracownika i pracodawcy na rzecz funduszu, z wyjątkiem przenoszenia aktywów z innych rachunków emerytalnych i rentowych, o których mowa art. 31 ust. 2 pkt 1, są ograniczone poprzez odniesienie do wysokości wypracowanego dochodu i wynagrodzenia pracownika;
- 4) uczestnicy, którzy nie są rezydentami państwa uczestniczącego, w którym dany fundusz został utworzony, nie są uprawnieni do więcej niż 20% aktywów funduszu;
- 5) fundusz zapewnia przekazywanie informacji organom podatkowym.

7. Przez fundusz emerytalny podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się fundusz utworzony przez podmiot rządowy, organizację międzynarodową lub bank centralny w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych, rentowych lub świadczeń z tytułu śmierci na rzecz beneficjentów lub uczestników będących obecnymi lub byłymi pracownikami, osobami wskazanymi przez

takich pracowników lub niebędących obecnymi lub byłymi pracownikami, jeżeli świadczenia zapewniane takim beneficjentom lub uczestnikom są wypłacane w zamian za usługi wykonane na rzecz podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego.

8. Kwalifikowanym wystawcą kart kredytowych, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest instytucja finansowa, która:

- 1) jest instytucją finansową tylko dlatego, że jest wydawcą karty płatniczej będącej kartą kredytową, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1572), akceptującym depozyty tylko wtedy, gdy klient dokonuje płatności przekraczającej saldo debetowe karty, a nadpłacona kwota nie jest natychmiast zwracana klientowi;
- 2) wdrożyła procedury zapobiegające dokonaniu przez klienta nadpłaty, w tym nadpłaty obejmującej salda dodatnie wynikające ze zwrotu towarów, przekraczającej kwotę progową 50 000 USD albo zapewniające, że nadpłacone przez klienta kwoty przekraczające tę kwotę są zwracane w terminie 60 dni; nadpłata klienta nie odnosi się do salda dodatniego w zakresie spornych obciążeń;

9. Przez zwolnione przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, rozumie się podmiot inwestujący regulowany przepisami ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1896), pod warunkiem że wszystkie jednostki uczestnictwa, certyfikaty inwestycyjne albo prawa uczestnictwa tego przedsiębiorstwa są w posiadaniu osób fizycznych lub podmiotów niebędących osobami raportowanymi, z wyjątkiem pasywnego NFE kontrolowanego przez osoby kontrolujące będące osobami raportowanymi, lub wszystkie te jednostki, certyfikaty albo prawa są posiadane za pośrednictwem takich osób fizycznych lub podmiotów; wyemitowanie certyfikatów inwestycyjnych albo praw uczestnictwa na okaziciela w formie dokumentu nie powoduje utraty przez podmiot inwestujący statusu zwolnionego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, jeżeli przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:

- 1) nie wyemitowało przed dniem wejścia w życie ustawy i nie wyemituje po tym dniu certyfikatów inwestycyjnych albo praw uczestnictwa na okaziciela;
- 2) umorzy wszystkie certyfikaty inwestycyjne albo prawa uczestnictwa po ich wykupieniu;

- 3) stosuje procedury należytej staranności i przekazuje wymagane informacje w odniesieniu do wszystkich certyfikatów inwestycyjnych albo praw uczestnictwa, gdy są one przedstawiane do wykupu w celu ich umorzenia lub dokonania innej płatności;
- 4) posiada polityki i procedury zapewniające, że certyfikaty inwestycyjne albo prawa uczestnictwa zostaną umorzone lub poddane dematerializacji niezwłocznie, jednak nie później niż przed dniem 1 stycznia 2018 r.

10. Przez dochód, który nie przynosi korzyści osobom prywatnym rozumie się dochód osób będących beneficjentami programu rządowego realizowanego dla dobra ogółu lub w ramach zarządzania określoną dziedziną administracji. Nie stanowi dochodu nieprzynoszącego korzyści osobom prywatnym dochód tych osób pochodzący z prowadzenia przez podmiot rządowy działalności komercyjnej, w tym działalności bankowej.

Art. 33. 1. Raportująca instytucja finansowa przekazuje, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, za okres roku kalendarzowego, informację o rachunkach raportowanych, utworzoną na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego, zwaną dalej „informacją o rachunkach raportowanych”.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie obejmuje informacji o rachunkach raportowanych zidentyfikowanych jako znajdujące się w posiadaniu osób z państw trzecich.

3. W przypadku rachunków raportowanych znajdujących się w posiadaniu osób z państw uczestniczących, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 28 lit. b i c, obowiązek określony w ust. 1 powstaje za rok następujący po roku, w którym dane państwo uczestniczące zostało wpisane na listę ogłaszaną w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 5.

Art. 34. 1. Informacja o rachunkach raportowanych zawiera:

- 1) imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia w przypadku osoby fizycznej, nazwę, adres, państwo lub państwa rezydencji oraz numer lub numery TIN osoby raportowanej będącej posiadaczem rachunku, a w przypadku podmiotu będącego posiadaczem rachunku, który zostanie zidentyfikowany jako kontrolowany przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną – nazwę, adres, państwo lub państwa rezydencji, numer lub numery TIN tego podmiotu oraz imię i nazwisko, adres, państwo

lub państwa rezydencji, numer lub numery TIN oraz datę i miejsce urodzenia tej osoby kontrolującej;

- 2) numer rachunku lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru;
- 3) nazwę i adres raportującej instytucji finansowej oraz TIN, o ile go posiada;
- 4) saldo rachunku lub wartość, w tym wartość pieniężną lub wartość wykupu – w przypadku pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty, ustaloną na koniec roku kalendarzowego, za który informacja jest przekazywana, oraz informację o zamknięciu tego rachunku – jeżeli został zamknięty w ciągu roku kalendarzowego, za który informacja jest przekazywana;
- 5) w przypadku rachunku powierniczego:
 - a) łączną kwotę brutto odsetek, łączną kwotę brutto dywidend oraz łączną kwotę brutto innych dochodów osiągniętych w związku z aktywami posiadanymi na rachunku, które zostały wpłacone lub uznane na rachunku w roku kalendarzowym,
 - b) łączną kwotę brutto przychodów ze sprzedaży lub umorzenia aktywów finansowych wpłaconych lub uznanych na poczet rachunku w roku kalendarzowym, w odniesieniu do których raportująca instytucja finansowa działała jako powiernik, broker, pełnomocnik lub inny przedstawiciel działający na rzecz posiadacza rachunku;
- 6) w przypadku rachunku depozytowego – łączną kwotę brutto odsetek wpłaconych lub uznanych na rachunku w roku kalendarzowym;
- 7) w przypadku rachunku finansowego innego niż wskazany w pkt 5 i 6, w odniesieniu do którego raportująca instytucja finansowa działa jako zobowiązany lub dłużnik – łączną kwotę brutto wpłaconą lub uznaną na rzecz posiadacza rachunku w roku kalendarzowym, w tym łączną kwotę umorzeń dokonanych na rzecz posiadacza rachunku.

2. Nie jest wymagane przekazanie informacji o:

- 1) TIN oraz dacie urodzenia osoby raportowanej w odniesieniu do istniejącego rachunku raportowanego, jeżeli dane te nie znajdują się w dokumentacji raportującej instytucji finansowej, a ich gromadzenie przez raportującą instytucję finansową nie jest wymagane na mocy przepisów prawa krajowego lub Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem ust. 3;
- 2) TIN, jeżeli nie został nadany przez państwo rezydencji;

- 3) miejscu urodzenia, chyba że:
- a) raportująca instytucja finansowa jest obowiązana uzyskać i przekazać dane dotyczące miejsca urodzenia na podstawie prawa krajowego, jest lub była obowiązana uzyskać i przekazać te dane na podstawie prawa Unii Europejskiej,
 - b) jest dostępna wśród danych posiadanych przez raportującą instytucję finansową, które można przeszukać elektronicznie.

3. Jeżeli raportująca instytucja finansowa nie posiada danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1, jest obowiązana dołożyć racjonalnych starań, aby uzyskać te dane przed końcem drugiego roku kalendarzowego następującego po roku, w którym dany istniejący rachunek został zidentyfikowany jako rachunek raportowany.

4. Racjonalne starania, o których mowa w ust. 3, oznaczają rzeczywiste działania podjęte w celu uzyskania od posiadacza rachunku raportowanego informacji o jego TIN i dacie urodzenia. Działania te są podejmowane co najmniej raz w roku, od momentu zidentyfikowania istniejącego rachunku jako rachunku raportowanego, do końca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, w którym nastąpiła identyfikacja, i obejmują, w szczególności:

- 1) podjęcie próby kontaktu z posiadaczem rachunku;
- 2) wystąpienie z żądaniem przekazania informacji, załączanym do dokumentacji;
- 3) weryfikację informacji dostarczonych raportującej instytucji finansowej przez podmiot powiązany, w formie elektronicznej, zgodnie z zasadami dotyczącymi sumowania rachunków określonymi w art. 40 i art. 41.

Art. 35. 1. Informacja o rachunkach raportowanych wskazuje walutę, w której określone jest saldo lub wartość rachunku raportowanego lub inne kwoty, o których mowa w art. 34 ust. 1.

2. Jeżeli saldo lub wartość rachunku raportowanego są wyrażone w więcej niż jednej walucie, raportująca instytucja finansowa ustala walutę, w której takie saldo lub wartość zostaną wyrażone w informacji o rachunkach raportowanych.

3. W celu określenia salda lub wartości rachunku raportowanego w walucie ustalonej zgodnie z ust. 1 raportująca instytucja finansowa przelicza saldo lub wartość rachunku, korzystając z tabeli kursów średnich ogłoszonej przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy roku kalendarzowego, za który przekazywana jest informacja o rachunkach raportowanych.

Art. 36. 1. Raportująca instytucja finansowa przekazuje, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, za okres roku kalendarzowego, informację o rachunkach nieudokumentowanych, utworzoną na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego, zwaną dalej „informacją o rachunkach nieudokumentowanych”.

2. Informacja o rachunkach nieudokumentowanych zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz datę i miejsce urodzenia posiadacza rachunku oraz jego TIN, o ile raportująca instytucja finansowa jest w jego posiadaniu;
- 2) numer rachunku lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru;
- 3) nazwę i adres raportującej instytucji finansowej oraz TIN, o ile go posiada.

Art. 37. 1. Raportująca instytucja finansowa może skorygować uprzednio złożoną informację o rachunkach raportowanych oraz informację o rachunkach nieudokumentowanych.

2. Uprawnienie do skorygowania informacji o rachunkach raportowanych oraz informację o rachunkach nieudokumentowanych:

- 1) ulega zawieszeniu na czas trwania kontroli, o której mowa w rozdziale 9 – w zakresie objętym tą kontrolą;
- 2) przysługuje nadal po zakończeniu tej kontroli.

3. Korekta informacji o rachunkach raportowanych oraz informacji o rachunkach nieudokumentowanych złożona w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, nie wywołuje skutków prawnych. Minister właściwy do spraw finansów publicznych zawiadamia składającego korektę o jej bezskuteczności.

Rozdział 4

Ogólne zasady należytej staranności

Art. 38. Rachunek finansowy zostaje uznany za rachunek raportowany począwszy od dnia, w którym został zidentyfikowany jako taki rachunek na podstawie procedur należytej staranności.

Art. 39. Saldo lub wartość rachunku są określane na ostatni dzień roku kalendarzowego, za który sporządzana jest informacja o rachunkach raportowanych.

Art. 40. 1. W celu określania łącznego salda lub wartości rachunków finansowych, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana sumować wszystkie rachunki finansowe prowadzone przez raportującą instytucję finansową lub podmiot powiązany, jednak wyłącznie w takim zakresie, w jakim:

- 1) systemy informatyczne raportującej instytucji finansowej łączą ze sobą rachunki finansowe przez odniesienie do elementu danych, takiego jak numer klienta lub TIN;
- 2) systemy te pozwalają na sumowanie sald lub wartości rachunków.

2. Współposiadaczowi rachunku finansowego przypisuje się całe saldo lub wartość posiadanych wspólnie rachunków finansowych do celów stosowania wymogów sumowania określonych w ust. 1.

Art. 41. W celu określenia łącznego salda lub wartości rachunków finansowych posiadanych przez osobę na potrzeby ustalenia, czy rachunek finansowy jest rachunkiem o wysokiej wartości, raportująca instytucja finansowa jest również obowiązana do sumowania wszystkich rachunków finansowych, o których opiekun klienta wie lub ma podstawy sądzić, że rachunki te, z wyjątkiem rachunków powierniczych, są bezpośrednio lub pośrednio przez tę samą osobę założone, posiadane lub kontrolowane.

Art. 42. W przypadkach, w których przepisy niniejszego działu przewidują odniesienie salda lub wartości rachunku raportowanego do kwoty progowej, a saldo lub wartość ta wyrażona jest w walucie obcej, saldo lub wartość rachunku raportowanego przelicza się na złote polskie według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień, na który ta kwota progowa jest określona, zaokrąglając w górę do pełnych złotych. Jeżeli dzień ten nie jest dniem roboczym, przeliczenia dokonuje się według kursu na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień, na który przepisy niniejszego działu określają kwotę progową.

Art. 43. 1. Na żądanie raportującej instytucji finansowej posiadacz rachunku lub osoba kontrolująca są obowiązani składać oświadczenia o rezydencji podatkowej oraz przedstawiać dokumenty wymagane na podstawie procedur należytej staranności.

2. Występując z żądaniem złożenia oświadczeń, o których mowa w ust. 1, raportująca instytucja finansowa może dokonać wstępnego wypełnienia oświadczenia posiadanymi przez nią informacjami lub informacjami uzyskanymi od posiadacza rachunku, w tym w toku procedury założenia rachunku finansowego, z wyłączeniem informacji o państwie rezydencji.

3. Zakres informacji przedstawianych w oświadczeniach o rezydencji podatkowej obejmuje:

- 1) w przypadku posiadacza indywidualnego rachunku:
 - a) nazwisko, imię lub imiona oraz datę i miejsce urodzenia,
 - b) aktualne miejsce zamieszkania oraz adres do korespondencji, w przypadku gdy jest inny niż miejsce zamieszkania, ze wskazaniem państwa, miejscowości, kodu pocztowego, ulicy, numeru domu, numeru lokalu,
 - c) państwo lub państwa rezydencji podatkowej,
 - d) TIN dla każdego państwa rezydencji podatkowej, a w przypadku jego braku informację o tej okoliczności i powodach jej wystąpienia,
 - e) numer i serię dowodu tożsamości;
- 2) w przypadku posiadacza rachunku podmiotu:
 - a) nazwę,
 - b) informacje, o których mowa w pkt 1 lit. b–d,
 - c) status oraz rodzaj posiadacza rachunku jako NFE, aktywny NFE albo pasywny NFE,
 - d) nazwisko, imię lub imiona osób kontrolujących posiadacza rachunku będących osobami raportowanymi;
- 3) w przypadku osoby kontrolującej:
 - a) informacje, o których mowa w pkt 1,
 - b) nazwę podmiotu kontrolowanego lub podmiotów kontrolowanych.

Art. 44. 1. Raportująca instytucja finansowa nie może przyjąć za podstawę ustalenia rezydencji podatkowej posiadacza rachunku finansowego złożonego oświadczenia lub dowodu w postaci dokumentu w przypadku powzięcia wątpliwości co do poprawności i rzetelności danych w nich zawartych.

2. W odniesieniu do nowych rachunków podmiotów raportująca instytucja finansowa w celu ustalenia, czy osoba kontrolująca pasywny NFE jest osobą raportowaną, może przyjąć za podstawę ustalenia rezydencji podatkowej tej osoby oświadczenie posiadacza rachunku albo takiej osoby kontrolującej.

3. W odniesieniu do istniejących rachunków podmiotów, raportująca instytucja finansowa może przyjąć jako dowód w postaci dokumentu klasyfikację określoną przez tę instytucję z wykorzystaniem znormalizowanego systemu kodowania działalności gospodarczej, przyjętą i wdrożoną przed datą identyfikacji istniejącego rachunku, zgodnie

z jej praktyką biznesową do celów procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu lub do innych celów określonych w przepisach odrębnych, pod warunkiem braku wątpliwości co do poprawności i rzetelności tej klasyfikacji.

Art. 45. Posiadacz rachunku finansowego jest obowiązany poinformować raportującą instytucję finansową o zmianie okoliczności, która ma wpływ na jego rezydencję podatkową lub powoduje, że informacje zawarte w złożonym przez niego oświadczeniu stały się nieaktualne, oraz złożyć raportującej instytucji finansowej odpowiednio zaktualizowane oświadczenie w terminie 30 dni od dnia, w którym nastąpiła zmiana okoliczności.

Art. 46. Zmiana okoliczności obejmuje zmianę lub dodanie informacji odnoszących się do statusu osoby jako osoby raportowanej, posiadacza rachunku, rachunku finansowego lub rachunku z nim powiązanego, przy zastosowaniu zasad dotyczących sumowania rachunków określonych w art. 40 i art. 41, jeżeli taka zmiana lub dodanie informacji wpływają na status osoby lub posiadacza rachunku jako osoby raportowanej.

Art. 47. 1. W przypadku zmiany okoliczności skutkującej powzięciem przez raportującą instytucję finansową wątpliwości co do poprawności i rzetelności danych zawartych w złożonym oświadczeniu o rezydencji podatkowej instytucja finansowa nie uwzględnia tego oświadczenia i jest obowiązana uzyskać aktualne oświadczenie o rezydencji podatkowej, w terminie 90 dni od powzięcia informacji o takiej zmianie okoliczności.

2. Do dnia uzyskania aktualnego oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, raportująca instytucja finansowa traktuje posiadacza rachunku jako rezydenta zgodnie z treścią pierwotnego oświadczenia.

3. W przypadku nieuzyskania aktualnego oświadczenia w terminie, o którym mowa w ust. 1, raportująca instytucja finansowa traktuje posiadacza rachunku zarówno jako rezydenta państwa ustalonego zgodnie z treścią pierwotnego oświadczenia oraz państwa, co do którego ma podstawy sądzić, że posiadacz rachunku stał się jego rezydentem do celów podatkowych na skutek wystąpienia zmiany okoliczności.

Art. 48. 1. Raportująca instytucja finansowa przyjmuje, że niebędący właścicielem beneficjent pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty otrzymujący świadczenie z tytułu śmierci nie jest osobą raportowaną i nie traktuje rachunku finansowego posiadanego przez tego beneficjenta jako rachunku raportowanego, chyba że raportująca instytucja finansowa posiada informację, że beneficjentem jest osoba raportowana.

2. Jeżeli informacje związane z beneficjentem zgromadzone przez raportującą instytucję finansową zawierają dane określone w art. 50, raportująca instytucja finansowa może przyjąć, że beneficjentem pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty jest osoba raportowana. W takim przypadku raportująca instytucja finansowa jest obowiązana stosować procedury określone w art. 50.

Art. 49. W przypadku grupowej pieniężnej umowy ubezpieczenia lub grupowej umowy renty, raportująca instytucja finansowa może traktować rachunek finansowy, który służy do obsługi tych umów, jako rachunek finansowy niebędący rachunkiem raportowanym do dnia, w którym określona kwota staje się należna na rzecz pracownika, posiadacza świadectwa lub beneficjenta, jeżeli dany rachunek finansowy spełnia następujące warunki:

- 1) grupowa pieniężna umowa ubezpieczenia lub grupowa umowa renty są zawarte na rzecz pracodawcy i obejmują co najmniej 25 pracowników lub posiadaczy świadectwa;
- 2) pracownicy lub posiadacze świadectwa są uprawnieni do otrzymania jakiegokolwiek wartości umowy związanej z ich udziałami oraz do wyznaczenia beneficjentów świadczenia wypłacanego z tytułu śmierci pracownika;
- 3) łączna kwota należna każdemu pracownikowi, posiadaczowi świadectwa lub beneficjentowi nie przekracza kwoty progowej 1 000 000 USD.

Rozdział 5

Procedura należytej staranności wobec istniejących rachunków indywidualnych

Art. 50. 1. W celu ustalenia, czy posiadacz indywidualnego rachunku o niższej wartości jest osobą raportowaną, raportująca instytucja finansowa, posiadająca w swojej dokumentacji jego aktualny adres zamieszkania ustalony w oparciu o dowód w postaci dokumentu, traktuje posiadacza indywidualnego rachunku jako rezydenta do celów podatkowych państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, w którym ten adres jest zlokalizowany.

2. W przypadku gdy raportująca instytucja finansowa nie posiada aktualnego adresu zamieszkania posiadacza, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązana, w celu ustalenia rezydencji do celów podatkowych posiadacza rachunku, przeszukać elektronicznie posiadane dane, pod kątem ustalenia:

- 1) aktualnego adresu korespondencyjnego lub adresu zamieszkania, w tym skrytki pocztowej, w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim;
- 2) co najmniej jednego numeru telefonu w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim i żadnego numeru telefonu w Rzeczypospolitej Polskiej;

- 3) stałych zleceń przelewu środków na rachunek prowadzony w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, innych niż dotyczących rachunku depozytowego;
- 4) aktualnego, ważnego pełnomocnictwa lub upoważnienia do podpisu udzielonego osobie posiadającej adres w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim;
- 5) polecenia przechowywania poczty lub adresu do doręczeń w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, pod warunkiem że raportująca instytucja finansowa nie posiada w dokumentacji innego adresu posiadacza rachunku.

3. W przypadku gdy żadna z przesłanek wymienionych w ust. 2 nie zostanie ustalona w drodze wyszukiwania elektronicznego, raportująca instytucja finansowa nie jest obowiązana do podejmowania dodatkowych działań, chyba że wystąpi zmiana okoliczności powodująca powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek lub rachunek stanie się rachunkiem o wysokiej wartości.

4. W przypadku gdy w wyniku wyszukiwania elektronicznego zostanie stwierdzona którakolwiek z przesłanek wymienionych w ust. 2 pkt 1–4 lub jeżeli wystąpi zmiana okoliczności powodująca powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek, raportująca instytucja finansowa kwalifikuje posiadacza rachunku jako rezydenta do celów podatkowych każdego państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, w odniesieniu do którego zostanie stwierdzona przesłanka, chyba że postanowi zastosować ust. 7, a jeden z wyjątków wymienionych w tym przepisie ma zastosowanie do tego rachunku.

5. W przypadku gdy w wyniku wyszukiwania elektronicznego stwierdzono występowanie polecenia przechowywania poczty lub adresu do doręczeń, a w odniesieniu do posiadacza rachunku o niższej wartości nie zostanie stwierdzony inny adres bądź nie ustalono przesłanki wymienionej w ust. 2 pkt 1–4, raportująca instytucja finansowa w celu ustalenia jego rezydencji do celów podatkowych jest obowiązana przeprowadzić wyszukiwanie danych w dokumentacji papierowej zgodnie z art. 51 ust. 2 i 3 lub uzyskać oświadczenie posiadacza rachunku lub dowód w postaci dokumentu.

6. W przypadku gdy czynności podjęte na podstawie ust. 5 nie doprowadzą do ustalenia rezydencji do celów podatkowych posiadacza rachunku, raportująca instytucja finansowa zgłasza dany rachunek ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych jako rachunek nieudokumentowany. W takim przypadku raportująca instytucja finansowa powinna stosować procedury określone w ust. 1–4 co roku do czasu, gdy taki rachunek przestanie być rachunkiem nieudokumentowanym, a także podejmować, co najmniej raz w roku, inne

działania mające na celu ustalenie rezydencji posiadacza rachunku obejmujące w szczególności:

- 1) podjęcie próby kontaktu z posiadaczem rachunku;
- 2) wystąpienie z formalnym żądaniem, załączanym do dokumentacji w formie papierowej lub elektronicznej;
- 3) weryfikację informacji dostarczonych w formie elektronicznej raportującej instytucji finansowej przez podmiot powiązany, zgodnie z zasadami dotyczącymi sumowania rachunków określonymi w art. 40 i art. 41.

7. Niezależnie od wystąpienia przesłanek określonych w ust. 2 raportująca instytucja finansowa nie jest obowiązana traktować posiadacza rachunku jako rezydenta państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, jeżeli:

- 1) informacje o posiadaczu rachunku zawierają aktualny adres korespondencyjny lub adres zamieszkania w tym państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, co najmniej jeden numer telefonu w tym państwie i nie zawierają przy tym żadnego numeru telefonu w Rzeczypospolitej Polskiej, lub stałe zlecenia – w odniesieniu do rachunków finansowych innych niż rachunki depozytowe – przelewu środków na rachunek prowadzony w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, a raportująca instytucja finansowa uzyskała lub wcześniej sprawdziła i posiada:
 - a) oświadczenie posiadacza rachunku z państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego miejsca rezydencji takiego posiadacza rachunku, wśród których nie ma danego państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego,
 - b) dowód w postaci dokumentu wskazujący, że posiadacz rachunku nie jest osobą raportowaną;
- 2) informacje o posiadaczu rachunku zawierają aktualne, ważne pełnomocnictwo udzielone osobie posiadającej adres w tym państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, a raportująca instytucja finansowa uzyskała lub wcześniej sprawdziła i posiada:
 - a) oświadczenie posiadacza rachunku z państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego miejsca rezydencji takiego posiadacza rachunku, wśród których nie ma danego państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, lub
 - b) dowód w postaci dokumentu określający, że posiadacz rachunku nie jest osobą raportowaną.

8. Jeżeli raportująca instytucja finansowa zastosowała kryterium adresu zamieszkania, o którym mowa w ust. 1, i w następstwie zmiany okoliczności raportująca instytucja

finansowa ma wątpliwości co do poprawności lub rzetelności pierwotnych dowodów w postaci dokumentów lub innej równoważnej dokumentacji, wówczas jest obowiązana uzyskać oświadczenie i nowy dowód w postaci dokumentu w celu ustalenia jednej lub większej liczby rezydencji do celów podatkowych danego posiadacza rachunku – na późniejszy z następujących dni:

- 1) ostatni dzień roku kalendarzowego;
- 2) w terminie 90 dni kalendarzowych od powzięcia informacji o takiej zmianie okoliczności.

9. W przypadku gdy raportująca instytucja finansowa nie jest w stanie uzyskać oświadczenia i nowego dowodu w postaci dokumentu przed upływem takiego terminu, jest obowiązana zastosować procedurę elektronicznego wyszukiwania danych, o której mowa w ust. 2–7.

Art. 51. 1. W przypadku rachunków o wysokiej wartości raportująca instytucja finansowa jest obowiązana przeszukać elektronicznie posiadane dane, pod kątem wystąpienia przesłanek wymienionych w art. 50 ust. 2.

2. W przypadku gdy elektroniczne bazy danych raportującej instytucji finansowej zawierają pola umożliwiające wyszukiwanie wszystkich informacji, o których mowa w ust. 4, i jednocześnie zawierają wszystkie te informacje, dalsze wyszukiwanie danych w dokumentacji papierowej nie jest wymagane.

3. W przypadku gdy elektroniczne bazy danych nie zawierają wszystkich informacji, o których mowa w ust. 4, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana do weryfikacji, pod kątem wystąpienia przesłanek wymienionych w art. 50 ust. 2, bieżących papierowych akt klienta, a w przypadku gdy nie są one zawarte w bieżących papierowych aktach klienta – następujących dokumentów powiązanych z rachunkiem i uzyskanych przez raportującą instytucję finansową w okresie ostatnich pięciu lat:

- 1) najnowszych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w odniesieniu do danego rachunku;
- 2) najnowszej umowy otwarcia rachunku lub odpowiedniej dokumentacji;
- 3) najnowszej dokumentacji uzyskanej przez raportującą instytucję finansową na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu lub do innych celów określonych w przepisach prawa;
- 4) aktualnie obowiązującego pełnomocnictwa;

5) aktualnie obowiązującego stałego zlecenia przelewu środków, innego niż zlecenie w odniesieniu do rachunku depozytowego.

4. Raportująca instytucja finansowa nie jest obowiązana do wyszukiwania danych w dokumentacji papierowej, o której mowa w ust. 3, pod warunkiem że posiadane przez nią dane, które można przeszukać elektronicznie, zawierają następujące informacje:

- 1) państwo rezydencji posiadacza rachunku;
- 2) adres miejsca zamieszkania posiadacza rachunku oraz jego adres korespondencyjny, znajdujące się aktualnie w dokumentach raportującej instytucji finansowej;
- 3) numer telefonu posiadacza rachunku, o ile taki jest i znajduje się aktualnie w dokumentach raportującej instytucji finansowej;
- 4) w przypadku rachunków finansowych innych niż rachunki depozytowe – istnienie stałych zleceń przelewu środków z rachunku na inny rachunek, w tym rachunek w innym oddziale raportującej instytucji finansowej lub innej instytucji finansowej;
- 5) istnienie aktualnego polecenia przechowywania poczty lub adresu do doręczeń w odniesieniu do danego posiadacza rachunku;
- 6) istnienie pełnomocnictwa lub upoważnienia do podpisywania dokumentów w odniesieniu do rachunku.

5. Raportująca instytucja finansowa, poza elektronicznym wyszukiwaniem danych oraz wyszukiwaniem danych w dokumentacji papierowej, o których mowa w ust. 1–3, traktuje jako raportowany rachunek każdy rachunek o wysokiej wartości przypisany do danego opiekuna klienta łącznie z wszelkimi rachunkami finansowymi połączonymi z takim rachunkiem o wysokiej wartości, jeżeli opiekun klienta dysponuje wiedzą, że posiadacz rachunku jest osobą raportowaną.

Art. 52. 1. W przypadku gdy w wyniku weryfikacji rachunków o wysokiej wartości dokonanej na podstawie art. 51:

- 1) nie zostanie stwierdzona żadna z przesłanek wymieniona w art. 50 ust. 2 i rachunek ten nie zostanie zidentyfikowany jako posiadany przez osobę raportowaną zgodnie z art. 51 ust. 5, raportująca instytucja finansowa nie jest obowiązana do podejmowania dalszych działań, chyba że wystąpi zmiana okoliczności powodująca powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby tych przesłanek;
- 2) zostanie stwierdzone występowanie którejkolwiek z przesłanek wymienionych w art. 50 ust. 2 pkt 1–4 lub jeżeli wystąpi zmiana w okolicznościach powodująca powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek, raportująca instytucja

finansowa kwalifikuje rachunek jako rachunek raportowany w odniesieniu do każdego państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, względem którego zostanie stwierdzone wystąpienie przesłanki, chyba że postanowi zastosować art. 50 ust. 7, a jeden z wyjątków wskazanych w tym przepisie ma zastosowanie do tego rachunku;

- 3) zostanie stwierdzone występowanie polecenia przechowywania poczty lub adresu do doręczeń, a w odniesieniu do danego posiadacza rachunku nie zostanie ustalony żaden inny adres ani żadna z pozostałych przesłanek wymienionych w art. 50 ust. 2 pkt 1–4, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana uzyskać oświadczenie danego posiadacza rachunku lub dowód w postaci dokumentu w celu ustalenia jednej lub większej liczby rezydencji do celów podatkowych danego posiadacza rachunku.

2. W przypadku gdy raportująca instytucja finansowa nie może uzyskać oświadczenia danego posiadacza rachunku lub dowodu w postaci dokumentu, o których mowa w ust. 1 pkt 3, jest obowiązana zgłosić dany rachunek ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych jako rachunek nieudokumentowany.

Art. 53. 1. W przypadku gdy istniejący rachunek indywidualny nie jest rachunkiem o wysokiej wartości na dzień 31 grudnia 2015 r., lecz stanie się rachunkiem o wysokiej wartości według stanu na ostatni dzień następnego roku kalendarzowego, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana przeprowadzić w odniesieniu do takiego rachunku procedury weryfikacyjne na podstawie art. 51 w ciągu roku kalendarzowego następującego po roku, w którym rachunek stał się rachunkiem o wysokiej wartości.

2. Jeżeli w wyniku weryfikacji, o której mowa w ust. 1, rachunek zostanie zidentyfikowany jako rachunek raportowany, raportująca instytucja finansowa przekazuje wymagane informacje o tym rachunku w odniesieniu do roku, w którym został on zidentyfikowany jako rachunek raportowany, oraz w latach kolejnych, chyba że posiadacz rachunku przestanie być osobą raportowaną.

3. Raportująca instytucja finansowa nie jest obowiązana do ponownego stosowania w następnych latach procedur weryfikacji na podstawie art. 51 ust. 1–4 wobec tego samego rachunku o wysokiej wartości, chyba że rachunek podlega zgłoszeniu jako rachunek nieudokumentowany; w takim przypadku raportująca instytucja finansowa powinna stosować te procedury co roku do czasu, gdy taki rachunek przestanie być rachunkiem nieudokumentowanym, a także podejmować, co najmniej raz w roku, inne działania mające na celu ustalenie rezydencji posiadacza rachunku obejmujące w szczególności:

- 1) podjęcie próby kontaktu z posiadaczem rachunku;

- 2) wystąpienie z formalnym żądaniem, załączanym do dokumentacji w formie papierowej lub elektronicznej;
- 3) weryfikację informacji dostarczonych w formie elektronicznej raportującej instytucji finansowej przez podmiot powiązany, zgodnie z zasadami dotyczącymi sumowania rachunków określonymi w art. 40 i art. 41.

4. W przypadku zmiany okoliczności dotyczących rachunku o wysokiej wartości, które powodują powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek, o których mowa w art. 50 ust. 2, raportująca instytucja finansowa traktuje ten rachunek jako rachunek raportowany w odniesieniu do każdego państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, względem którego zostanie stwierdzone wystąpienie przesłanki, chyba że postanowi zastosować art. 50 ust. 7, a jeden z wyjątków wymienionych w tym przepisie ma zastosowanie do tego rachunku.

Art. 54. 1. Raportująca instytucja finansowa jest obowiązana wprowadzić procedury w celu zapewnienia zidentyfikowania przez opiekuna klienta zmiany okoliczności dotyczących danego rachunku, w tym zmiany adresu do korespondencji.

2. W przypadku gdy opiekun klienta zostanie powiadomiony o nowym adresie do korespondencji posiadacza rachunku w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana traktować nowy adres jako zmianę okoliczności, a jeżeli zdecyduje się zastosować art. 50 ust. 7, powinna uzyskać odpowiednią dokumentację od posiadacza rachunku.

Art. 55. Istniejący rachunek indywidualny, który został zidentyfikowany jako rachunek raportowany zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, jest traktowany jako rachunek raportowany w kolejnych latach, chyba że posiadacz rachunku przestanie być osobą raportowaną.

Art. 56. Raportująca instytucja finansowa jest obowiązana do zakończenia identyfikacji rachunków raportowanych wśród istniejących rachunków indywidualnych do dnia:

- 1) 31 grudnia 2017 r. w przypadku istniejących rachunków indywidualnych o wysokiej wartości;
- 2) 31 grudnia 2018 r. w przypadku istniejących rachunków indywidualnych o niższej wartości.

Rozdział 6

Procedura należytej staranności wobec nowych rachunków indywidualnych

Art. 57. 1. W celu identyfikacji rachunków raportowanych wśród nowych rachunków indywidualnych raportująca instytucja finansowa jest obowiązana:

- 1) uzyskać, w trakcie procedur związanych z otwarciem rachunku, oświadczenie posiadacza rachunku o rezydencji podatkowej;
- 2) potwierdzić poprawność i rzetelność danych zawartych w złożonym oświadczeniu na podstawie informacji otrzymanych przez raportującą instytucję finansową w związku z otwarciem rachunku, w tym dokumentacji zgromadzonej na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, stanowi część dokumentacji wymaganej do założenia rachunku.

Art. 58. Jeżeli z oświadczenia, o którym mowa w art. 57 ust. 1, wynika, że posiadacz rachunku jest rezydentem do celów podatkowych państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, raportująca instytucja finansowa traktuje ten rachunek jako rachunek raportowany.

Rozdział 7

Procedura należytej staranności wobec istniejących rachunków podmiotów

Art. 59. Raportująca instytucja finansowa może postanowić, że istniejący rachunek podmiotów, którego łączne saldo lub wartość nie przekraczają na dzień 31 grudnia 2015 r. kwoty progowej 250 000 USD, nie podlega weryfikacji, identyfikacji ani raportowaniu jako rachunek raportowany do czasu, gdy jego łączne saldo lub wartość nie przekroczy tej kwoty według stanu na ostatni dzień kolejnych lat kalendarzowych.

Art. 60. Istniejący rachunek podmiotów, inny niż ten, o którym mowa w art. 59, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana traktować jako rachunek raportowany, wyłącznie wówczas, gdy taki istniejący rachunek znajduje się w posiadaniu co najmniej jednego podmiotu będącego:

- 1) osobą raportowaną lub
- 2) pasywnym NFE kontrolowanym przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną.

Art. 61. 1. Raportująca instytucja finansowa weryfikuje posiadane informacje, w tym pozyskane w ramach relacji z klientem lub do innych celów określonych w przepisach prawa,

łącznie z informacjami zgromadzonymi na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu.

2. Informacjami wskazującymi na rezydencję posiadacza rachunku w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim są:

- 1) miejsce uzyskania zdolności prawnej,
- 2) miejsce rejestracji lub
- 3) adres.

3. Jeżeli posiadane informacje wskazują na rezydencję posiadacza rachunku w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, raportująca instytucja finansowa traktuje rachunek jako rachunek raportowany, chyba że uzyska od posiadacza rachunku oświadczenie o rezydencji podatkowej lub ustali na podstawie posiadanych informacji lub informacji dostępnych publicznie, że posiadacz rachunku nie jest osobą raportowaną.

Art. 62. W celu ustalenia, czy posiadacz rachunku podmiotu, w tym podmiotu będącego osobą raportowaną, jest pasywnym NFE kontrolowanym przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną, raportująca instytucja finansowa stosuje następującą procedurę w kolejności najstosowniejszej do danych okoliczności:

- 1) w celu ustalenia, czy posiadacz rachunku jest pasywnym NFE, raportująca instytucja finansowa uzyskuje od posiadacza rachunku oświadczenie o rezydencji podatkowej, chyba że posiadane przez nią lub publicznie dostępne informacje pozwalają stwierdzić, że posiadacz rachunku jest aktywnym NFE lub instytucją finansową, inną niż podmiot inwestujący wskazany w art. 24 ust. 1 pkt 7 lit. b, niebędący instytucją finansową z państwa uczestniczącego;
- 2) za podstawę ustalenia osób kontrolujących posiadacza rachunku raportująca instytucja finansowa może przyjąć informacje zgromadzone i przechowywane na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu;
- 3) za podstawę ustalenia, czy osoba kontrolująca pasywny NFE jest osobą raportowaną, raportująca instytucja finansowa może przyjąć:
 - a) informacje zgromadzone i przechowywane na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu w przypadku istniejącego rachunku podmiotu znajdującego się w posiadaniu co najmniej jednego NFE, którego łączne saldo lub wartość nie przekracza kwoty progowej 1 000 000 USD, lub

- b) oświadczenie posiadacza rachunku lub osoby kontrolującej z państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, w którym dana osoba kontrolująca jest rezydentem do celów podatkowych.

Art. 63. W przypadku powzięcia wątpliwości co do poprawności i rzetelności oświadczenia o rezydencji podatkowej posiadacza rachunku lub innej dokumentacji związanej z istniejącym rachunkiem podmiotu raportująca instytucja finansowa jest obowiązana do ponownego określenia statusu rachunku jako rachunku raportowanego zgodnie z procedurami określonymi w art. 61 i art. 62.

Art. 64. Raportująca instytucja finansowa jest obowiązana do zakończenia identyfikacji rachunków raportowanych wśród istniejących rachunków podmiotów, których łączne saldo lub wartość:

- 1) przekraczają według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. kwotę progową 250 000 USD – do dnia 31 grudnia 2018 r.;
- 2) nie przekraczają na dzień 31 grudnia 2015 r. kwoty progowej 250 000 USD, ale przekraczają tę kwotę na dzień 31 grudnia któregośkolwiek z kolejnych lat – w ciągu roku kalendarzowego następującego po roku, w którym łączne saldo lub wartość przekroczy tę kwotę.

Rozdział 8

Procedura należytej staranności wobec nowych rachunków podmiotów

Art. 65. Raportująca instytucja finansowa jest obowiązana traktować nowy rachunek podmiotu jako rachunek raportowany, gdy taki nowy rachunek znajduje się w posiadaniu co najmniej jednego podmiotu będącego:

- 1) osobą raportowaną lub
- 2) pasywnym NFE kontrolowanym przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną.

Art. 66. 1. W celu ustalenia, czy posiadacz rachunku podmiotu jest osobą raportowaną, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana:

- 1) uzyskać, w trakcie procedur związanych z otwarciem rachunku, oświadczenie o rezydencji podatkowej posiadacza rachunku oraz
- 2) potwierdzić poprawność i rzetelność danych zawartych w złożonym oświadczeniu na podstawie informacji otrzymanych w związku z otwarciem rachunku, w tym

dokumentacji zgromadzonej na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu.

2. Jeżeli dany podmiot weryfikowany zgodnie z procedurami należytej staranności oświadczy, że nie ma rezydencji do celów podatkowych, raportująca instytucja finansowa może, w celu ustalenia tej rezydencji, przyjąć adres głównego miejsca prowadzenia działalności podmiotu.

3. Jeżeli ze złożonego oświadczenia wynika, że posiadacz rachunku jest rezydentem państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, raportująca instytucja finansowa traktuje ten rachunek jako rachunek raportowany, chyba że na podstawie posiadanych lub dostępnych informacji ustali, że posiadacz rachunku nie jest osobą raportowaną w odniesieniu do takiego państwa.

4. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, stanowi część dokumentacji wymaganej do założenia rachunku.

Art. 67. W celu weryfikacji nowych rachunków podmiotów, raportująca instytucja finansowa stosuje następującą procedurę w kolejności najstosowniejszej do danych okoliczności:

- 1) za podstawę ustalenia, czy posiadacz rachunku jest pasywnym NFE, przyjmuje oświadczenie o rezydencji podatkowej posiadacza rachunku, chyba że posiada lub publicznie dostępne są informacje, na podstawie których może stwierdzić, że posiadacz rachunku jest aktywnym NFE lub instytucją finansową inną niż podmiot inwestujący, o którym mowa w art. 24 ust. 1 pkt 7 lit. b, niebędący instytucją finansową z państwa uczestniczącego;
- 2) za podstawę ustalenia osób kontrolujących posiadacza rachunku raportująca instytucja finansowa może przyjąć informacje zgromadzone i przechowywane na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu;
- 3) za podstawę ustalenia, czy osoba kontrolująca pasywny NFE jest osobą raportowaną, może przyjąć oświadczenie o rezydencji podatkowej posiadacza rachunku lub osoby kontrolującej.

Rozdział 9

Kontrola raportujących instytucji finansowych

Art. 68. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, zwany dalej „kontrolującym”, przeprowadza kontrolę wykonywania przez raportującą instytucję

finansową, zwaną dalej „kontrolowanym”, obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych, zwaną dalej „kontrolą”.

Art. 69. 1. W toku kontroli kontrolujący jest uprawniony w szczególności do żądania udostępniania akt, ksiąg i wszelkiego rodzaju dokumentów związanych z przedmiotem kontroli oraz do sporządzania z nich odpisów, kopii, wyciągów, notatek, wydruków i udokumentowanego pobierania danych w formie elektronicznej, w tym objętych tajemnicą, z wyłączeniem dokumentów i materiałów zawierających informacje niejawne.

2. Występując z żądaniem, o którym mowa w ust. 1, kontrolujący jest obowiązany zwracać szczególną uwagę na zasadę wzajemnego zaufania między instytucjami finansowymi a ich klientami.

Art. 70. 1. Z czynności kontrolnych sporządza się protokół kontroli. Kontrolowany, który nie zgadza się z ustaleniami protokołu, może w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia przedstawić zastrzeżenia lub wyjaśnienia, wskazując równocześnie stosowne dowody.

2. Kontrolujący jest obowiązany rozpatrzyć zastrzeżenia, o których mowa w ust. 1, i w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania zawiadomić kontrolowanego o sposobie ich załatwienia, wskazując w szczególności, które zastrzeżenia nie zostały uwzględnione, wraz z uzasadnieniem faktycznym i prawnym.

3. W przypadku niezłożenia wyjaśnień lub zastrzeżeń w terminie określonym w ust. 1, przyjmuje się, że kontrolowany nie kwestionuje ustaleń kontroli.

4. Kontrola kończy się wynikiem kontroli w dniu jego doręczenia. Wynik kontroli sporządza się na podstawie protokołu kontroli, zastrzeżeń lub wyjaśnień oraz zawiadomienia o sposobie ich załatwienia.

5. Wynik kontroli zawiera:

- 1) oznaczenie organu;
- 2) oznaczenie kontrolowanego;
- 3) datę wydania;
- 4) podstawę prawną;
- 5) opis przebiegu kontroli;
- 6) końcowe ustalenia i wnioski zawierające informację o stwierdzeniu nieprawidłowości albo ich braku;
- 7) wskazanie terminu usunięcia nieprawidłowości, jeżeli zostały stwierdzone;

8) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli wynik kontroli został wydany w formie dokumentu elektronicznego – kwalifikowany podpis elektroniczny.

6. Termin, o którym mowa w ust. 5 pkt 7, nie może być krótszy niż miesiąc i dłuższy niż 6 miesięcy, licząc od dnia doręczenia wyniku kontroli.

7. Kontrolowany jest obowiązany poinformować organ kontrolujący o sposobie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości lub przyczynach ich nieusunięcia bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia upływu terminu wyznaczonego na ich usunięcie.

Art. 71. 1. W przypadkach wystąpienia uchybień lub nieprawidłowości, których wyjaśnienie nie wymaga przeprowadzenia kontroli, instytucja finansowa, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, jest obowiązana do udzielenia informacji niezbędnych do ich wyjaśnienia.

2. W żądaniu, o którym mowa w ust. 1, określa się zakres żądanych informacji oraz termin ich przekazania nie krótszy niż 14 dni od dnia otrzymania żądania.

Art. 72. 1. Żądania, o których mowa w art. 69 ust. 1 i art. 71 ust. 1, oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.

2. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do kontroli stosuje się odpowiednio przepisy działu IV rozdziału 1, z wyłączeniem art. 127 i art. 128, rozdziału 2, rozdziału 3, z wyłączeniem art. 133 i art. 133a, rozdziału 3a, rozdziału 4, z wyłączeniem art. 139, rozdziałów 5, 6, 9–11, 14, 16, 22 i 23 oraz przepisy działu VI z wyłączeniem art. 281, art. 282a, art. 291 i art. 292 ustawy – Ordynacja podatkowa.

Rozdział 10

Obowiązki organu

Art. 73. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje właściwemu organowi państwa uczestniczącego informacje o rachunkach raportowanych posiadanych przez rezydentów tych państw uzyskane od raportujących instytucji finansowych zawierające dane określone w art. 34 ust. 1.

Art. 74. 1. Informacje, o których mowa w art. 73, są przekazywane raz w roku, w terminie do dnia 30 września następującego po roku kalendarzowym, którego informacje dotyczą.

2. Informacje dotyczące rachunków raportowanych posiadanych przez rezydentów państw uczestniczących, o których mowa w art. 24 pkt 28 lit. b i c, przekazuje się za rok następujący po roku, w którym dane państwo uczestniczące zostało wpisane na listę ogłaszaną w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 5.

Art. 75. 1. Wymiana informacji, o których mowa w art. 73, z państwami członkowskimi następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378.

2. Wymiana informacji, o których mowa w art. 73, z państwami uczestniczącymi, o których mowa w art. 24 pkt 28 lit. b i c, następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych na podstawie wymagań oraz standardów określonych przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z właściwym organem innego państwa porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji o rachunkach raportowanych.

DZIAŁ IV

Automatyczna wymiana informacji o interpretacjach podatkowych i decyzjach w sprawach cen transakcyjnych

Art. 76. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:

- 1) podmiocie krajowym – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, mającą miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powiązaną w rozumieniu art. 25 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych lub art. 11 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z innym podmiotem oraz zagraniczny zakład w rozumieniu tych przepisów, położony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) podmiocie zagranicznym – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, mającą miejsce zamieszkania,

siedzibę lub zarząd poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powiązaną w rozumieniu art. 25 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych lub art. 11 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z innym podmiotem oraz zagraniczny zakład w rozumieniu tych przepisów, położony poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 3) podatkowej grupie kapitałowej – rozumie się przez to grupę, o której mowa w art. 1a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych;
- 4) interpretacji podatkowej – rozumie się przez to:
 - a) interpretację indywidualną, o której mowa w art. 14b ustawy – Ordynacja podatkowa, wydaną w zakresie zdarzenia przyszłego lub przed wystąpieniem skutków podatkowych związanych ze zdarzeniem, któremu odpowiada stan faktyczny, o ile okoliczność ta wynika ze złożonego przez wnioskodawcę wniosku, a także jej zmianę, stwierdzenie wygaśnięcia lub uchylenie, o których mowa w art. 14e § 1 pkt 1, 3 i 4 ustawy – Ordynacja podatkowa,
 - b) opinię zabezpieczającą, o której mowa w art. 119y § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa dotyczącą czynności planowanej lub rozpoczętej, a także odmowę jej wydania i jej zmianę, o których mowa w art. 119y § 2 i art. 119zd § 1 i 2 ustawy – Ordynacja podatkowa;
- 5) decyzji w sprawie cen transakcyjnych – rozumie się przez to decyzję, o której mowa w art. 20a § 3, art. 20i § 6, art. 20k § 1 lub art. 20l § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa.

Art. 77. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje, w drodze automatycznej wymiany, właściwemu organowi państwa członkowskiego informacje o wydanych interpretacjach podatkowych lub decyzjach w sprawach cen transakcyjnych, dotyczących:

- 1) w przypadku interpretacji podatkowych – transakcji, zespołu transakcji lub innych zdarzeń, jeżeli:
 - a) nie wszystkie z uczestniczących w nich osób prawnych, jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej lub osób fizycznych mają siedzibę, zarząd lub miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub
 - b) strona transakcji lub zespołu transakcji prowadzi działalność gospodarczą na terytorium innego państwa za pośrednictwem zagranicznego zakładu, a transakcja, transakcje lub inne zdarzenia stanowią część lub całość działalności gospodarczej zagranicznego zakładu, lub

- c) którakolwiek ze stron transakcji lub zespołu transakcji ma jednocześnie siedzibę, zarząd lub miejsce zamieszkania na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, lub
 - d) transakcje, zespół transakcji lub inne zdarzenia mają skutki transgraniczne;
- 2) w przypadku decyzji w sprawach cen transakcyjnych – transakcji, zespołu transakcji lub innych zdarzeń zachodzących między podmiotem krajowym a podmiotem zagranicznym.

2. Transakcja lub zespół transakcji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, obejmują w szczególności:

- 1) istnienie zagranicznego zakładu,
- 2) obliczanie wartości dla celów amortyzacji składnika aktywów, nabytego od powiązanego podmiotu zagranicznego,
- 3) dokonywanie inwestycji, dostawę towarów, świadczenie usług, finansowanie, wykorzystanie rzeczowych środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych – przy czym transakcja lub zespół transakcji nie musi bezpośrednio dotyczyć osoby prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej lub osoby fizycznej, na wniosek których wydano interpretację podatkową.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, zawierają:

- 1) dane identyfikacyjne osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, a w przypadkach gdy podmiot należy do podatkowej grupy kapitałowej, również dane identyfikacyjne tej grupy;
- 2) datę wydania interpretacji podatkowej lub decyzji w sprawie cen transakcyjnych;
- 3) datę rozpoczęcia okresu obowiązywania decyzji w sprawie cen transakcyjnych;
- 4) datę zakończenia okresu obowiązywania decyzji w sprawie cen transakcyjnych;
- 5) rodzaj interpretacji podatkowej lub decyzji w sprawie cen transakcyjnych;
- 6) wartość transakcji lub zespołu transakcji, wskazaną w decyzji w sprawie cen transakcyjnych, a w przypadku interpretacji podatkowej, wartość transakcji lub zespołu transakcji, jeżeli wartość ta została wskazana;
- 7) wskazanie innych państw członkowskich, których może dotyczyć interpretacja podatkowa albo decyzja w sprawie cen transakcyjnych;
- 8) wskazanie osób prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, mających siedzibę lub zarząd w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich, wraz ze wskazaniem tych państw, na których obowiązki podatkowe

mogą mieć wpływ transakcje, zespół transakcji lub inne zdarzenia objęte interpretacją podatkową lub decyzją w sprawie cen transakcyjnych, jeżeli takie osoby prawne lub jednostki organizacyjne mogą być zidentyfikowane na podstawie posiadanych przez organ informacji;

- 9) streszczenie interpretacji podatkowej, w tym opis stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego albo opis czynności planowanej lub rozpoczętej, lub streszczenie decyzji w sprawie cen transakcyjnych, w szczególności wskazanie rodzaju i przedmiotu transakcji lub zespołu transakcji lub innych zdarzeń objętych decyzją;
- 10) streszczenie opisu kryteriów wyboru metody ustalania cen transakcyjnych – w przypadku decyzji w sprawie cen transakcyjnych;
- 11) wskazanie wybranej metody i algorytmu kalkulacji ceny transakcyjnej – w przypadku decyzji w sprawie cen transakcyjnych;
- 12) wskazanie, czy źródłem przekazywanych informacji jest decyzja w sprawie cen transakcyjnych czy wniosek wszczynający postępowanie w sprawie cen transakcyjnych, o którym mowa w art. 81 ust. 3.

4. Opis, o którym mowa w ust. 3 pkt 9, sporządza się w sposób nieprowadzący do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym.

5. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane w terminie:

- 1) do końca trzeciego kwartału roku kalendarzowego – w przypadku interpretacji podatkowych lub decyzji w sprawach cen transakcyjnych wydanych w pierwszym lub drugim kwartale roku kalendarzowego;
- 2) do końca pierwszego kwartału roku kalendarzowego – w przypadku interpretacji podatkowych lub decyzji w sprawach cen transakcyjnych wydanych w trzecim lub czwartym kwartale poprzedniego roku kalendarzowego.

Art. 78. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje Komisji Europejskiej, w drodze automatycznej wymiany, informacje, o których mowa w art. 77 ust. 3 pkt 2–7 oraz pkt 11 i 12, w terminie określonym w art. 77 ust. 5.

Art. 79. 1. Automatycznej wymianie informacji nie podlegają interpretacje podatkowe dotyczące wyłącznie indywidualnej sprawy osoby fizycznej.

2. Do automatycznej wymiany informacji o interpretacjach podatkowych przepis art. 8 stosuje się odpowiednio.

Art. 80. Automatyczna wymiana informacji w odniesieniu do interpretacji podatkowych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych odbywa się za pomocą standardowego formularza, o którym mowa w art. 20 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE, zgodnie z mającymi zastosowanie ustaleniami praktycznymi przyjętymi na podstawie art. 21 tej dyrektywy.

Art. 81. 1. Automatycznej wymianie informacji nie podlegają informacje, o których mowa w art. 77 ust. 3 i art. 78, o decyzjach w sprawach cen transakcyjnych, wydanych w przypadkach, o których mowa w art. 20b ustawy – Ordynacja podatkowa, gdy dla podmiotu zagranicznego powiązanego z podmiotem krajowym właściwy jest właściwy organ państwa niebędącego państwem członkowskim, jeżeli ratyfikowana umowa międzynarodowa, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, zawarta z tym państwem nie zezwala na ujawnienie takich informacji podmiotom niebędącym stroną takiej umowy, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Informacje, o których mowa w art. 77 ust. 3 i art. 78, o decyzjach w sprawach cen transakcyjnych, wydanych w przypadkach, o których mowa w art. 20b ustawy – Ordynacja podatkowa, podlegają wymianie w trybie określonym w art. 16, gdy dla podmiotu zagranicznego powiązanego z podmiotem krajowym właściwy jest właściwy organ państwa niebędącego państwem członkowskim, jeżeli ratyfikowana umowa międzynarodowa, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, zawarta z tym państwem zezwala na ujawnienie takich informacji, a właściwy organ tego państwa wyrazi zgodę na ich ujawnienie.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje informacje w zakresie określonym w art. 77 ust. 3 i art. 78, wynikające z wniosku wszczynającego postępowanie w sprawie cen transakcyjnych.

DZIAŁ V

Automatyczna wymiana informacji podatkowych o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów

Art. 82. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:

- 1) grupie podmiotów – rozumie się przez to grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o rachunkowości:
 - a) dla której jest sporządzane skonsolidowane sprawozdanie finansowe,
 - b) w której skład wchodzi co najmniej dwie jednostki mające siedzibę lub zarząd w różnych państwach lub terytoriach albo jednostkę, która posiada siedzibę lub zarząd w jednym państwie lub terytorium, ale prowadzi działalność przez zagraniczny zakład położony w innym państwie lub terytorium,

- c) której skonsolidowane przychody przekroczyły w poprzednim roku obrotowym kwotę progową 750 000 000 euro; w przypadku gdy skonsolidowane sprawozdanie finansowe grupy kapitałowej jest sporządzane w innej walucie niż euro, przeliczenie wartości skonsolidowanych przychodów na euro w celu odniesienia jej do kwoty progowej następuje według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień roku obrotowego poprzedzającego sprawozdawczy rok obrotowy; w takim przypadku waluty inne niż euro przelicza się z zastosowaniem kursu wymiany każdej z nich względem euro;
- 2) jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów – rozumie się przez to:
 - a) jednostkę dominującą, jednostki zależne oraz pozostałe jednostki podporządkowane objęte skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym, lub które byłyby objęte takim sprawozdaniem, gdyby udziały w takich jednostkach były przedmiotem obrotu na rynku regulowanym,
 - b) każdą jednostkę, która nie jest objęta skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym wyłącznie z uwagi na kryterium wielkości lub istotności,
 - c) zagraniczny zakład jednostki wskazanej w lit. a lub b, pod warunkiem że jednostka ta sporządza samodzielne sprawozdanie finansowe dla takiego zakładu dla celów sprawozdawczości finansowej, nadzorczej, podatkowej lub dla celów wewnętrznej kontroli zarządczej;
 - 3) jednostce raportującej – rozumie się przez to jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, zobowiązaną do przekazania w państwie lub terytorium, w którym posiada siedzibę lub zarząd, lub w państwie lub terytorium, w którym prowadzi działalność przez zagraniczny zakład, informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów, zwanej dalej „informacją o grupie podmiotów”, w imieniu tej grupy;
 - 4) jednostce dominującej – rozumie się przez to:
 - a) jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, która posiada, bezpośrednio lub pośrednio, taką część udziałów w co najmniej jednej jednostce wchodzącej w skład grupy podmiotów, że zgodnie z zasadami rachunkowości przyjętymi w państwie lub terytorium, w której posiada siedzibę lub zarząd, ma obowiązek sporządzać skonsolidowane sprawozdania finansowe albo miałyby taki obowiązek, gdyby jej udziały kapitałowe były przedmiotem obrotu na rynku regulowanym w tym państwie lub terytorium, oraz

- b) nie istnieje żadna inna jednostka wchodząca w skład tej grupy podmiotów, która posiadałaby bezpośrednio lub pośrednio udziały, o których mowa w lit. a, w tej jednostce;
- 5) roku obrotowym – rozumie się przez to rok obrotowy w rozumieniu przepisów o rachunkowości, za który jednostka dominująca grupy podmiotów sporządza skonsolidowane sprawozdanie finansowe;
- 6) sprawozdawczym roku obrotowym – rozumie się przez to rok obrotowy, za który jest sporządzane roczne skonsolidowane sprawozdanie finansowe, w odniesieniu do którego dane są przedstawiane w informacji o grupie podmiotów;
- 7) kwalifikującej umowie między właściwymi organami – rozumie się przez to umowę między właściwymi organami dotyczącą wymiany informacji o grupach podmiotów zawartą na podstawie umowy międzynarodowej;
- 8) wyznaczonej jednostce – rozumie się przez to jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, wyznaczoną przez tę grupę jako jedyną jednostkę zastępującą jednostkę dominującą w zakresie obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów, w imieniu tej grupy, w państwie lub terytorium, w którym posiada siedzibę lub zarząd, lub w państwie lub terytorium, w którym prowadzi działalność przez zagraniczny zakład, w przypadku gdy spełniony jest jeden z warunków, o których mowa w art. 84 ust. 1.

Art. 83. 1. Jednostka dominująca wchodząca w skład grupy podmiotów, posiadająca siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, informację o grupie podmiotów, utworzoną na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia sprawozdawczego roku obrotowego.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, mogą być wykorzystane w celach analizy ryzyka zaniżenia dochodu do opodatkowania w obszarze cen transakcyjnych oraz innych analiz ekonomicznych lub statystycznych.

Art. 84. 1. Jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów, niebędąca jednostką dominującą, która posiada siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo posiada siedzibę lub zarząd poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale prowadzi na

terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność przez zagraniczny zakład, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych informację o grupie podmiotów za sprawozdawczy rok obrotowy, na zasadach określonych w art. 83, pod warunkiem że:

- 1) jednostka dominująca tej grupy podmiotów nie ma obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów za ten sprawozdawczy rok obrotowy w państwie lub terytorium, w którym ma siedzibę lub zarząd, lub
- 2) państwo lub terytorium, w którym jednostka dominująca tej grupy podmiotów posiada siedzibę lub zarząd, jest stroną ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej stanowiącej podstawę wymiany informacji podatkowych, ale nie zawarło, w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego, kwalifikującej umowy między właściwymi organami, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, lub
- 3) państwo lub terytorium, w którym siedzibę lub zarząd ma jednostka dominująca tej grupy podmiotów, zawiesiło automatyczną wymianę informacji o grupach podmiotów z powodów innych niż dopuszczone na mocy postanowień kwalifikującej umowy między właściwymi organami lub stale nie wywiązywało się z automatycznego przekazywania Rzeczypospolitej Polskiej posiadanych przez nie informacji o grupach podmiotów, w których skład wchodzi jednostki posiadające siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność przez zagraniczny zakład, i powiadomiono o tym fakcie tę jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy:

- 1) grupa podmiotów wyznaczyła inną jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, o której mowa w ust. 1, posiadającą siedzibę lub zarząd w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska lub prowadzącą działalność w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska przez zagraniczny zakład – do przekazania informacji o grupie podmiotów za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w ust. 1, oraz która powiadomiła to państwo członkowskie, że jest jednostką wyznaczoną do przekazania informacji o grupie podmiotów, albo
- 2) grupa podmiotów wyznaczyła inną jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, o której mowa w ust. 1, posiadającą siedzibę lub zarząd w państwie lub terytorium spoza Unii Europejskiej lub prowadzącą działalność w państwie lub terytorium spoza Unii

Europejskiej przez zagraniczny zakład – do przekazania informacji o grupie podmiotów za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w ust. 1, pod warunkiem że:

- a) państwo lub terytorium spoza Unii Europejskiej, w którym siedzibę lub zarząd lub zagraniczny zakład ma ta jednostka, wymaga przekazania informacji o grupie podmiotów za ten sprawozdawczy rok obrotowy oraz zawarło kwalifikującą umowę między właściwymi organami, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego,
- b) państwo lub terytorium spoza Unii Europejskiej, w którym siedzibę lub zarząd lub zagraniczny zakład ma ta jednostka, nie powiadomiło Rzeczypospolitej Polskiej o okolicznościach, o których mowa w art. 84 ust. 1 pkt 3, oraz zostało powiadomione przez tę jednostkę, że została ona wyznaczona przez grupę podmiotów do przekazania informacji o grupie podmiotów w terminie do dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego,
- c) jednostka, o której mowa w ust. 1, przekazała powiadomienie, o którym mowa w art. 86

– a wyznaczona jednostka zgodnie z pkt 1 albo 2 zgromadzi wszystkie dane wymagane informacją o grupie podmiotów.

3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, następuje przez zamieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych wykazu państw lub terytoriów, w których wystąpiły okoliczności wskazane w tym przepisie.

Art. 85. W przypadku gdy jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów, o której mowa w art. 84, nie otrzyma od jednostki dominującej grupy podmiotów danych wymaganych informacją o grupie podmiotów, przekazuje posiadane dane oraz powiadamia o tym fakcie w informacji o grupie podmiotów.

Art. 86. Jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów, która posiada siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo posiada siedzibę lub zarząd poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale prowadzi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność przez zagraniczny zakład, powiadamia ministra właściwego do spraw finansów publicznych, że:

- 1) jest jednostką dominującą, wyznaczoną jednostką albo inną jednostką, składającą informację o grupie podmiotów, zgodnie z art. 84 ust. 1, albo
- 2) wskazuje jednostkę raportującą wraz z podaniem państwa lub terytorium, w którym zostanie przekazana informacja o grupie podmiotów

– najpóźniej w ostatnim dniu sprawozdawczego roku obrotowego danej grupy podmiotów.

Art. 87. Informacja o grupie podmiotów zawiera:

- 1) dane identyfikacyjne jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów;
- 2) informacje dotyczące wielkości osiągniętych przychodów, zrealizowanego zysku (straty) przed opodatkowaniem, zapłaconego podatku dochodowego, należnego podatku dochodowego, kapitału podstawowego, niepodzielonego zysku z lat ubiegłych, liczby pracowników, aktywów rzeczowych (trwałych i obrotowych), innych niż środki pieniężne i ich ekwiwalenty, rodzaju działalności jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów – z podziałem na państwa lub terytoria;
- 3) dodatkowe informacje lub wyjaśnienia dotyczące danych przedstawionych w informacji o grupie podmiotów.

Art. 88. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, wzór powiadomienia, o którym mowa w art. 86, mając na uwadze potrzebę ułatwienia przekazywania poprawnych informacji.

Art. 89. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres danych przekazywanych w informacji o grupie podmiotów, uwzględniając treść ustaleń podjętych przez OECD.

Art. 90. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje w drodze automatycznej wymiany informacje o grupie podmiotów otrzymane na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 84:

- 1) właściwym organom państw członkowskich,
- 2) właściwym organom państw lub terytoriów, które są stroną kwalifikującej umowy między właściwymi organami

– w których państwach lub terytoriach, zgodnie z otrzymanymi informacjami, co najmniej jedna jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów posiada siedzibę lub zarząd lub prowadzi działalność przez zagraniczny zakład.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane za pomocą środków komunikacji elektronicznej w terminie 15 miesięcy od ostatniego dnia sprawozdawczego roku obrotowego grupy podmiotów, której dotyczy informacja.

DZIAŁ VI

Kary pieniężne

Art. 91. Raportująca instytucja finansowa w rozumieniu art. 24 ust. 1 pkt 1, która nie dopełnia obowiązku:

- 1) stosowania procedur sprawozdawczych określonych w art. 33–36,
 - 2) stosowania zasad i procedur należytej staranności określonych w rozdziałach 4–8, z wyłączeniem art. 43, art. 45 oraz art. 59,
 - 3) rejestrowania czynności, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2,
 - 4) gromadzenia dokumentacji, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 3, w tym oświadczeń posiadaczy rachunków oraz dowodów w postaci dokumentu,
 - 5) usunięcia w terminie nieprawidłowości stwierdzonych w toku kontroli
- podlega karze pieniężnej.

Art. 92. 1. Jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów w rozumieniu art. 82 pkt 2, która:

- 1) nie dopełnia obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów, o którym mowa w art. 83 ust. 1 lub art. 84,
 - 2) nie przekazała powiadomienia, o którym mowa w art. 86
- podlega karze pieniężnej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, karze pieniężnej podlega wyłącznie jednostka dominująca albo wyznaczona jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów.

Art. 93. 1. Karę pieniężną nakłada minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze decyzji, w wysokości nie większej niż 1 000 000 zł.

2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględnia rodzaj i zakres niedopełnienia obowiązku oraz dotychczasowe wykonywanie określonych ustawą obowiązków przez podmiot, na który jest nakładana kara pieniężna, a także jego możliwości finansowe.

3. W przypadku stwierdzenia w toku kontroli więcej niż jednego naruszenia, o którym mowa w art. 91, możliwe jest nałożenie tylko jednej kary pieniężnej.

4. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.

5. Postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej toczy się na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, 868, 996 i 1579).

6. Kary pieniężne podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

7. W sprawach nieuregulowanych do kary pieniężnej stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy – Ordynacja podatkowa.

DZIAŁ VII

Przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe

Rozdział 1

Przepisy zmieniające

Art. 94. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 30a:

a) uchyla się ust. 10,

b) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Kwoty zryczałtowanego podatku obliczonego od przychodów (dochodów), o których mowa w ust. 1 pkt 1–5, uzyskanych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej oraz kwotę podatku zapłaconego za granicą, o której mowa w ust. 9, podatnicy są obowiązani wykazać w zeznaniu podatkowym, o którym mowa w art. 45 ust. 1 lub 1a.”;

2) w art. 30b uchyla się ust. 5c i 8;

3) w art. 42 uchyla się ust. 7;

4) uchyla się rozdział 7a.

Art. 95. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1888) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 26 uchyla się ust. 3aa;

2) w art. 27:

a) uchyla się ust. 6,

⁷⁾ Patrz odnośnik nr 4.

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Wyrażone w euro wielkości, o których mowa w ust. 5, przelicza się na walutę polską po średnim kursie ogłaszanych przez Narodowy Bank Polski, obowiązującym w ostatnim dniu roboczym roku podatkowego poprzedzającego rok podatkowy, za który jest składane sprawozdanie, o którym mowa w ust. 5,”

c) uchyla się ust. 9.

Art. 96. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 82 uchyla się § 3 i 4;

2) art. 154c otrzymuje brzmienie:

„Art. 154c. Pisma obcych władz są doręczane z zachowaniem zasady wzajemności.”;

3) w art. 184:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W żądaniu określa się zakres informacji, okres, którego informacje mają dotyczyć, oraz termin ich przekazania.”,

b) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Żądanie, o którym mowa w § 1, oznacza się klauzulą: „Tajemnica skarbowa”, a jego przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone”.”;

4) w art. 275 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Do informacji, o których mowa w § 2 i 3, przepis art. 184 § 2a stosuje się odpowiednio.”;

5) w art. 293 § 2 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem oraz dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) aktach dokumentujących kontrolę, o której mowa w rozdziale 9 działu III ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. ...).”;

6) w art. 295 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) pracownikowi załatwiającemu sprawę, jego przełożonemu oraz organom, o których mowa w art. 5 i 9 ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, właściwym w zakresie wymiany informacji podatkowych.”;

⁸⁾ Patrz odnośnik nr 5.

7) po art. 295a dodaje się art. 295b w brzmieniu:

„Art. 295b. W toku kontroli, o której mowa w rozdziale 9 działu III ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, dostęp do akt przysługuje pracownikowi załatwiającemu sprawę, jego przełożonemu oraz organowi przeprowadzającemu tę kontrolę.”;

8) w art. 296 w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) określone w ustawie z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, uzyskane od obcych państw, pochodzące z banków oraz innych instytucji finansowych.”;

9) w art. 297 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W przypadkach, o których mowa w § 1, akta spraw są oznaczane oraz przekazywane w sposób przewidziany w art. 184 § 2a.”;

10) art. 297a otrzymuje brzmienie:

„Art. 297a. § 1. Informacje podatkowe, o których mowa w ustawie z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, uzyskane od państw członkowskich Unii Europejskiej lub akta zawierające takie informacje, są udostępniane organom wymienionym w art. 297 oraz innym niż wymienione w tym przepisie organom podatkowym, a także pracownikom wywiadu skarbowego, gdy toczące się przed tym organem postępowanie lub czynności wykonywane przez ten organ są związane z prawidłowym określaniem podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego lub wymiarem innych należności, których dochodzenie, zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jest możliwe na wniosek obcego państwa.

§ 2. Udostępnianie informacji podatkowych, o których mowa w ustawie wymienionej w § 1, uzyskanych od państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej lub akt zawierających takie informacje, następuje na zasadach określonych w § 1 oraz z uwzględnieniem umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska oraz innych umów międzynarodowych, których stroną jest Unia Europejska.

§ 3. Udostępnienie informacji dla celów innych niż wymienione w § 1 i 2 wymaga uzyskania zgody obcego państwa, od którego otrzymano informacje.

§ 4. Akta i dokumenty zawierające informacje, o których mowa w § 1–3, oznacza się klauzulą: „Tajemnica skarbową”, a ich przekazanie następuje w trybie

przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawnie o klauzuli „zastrzeżone”.”;

11) uchyla się dział VIIa;

12) w art. 306a § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Zaświadczenie powinno być wydane bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie zaświadczenia.”;

13) w art. 306a uchyla się § 6;

14) art. 306k otrzymuje brzmienie:

„Art. 306k. W sprawach nieuregulowanych w art. 306a–306i oraz art. 306l stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 1–6, 8 i 9 z wyłączeniem art. 171a, rozdziałów 10–12, 14 i 16 oraz 23 działu IV.”;

15) uchyla się art. 306m;

16) art. 306n otrzymuje brzmienie:

„Art. 306n. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w art. 306l, uwzględniając zakres danych wykazywanych w zaświadczeniu oraz dane identyfikujące wnioskodawcę i organ wydający zaświadczenie.”.

Art. 97. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2013 r. poz. 186, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 53 uchyla się § 30b;

2) w art. 80 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Płatnik oraz podmiot, o którym mowa w art. 41 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, niepełniący funkcji płatnika, który wbrew obowiązkowi nie składa w terminie podatnikowi lub właściwemu organowi wymaganej informacji podatkowej lub informacji, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 powołanej ustawy,

podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych.”;

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1036, 1149, 1247 i 1304, z 2014 r. poz. 312, 1215 i 1328, z 2015 r. poz. 396, 1269, 1479, 1649, 1712, 1855 i 1932 oraz z 2016 r. poz. 178, 437, 1052 i 1228.

3) po art. 80b dodaje się art. 80c i art. 80d w brzmieniu:

„Art. 80c. Kto, działając w imieniu lub interesie raportującej instytucji finansowej, wbrew przepisom ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. ...), nie dopełnia obowiązku:

- 1) stosowania zasad i procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych,
- 2) rejestrowania czynności podejmowanych w ramach procedur należytej staranności,
- 3) gromadzenia dokumentacji wymaganej w ramach stosowania procedur należytej staranności,
- 4) usunięcia w terminie nieprawidłowości wskazanych w wyniku kontroli, o którym mowa w art. 70 ust. 4 tej ustawy,

podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych.

Art. 80d. Kto, działając w imieniu lub interesie podatnika, wbrew przepisom ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, składa nieprawdziwą informację dla celów informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów

podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych.”.

Art. 98. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. poz. 1712 oraz z 2016 r. poz. 1579) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

- a) uchyla się ust. 4,
- b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2, są sporządzane za rok kalendarzowy i przekazywane w formie dokumentu elektronicznego, utworzonego na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego.”,

c) w ust. 8 uchyla się pkt 1;

2) w art. 8 ust. 14 otrzymuje brzmienie:

„14. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1–13 do kontroli amerykańskich rachunków raportowanych stosuje się odpowiednio przepisy działu IV rozdziału 1, z wyłączeniem art. 127 i art. 128, rozdziału 2, rozdziału 3, z wyłączeniem art. 133 i art. 133a, rozdziału 3a, rozdziału 4, z wyłączeniem art. 139, rozdziałów 5, 6, 9–11, 14, 16, 22 i 23 oraz przepisy działu VI, z wyłączeniem art. 281, art. 282a, art. 291 i art. 292 ustawy – Ordynacja podatkowa.”;

3) w art. 13:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dane zawarte w informacjach, o których mowa w art. 11 ust. 2 pkt 1, są udostępniane wyłącznie organom wymienionym w art. 297 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa na zasadach określonych w tym przepisie.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Dane zawarte w informacjach, o których mowa w art. 11 ust. 2 pkt 2, są udostępniane organom wymienionym w art. 297 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, innym niż wymienione w tym przepisie organom podatkowym, a także pracownikom wywiadu skarbowego, gdy toczące się przed tym organem postępowanie lub czynności wykonywane przez ten organ są związane z prawidłowym określaniem podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego lub wymiarem innych należności, których dochodzenie, zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jest możliwe na wniosek obcego państwa. Udostępnienie informacji dla celów innych niż w zdaniu pierwszym wymaga uzyskania zgody właściwej władzy Stanów Zjednoczonych.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1–2, akta spraw oznacza się klauzulą: „Tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone”.”;

4) w art. 19 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Posiadacz rachunku jest obowiązany do przedstawienia oświadczeń wskazanych w żądaniu, o którym mowa w ust. 1.”.

Art. 99. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1932) uchyla się art. 12.

Rozdział 2

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 100. 1. W celu identyfikacji nowych rachunków, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 17, otwartych między dniem 1 stycznia 2016 r. a dniem wejścia w życie ustawy, jako rachunków raportowanych na dzień 31 grudnia 2016 r. raportująca instytucja finansowa, o której mowa w art. 24 ust. 1 pkt 1, jest obowiązana:

- 1) w przypadku nowego rachunku indywidualnego osób fizycznych – stosować procedurę należytej staranności określoną w rozdziale 5 działu III;
- 2) w przypadku nowego rachunku podmiotów – stosować procedurę należytej staranności określoną w rozdziale 7 działu III.

2. Raportująca instytucja finansowa jest obowiązana zakończyć identyfikację rachunków finansowych, o których mowa w ust. 1, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Informację, o której mowa w art. 33 ust. 1, za rok 2016 raportująca instytucja finansowa przekazuje w terminie do dnia 30 września 2017 r.

4. Informację, o której mowa w art. 73, za rok 2016 minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje w terminie do dnia 30 listopada 2017 r.

Art. 101. Warunek określony w art. 31 ust. 2 pkt 6 lit. b uznaje się za spełniony, jeżeli wskazane w nim procedury zostaną wdrożone przez instytucję finansową do dnia 31 marca 2017 r.

Art. 102. 1. Informacje podatkowe, o których mowa w art. 77 ust. 3 i art. 78, dotyczące interpretacji podatkowych lub decyzji w sprawach cen transakcyjnych, o których mowa odpowiednio w art. 76 pkt 4 i 5, wydanych w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016 r., są przekazywane do dnia 31 grudnia 2017 r.

2. Informacje podatkowe, o których mowa w art. 77 ust. 3 i art. 78, dotyczące interpretacji podatkowych, o których mowa w art. 76 pkt 4 lit. a, lub decyzji w sprawach cen transakcyjnych, o których mowa w art. 76 pkt 5, wydanych w okresie od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., są przekazywane do dnia 31 grudnia 2017 r., pod warunkiem że te interpretacje lub decyzje obowiązywały na dzień 1 stycznia 2014 r.

Art. 103. Do czasu uzyskania zdolności operacyjnej przez bazę danych, o której mowa w art. 21 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE:

- 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje właściwemu organowi państwa członkowskiego informacje, o których mowa w art. 77 ust. 3, za pomocą standardowego formularza, o którym mowa w art. 20 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE, z uwzględnieniem mających zastosowanie odpowiednich ustaleń praktycznych między Rzeczpospolitą Polską a danym państwem członkowskim;
- 2) minister właściwy do spraw finansów publicznych, w przypadku wskazania przez właściwy organ innego państwa członkowskiego Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa członkowskiego, którego może dotyczyć informacja przekazana przez ten organ, potwierdza odbiór tej informacji niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni roboczych od dnia ich otrzymania; potwierdzenia dokonuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a w przypadku braku możliwości potwierdzenia w ten sposób, potwierdzenia dokonuje się w postaci papierowej;
- 3) minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje co roku Komisji Europejskiej statystyki dotyczące liczby przekazanych w danym roku kalendarzowym interpretacji podatkowych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych, o których mowa odpowiednio w art. 76 pkt 4 i 5, oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, informacje dotyczące kosztów i korzyści związanych z dokonaną wymianą informacji podatkowych oraz inne informacje mające znaczenie dla wymiany informacji podatkowych.

Art. 104. 1. Przepis art. 83 ust. 1 stosuje się od sprawozdawczego roku obrotowego, o którym mowa w art. 82 pkt 6, rozpoczynającego się po dniu 31 grudnia 2015 r.

2. Obowiązek przekazania informacji zgodnie z art. 83 ust. 1 za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w art. 82 pkt 6, rozpoczynający się po dniu 31 grudnia 2015 r., nie później jednak niż przed dniem 1 stycznia 2017 r., powstaje, jeśli skonsolidowane przychody grupy kapitałowej, o której mowa w art. 82 pkt 1 lit. a i b, przekroczyły równowartość 750 000 000 euro za ten rok obrotowy.

3. Wartość, o której mowa w ust. 2, przelicza się na złote polskie po średnim kursie ogłaszanym przez Narodowy Bank Polski, obowiązującym w ostatnim dniu roboczym roku obrotowego poprzedzającego sprawozdawczy rok obrotowy.

4. Powiadomienia, o których mowa w art. 86, w odniesieniu do sprawozdawczego roku obrotowego, o którym mowa w art. 82 pkt 6, rozpoczynającego się po dniu 31 grudnia

2015 r., nie później jednak niż przed dniem 1 stycznia 2017 r., są przekazywane najpóźniej w terminie 10 miesięcy od ostatniego dnia tego roku obrotowego.

Art. 105. 1. Przepis art. 84 stosuje się od sprawozdawczego roku obrotowego, o którym mowa w art. 82 pkt 6, rozpoczynającego się po dniu 31 grudnia 2016 r.

2. Obowiązek przekazania informacji, zgodnie z art. 84, za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w art. 82 pkt 6, rozpoczynający się po dniu 31 grudnia 2016 r., nie później jednak niż przed dniem 1 stycznia 2018 r., powstaje, jeśli skonsolidowane przychody grupy kapitałowej, o której mowa w art. 82 pkt 1 lit. a i b, przekroczyły kwotę progową 750 000 000 euro za ten rok obrotowy.

3. W przypadku gdy skonsolidowane sprawozdanie finansowe grupy kapitałowej jest sporządzane w innej walucie niż euro, przeliczenie wartości skonsolidowanych przychodów na euro w celu odniesienia jej do kwoty progowej, o której mowa w ust. 2, następuje według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień roku obrotowego poprzedzającego sprawozdawczy rok obrotowy; w takim przypadku waluty inne niż euro przelicza się z zastosowaniem kursu wymiany każdej z nich względem euro.

Art. 106. Informacje, o których mowa w art. 87, za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w art. 82 pkt 6, rozpoczynający się po dniu 31 grudnia 2015 r., nie później jednak niż przed dniem 1 stycznia 2017 r., są przekazywane w terminie 18 miesięcy od ostatniego dnia tego roku obrotowego.

Art. 107. Jeżeli podatnik, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 94, osiąga przychody (dochody) określone w art. 44c ust. 1 pkt 4 lit. a–f tej ustawy, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, ze źródeł przychodów położonych w Republice Austrii, podatek od tych przychodów (dochodów) zapłacony w Republice Austrii do dnia 31 grudnia 2016 r. podlega odliczeniu od kwoty podatku obliczonego zgodnie z art. 30a ust. 1 i 9 lub art. 30b ust. 1, 5a i 5b tej ustawy, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Przepis art. 30a ust. 11 ustawy zmienianej w art. 94, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się.

Art. 108. Podmioty wypłacające oraz pośredni odbiorcy, o których mowa w rozdziale 7a ustawy zmienianej w art. 94, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, których rok podatkowy rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2016 r. i nie zakończył do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, składają informację, o której mowa

w art. 44d ust. 1 i ust. 3 ustawy zmienianej w art. 94, w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, wyłącznie w odniesieniu do dochodów uzyskanych przed dniem 1 stycznia 2016 r., w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 109. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 306n ustawy zmienianej w art. 96 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 306n, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 3 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 110. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 4 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 98 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 4 ust. 8, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 3 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 111. Ustawa wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Projektowana ustawa o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami normuje zasady i tryb wymiany informacji podatkowych z innymi państwami, obowiązki instytucji finansowych w zakresie automatycznej wymiany informacji podatkowych oraz kontrolę ich wykonywania, obowiązki w zakresie automatycznej wymiany informacji pochodzących z informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów. Zasadniczym celem ustawy jest:

- 1) uregulowanie w jednym akcie prawnym zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych wraz z ich uporządkowaniem;
- 2) implementacja do polskiego porządku prawnego dyrektywy Rady 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 359 z 16.12.2014, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą 2014/107/UE”;
- 3) wprowadzenie regulacji umożliwiających automatyczną wymianę informacji w dziedzinie opodatkowania z innymi niż unijne państwami w oparciu o procedury *Common Reporting Standard* (CRS), do czego Rzeczpospolita zobowiązała się w podpisanym w dniu 29.10.2014 r. *Wielostronnym porozumieniu właściwych władz w sprawie automatycznej wymiany informacji finansowych* (Competent Authority Agreement);
- 4) implementacja do polskiego porządku prawnego dyrektywy Rady (UE) 2015/2060 z dnia 10 listopada 2015 r. uchylającej dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (Dz. Urz. UE L 301 z 18.11.2015, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą 2015/2060”;
- 5) implementacja do polskiego porządku prawnego dyrektywy Rady (UE) 2015/2376 z dnia 8 grudnia 2015 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą 2015/2376”;
- 6) implementacja do polskiego porządku prawnego dyrektywy Rady (UE) 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie

obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 8), zwanej „dalej dyrektywą 2016/881”.

W czasach globalizacji coraz większego znaczenia nabiera potrzeba wzajemnej pomocy pomiędzy poszczególnymi administracjami podatkowymi w dziedzinie wymiany szeroko rozumianych informacji podatkowych. W związku z ogromnym wzrostem mobilności podatników, liczby transakcji transgranicznych oraz internacjonalizacji instrumentów finansowych proces określenia wysokości należnych podatków jest coraz trudniejszy. Te narastające trudności mają wpływ na funkcjonowanie systemów podatkowych, co z kolei skłania podatników do oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania, podczas gdy uprawnienia kontrolne pozostają na szczeblu krajowym. Bez wzajemnej współpracy administracji podatkowych pojedyncze państwo członkowskie nie jest w stanie skutecznie przeciwdziałać oszustwom podatkowym i uchylaniu się od opodatkowania. W celu przezwyciężenia negatywnych skutków tych zjawisk konieczne jest stworzenie odpowiedniego systemu współpracy administracyjnej między administracjami podatkowymi. Konieczność podjęcia stosownych działań w tym obszarze jest ponadto uzasadniona tym, że w ostatnich latach znacząco przybyło wyzwań związanych z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania w wymiarze transgranicznym. Wyzwania te stały się przedmiotem poważnych obaw w Unii Europejskiej jak i na całym świecie. Nieujawniony i nieopodatkowany dochód znacznie uszczupla krajowe wpływy podatkowe. W odpowiedzi na zdiagnozowane w poszczególnych państwach Unii negatywne oddziaływanie tych zjawisk na krajowe wpływy podatkowe oraz pilną potrzebę zwiększenia skuteczności i efektywności poboru podatków Komisja Europejska uznała za konieczne podjęcie działań ukierunkowanych na poprawę skuteczności walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania przez zdecydowane promowanie automatycznej wymiany informacji jako przyszłego europejskiego i międzynarodowego standardu dla przejrzystości i wymiany informacji w sprawach podatkowych. Efektem prowadzonych na szczeblu unijnym prac jest dyrektywa 2014/107/UE, której implementacja do krajowego porządku prawnego stanowi zasadniczy przedmiot projektowanej ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami.

Znaczenie automatycznej wymiany informacji jako jednego ze środków zwalczania oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania w wymiarze transgranicznym

zostało również uznane na szczeblu międzynarodowym (grupa G-20 i grupa G-8). W wyniku negocjacji między Stanami Zjednoczonymi Ameryki i wieloma innymi krajami, w tym wszystkimi państwami członkowskimi UE, które to negocjacje dotyczyły dwustronnych umów o automatycznej wymianie informacji w celu wdrożenia ustawy o ujawnianiu informacji o rachunkach zagranicznych dla celów podatkowych Stanów Zjednoczonych (powszechnie znanej jako „FATCA”), grupa G-20 udzieliła Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) mandatu, aby w oparciu o te umowy opracowała jednolity globalny standard dla automatycznej wymiany informacji podatkowych.

W efekcie tych prac w lutym 2014 r. OECD ogłosiła najważniejsze elementy globalnego standardu do automatycznej wymiany informacji finansowych w sprawach podatkowych, a mianowicie model umowy między właściwymi organami oraz wspólny standard do wymiany informacji, które zostały następnie zatwierdzone przez ministrów finansów i prezesów banków centralnych grupy G-20. W lipcu 2014 r. Rada OECD opublikowała pełen globalny standard (CRS), łącznie z jego pozostałymi elementami, tj. komentarzami do modelu umowy między właściwymi organami i do wspólnego standardu do wymiany informacji oraz procedurami informatycznymi na potrzeby wdrożenia globalnego standardu. Cały pakiet dotyczący CRS został zatwierdzony przez ministrów finansów i prezesów banków centralnych grupy G-20 we wrześniu 2014 r.

Przewidziana w dyrektywie 2014/107/UE automatyczna wymiana informacji ma umożliwić krajowym administracjom podatkowym pozyskiwanie z instytucji finansowych określonych z góry informacji w stosunku do rachunków zidentyfikowanych przez nie jako prowadzone dla nierezydentów (rezydentów innych państw członkowskich) lub podmiotów przez nie kontrolowanych, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu. Uzyskane w tym trybie informacje będą w dalszej kolejności podlegały systematycznemu przekazywaniu państwu członkowskiemu właściwemu dla poszczególnych nierezydentów. Automatycznej wymianie podlegają będą w szczególności informacje o imieniu i nazwisku/nazwie, adresie, numerze(-ach) identyfikacyjnym podatnika (TIN) oraz dacie i miejscu urodzenia (w przypadku osób fizycznych) każdej osoby raportowanej, która jest posiadaczem rachunku, numerze rachunku, jego saldzie oraz wartości. Dyrektywa 2014/107/UE wymaga ponadto, aby państwa członkowskie wprowadziły odpowiednie regulacje obligujące swoje raportujące instytucje finansowe do

wykonywania zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności zawartych w załącznikach I i II oraz do zapewnienia skutecznego wdrożenia i przestrzegania tych zasad zgodnie z załącznikiem I sekcja IX.

W dyrektywie Rady 2011/16/UE przewidziano już obowiązkową automatyczną wymianę informacji między państwami członkowskimi w zakresie niektórych kategorii dochodu i kapitału, głównie o charakterze niefinansowym, posiadanego przez podatników w państwach członkowskich innych niż państwo ich rezydencji. Ustanowiono tam również stopniowe podejście do wzmocnienia automatycznej wymiany informacji przez jej stopniowe rozszerzanie na nowe kategorie dochodu i kapitału oraz usunięcie warunku, zgodnie z którym informacje mają być przedmiotem wymiany, tylko jeżeli są dostępne. Obecnie, mając na uwadze zwiększone możliwości inwestowania za granicą w szeroką gamę produktów finansowych, istniejące unijne i międzynarodowe instrumenty współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania stały się mniej skuteczne w zwalczaniu oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania w wymiarze transgranicznym. Dlatego też Rada Europejska uznała za konieczne rozszerzenie automatycznej wymiany informacji, która była już przewidziana w art. 8 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE, w odniesieniu do rezydentów innych państw członkowskich. Takie rozwiązanie zapewni spójne, konsekwentne i kompleksowe podejście całej Unii do automatycznej wymiany informacji w ramach rynku wewnętrznego, które przyniosłoby oszczędności zarówno administracjom podatkowym, jak i podmiotom gospodarczym. Jednoczesne i nieskoordynowane zawieranie umów przez państwa członkowskie na podstawie art. 19 dyrektywy 2011/16/UE mogłoby bowiem doprowadzić do sytuacji niekorzystnych dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Rozszerzona automatyczna wymiana informacji na podstawie ogólnounijnego instrumentu prawnego, jakim jest dyrektywa, zlikwiduje konieczność powoływania się przez państwa członkowskie na ten artykuł w celu zawarcia dwustronnych lub wielostronnych umów, które mogą być uważane za właściwe w tym samym przedmiocie wobec braku odpowiedniego prawodawstwa unijnego.

Mając na uwadze powyższe podkreślić należy, iż celem implementacji dyrektywy, obok stworzenia jednolitego standardu wymiany informacji podatkowej, jest również zminimalizowanie kosztów i obciążeń administracyjnych zarówno dla administracji podatkowych, jak i podmiotów gospodarczych. Zasadnicze znaczenie ma również

zapewnienie, aby rozszerzony zakres automatycznej wymiany informacji w Unii był zgodny ze zmianami na szczeblu międzynarodowym. Aby osiągnąć ten cel, państwa członkowskie, w tym Polska, przez implementację dyrektywy będą mogły wymagać od instytucji finansowych wdrożenia zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności w pełni zgodnych z zasadami określonymi we wspólnym standardzie do wymiany informacji opracowanym przez OECD. Pozwoli to na uczestnictwo Polski w globalnej wymianie informacji w dziedzinie opodatkowania, a w konsekwencji na osiągnięcie głównego celu jakim jest zwalczanie wciąż narastających wyzwań w obszarze oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania, w tym agresywnego planowania podatkowego. Możliwość wymiany informacji finansowych pomiędzy administracjami podatkowymi poszczególnych państw ma zapobiegać tego typu negatywnym zjawiskom, przyczyniając się tym samym do zwiększenia wpływów do budżetu państwa.

W tym kontekście szczególnego podkreślenia wymaga okoliczność, że regulacje przewidziane w dyrektywie 2014/107/UE bazują na rozwiązaniach opracowanych przez OECD w ramach procedury *Common Reporting Standard*. Zasadniczym bowiem celem przy projektowaniu dyrektywy było zapewnienie pełnej zgodności wymiany informacji w Unii ze zmianami na szczeblu międzynarodowym. Dzięki takiemu podejściu ustawodawca unijny miał na względzie zminimalizowanie kosztów i obciążeń administracyjnych związanych z obsługą systemu wymiany informacji zarówno po stronie administracji podatkowych, jak i podmiotów gospodarczych. Mając na względzie realizację wskazanego celu przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny korzystać z komentarzy do modelu umowy między właściwymi organami i do wspólnego standardu do wymiany informacji, opracowanych przez OECD, jako źródła przykładów lub interpretacji oraz w celu zapewnienia spójności stosowania we wszystkich państwach członkowskich. Ponadto, przyjęte w dyrektywie zasady sprawozdawcze i zasady należytej staranności stanowią powielenie przyjętych na tej płaszczyźnie rozwiązań w ramach procedury CRS.

Z uwagi na powyższe projekt ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami obejmuje nie tylko implementację dyrektywy 2014/107/UE, ale również wprowadzenie regulacji umożliwiających automatyczną wymianę informacji w dziedzinie opodatkowania z innymi niż unijne państwami. Podstawę dla tej wymiany stanowi podpisane w dniu 29 października 2014 r. przez Ministra Finansów

wielostronne porozumienie *Competent Authority Agreement (CAA)*. W porozumieniu tym 51 państw i terytoriów, w tym Polska, złożyły deklarację o wprowadzeniu skutecznych narzędzi przeciwdziałających transgranicznym oszustwom podatkowym i unikaniu opodatkowania, w szczególności przez przeprowadzenie w krajowych systemach prawnych zmian, wdrażających procedury CRS. Polska zobowiązała się do wdrożenia przedmiotowych rozwiązań w ramach tzw. szybkiego przyjęcia (ang. *early adoption*). Oznacza to, że pierwsze zaraportowanie powinno zostać przeprowadzone w terminie do końca września 2017 r.

Z harmonogramem stosowania przez państwa członkowskie dyrektywy 2014/107/UE jest skoordynowane uchylenie dyrektywy 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek. Dyrektywa 2003/48/WE została uchylona na mocy dyrektywy 2015/2060, która ponadto przewiduje:

- 1) odstępstwo dla Austrii, na mocy którego dyrektywa 2003/48/WE będzie mieć zastosowanie do tego państwa przez kolejny roczny okres, tj. do dnia 31 grudnia 2016 r.;
- 2) zwolnienie państw członkowskich z obowiązku transponowania przepisów dyrektywy Rady 2014/48/UE z dnia 24 marca 2014 r. zmieniającej dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (Dz. U. UE L 111 z 15.04.2014, str. 50).

Powyższe ma na celu przejście na jednolity globalny standard w zakresie automatycznej wymiany informacji i uniknięcie sytuacji, w której równolegle byłyby stosowane dwa standardy sprawozdawczości w UE. Jak wskazano w motywie 8 dyrektywy 2015/2060, aby zapewnić niezakłóconą kontynuację automatycznego przekazywania informacji finansowych, uchylenie dyrektywy 2003/48/WE powinno nastąpić ze skutkiem od tego samego dnia co dzień rozpoczęcia stosowania środków określonych w dyrektywie 2014/107/UE. Biorąc powyższe pod uwagę, uzasadnione jest połączenie w ramach jednego projektu legislacyjnego przepisów implementujących dyrektywę 2014/107/UE oraz 2015/2060.

Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG, której zmiana, wprowadzona dyrektywą 2014/107/UE, implementowana jest projektowaną ustawą, została pierwotnie wdrożona do polskiego porządku prawnego ustawą z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz ustawy

o kontroli skarbowej¹⁾. W aktualnym stanie prawnym zagadnienia informacji podatkowych i ich wymiany reguluje Ordynacja podatkowa (*vide* art. 1 pkt 2 oraz przepisy działu VIIa Wymiana informacji podatkowych z innymi państwami). Jednolitość materii szeroko rozumianej wymiany informacji w sprawach podatkowych przemawia za wyczerpującym uregulowaniem tych spraw w jednym akcie prawnym.

Warto dodatkowo podkreślić, że na zasadność unormowania materii wymiany informacji podatkowych wskazała Komisja Kodyfikacyjna Ogólnego Prawa Podatkowego²⁾, której zadaniem jest przygotowanie nowego projektu ustawy, zastępującego obecną ustawę – Ordynacja podatkowa. W przyjętych przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Kierunkowych założeniach nowej ordynacji podatkowej z dnia 24 września 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Jak słusznie zauważyła Komisja jest to uzasadnione przede wszystkim tym, że są to przepisy regulujące relacje pomiędzy państwami w zakresie wymiany informacji podatkowych. Nie są to zatem unormowania dotyczące stosunków pomiędzy organami podatkowymi i podatnikami. Nie bez znaczenia jest też duża objętość projektowanych regulacji, co źle rzutuje na strukturę ordynacji podatkowej.

Z uwagi na powyższe projekt ustawy obejmuje swym zakresem przedmiotowym także, uregulowane obecnie w ustawie – Ordynacja podatkowa, przepisy dotyczące wymiany informacji podatkowych z innymi państwami. Od strony legislacyjnej kwestia ta została zasadniczo zrealizowana przez odpowiednie „przeniesienie” stosownych przepisów Działu VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa do projektowanej ustawy o wymianie informacji podatkowych. Poza zakresem projektowanej ustawy pozostawiono jednakże wymianę informacji dla celów podatkowych dokonywaną na podstawie Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA oraz wykonującej ją ustawy z dnia 9 października 2015 r.³⁾. Co prawda wymiana ta opiera się na analogicznych zasadach jakie przyjęte

¹⁾ Dz. U. poz. 1145.

²⁾ Komisja Kodyfikacyjna Ogólnego Prawa Podatkowego powołana została na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 października 2014 r. w sprawie utworzenia, organizacji i trybu działania Komisji Kodyfikacyjnej Ogólnego Prawa Podatkowego (Dz. U. poz. 1471).

³⁾ Ustawa z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania

zostały w ramach obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dyrektywie 2014/107/UE oraz *Common Reporting Standard*, nie mniej liczba różnic na płaszczyźnie szczegółowych rozwiązań uzasadnia pozostawienie tej kwestii w odrębnym akcie prawnym. Nie bez znaczenia w tym kontekście jest również okoliczność, że podstawę prawną do wymiany informacji ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki stanowi odrębna bilateralna umowa międzynarodowa. Ponadto ewentualne włączenie regulacji FATCA do ustawy o wymianie informacji podatkowej wpłynęłoby negatywnie na jej systematykę i czytelność.

W projektowanej ustawie przewidziano również implementację do polskiego porządku prawnego dyrektywy Rady (UE) 2015/2376 z dnia 8 grudnia 2015 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania. Celem implementowanej dyrektywy jest skuteczna współpraca administracyjna pomiędzy państwami członkowskimi na warunkach zgodnych z prawidłowym funkcjonowaniem rynku wewnętrznego przez wzmocnienie narzędzi i mechanizmów wymiany informacji (w szczególności, wynikającą z dyrektywy 2011/16/UE, obowiązkową spontaniczną wymianę informacji).

Wydawanie interpretacji indywidualnych prawa podatkowego, które ułatwiają spójne i przejrzyste stosowanie prawa, jest powszechną praktyką również w Unii Europejskiej. Praktyka wyjaśniania podatnikom prawa podatkowego pozwala przedsiębiorstwom działać w warunkach większej pewności, co może zachęcać je do inwestowania i przestrzegania prawa, a co za tym idzie może sprzyjać realizacji celu w postaci dalszego rozwoju jednolitego rynku Unii zgodnie z zasadami i wolnościami traktatowymi. Interpretacje indywidualne wydawane na potrzeby struktur konstruowanych pod kątem korzyści podatkowych w niektórych przypadkach doprowadziły jednak do niskiego poziomu opodatkowania sztucznie zawyżonych dochodów w kraju wydającym, zmieniającym lub odnawiającym tego rodzaju interpretację, podczas gdy w pozostałych krajach, których dotyczyła dana sytuacja, kwoty dochodu podlegające opodatkowaniu pozostawały na nienaturalnie niskim poziomie.

Środkiem mającym ułatwić walkę z wyżej wskazanymi zjawiskami miała być spontaniczna wymiana informacji, przewidziana w dyrektywie 2011/16/UE. Skuteczną

międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. poz. 1712, z późn. zm.).

spontaniczną wymianę informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz porozumień w sprawach ustalenia cen transakcyjnych utrudniał jednak szereg istotnych praktycznych trudności takich jak swoboda uznania, jaką państwo członkowskie wydające interpretację dysponuje w kwestii decyzji o tym, które z pozostałych państw członkowskich powinny zostać poinformowane. W związku z powyższym, implementowana dyrektywa przewiduje, że wymieniane informacje powinny być, w stosownych przypadkach, dostępne wszystkim pozostałym państwom członkowskim. Realizacji tego celu służyć ma procedura automatycznej wymiany informacji w odniesieniu do interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym i porozumień w sprawach ustalenia cen transakcyjnych, wprowadzona nowym art. 8a dyrektywy 2011/16/UE.

Zgodnie z dyspozycją tego nowego przepisu państwa członkowskie są zobowiązane przekazywać określony zbiór podstawowych informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym i porozumień w sprawach ustalenia cen transakcyjnych, które byłyby dostępne dla wszystkich państw członkowskich (katalog w art. 8a ust. 6 dyrektywy 2011/16/UE). Zakres udzielanych informacji jest szerszy w przypadku porozumień w sprawach ustalenia cen transakcyjnych. W węższym zakresie informacje powyższe mają być również przekazywane Komisji Europejskiej dla celów statystycznych (art. 8a ust. 8 dyrektywy 2011/16/UE).

W projektowanej ustawie dokonano również implementacji do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2016/881. Projektowane w tym zakresie przepisy mają na celu wzmocnienie działań nakierowanych na zjawisko zaniżania podstawy opodatkowania i przerzucania dochodów między jednostkami zależnymi oraz jednostką dominującą w przypadku przedsiębiorstw prowadzących działalność w dużej skali (warunek przekroczenia 750 mln euro skonsolidowanych przychodów) i działających w więcej niż jedna jurysdykcjach podatkowych. W przeciwieństwie do małych i średnich przedsiębiorstw, tzw. grupy przedsiębiorstw wielonarodowych posiadają odpowiednie zasoby do wykorzystywania luk w prawie krajowym czy międzynarodowym prawie podatkowym, aby przerzucać zyski pomiędzy państwami w celu zmniejszenia płaconego podatku. Organy podatkowe potrzebują w związku z tym wyczerpujących i rzetelnych danych dotyczących struktury, polityki cen transferowych i transakcji dokonywanych między podmiotami powiązanymi.

Zatem celem zmian jest wprowadzenie odpowiednich wymogów w zakresie przejrzystości działania tych podmiotów (jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów). W informacji tej, przedstawiane będą zagregowane dane dotyczące m.in.: wielkości prowadzonej działalności (wielkości aktywów, kapitału zakładowego, liczby zatrudnionych osób), wielkości zrealizowanych przychodów, osiągniętych zysków (bądź strat) oraz zapłaconego (i należnego) podatku, miejsc prowadzenia działalności oraz przedmiotu tej działalności. Większa przejrzystość powinna zachęcić te grupy podmiotów do ograniczenia ww. praktyk.

Wzór tej informacji ma związek z pracami prowadzonymi na forum OECD w ramach działania 13 BEPS (raport OECD „*Transfer Pricing Documentation and Country-by-Country Reporting, Action 13: 2015 Final Report*”). Należy podkreślić, że sprawozdawczość ta stanowić będzie narzędzie do identyfikacji potencjalnie wątpliwych struktur tworzonych przez grupy podmiotów powiązanych, nakierowanych na unikanie opodatkowania. Natomiast wprowadzenie praktycznie jednolitych wymogów w ramach Unii Europejskiej i krajów OECD, ma zapewnić efektywną wymianę informacji pomiędzy właściwymi organami.

Wskazać również należy, że od 2013 r. są prowadzone zakrojone na szeroką skalę intensywne działania mające na celu ograniczenie oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania, podejmowane w ramach Unii Europejskiej jak i OECD. We wrześniu 2013 r. przywódcy państw Grupy G-20 zatwierdzili plan działania OECD w sprawie projektu BEPS (z ang. *Base Erosion and Profit Shifting Project*), identyfikujący 15 konkretnych działań, które wyposażą rządy w instrumenty krajowe i międzynarodowe w celu walki z problemem erozji podstaw opodatkowania i przenoszeniu zysków. W październiku 2015 r. OECD przedstawiło sprawozdanie podsumowujące prace, które składało się z 13 raportów ustanawiających nowe lub wzmacniające obowiązujące międzynarodowe standardy, jak również konkretne działania, aby pomóc krajom przeciwdziałać ww. problemom. W dniach 15–16 listopada 2015 r. pakiet OECD został zatwierdzony przez przywódców państw grupy G-20. Efektem prac w zakresie działania 13 w ramach planu działań OECD jest zestaw standardów w zakresie informowania o stosowanych politykach cen transferowych w ramach grup podmiotów powiązanych (dokumentacja *local file, master file*) oraz wymóg tzw. sprawozdawczości według państw (*Country-by-Country Reporting*). Należy przy tym podkreślić, że w dniu 27 stycznia 2016 r. Rzeczpospolita Polska

podpisała porozumienie wielostronne (*Multilateral Competent Authority Agreement*), na podstawie którego odbywać się będzie współpraca oraz wymiana informacji zawarta w przedmiotowych informacjach w ramach OECD. Oprócz Polski w tym czasie podpisało to porozumienie 30 innych państw.

Należy również zauważyć, że ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1932) wprowadzono (oprócz regulacji w zakresie dokumentacji *local file* i *master file*) wymóg sporządzania oraz przekazywania urzędom skarbowym sprawozdania o wysokości dochodów i zapłaconego podatku oraz miejscach prowadzenia działalności, jednostek zależnych i zagranicznych zakładów należących do grupy kapitałowej przez jednostki dominujące posiadające nieograniczony obowiązek podatkowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (pierwsze sprawozdania wynikające z powyższej ustawy będą składane za rok podatkowy 2016). Proponowane przepisy m.in. przenoszą to rozwiązanie z ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych do projektowanej ustawy, ponieważ należy uznać je jako zbieżne z częścią implementowanych przepisów dyrektywy 2016/881. W związku z tym, projektowana ustawa będzie całościowo regulowała przedmiotowy obowiązek sprawozdawczy.

Dział I projektu ustawy o wymianie informacji podatkowych poświęcony został zagadnieniom o charakterze ogólnym. Przepisy te znajdą zastosowanie do regulacji przewidzianych w całości ustawy. W art. 1 określony został zakres przedmiotowy ustawy. Zgodnie z tym przepisem ustawa normuje zasady i tryb dokonywania wymiany informacji podatkowych z innymi państwami; właściwość organów w zakresie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami; obowiązki instytucji finansowych służące wymianie informacji podatkowych na wniosek właściwego organu; obowiązki instytucji finansowych służące automatycznej wymianie informacji podatkowych o rachunkach raportowanych oraz kontrolę ich wykonywania, a także obowiązki jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów służące automatycznej wymianie informacji podatkowych o tych jednostkach. W ust. 2 zastrzeżono jednocześnie, że niniejsza ustawa nie będzie miała zastosowania do wymiany informacji dla celów podatkowych na podstawie Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA

oraz towarzyszących Uzgodnień Końcowych, podpisanych w Warszawie dnia 7 października 2014 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1647). Jak już bowiem wskazano, różnice na płaszczyźnie szczegółowych rozwiązań obu standardów wymiany informacji, a także obszerność regulacji w tym przedmiocie, uzasadnia pozostawienie wymiany informacji ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki w odrębnych aktach prawnych.

W art. 2 zamieszczono kluczowe w kontekście przepisów całej ustawy pojęcia i ich definicje, tj. informacje podatkowe, właściwy organ oraz państwo członkowskie. Pierwsze z tych pojęć – informacje podatkowe – zostało zdefiniowane jako wszelkie informacje, które mogą być istotne do celów stosowania i wykonywania przepisów prawa podatkowego państw dokonujących wymiany tych informacji. Zapis ten nawiązuje do art. 305b ustawy – Ordynacja podatkowa i ma na celu możliwie najszersze określenie zakresu pojęcia informacje podatkowe. Podkreślenia wymaga, że stosowane na potrzeby niniejszej ustawy pojęcie informacji podatkowych obejmuje swym zakresem nie tylko polskie przepisy prawa podatkowego, ale przepisy prawa podatkowego wszystkich państw dokonujących wymiany informacji podatkowych. Zastosowane rozwiązanie sprawi, że pojęcie informacji podatkowych ze strony Polski obejmie zarówno informacje zawarte w aktach spraw podatkowych, jak i inne informacje. Istotną przesłanką kwalifikującą dane informacje do katalogu informacji podatkowych będzie ich istotność dla celów stosowania i wykonywania przepisów prawa podatkowego. Informacjami podatkowymi będą w szczególności informacje pozyskiwane od podatników i płatników w składanych przez nich dokumentach (deklaracjach, wnioskach, podaniach itp.), informacje pozyskiwane w trybie przepisów rozdziału 11 działu III ustawy – Ordynacja podatkowa czy też informacje finansowe pozyskiwane na potrzeby automatycznej wymiany informacji w trybie przepisów działu III projektowanej ustawy o wymianie informacji podatkowych.

W art. 2 zdefiniowane również zostało określenie właściwego organu oraz państwa członkowskiego. Przez właściwy organ rozumie się właściwą w sprawach podatkowych władzę danego państwa. Państwem członkowskim, na potrzeby projektowanej ustawy, jest natomiast państwo członkowskie Unii Europejskiej. Słowniczek zawiera ponadto definicję pojęć, którymi projektodawca posługuje się w dalszej części ustawy w sposób skrótowy: dyrektywy 2011/16/UE, rozporządzenia Komisji (UE) nr 2015/2378, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy – Ordynacja podatkowa. Zagraniczny zakład na potrzeby

projektowanej ustawy to zagraniczny zakład, o którym mowa w art. 4a pkt 11 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Wzorem art. 305a ustawy – Ordynacja podatkowa w przepisach ogólnych projektowanej ustawy zawarto regulację określającą ogólne zasady wymiany informacji z innymi państwami. W myśl zaprojektowanego art. 3 informacje podatkowe mogą być udostępniane właściwemu organowi w zakresie i na zasadach wynikających z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska oraz innych umów międzynarodowych, których stroną jest Unia Europejska, pod warunkiem że wykorzystywanie udostępnionych informacji podatkowych nastąpi zgodnie z zasadami określonymi w tych umowach. Warto w tym kontekście podkreślić, że zawarte przez Polskę umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania w zakresie wymiany informacji nawiązują do art. 26 Modelowej konwencji OECD. Zasadniczo regulacje w tym zakresie przewidują wymianę informacji podatkowych, które są niezbędne do stosowania poszczególnych umów, a także informacje dotyczące ustawodawstwa wewnętrznego umawiających się państw w odniesieniu do podatków objętych zakresem danej umowy.

W art. 4 projektowanej ustawy (stanowiącej odpowiednik art. 82 § 3 i 4 ustawy – Ordynacja podatkowa) przewidziano obowiązek przekazania, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, przez organy administracji publicznej oraz instytucje finansowe wymienione w art. 182 ustawy – Ordynacja podatkowa, informacji podatkowych w razie wystąpienia właściwego organu państwa członkowskiego w zakresie i na zasadach określonych w dziale II oraz wynikających z ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania i innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska. Żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbową”, a jego przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych (ust. 2). Konieczność uregulowania tej kwestii w projektowanej ustawie jest związana ze wspomnianym już wyodrębnieniem z ustawy – Ordynacja podatkowa przepisów dotyczących wymiany informacji z innymi państwami. Zmiana ta połączona jest z przewidzianym w art. 96 pkt 1 projektu ustawy uchyceniem art. 82 § 3 i 4 ustawy – Ordynacja podatkowa.

W art. 5 uregulowana została właściwość organu w zakresie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami. W przepisie tym przewidziano, że właściwym organem Rzeczypospolitej Polskiej w tym przedmiocie jest minister właściwy do spraw finansów publicznych, i w tym zakresie przysługują mu uprawnienia organu podatkowego. W celu zapewnienia sprawnej i skutecznej realizacji spraw przewidzianych w niniejszym projekcie ustawy, a także usprawnienia obsługi podmiotów obowiązanych do przekazywania informacji podatkowych zawarto delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do upoważnienia, w drodze rozporządzenia, podległych organów do wykonywania czynności związanych z: wymianą informacji podatkowych na wniosek i z urzędu z innymi państwami, w szczególności do występowania o udostępnienie informacji podatkowych i przekazywania właściwym organom wniosków i informacji podatkowych; automatyczną wymianą informacji podatkowych, udostępnianiem innym organom na zasadach określonych w ustawie – Ordynacja podatkowa uzyskanych w ramach ich wymiany z innymi państwami oraz nakładaniem kar pieniężnych. Wykonując przedmiotową delegację, minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie obowiązany określić szczegółowy zakres upoważnienia oraz terytorialny zasięg działania upoważnionych organów. Na podstawie art. 5 ust. 3 projektowanej ustawy minister właściwy do spraw finansów publicznych może upoważnić pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, izb skarbowych i urzędów kontroli skarbowej do bezpośredniej wymiany informacji podatkowych w związku z realizowaniem zadań z zakresu planowanych lub trwających jednoczesnych kontroli oraz do uczestnictwa w spotkaniach organizacyjnych dotyczących tych kontroli. Projektowana regulacja stanowi odzwierciedlenie treści dotychczasowego § 3 art. 305c ustawy – Ordynacja podatkowa.

Projektowany art. 6 zawiera ogólną zasadę, w myśl której do ujawnienia ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych i upoważnionym przez niego organom informacji podatkowych w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów ograniczających udostępnianie danych objętych tajemnicą prawnie chronioną, z wyjątkiem informacji niejawnych. Reguła ta zabezpiecza instytucje finansowe przed zarzutem naruszenia obowiązku zachowania tajemnicy bankowej lub tajemnicy zawodowej.

W dziale II uregulowana została wymiana informacji podatkowych z państwami członkowskimi. Projektodawca uznał, o czym wzmiankowano już wcześniej, że celowe byłoby ujęcie w jednym akcie prawnym kwestii związanych z wymianą informacji podatkowych. Jednolitość materii szeroko rozumianej wymiany informacji w sprawach podatkowych (w relacjach międzynarodowych) przemawia za wyczerpującym uregulowaniem tych spraw w jednej ustawie, a przyjęcie tej koncepcji implikuje poszerzenie zakresu projektu w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami. Z tego względu do działu II projektowanej ustawy przeniesiono (z pewnymi modyfikacjami) regulacje do tej pory znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa. Jednocześnie celowo zdecydowano się na rozróżnienie materii znajdującej się w dziale II od zagadnień uregulowanych w dziale III. O ile bowiem regulacja zawarta w dziale II odnosi się wyłącznie do państw członkowskich, o tyle automatyczna wymiana informacji o rachunkach raportowanych uregulowana w dziale III ma szersze zastosowanie, również w stosunku do państw niebędących państwami członkowskimi. W art. 7, stanowiącym odpowiednik normy wyrażonej w art. 305d ustawy – Ordynacja podatkowa, wskazano, w jakich trybach odbywa się wymiana informacji podatkowych z państwami członkowskimi – na wniosek lub z urzędu.

Art. 8 projektu ustawy powiela treść art. 305b pkt 1–4 ustawy – Ordynacja podatkowa, który to przepis stanowi implementację do krajowego porządku prawnego art. 2 dyrektywy 2011/16/UE. Komentowany przepis zawiera wyliczenie kategorii informacji, które nie podlegają wymianie, stanowiąc przy tym implancję art. 2 ust. 2–3 dyrektywy 2011/16/UE. Katalog ten obejmuje następujące informacje podatkowe:

- 1) objęte przepisami Unii Europejskiej dotyczące współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w zakresie podatku od towarów i usług, ceł oraz podatku akcyzowego;
- 2) dotyczące składek na ubezpieczenie społeczne;
- 3) dotyczące opłaty skarbowej;
- 4) dotyczące należności o charakterze umownym, w szczególności wynagrodzeń za usługi użyteczności publicznej.

Jak stanowi projektowany art. 9 ust. 1 organ podatkowy występuje z wnioskiem do obcej władzy UE o udzielenie informacji podatkowych oraz udziela jej informacji podatkowych za pośrednictwem ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

W ust. 2 przewidziano normę, zgodnie z którą wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta, marszałek województwa oraz samorządowe kolegium odwoławcze przekazują wnioski i informacje podatkowe do ministra właściwego do spraw finansów publicznych za pośrednictwem dyrektora izby skarbowej właściwego miejscowo ze względu na siedzibę wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starosty, marszałka województwa albo samorządowego kolegium odwoławczego. Regulacja zawarta w tym przepisie stanowi powielenie § 1 i 2 art. 305c ustawy – Ordynacja podatkowa.

W projektowanym art. 10 ustawy zostały wymienione niezbędne elementy wniosku, do których należą: dane identyfikujące podmiot, którego informacje mają dotyczyć, wskazanie zakresu żądanych informacji i celu ich wykorzystania, stwierdzenie, że wyczerpano możliwości uzyskania informacji na podstawie przepisów prawa krajowego państwa wnioskującego oraz zobowiązanie się do objęcia tajemnicą udzielonych informacji, zgodnie z przepisami prawa krajowego państwa wnioskującego.

W art. 11 projektu ustawy uregulowane zostały zasady wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia informacji podatkowych na wniosek. Materia uregulowana w tym przepisie stanowi odzwierciedlenie treści art. 305f ustawy – Ordynacja podatkowa, w której wprowadzono regulację stanowiącą wdrożenie art. 7 dyrektywy 2011/16/UE. Wniosek właściwego organu państwa członkowskiego wszczyna postępowanie w sprawie udzielenia informacji podatkowych (art. 11 ust. 1). Jego otrzymanie potwierdzone będzie niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni roboczych od dnia jego otrzymania za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub, w przypadku braku możliwości potwierdzenia w ten sposób, w postaci papierowej (art. 11 ust. 2). Zgodnie z treścią projektowanego ust. 3 postępowanie powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania wniosku. W sytuacji, gdy organ posiada już żądane informacje podatkowe, termin na ich przekazanie ulega skróceniu do 2 miesięcy od dnia otrzymania wniosku (art. 11 ust. 3). Możliwe jest również uzgodnienie, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, innego terminu przekazania informacji. O braku możliwości udzielenia informacji podatkowych we właściwym terminie należy niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, poinformować właściwe organy państwa członkowskiego wraz z podaniem przyczyn tego stanu rzeczy oraz wskazaniem przewidywanego terminu udzielenia informacji podatkowych (art. 11 ust. 5). Odmowa udzielenia informacji podatkowych następuje bez zbędnej zwłoki, jednak nie później

niż w terminie miesiąca od dnia otrzymania wniosku. Odmawiając udzielenia informacji podatkowych należy podać przyczyny odmowy (art. 11 ust. 6). Jednocześnie art. 14 projektu ustawy przewiduje regulację, zgodnie z którą wniosek o udzielenie informacji podatkowej może być w każdym czasie wycofany (odpowiednik art. 305i ustawy – Ordynacja podatkowa).

Tryb uzupełnienia wniosku obcej władzy UE w sytuacji, gdy dane w nim zawarte nie są wystarczające do udzielenia informacji podatkowych przewidziano w art. 12 projektu ustawy, stanowiącym przeniesienie treści art. 305g ustawy – Ordynacja podatkowa.

W art. 13, stanowiącym odpowiednik normy wynikającej z treści art. 305h ustawy – Ordynacja podatkowa, przewidziano katalog sytuacji, w których właściwy organ odmawia udzielenia informacji podatkowej.

Art. 15 projektu ustawy stanowi odzwierciedlenie art. 305ja ustawy – Ordynacja podatkowa implementującego do polskiego porządku prawnego art. 8 dyrektywy 2011/16/UE. Zgodnie z projektowanym art. 16 ust. 1 minister właściwy do spraw finansów publicznych udziela z urzędu właściwemu organowi państwa członkowskiego dostępnych informacji o osiągniętych w roku podatkowym przez podatników podatku dochodowego od osób fizycznych mających miejsce zamieszkania na terytorium danego państwa członkowskiego dochodach z następujących tytułów, które zostały wykazane w deklaracjach składanych przez płatników podatku dochodowego od osób fizycznych: stosunku pracy, stosunku służbowego, spółdzielczego stosunku pracy, pracy nakładczej, zasiłków pieniężnych wypłaconych przez zakład pracy, o którym mowa w art. 31 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, oraz przez płatników, o których mowa w art. 42e ust. 1 tej ustawy, działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 13 pkt 7 i 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych⁴⁾, emerytur lub rent oraz innych świadczeń krajowych, o których mowa w art. 34 ust. 7 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Informacji tych udziela się co najmniej raz w roku, w terminie 6 miesięcy od zakończenia roku podatkowego, w którym informacje stały się dostępne dla organów podatkowych.

W art. 16 ust. 1 projektodawca przewidział szereg sytuacji faktycznych, których zaistnienie powoduje konieczność przekazania właściwemu organowi państwa

⁴⁾ Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.

członkowskiego informacji podatkowych, jednocześnie wskazując, że ich przekazanie powinno nastąpić niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie miesiąca od dnia uzyskania dostępu do tych informacji (ust. 3). Regulacja art. 16 projektu ustawy stanowi odzwierciedlenie treści art. 305k ustawy – Ordynacja podatkowa. Do sytuacji tych należą:

- 1) uprawdopodobnione uszczuplenie należności podatkowych lub obejście przepisów prawa podatkowego państwa członkowskiego;
- 2) korzystanie przez podatnika z ulg podatkowych może być podstawą powstania obowiązku podatkowego lub zwiększenia zobowiązania podatkowego w państwie członkowskim;
- 3) ustalenia postępowania podatkowego lub kontrolnego, dokonane w oparciu o informacje podatkowe uzyskane od właściwego organu państwa członkowskiego, które mogą być użyteczne dla prawidłowego określania podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego.

Niezależnie od przypadków wymienionych powyżej w kolejnym ustępie przewidziano tryb fakultatywnego przekazania informacji podatkowych właściwemu organowi państwa członkowskiego każdorazowo, gdy mogą być one mu przydatne.

Organ, który otrzymał informacje podatkowe od właściwego organu państwa członkowskiego działającego z urzędu, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni roboczych, potwierdza otrzymanie informacji. Potwierdzenia dokonuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej. W przypadku braku możliwości potwierdzenia w ten sposób, potwierdzenia dokonuje się w formie pisemnej (art. 17 projektu ustawy).

W art. 18, stanowiącym odzwierciedlenie treści dotychczasowego art. 305l ustawy – Ordynacja podatkowa, projektodawca zawarł delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do zawierania z właściwym organem państwa członkowskiego porozumień dwustronnych lub wielostronnych w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji podatkowych.

Art. 19 projektu ustawy stwarza możliwość zawarcia porozumienia w zakresie przebywania przedstawicieli obcej władzy UE w siedzibach organów podatkowych oraz ich obecności w toku postępowań podatkowych i czynności kontrolnych.

W art. 20 uregulowano kwestię możliwości przekazania informacji podatkowych otrzymanych od obcej władzy UE innej obcej władzy UE, po uprzednim zawiadomieniu

władzy, od której pochodzą te informacje o zamiarze ich przekazania i niewniesieniu przez tę władzę sprzeciwu w terminie 10 dni roboczych od dnia zawiadomienia. Przepis ten stanowi odpowiednik art. 3051a ustawy – Ordynacja podatkowa.

Zgodnie z treścią projektowanego art. 21 ustawy organ, który otrzymał informacje podatkowe od właściwego organu państwa członkowskiego, zobowiązany będzie do niezwłocznego, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania przez organ wiadomości o sposobie wykorzystania otrzymanych informacji podatkowych, przekazania informacji zwrotnej na temat wykorzystania otrzymanego materiału, w sytuacji, gdy właściwy organ państwa członkowskiego zwrócił się o taką informację.

Wymiana informacji podatkowych następować będzie za pomocą środków komunikacji elektronicznej, przy użyciu standardowych formularzy do wymiany informacji, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) 2015/2378 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonywania niektórych przepisów dyrektywy Rady 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1156/2012. W przypadku braku możliwości wymiany informacji podatkowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej, wymiana zostanie przeprowadzona w postaci papierowej (art. 22).

W art. 23 ust. 1 zawarto odesłanie do odpowiedniego stosowania, w sprawach nieuregulowanych, przepisów rozdziałów 1, 2, 5, 8, 9 i 14 działu IV oraz art. 143 ustawy – Ordynacja podatkowa. Do doręczania pism w zakresie spraw, o których mowa w projektowanym dziale II zastosowanie znajdą przepisy art. 154a i 154b ustawy – Ordynacja podatkowa (art. 15 ust. 2).

Dział III projektu ustawy o wymianie informacji podatkowych w całości poświęcony został automatycznej wymianie informacji o rachunkach raportowanych. Treść normatywna umiejscowiona w tym dziale stanowi transpozycję dyrektywy Rady 2014/107/UE. Dla właściwej implementacji dyrektywy niezbędnym jest ustanowienie prawa, które w możliwie najwierniejszy sposób odzwierciedlać będzie treść odpowiednich norm dyrektywy. Taka standaryzacja procesu implementacji dyrektywy pozwoli na uproszczenie tego procesu, podwyższenie efektywności przyjętych w dyrektywie rozwiązań, a także umożliwi obniżenie kosztów związanych z raportowaniem. Jednocześnie, mając na uwadze, że proces implementacji dyrektywy stanowi jej transponowanie i osadzenie w realiach prawa krajowego, projektodawca,

tam, gdzie okazało się to konieczne, dokonał pewnych zmian, mających na celu dostosowanie regulacji dyrektywy do przepisów prawa krajowego.

Przewidziane na tej płaszczyźnie regulacje obejmują nie tylko implementację dyrektywy 2014/107/UE, ale również wprowadzenie regulacji umożliwiających automatyczną wymianę informacji o rachunkach raportowanych z innymi niż unijne państwami. Przewidziana w tym zakresie współpraca obejmie wymianę informacji z tzw. państwami uczestniczącymi, tj. państwami spoza Unii Europejskiej, innymi niż Stany Zjednoczone Ameryki, z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła porozumienie stanowiące podstawę do automatycznej wymiany informacji podatkowych w odniesieniu do informacji finansowych i które zostały wymienione w stosownym obwieszczeniu wydawanym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Powyższe stało się możliwe dzięki wdrożeniu standardu automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (*Common Reporting Standard*), opracowanego przez OECD jako podstawa dla automatycznej wymiany informacji (*The Automatic Exchange of Information*). Przyjęcie wskazanego rozwiązania w sposób korzystny wpłynie na efektywność wykorzystania instrumentu jakim jest automatyczna wymiana informacji w zwalczaniu oszustw podatkowych i ograniczenia zjawiska uchylania się od opodatkowania.

Warto odnotować, że wprowadzając wymianę informacji z państwami uczestniczącymi, projektodawca zdecydował się na przyjęcie tzw. *Wider approach to the Common Reporting Standard*. Podejście takie, zaproponowane w Komentarzu do standardu automatycznej wymiany informacji dla celów podatkowych (*Standard for Automatic Exchange of Financial Account Information in Tax Matters*, OECD 2014, dalej: Komentarz OECD) i przyjęte w projektowanej ustawie, polega na stworzeniu podstawy prawnej, nakładającej na raportujące instytucje finansowe obowiązku uzyskiwania określonych informacji również od rezydentów państw niebędących aktualnie państwami, które wdrożyły *Common Reporting Standard*. Oznacza to, że raportujące instytucje finansowe będą obowiązane do identyfikowania rachunków finansowych znajdujących się w posiadaniu zarówno rezydentów państw objętych systemem *Common Reporting Standard*, jak i rezydentów państw nieuczestniczących w systemie automatycznej wymiany informacji. Informacje o tych rachunkach będą przekazywane dopiero wówczas, gdy dane państwo przyjmie *Common Reporting Standard*. Rozwiązanie takie jest niewątpliwie korzystne z punktu widzenia instytucji

finansowych, ponieważ pozwala na znaczące obniżenie kosztów związanych z funkcjonowaniem systemu CRS (instytucje nie będą musiały dokonywać każdorazowo, w sytuacji przystąpienia nowego państwa do CRS identyfikacji rachunków raportowanych – te informacje już będą w ich posiadaniu). Jego wprowadzenie jest podyktowane również względami praktycznymi – wyeliminuje konieczność przyjmowania każdorazowo, w przypadku przystąpienia państwa do CRS rozwiązania legislacyjnego ustalającego zasady identyfikacji i raportowania rachunków finansowych (w przeciwnym razie byłoby to niezbędne ze względu na określone w dyrektywie i niniejszej ustawie daty, m.in. dla celów identyfikacji rachunków raportowanych, wskazane w procedurach należytej staranności).

Art. 24 ust. 1 zawiera słowniczek pojęć stosowanych na potrzeby stosowania regulacji przewidzianych w dziale III ustawy. Przepis ten stanowi przy tym implementację szeregu pojęć i ich definicji określonych w Sekcji VIII załącznika I dyrektywy 2014/107/UE. Implementacja definicji zawartych w dyrektywie zapewni skuteczne i jednolite wdrożenie standardu wymiany informacji we wszystkich państwach członkowskich. Dodatkowo pozwoli na zrealizowanie jednego z głównych celów dyrektywy, tj. zapewnienie spójnego, konsekwentnego i kompleksowego podejścia w całej Unii Europejskiej (i innych państwach, które przyjęły *Common Reporting Standard*) do automatycznej wymiany informacji w ramach rynku wewnętrznego, bez względu na różnice jakie mogą pojawiać się w poszczególnych krajach implementujących dyrektywę. Kierując się tą dyrektywą postępowania przy transpozycji Sekcji VIII załącznika I dyrektywy projektodawca starał się możliwie najpełniej odwzorować jego treść, modyfikując niektóre z definicji w sposób nieznaczny ze względu na specyfikę polskiego systemu prawnego. Poczynione modyfikacje podyktowane były koniecznością wyeliminowania braku zgodności definicji przyjętych w dyrektywie 2014/107/UE z funkcjonującymi w polskim systemie prawnym. Należy zauważyć, że projektodawca, będąc świadomy faktu, że niektóre z terminów, którymi posługuje się implementowana dyrektywa są już zdefiniowane w polskim prawie, takie jak np. rachunek depozytowy czy też umowa renty, zdecydował się na pozostawienie definicji niebędących całkowicie zbieżnymi z definicjami wskazanymi w polskich ustawach. Niemniej przyjęte rozwiązanie było konieczne ze względu na ww. cel stworzenia siatki pojęć, które będą w tożsamy sposób rozumiane w krajach uczestniczących w automatycznej wymianie informacji. Powyższe

umożliwi stosowanie globalnego standardu wymiany informacji we wszystkich zaangażowanych krajach w sposób jednolity zapewniając szczelność całego systemu. Konstruowanie pojęć uwzględniających wyłącznie krajowe uwarunkowania mogłoby również spowodować w przyszłości niezgodność krajowych przepisów z dyrektywą. Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, że projektowane przepisy powinny być zatem odczytywane jako *lex specialis* w odniesieniu do pozostałych regulacji polskiego systemu prawnego. Ze względu na obszerność zawartej w tym ustępie materii poniżej przedstawione zostaną rozważania w odniesieniu do wybranych definicji.

Wskazać również należy, że projektodawca, dokonując implementacji terminów zdefiniowanych w dyrektywie zdecydował o odstąpieniu od implementacji tych zapisów, które odnoszą się do trustów (m.in. sekcja VIII załącznik I część B lit. e, część C pkt 4, część D pkt 5, część E pkt 3). Powyższe uzasadnione jest tym, że prawo polskie nie przewiduje możliwości tworzenia konstrukcji prawnej jaką jest trust. Zatem implementacja tych zapisów spowodowałaby wprowadzenie do niniejszej ustawy przepisów martwych, nie istnieje bowiem prawna i faktyczna możliwość, aby jakkolwiek polska instytucja finansowa była trustem. Transpozycja dyrektywy nie wymaga dosłownego (literalnego) przeniesienia jej przepisów do prawa krajowego. Również w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej implementacja dyrektywy nie musi wiązać się z obowiązkiem „kopiowania” przepisów dyrektywy.⁵⁾ Dla prawidłowości procesu implementacji dyrektywy jest niezbędne prawidłowe określenie celu zawartego w dyrektywie, zaś sam etap transpozycji będzie nieefektywny, jeżeli nie nastąpi właściwe rozpoznanie celów dyrektywy i ich właściwe przeformułowanie w cele – założenia wpisujące się w charakter krajowego porządku prawnego.⁶⁾ W ocenie projektodawcy odstąpienie od implementacji regulacji odnoszącej się do trustów w żaden sposób nie zniweczy głównego celu dyrektywy, jakim jest przede wszystkim zapewnienie sprawnej i skutecznej wymiany informacji między państwami, a przyczyni się do zwiększenia przejrzystości projektowanej ustawy.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w art. 24 ust. 1 nie zostały ujęte pojęcia związane z określeniem nieraportującej instytucji finansowej (sekcja VIII załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE) oraz rachunku wyłączzonego (sekcja VIII część C pkt 17

⁵⁾ M. Domańska, 1.2.1. *Transpozycja*, [w]: *Implementacja dyrektyw unijnych przez sądy krajowe*, LEX 2014.

⁶⁾ *ibidem*.

załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE). Z uwagi bowiem na fakt, że definicje te zakreślają katalog podmiotowy i przedmiotowy obowiązków związanych z raportowaniem przepisy dotyczące tej materii uregulowane zostały w części merytorycznej projektowanej ustawy. W słowniczku ustawowym pozostawiono natomiast definicje raportującej instytucji finansowej oraz polskiej instytucji finansowej, co związane jest z koniecznością uregulowania definicji polskiej instytucji finansowej na potrzeby określenia instytucji wyłączonych z wykonywania obowiązków związanych z przekazywaniem informacji o rachunkach raportowanych. Raportującą instytucją finansową, zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 1, jest polska instytucja finansowa, z wyjątkiem instytucji wymienionych w art. 32 ust. 1. W myśl natomiast art. 24 ust. 1 pkt 2 polską instytucją finansową jest natomiast instytucja finansowa będąca rezydentem Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem oddziałów i przedstawicielstw tej instytucji finansowej mających siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz oddział i przedstawicielstwo instytucji finansowej, która nie jest rezydentem Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli oddział lub przedstawicielstwo tej instytucji ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W dalszej części słowniczka zdefiniowane zostało pojęcie instytucji finansowej z państwa uczestniczącego, a także kluczowa dla całego działu definicja instytucji finansowej.

Przez instytucję finansową z państwa uczestniczącego rozumieć należy instytucję finansową będącą rezydentem państwa uczestniczącego, z wyłączeniem oddziałów i przedstawicielstw tej instytucji finansowej mających siedzibę poza danym państwem uczestniczącym, oraz każdy oddział instytucji finansowej, która nie jest rezydentem w państwie uczestniczącym, pod warunkiem, że ten oddział ma siedzibę w danym państwie uczestniczącym (art. 24 ust. 1 pkt 3 projektu ustawy). Dodane m.in. w definicji polskiej instytucji finansowej sformułowanie „przedstawicielstwo tej instytucji” stanowi jeden z wielu przejawów dostosowania treści definicji zastosowanych w dyrektywie Rady do polskiego porządku prawnego. Dyrektywa w definicji raportującej instytucji finansowej posługuje się jedynie pojęciem „oddział tej instytucji”, ze względu na istniejącą na gruncie polskiego prawa możliwość funkcjonowania przedstawicielstw konieczną była odpowiednia modyfikacja definicji.

Instytucją finansową jest instytucja powiernicza, instytucja depozytowa, podmiot inwestujący lub zakład ubezpieczeń. W dalszej części ustawy projektodawca

zdefiniował powyższe pojęcia stanowiące podstawę do określenia, czy dany podmiot jest instytucją finansową w rozumieniu projektowanej ustawy. W tym miejscu wskazać należy, że projektodawca, mając na celu prawidłową implementację dyrektywy 2014/107/UE w miejscach, w których było to możliwe (tj. w tych miejscach, w których doprecyzowanie nie stanowiło o istotnej zmianie zawartości merytorycznej definicji) dokonał uszczegółowienia definicji zawartych w dyrektywie na gruncie przepisów prawa krajowego. Takie uszczegółowienie było możliwe między innymi w przypadku definicji instytucji depozytowej. Zgodnie z Sekcją VIII część A pkt 4 dyrektywy 2014/107/UE pojęcie to oznacza każdy podmiot, który przyjmuje depozyty w ramach prowadzonej działalności bankowej lub podobnej. Dokonana analiza prawna pozwoliła na ustalenie, że na gruncie polskiego prawa instytucjami depozytowymi są m.in. bank krajowy, bank zagraniczny, oddział banku krajowego za granicą, oddział banku zagranicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe⁷⁾, instytucja kredytowa oraz oddział instytucji kredytowej w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa oraz Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa. Podobne doprecyzowanie możliwe było również w przypadku zakładu ubezpieczeń, zatem projektodawca konstruując tę definicję odwołał się do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej⁸⁾. Zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 9 przez zakład ubezpieczeń rozumie się krajowy zakład ubezpieczeń, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 18 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, a także zagraniczny zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 55 tej ustawy, które zawierają pieniężną umowę ubezpieczenia lub umowę renty, bądź są zobowiązane do dokonywania płatności z tytułu tych umów.

Podobne doprecyzowanie nie było możliwe w przypadku definicji instytucji powierniczej i definicji podmiotu inwestującego. Na wskazane definicje składają się bowiem także przesłanki niedookreślone, wymagające indywidualnej analizy dokonanej przez każdy podmiot, który może potencjalnie należeć do tej kategorii. I tak przez instytucję powierniczą rozumieć należy każdy podmiot, który – w ramach istotnej części swojej działalności gospodarczej – przechowuje aktywa finansowe na rachunek innych osób, przy czym uważa się, że przechowywanie aktywów finansowych na

⁷⁾ Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.

⁸⁾ Dz. U. poz. 1844.

rachunek innych osób stanowi istotną część działalności gospodarczej podmiotu, jeżeli jego przychody brutto przypadające na przechowywanie aktywów finansowych i na związane z tym usługi finansowe stanowią co najmniej 20% przychodów brutto tego podmiotu w krótszym z następujących okresów: w okresie trzech lat, kończącym się 31 grudnia lub ostatniego dnia roku obrotowego, jeżeli nie są one tożsame, poprzedzającego rok, w którym jest dokonywane ustalenie tego udziału; w okresie istnienia tego podmiotu. Przykładowo wskazać można, że na gruncie polskiego prawa instytucją taką stanowić może bank powierniczy, o którym mowa w art. 3 pkt 36 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz firmy inwestycyjne wykonujące czynności polegające na przechowywaniu lub rejestrowaniu instrumentów finansowych, w tym prowadzeniu rachunków papierów wartościowych i rachunków zbiorczych, oraz prowadzeniu rachunków pieniężnych. Jednakże stwierdzenie, czy dany bank powierniczy stanowi instytucję powierniczą w rozumieniu niniejszej ustawy musi zostać poprzedzone analizą pod kątem stwierdzenia, czy spełnia on kryterium przychodowe określone w definicji instytucji powierniczej. Podmiotem inwestującym w rozumieniu projektowanej ustawy jest każdy podmiot, który w ramach działalności gospodarczej wykonuje głównie co najmniej jedną z następujących czynności lub operacji na rzecz lub w imieniu innych osób: obrót instrumentami rynku pieniężnego, czekami, weksłami, certyfikatami depozytowymi, instrumentami pochodnymi, obrót walutą, obrót pochodnymi instrumentami walutowymi, instrumentami pochodnymi na stopę procentową i indeksowymi instrumentami pochodnymi, obrót zbywalnymi papierami wartościowymi lub towarowymi kontraktami terminowymi typu future, zarządzanie indywidualnym i zbiorowym portfelem aktywów, inne formy inwestowania, administrowania lub zarządzania aktywami finansowymi lub środkami pieniężnymi w imieniu innych osób lub taki, którego przychody brutto przypadają głównie na inwestowanie lub reinwestowanie aktywów finansowych lub obrót tymi aktywami, jeżeli dany podmiot jest zarządzany przez inny podmiot będący instytucją depozytową, instytucją powierniczą, zakładem ubezpieczeń lub podmiotem inwestującym, o którym mowa w lit. a. Podmiot inwestujący jest zarządzany przez inny podmiot, w przypadku, gdy podmiot nim zarządzający wykonuje, bezpośrednio lub za pośrednictwem innego dostawcy usług, jakąkolwiek działalność lub czynność w imieniu zarządzającego podmiotu, związaną z: obrotem instrumentami rynku pieniężnego, w szczególności czekami, weksłami, certyfikatami depozytowymi,

instrumentami pochodnymi, obrotem walutą, obrotem pochodnymi instrumentami walutowymi, instrumentami pochodnymi na stopę procentową i indeksowymi instrumentami pochodnymi, obrotem zbywalnymi papierami wartościowymi lub towarowymi kontraktami terminowymi typu future; zarządzaniem indywidualnym i zbiorowym portfelem aktywów; innymi formami inwestowania, administrowania lub zarządzania aktywami finansowymi lub środkami pieniężnymi w imieniu innych osób. Podmiotem inwestującym, o którym mowa w pkt 7 lit. a, może być przykładowo firma inwestycyjna wykonująca czynności polegające na: przyjmowaniu i przekazywaniu zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych; wykonywaniu zleceń, o których mowa powyżej, na rachunek dającego zlecenie; zarządzaniu portfelami, w skład których wchodzi jeden lub większa liczba instrumentów finansowych; oferowaniu instrumentów finansowych; organizowaniu alternatywnego systemu obrotu oraz towarzystwa funduszy inwestycyjnych, które wykonują czynności polegające na: zarządzaniu portfelami, w skład których wchodzi jeden lub większa liczba instrumentów finansowych, zarządzaniu zbiorczym portfelem papierów wartościowych. Natomiast przesłanki, o których mowa w pkt 7 lit. b, spełnić mogą przykładowo fundusze inwestycyjne prowadzące działalność na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych. Ostateczna kwalifikacja do tej grupy wymaga jednak, podobnie jak w przypadku definicji instytucji powierniczej, weryfikacji każdego podmiotu w sposób indywidualny, na co wskazują zawarte w definicji sformułowania o charakterze niedookreślonym „wykonuje głównie co najmniej jedną z następujących czynności lub operacji” oraz „którego przychody brutto przypadają głównie na inwestowanie lub reinwestowanie”.

W pkt 10 zdefiniowano rachunek finansowy, a w kolejnych przepisach (pkt 11–14) zawarte zostały definicje legalne pojęć mających znaczenie dla dookreślenia poszczególnych elementów definicji rachunku finansowego, a mianowicie definicja rachunku depozytowego, rachunku powierniczego, umowy renty, pieniężnej umowy ubezpieczenia. Należy zauważyć, iż ustawodawca odstąpił od definiowania w niniejszej ustawie „umowy ubezpieczenia”, ponieważ analiza rozwiązań zawartych w sekcji VIII część C pkt 4 załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE prowadzi do wniosku, że umowę tą należy rozumieć w sposób, jaki został już przewidziany w polskim ustawodawstwie, a mianowicie jako umowę ubezpieczenia w rozumieniu Kodeksu cywilnego.

W pkt 16–20 zdefiniowano pojęcia istniejącego rachunku, nowego rachunku, istniejącego rachunku indywidualnego, nowego rachunku indywidualnego, istniejącego rachunku podmiotów, rachunku o niższej wartości, rachunku o wysokiej wartości oraz nowego rachunku podmiotów. Definicje te mają istotne znaczenie dla określenia rodzaju zasad należytej staranności, które będą stosowane wobec tych rachunków na podstawie rozdziałów 5–8.

W dalszej części słowniczka zdefiniowane zostały pojęcia osoby raportowanej (pkt 24), osoby z państwa uczestniczącego (pkt 25) oraz osoby z państwa trzeciego (pkt 26). Osoba raportowana określona została jako osoba z państwa uczestniczącego oraz osoba z państwa trzeciego. Z pojęcia tego wyłączone zostały następujące kategorie podmiotów: spółka kapitałowa, której akcje są przedmiotem regularnego obrotu na co najmniej jednym uznanym rynku papierów wartościowych, powiązanej z nią spółki, podmiot rządowy, organizacja międzynarodowa lub bank centralny, o którym mowa w art. 32 ust. 2–4 oraz instytucja finansowa.

Na potrzeby niniejszej ustawy postanowiono odejść od posługiwania się przyjętym w dyrektywie 2014/107/UE wyrażeniem „jurysdykcja”. Termin ten ma na gruncie obowiązujących już przepisów znaczenie inne, niż wskazane w dyrektywie. W obowiązujących przepisach „jurysdykcja” rozumiana jest bowiem jako kompetencja odnosząca się do zakresu spraw podlegających rozpoznawaniu pod względem ich cech przedmiotowych i podmiotowych. W celu wykluczenia możliwych do powstania niejasności i rozbieżności interpretacyjnych projektodawca postanowił zastąpić wskazane wyrażenie wyrażeniem „państwo”. Wyrażenie to zostało w szczególności wykorzystane przy konstruowaniu kluczowych dla całej materii pojęć, tj. pojęcia „państwo trzecie” (art. 24 ust. 1 pkt 27) oraz „państwo uczestniczące” (art. 24 ust. 1 pkt 28). Oba pojęcia umożliwiają wprowadzenie rozróżnienia między państwami, które aktualnie należą do systemu automatycznej wymiany informacji oraz państwa trzecie, które nie należą do tego systemu. Konstrukcja ta ma istotne znaczenie dla opisanego wcześniej mechanizmu *wider approach*.

W pkt 29 zdefiniowane zostało jedno z ważniejszych, w kontekście identyfikacji rachunków finansowych jako rachunków raportowanych, pojęć, tj. pojęcie osoby kontrolującej. Przewidziany w tej kwestii przepis stanowi implementację pkt 5 część D sekcji VIII załącznika I dyrektywy 2014/107/UE, który wymaga, aby termin »osoby kontrolujące« był interpretowany w sposób spójny z zaleceniami Grupy Specjalnej

ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy. Natomiast w Komentarzu OECD wskazane zostało, że termin osoby kontrolujące winien korespondować z terminem beneficjenta rzeczywistego (ang. *beneficial owner*) opisanego w *Rekomendacji nr 10 Financial Action Task Force (FATF) stanowiących część Międzynarodowych Standardów Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu oraz Proliferacji*. Z uwagi na powyższe projektodawca postanowił, że pojęcie osoby kontrolującej zostanie zdefiniowane przez odesłanie do bazującej na tej Rekomendacji definicji beneficjenta rzeczywistego określonej w art. 2 pkt 1a ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu⁹⁾. Zgodnie z tym przepisem przez beneficjenta rzeczywistego rozumie się:

- a) osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które są właścicielami osoby prawnej lub sprawują kontrolę nad klientem albo mają wpływ na osobę fizyczną, w imieniu której przeprowadzana jest transakcja lub prowadzona jest działalność,
- b) osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które są udziałowcami lub akcjonariuszami lub posiadają prawo głosu na zgromadzeniu wspólników w wysokości powyżej 25% w tej osobie prawnej, w tym za pomocą pakietów akcji na okaziciela, z wyjątkiem spółek, których papiery wartościowe są w obrocie zorganizowanym, podlegających lub stosujących przepisy prawa Unii Europejskiej w zakresie ujawniania informacji, a także podmiotów świadczących usługi finansowe na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo państwa równoważnego – w przypadku osób prawnych,
- c) osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które sprawują kontrolę nad co najmniej 25% majątku – w przypadku podmiotów, którym powierzono administrowanie wartościami majątkowymi oraz rozdzielanie takich wartości, z wyjątkiem podmiotów wykonujących czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

W pkt 30–32 pomieszczone zostały przepisy związane z definiowaniem podmiotu niebędącego instytucją finansową, który wzorem dyrektywy 2014/107/UE oraz Standardu OECD, określony został jako „NFE”. Wyrażenie to stanowi akronim pochodzący od angielskich wyrazów *Non-Financial Entity*. Pojęcie NFE zostało zdefiniowane w pkt 30 jako podmiot niebędący instytucją finansową, z zastrzeżeniem pkt 31 lit. b. W dwóch kolejnych punktach zdefiniowane zostały dwie kategorie NFE, tj. pasywne NFE oraz aktywne NFE. Podział ten ma kluczowe znaczenie dla

⁹⁾ Dz. U. z 2016 r. poz. 299

obowiązków instytucji finansowych w zakresie weryfikacji, identyfikacji oraz raportowania rachunków finansowych. Zgodnie bowiem z art. 31 ust. 1 projektu ustawy obowiązkiem raportowania objęte są rachunki finansowe prowadzone przez raportującą instytucję finansową i znajdujące się w posiadaniu co najmniej jednej osoby raportowanej lub pasywnego NFE kontrolowanego przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną. Jeżeli instytucja finansowa stosując procedury należytej staranności ustali, że posiadaczem rachunku jest NFE, instytucja ta obowiązana będzie do ustalenia, czy podmiot ten jest aktywnym NFE, czy też pasywnym NFE. Jeżeli natomiast w wyniku tego badania ustalone zostanie, że NFE jest pasywnym NFE, instytucja finansowa zobowiązana będzie do identyfikacji osób kontrolujących takie pasywne NFE, a w dalszej kolejności do ustalenia czy osoba kontrolująca pasywny NFE jest osobą raportowaną.

Stosownie do art. 24 ust. 1 pkt 31 projektu ustawy pasywne NFE obejmuje NFE niebędący aktywnym NFE oraz podmiot inwestujący, o którym mowa w pkt 7 lit. b, niebędący instytucją finansową z państwa uczestniczącego. Zatem dla określenia, czy dany NFE jest aktywny czy pasywny kluczowe znaczenie będzie miało ustalenie czy NFE spełnia przesłanki do uznania go za aktywne. Szczegółowe przesłanki w tym zakresie ustanawia art. 24 ust. 1 pkt 32 projektu ustawy. Przewidziane w tym przepisie warunki mają charakter podmiotowy, przedmiotowy oraz podmiotowo-przedmiotowy i zgrupowane zostały w 8 odrębnych kategoriach. Ewentualne ich spełnienie wymaga szczegółowej analizy oraz indywidualnego podejścia w odniesieniu do konkretnego podmiotu. Warto w tym kontekście podkreślić, że użyte w art. 24 ust. 1 pkt 32 lit. d pojęcia funduszu *private equity*, funduszu *venture capital* oraz funduszu typu *leveraged buyout* (LBO), choć nie zostały zdefiniowane w prawodawstwie krajowym, to powszechnie funkcjonują w terminologii dotyczącej rynku finansowego. Stąd też projektodawca zdecydował o pozostawieniu tych wyrażenia w niezmienionej formie.

Istotnym pojęciem jest również pojęcie posiadacza rachunku, które zdefiniowane zostało w art. 24 ust. 1 pkt 33 projektu ustawy. Zgodnie z przywołanym przepisem przez posiadacza rachunku rozumie się osobę wymienioną lub zidentyfikowaną jako posiadacz rachunku finansowego przez instytucję finansową, która prowadzi ten rachunek, z tym że:

- w przypadku osoby, innej niż instytucja finansowa, posiadającej rachunek finansowy w imieniu lub na rzecz innej osoby, nie jest ona traktowana jako

posiadająca rachunek w rozumieniu niniejszej ustawy, lecz posiadającym rachunek jest ta inna osoba,

- w przypadku pieniężnych umów ubezpieczenia lub umów renty za posiadacza rachunku uznaje się każdą osobę uprawnioną do otrzymania wartości pieniężnej lub do dokonania zmiany beneficjenta umowy, a w przypadku gdy brak jest osoby upoważnionej do otrzymania wartości pieniężnej lub do dokonania zmiany beneficjenta, za posiadacza rachunku finansowego uważa się osobę wskazaną w umowie jako właściciel oraz osobę, której przysługuje prawo do otrzymania płatności na warunkach tej umowy; w momencie wymagalności pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty osoba uprawniona do otrzymania płatności z tytułu umowy uznawana jest za posiadacza rachunku.

Przewidziany w tym zakresie zapis stanowi pełne odzwierciedlenie implementowanego tą regulacją pkt 1 część E sekcji VIII załącznika I dyrektywy 2014/107/UE. W dalszej części słowniczka zdefiniowane zostały pojęcia: procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu, podmiotu, podmiotu powiązanego, TIN, dowodu w postaci dokumentu, znormalizowanego systemu kodowania działalności gospodarczej, grupowej pieniężnej umowy ubezpieczenia, grupowej umowy renty. Dwa ostatnie pojęcia w dyrektywie 2014/107/UE nie zostały uregulowane w sekcji VIII, stanowiącej listę zdefiniowanych terminów, lecz w części B sekcji VII dotyczącej alternatywnych procedur dla rachunków finansowych będących w posiadaniu indywidualnych beneficjentów pieniężnych umów ubezpieczenia lub umów renty oraz dla grupowych pieniężnych umów ubezpieczenia lub grupowych umów renty. Mając na celu zachowanie czytelności projektowanego aktu prawnego projektodawca zdecydował się na zamieszczenie tych pojęć w słowniczku.

W tym miejscu wzmiankować również należy, że projektodawca na potrzeby niniejszej ustawy, postanowił posługiwać się pojęciem TIN (*Taxpayer Identification Number*), odstąpił natomiast od posługiwania się użytym w polskiej wersji dyrektywy 2014/107/UE pojęciem NIP. W ocenie projektodawcy odwołanie do polskiego NIP może powodować błędne przekonanie, że na podstawie przepisów projektowanej ustawy konieczne jest przekazywanie danych jedynie o polskim NIP danej osoby raportowanej, lub jego funkcjonalnym odpowiedniku w przypadku braku takiego numeru. Takie rozumienie byłoby jednak niezgodne z intencją ustawodawcy unijnego. W Komentarzu OECD do Sekcji I część A pkt 1 wskazano bowiem wprost, że

informacja o rachunkach raportowanych powinna zawierać numer identyfikacji podatkowej posiadacza rachunku nadany mu przez państwo jego rezydencji (str. 96–97 Komentarza OECD). Posługując się użytym w Komentarzu OECD przykładem należy wskazać, że w sytuacji gdy dana osoba zostanie zidentyfikowana jako posiadająca więcej niż jedno miejsce rezydencji, TIN powinien być raportowany w odniesieniu do każdego z tych państw. Ponadto posługiwanie się pojęciem NIP spowodowałoby sytuację, w której to samo pojęcie zdefiniowane legalnie będzie rozumiane w sposób różny na potrzeby niniejszej ustawy oraz na potrzeby innych aktów prawnych. Zatem zgodnie z projektowanym art. 24 ust. 1 pkt 37 przez numer TIN należy rozumieć numer identyfikacyjny podatnika lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru, stosowany przez państwo rezydencji do identyfikacji osoby fizycznej lub podmiotu w celach podatkowych, w tym numer identyfikacji podatkowej (NIP) lub numer PESEL.

W art. 24 ust. 1 pkt 42 dokonano zdefiniowania pojęcia opiekuna klienta. Zgodnie z tym przepisem przez opiekuna klienta rozumieć należy pracownika instytucji finansowej, przypisanego do konkretnego posiadacza rachunku finansowego i odpowiedzialnego za kontakt z nim. Pojęcie to nie zostało zdefiniowane w dyrektywie 2014/107/EU, lecz jego zdefiniowanie jest o tyle istotne, że w oparciu o wiedzę tego podmiotu pozyskaną w toku procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności dany rachunek finansowy może zostać uznany za rachunek raportowany. W oparciu o jego wiedzę dokonuje się również kwalifikacji danego rachunku raportowanego, np. jako rachunku raportowanego o wysokiej wartości. Dokonując zdefiniowania wskazanego pojęcia projektodawca posłużył się Komentarzem OECD, w którym w sposób szczegółowy określone zostały przesłanki uznania danej osoby za opiekuna klienta (str. 122–123 OECD). W tym kontekście podkreślić należy, że kwalifikacji danego pracownika instytucji finansowej jako opiekuna klienta dokonywać należy przez pryzmat wykonywanych przez niego zadań. Zgodnie z treścią Komentarza OECD do głównych zadań opiekuna klienta należy doradzanie posiadaczom rachunków w zakresie dotyczącym ich bankowości, inwestycji, zaufania, planowania, a także zalecanie, organizowanie i dostarczanie produktów finansowych, usług lub innej pomocy przez dostawców wewnętrznych i zewnętrznych w celu zaspokojenia tych potrzeb klienta. Osoba, której zadania nie wymagają bezpośredniego kontaktu z klientem, lub które mają charakter administracyjny nie jest uważana za opiekuna klienta.

W pkt 43 zdefiniowano natomiast pojęcie uznanego rynku papierów wartościowych, przez które rozumieć należy rynek papierów wartościowych podlegający w państwie siedziby tego rynku nadzorowi właściwego organu nadzoru nad rynkiem finansowym, na którym średnia roczna wartość obrotu akcjami, według stanu na koniec każdego z trzech lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym ustalenie jest dokonywane, wynosi co najmniej 1 000 000 000 USD, przy czym jeśli w ramach danego rynku papierów wartościowych wyodrębnione są inne rynki, na potrzeby ustalenia uwzględnia się wyłącznie rynek, na którym akcje danej spółki kapitałowej są notowane. Pojęcie to nie zostało zdefiniowane w dyrektywie 2014/107/UE, jednak jego zdefiniowanie może mieć istotne znaczenie dla właściwego stosowania przepisów projektowanej ustawy. Również w przepisach krajowych brak jest legalnej definicji tego pojęcia. Mając na względzie powyższe, projektodawca zdecydował o zdefiniowaniu tego pojęcia w oparciu o informacje zawarte w Komentarzu OECD¹⁰⁾. Z kolei dwa ostatnie pojęcia zdefiniowane w słowniczku ustawowym, tj. pojęcie procedur sprawozdawczych (pkt 44) oraz procedur należytej staranności (pkt 45), nie mają swoich odpowiedników w przepisach dyrektywy 2014/107/UE. Dodatkowe zdefiniowanie tych pojęć uzasadnione jest jednakże częstym ich posługiwaniem się w dalszej części działu III projektu ustawy.

W celu wyeliminowania ewentualnych wątpliwości na tle właściwego stosowania wymogów przewidzianych w art. 24 ust. 1 pkt 7 lit. a posługujących się określeniem „głównie”, w ust. 2 tego przepisu wskazano, że decydujące w tym zakresie będzie ustalenie czy przychody brutto danego podmiotu przypadające na odpowiednie czynności stanowią co najmniej 50% przychodów brutto tego podmiotu w krótszym z następujących okresów:

- 1) okresie trzech lat, kończącym się 31 grudnia roku poprzedzającego rok, w którym jest dokonywane ustalenie tego udziału, lub
- 2) okresie istnienia tego podmiotu.

Projektowany art. 24 ust. 3 stanowi implementację regulacji zawartej w części 4 załącznika II do dyrektywy 2014/107/UE, ustanawiającej dodatkowe zasady dotyczące przekazywania informacji i zasady należytej staranności w odniesieniu do informacji finansowych. W przepisie tym określone zostały zasady ustalania instytucji finansowej prowadzącej rachunek finansowy w odniesieniu do poszczególnych kategorii

¹⁰⁾ Zob. s. 192 i 193 Komentarza OECD.

rachunków finansowych, tj. rachunku finansowego, rachunku depozytowego, udziału w kapitale lub w wierzytelnościach instytucji finansowej stanowiącego rachunek finansowy oraz pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty. W przypadku rachunku powierniczego uznaje się, że rachunek finansowy jest prowadzony przez instytucję finansową, która przechowuje aktywa na rachunku, w tym instytucję finansową, która posiada aktywa we własnym imieniu, ale na rzecz posiadacza rachunku w takiej instytucji; w przypadku rachunku depozytowego, instytucja która jest zobowiązana do dokonywania płatności w odniesieniu do danego rachunku, z wyłączeniem przedstawiciela instytucji finansowej, bez względu na to, czy taki przedstawiciel jest instytucją finansową, w przypadku jakiegokolwiek udziału w kapitale, w tym w kapitale lub zyskach spółki osobowej będącej instytucją finansową oraz w aktywach netto funduszu inwestycyjnego przypadających na jednostkę uczestnictwa lub certyfikat inwestycyjny, lub w wierzytelnościach wobec instytucji finansowej, w tym podmiotu inwestującego, stanowiącego rachunek finansowy instytucja finansowa, w której udział jest posiadany, natomiast w przypadku pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty instytucja która jest zobowiązana do dokonywania płatności na podstawie danej umowy. Przepis ten ma istotne znaczenie dla jednoznacznego ustalenia, która instytucja finansowa będzie odpowiedzialna za realizację obowiązków sprawozdawczych oraz należytej staranności w odniesieniu do takich rachunków finansowych. Związane jest to z tym, że zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 10 przez rachunek finansowy należy rozumieć rachunek prowadzony przez instytucję finansową. Zatem jedynie instytucja, która prowadzi dany rachunek finansowy będzie odpowiedzialna za realizację obowiązków sprawozdawczych oraz należytej staranności w odniesieniu do takich rachunków finansowych.

Z kolei w art. 24 ust. 4 projektowanej ustawy, stanowiącej implementację części 6 załącznika II do dyrektywy 2014/107/UE, uregulowane zostały zasady określania adresu głównego miejsca prowadzenia działalności podmiotu. Zgodnie z tym przepisem Adresem głównego miejsca prowadzenia działalności podmiotu jest miejsce faktycznego zarządu, z tym że adresem głównego miejsca prowadzenia działalności podmiotu nie jest adres instytucji finansowej, w której podmiot ma rachunek, skrytkę pocztową lub adres wykorzystywany wyłącznie do celów korespondencji, chyba że taki adres jest jedynym adresem wykorzystywanym przez dany podmiot i pojawia się jako adres zarejestrowany w jego dokumentach organizacyjnych. W art. 24 ust. 5

projektodawca zawarł delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, listy państw, o których mowa w ust. 1 pkt 28 lit b–c, tj. państw uczestniczących spoza Unii Europejskiej. Lista państw podlegała będzie corocznej aktualizacji w terminie do 15 października każdego roku. Rozwiązanie takie uzasadnione jest zapisem przewidzianym w art. 31 ust. 3. W przepisie tym wskazano, że w przypadku rachunków raportowanych znajdujących się w posiadaniu osób z państw uczestniczących, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 28 lit b–c, obowiązek sporządzenia i przekazania informacji powstaje za rok następujący po roku, w którym dane państwo uczestniczące zostało wpisane na listę ogłaszaną w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 3.

Projektowany art. 25 określa zasady pozwalające na określenie, że dana instytucja finansowa jest polskim rezydentem, co ma kluczowe znaczenie dla określenia, czy podlega ona obowiązkom sprawozdawczym i procedurom należytej staranności w Polsce. Kryterium przesądzającym, zgodnie z ust. 1, jest podleganie opodatkowaniu podatkiem od dochodów z uwagi na siedzibę lub zarząd lub inne kryterium o podobnym charakterze. W przypadku braku możliwości określenia rezydencji instytucji finansowej w oparciu o zasadę przewidzianą w ust. 1, w tym w przypadku instytucji finansowych podlegających, zgodnie z prawem danego państwa, opodatkowaniu od dochodów na poziomie ich wspólników lub członków, przyjmuje się, że instytucja finansowa jest rezydentem państwa, w którym:

- 1) jest zarejestrowana;
- 2) posiada miejsce faktycznego zarządu lub
- 3) podlega nadzorowi finansowemu.

Jeżeli zgodnie z zasadami określonymi w ust. 1 i 2 instytucja finansowa jest rezydentem co najmniej dwóch państw, przyjmuje się, że podlega ona obowiązkom sprawozdawczym i obowiązkom należytej staranności w odniesieniu do danego rachunku finansowego w państwie, w którym prowadzi ten rachunek.

Dokonując implementacji dyrektywy 2014/107/UE, projektodawca zdecydował o wyrażeniu przewidzianych w niej tzw. kwot progowych (ang. *threshold*) w dolarach amerykańskich. Z uwagi jednak na fakt, iż dyrektywa wymaga, aby kwoty wyrażone w dolarach amerykańskich denominowane były w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego, projektodawca wprowadził zasadę przeliczania na złote polskie

wszelkich kwot wyrażonych w dolarach amerykańskich. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 26 przeliczenia na złote polskie kwot wyrażonych w dolarach amerykańskich dokonuje się według średniego kursu dolara amerykańskiego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na:

- 1) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień 31 grudnia danego roku kalendarzowego, jeżeli przepisy niniejszego działu określają daną kwotę na ten dzień 31 grudnia danego roku, albo
- 2) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok, na który dana kwota jest przeliczana – w pozostałych przypadkach – zaokrąglając w górę do pełnych tysięcy.

W rozdziale 2 dokonano syntetycznego uporządkowania obowiązków ciążących na raportujących instytucjach finansowych. Podstawową normę w tym zakresie zawiera art. 27 ust. 1. Przepis ten określa katalog czynności, do wykonywania których obowiązane zostały raportujące instytucje finansowe. Zgodnie z tym przepisem raportujące instytucje finansowe są obowiązane do:

- 1) stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych;
- 2) rejestrowania czynności podejmowanych w ramach wykonywania obowiązków określonych w procedurach należytej staranności;
- 3) gromadzenia wszelkiej dokumentacji wymaganej przy wykonywaniu obowiązków w ramach stosowania procedur należytej staranności, w tym w szczególności oświadczeń o rezydencji podatkowej posiadaczy rachunków oraz osób kontrolujących i dowodów w postaci dokumentów.

Podstawowe znaczenie w kontekście obowiązków instytucji finansowych ma obowiązek stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych. Na procedury te składa się przede wszystkim obowiązek weryfikacji rachunków finansowych oraz identyfikacji rachunków objętych obowiązkiem raportowania. Przewidziane w tym zakresie unormowania stanowią implementację art. 1 pkt 2 lit. b dyrektywy 2014/107/UE, który to przepis nakazuje każdemu państwu członkowskiemu podjęcie niezbędnych środków w celu zobowiązania swoich raportujących instytucji finansowych do wykonywania zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności zawartych w załącznikach I i II.

W art. 27 ust. 2 doprecyzowano na czym polega obowiązek rejestrowania czynności, o którym mowa w ust. 1 pkt 2. Obejmuje on rejestrację daty, rodzaju oraz opisu

przeprowadzonej czynności. Jednocześnie projektodawca nie wskazał, w jakiej formie powinna nastąpić rejestracja, co oznacza, że może to zostać dokonane w formie dowolnie wybranej przez raportującą instytucję finansową. W celu ułatwienia wykonywania przedmiotowego obowiązku przez raportujące instytucje finansowe doprecyzowano, że może to następować przy wykorzystaniu rejestrów prowadzonych w szczególności na potrzeby procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu.

W art. 28 ust. 1 zaproponowano, aby rejestr czynności, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2, dokumentację, o której mowa w art. 27 ust. 1 pkt 3 oraz informacje, o których mowa w art. 34 ust. 1 oraz art. 36 ust. 2, dotyczące każdego rachunku finansowego objętego obowiązkiem raportowania przechowywać przez okres pięciu lat licząc od końca roku, w którym powstał obowiązek przekazania informacji o tym rachunku. W przypadku likwidacji, połączenia, podziału oraz przekształcenia raportującej instytucji finansowej do przechowywania informacji zastosowano odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisu art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047).

Art. 29 stanowi implementację sekcji II część D załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Na mocy tego przepisu ustawodawca unijny upoważnił każde państwo członkowskie do zezwolenia raportującym instytucjom finansowym na korzystanie z dostawców usług w celu wypełnienia obowiązków sprawozdawczych i dotyczących należytej staranności nałożonych na raportujące instytucje finansowe, zgodnie z prawem krajowym, ale obowiązki te pozostają w zakresie odpowiedzialności raportujących instytucji finansowych. Korzystając z przedmiotowego upoważnienia w art. 29 wprowadzona została możliwość korzystania przez raportujące instytucje finansowe z usług innych podmiotów. Prawo do korzystania z usług innych podmiotów obejmuje realizację przewidzianych w dziale III obowiązków, z wyłączeniem jednak realizacji obowiązku przekazywania informacji o rachunkach raportowanych. W przepisie zawarto również zastrzeżenie, że odpowiedzialność za wykonanie obowiązków pozostaje po stronie raportującej instytucji finansowej. Art. 29 projektu ustawy wzoruje się na analogicznych rozwiązaniach przewidzianych w przepisach dotyczących wykonywania umowy FATCA¹¹⁾.

¹¹⁾ *vide* art. 5 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA.

W projektowanej ustawie dodano regulację art. 30, w której wskazano, że wykonanie przez raportującą instytucję finansową obowiązków określonych w art. 24 ust. 1 pkt 1–4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922) powinno nastąpić w terminie pozwalającym na zrealizowanie przez osobę raportowaną jej uprawnień, określonych w rozdziale 4 tej ustawy, przed przekazaniem informacji, o których mowa w art. 33 ust. 1 oraz art. 36 ust. 1. Zgodnie natomiast z regulacją zawartą w ust. 2 raportująca instytucja finansowa została zobowiązana do niezwłocznego zawiadomienia osoby raportowanej o prawdopodobieństwie naruszenia bezpieczeństwa jej danych osobowych gromadzonych i przetwarzanych na potrzeby automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych.

Wprowadzony przepis stanowi implementację art. 1 pkt 4 akapit 3 i art. 1 pkt 5 lit. b dyrektywy 2014/107/UE. Pierwszy z wymienionych przepisów wymaga od państw członkowskich zapewnienia, aby każda osoba raportowana będąca osobą fizyczną była powiadamiana o naruszeniu bezpieczeństwa w odniesieniu do jej danych, w przypadku gdy istnieje prawdopodobieństwo, że naruszenie to wpłynie negatywnie na ochronę jej danych osobowych lub prywatności. Drugi z kolei zobowiązuje państwa członkowskie do zobligowania raportujących instytucji finansowych do informowania każdej osoby raportowanej będącej osobą fizyczną o tym, że informacje jej dotyczące zostaną zgromadzone i przekazane zgodnie z niniejszą dyrektywą; każde państwo członkowskie zapewnia także, aby raportująca instytucja finansowa przekazała tej osobie fizycznej wszystkie informacje, do których ta osoba jest uprawniona na mocy jej prawodawstwa krajowego wdrażającego dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, w czasie wystarczającym, aby umożliwić tej osobie wykonanie przysługujących jej praw do ochrony danych, a w każdym razie zanim dana raportująca instytucja finansowa przekaże informacje objęte raportowaniem, właściwemu organowi państwa członkowskiego rezydencji tej osoby. Z uwagi na fakt, że w polskim porządku prawnym aktem prawnym implementującym dyrektywę 95/46/WE jest ustawa o ochronie danych osobowych, projektodawca postanowił o odesłaniu do odpowiednich regulacji tej ustawy. Rozwiązanie to gwarantuje posiadaczom rachunków finansowych będących osobami fizycznymi odpowiednią ochronę na płaszczyźnie danych osobowych.

W art. 31 projektodawca określił przedmiotowy zakres obowiązków związanych z raportowaniem, wskazując w ust. 1, które rachunki finansowe są rachunkami raportowanymi, a które stanowią rachunki nieudokumentowane. Jeżeli chodzi o tę ostatnią kategorię wskazać należy, że ustawodawca unijny przewidział w dyrektywie 2014/107/UE obowiązek przekazywania informacji przez raportujące instytucje finansowe również w odniesieniu do tych istniejących rachunków indywidualnych, co do których nie udało się ustalić rezydencji posiadacza rachunku na podstawie procedur należytej staranności. Realizując obowiązek implementacji tych zapisów projektodawca przewidział w projektowanej ustawie odrębną procedurę postępowania w odniesieniu do tego rodzaju rachunków finansowych.

W art. 31 ust. 2 projektodawca określił te rodzaje rachunków finansowych, które wyłączone są z obowiązku raportowania. Jak zostało wskazane wcześniej, pojęcie rachunku raportowanego, z uwagi na fakt, że należy ono do określenia zakresu przedmiotowego projektowanej ustawy, zostało przeniesione do jej części merytorycznej (w dyrektywie 2014/107/UE zostało ono zdefiniowane w sekcji VIII części D pkt 1 załącznika 1). Zgodnie z uzasadnianym przepisem obowiązkiem raportowania objęte są rachunki finansowe prowadzone przez raportującą instytucję finansową i znajdujące się w posiadaniu co najmniej jednej osoby raportowanej lub pasywnego NFE kontrolowanego przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną, pod warunkiem, że zostaną one zidentyfikowane jako takie na podstawie procedur należytej staranności.

Treść ust. 2 stanowi odpowiednik treści definicji „rachunku wyłączonego”, znajdującej się w sekcji VIII część C pkt 17 załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Zgodnie z tym przepisem z obowiązku raportowania wyłączone są następujące rachunki:

- 1) rachunek emerytalny lub rentowy spełniający warunki wymienione w art. 31 ust. 2 pkt 1 lit. a–e;
- 2) rachunek finansowy spełniający wymogi, o których mowa w art. 31 ust. 2 pkt 2 lit. a–d;
- 3) umowa ubezpieczenia na życie, w przypadku której okres ważności ubezpieczenia upłynie zanim osoba ubezpieczona osiągnie wiek 90 lat, pod warunkiem że spełnia wymogi, o których mowa w art. 31 ust. 2 pkt 3 lit. a–d;
- 4) rachunek finansowy wchodzący wyłącznie w skład masy spadkowej, jeżeli dokumentacja dla tego rachunku zawiera kopię testamentu zmarłego, aktu

zgonu, prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku lub zarejestrowanego aktu poświadczenia dziedziczenia;

- 5) rachunek finansowy utworzony w związku z czynnościami, o których mowa w art. 31 ust. 2 pkt 5 lit. a–d;
- 6) rachunek depozytowy spełniający wymogi, o których mowa w art. 31 ust. 2 pkt 6 lit. a–b;
- 7) rachunek zgłoszony przez Rzeczpospolitą Polską Komisji Europejskiej oraz ujęty w publikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej liście rachunków, które należy traktować jako rachunki wyłączone do celów załącznika I sekcja VIII część C pkt 17 lit. g dyrektywy 2011/16/UE.

W art. 32 projektodawca zawarł katalog polskich instytucji finansowych wyłączonych z wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 27 projektu ustawy. Treść wyrażona w tym przepisie stanowi implementację sekcji VIII część B załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Podobnie jak w przypadku regulacji zawartej w art. 29 ust. 2 również i tutaj projektodawca zdecydował się na przeniesienie treści definicji do części merytorycznej ustawy.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 z wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 27, jest wyłączona każda polska instytucja finansowa będąca:

- 1) podmiotem rządowym, organizacją międzynarodową lub bankiem centralnym, w zakresie w jakim nie dokonuje płatności wynikającej ze zobowiązania związanego z komercyjną działalnością finansową odpowiadającą działalności prowadzonej przez zakład ubezpieczeń, instytucję powierniczą lub instytucję depozytową;
- 2) powszechnym funduszem emerytalnym, zamkniętym funduszem emerytalnym, funduszem emerytalnym podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego, lub kwalifikowanym wystawcą kart kredytowych;
- 3) podmiotem zgłoszonym przez Rzeczpospolitą Polską Komisji Europejskiej oraz ujętym w publikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej liście instytucji, które należy traktować jako nieraportujące instytucje finansowe do celów załącznika I sekcja VIII część B pkt 1 lit. c dyrektywy 2011/16/UE;
- 4) zwolnionym przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania.

Regulacje zawarte w art. 31 ust. 2–8 projektowanej ustawy definiują poszczególne instytucje finansowe, celem doprecyzowania, które z nich wyłączone są z wykonywania

obowiązków, o których mowa w art. 32 ust. 1. W kontekście tego przepisu szczególnie istotnym jest wyjaśnienie motywów przemawiających za pozostawieniem w katalogu definicji składających się na definicję polskiej instytucji finansowej wyłączonej z obowiązków, o których mowa w art. 27 definicji powszechnego funduszu emerytalnego (ust. 5), zamkniętego funduszu emerytalnego (ust. 6), funduszu emerytalnego podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego (ust. 7). Projektodawca, będąc świadomy faktu, że ww. podmioty nie występują w polskim systemie prawnym (ponieważ takich form nie przewiduje ustawa z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych¹²⁾), zdecydował o ich pozostawieniu w projektowanej ustawie ze względu na ich kluczową rolę pozwalającą na wytypowanie, na podstawie art. 30 ust. 1 pkt 3 projektu ustawy, podmiotów, mających cechy do nich podobne oraz ich ujęcie w wykazie nieraportujących instytucji finansowych.

Podkreślić w tym miejscu bowiem należy, że minister właściwy do spraw finansów publicznych skorzystał z możliwości przewidzianej w dyrektywie i określił katalog podmiotów o cechach podobnych w oparciu o sekcję VIII część B pkt 1 lit. c załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Lista instytucji, które należy traktować jako nieraportujące instytucje finansowe do celów załącznika I sekcja VIII część B pkt 1 lit. c do dyrektywy 2011/16/UE opublikowana została w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 31 października 2015 r.¹³⁾. Lista ta zawiera następujące polskie instytucje finansowe: otwarte fundusze emerytalne, dobrowolne fundusze emerytalne i pracownicze fundusze emerytalne.

Zatem z uwagi na przewidzianą w dyrektywie 2014/107/UE, a także projektowanej ustawie możliwość wytypowania podmiotów podobnych istnieje konieczność pozostawienia definicji w projektowanej ustawie. Podkreślić należy, że w przypadku braku definicji zawartych w ust. 5–7 niemożliwym byłoby wskazanie podmiotów mających cechy podobne. Ten tok rozumowania potwierdza również Komentarz OECD, w którym wskazano, że celem tej regulacji jest możliwość wytypowania podmiotów podobnych do tych wymienionych wprost jako nieraportujące instytucje finansowe. Podkreślono, że regulacja ta nie może być podstawą do eliminacji jakiegokolwiek elementu definicji, ale do decyzji państw członkowskich należy

¹²⁾ Dz. U. z 2016 r. poz. 291 i 615.

¹³⁾ Dz. Urz. UE C 362 z 31.10.2015, str. 14.

ustalenie, czy dana instytucja posiada cechy podobne do którejś z instytucji finansowych zaliczonej do kategorii nieraportujących instytucji finansowych i wskazanie, które wymagania zostają spełnione, a które nie. Powyższe ma zminimalizować ryzyko instrumentalnego wykorzystania instytucji nieraportującej instytucji finansowej do unikania opodatkowania (str. 171 Komentarza OECD).

W odniesieniu do definicji kwalifikowanego wystawcy kart kredytowych projektodawca zwraca uwagę, że dokonał doprecyzowania względem definicji zawartej w sekcji VIII część B pkt 8 dyrektywy 2014/107/UE. Pojęcie „wystawcy kart kredytowych” nie istnieje w przepisach polskiego prawa. Dokonana analiza pozwoliła jednak na wskazanie, że na gruncie polskiego prawa treści definicji odpowiada wydawca karty płatniczej będącej kartą kredytową. W konsekwencji przy tej definicji zawarto odesłanie do przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych¹⁴⁾.

Również w definicji zwolnionego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania dokonano doprecyzowania przez wskazanie, że rozumie się przez nie podmiot inwestujący regulowany przepisami ustawy z dnia z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi¹⁵⁾.

Z kolei w ust. 10 projektodawca wyjaśnił, co oznacza stosowane przy definicji m.in. organizacji międzynarodowej, sformułowanie, iż „dochód nie przynosi korzyści osobom prywatnym”. Ta część stanowi implementację treści wyrażonej w sekcji VIII część B pkt 2 lit. c dyrektywy 2014/107/UE.

W art. 33 wyrażony został obowiązek sporządzania i przekazywania przez raportującą instytucję finansową informacji o rachunkach raportowanych. Informacja o rachunkach raportowanych przekazywana będzie za pomocą środków komunikacji elektronicznej, za okres roku kalendarzowego, w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego. Informacja o rachunkach raportowanych sporządzana będzie na podstawie opracowanego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych wzoru dokumentu elektronicznego. Wzór dokumentu elektronicznego udostępniony będzie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Ustanowione w ust. 2 odstępstwo od ww. reguły wraz z normą przyjętą w ust. 3 wyraża istotę przyjętego przez

¹⁴⁾ Dz. U. z 2016 r. poz. 1572.

¹⁵⁾ Dz. U. z 2014 r. poz. 157, z późn. zm.

projektodawcę *wider approach to the Common Reporting Standard*. Zgodnie z treścią projektowanego ust. 2 obowiązek raportowania we wskazanym terminie informacji o rachunkach raportowanych nie obejmuje bowiem informacji o rachunkach raportowanych zidentyfikowanych jako znajdujące się w posiadaniu osób z państw trzecich. W tej sytuacji obowiązek raportowania powstanie dopiero za rok następujący po roku, w którym dane państwo uczestniczące zostało wpisane na listę ogłaszaną w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 5, a więc gdy dane państwo z „państwa trzeciego” stanie się „państwem uczestniczącym”.

Regulacja projektowanego art. 34 stanowi implementację sekcji I część A, C, D i E załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. W przepisie tym dokonano szczegółowego wyliczenia elementów, jakie zawierać powinna informacja o rachunkach raportowanych (ust. 1). Jednocześnie w ust. 2 wprowadzono odstępstwa od obowiązku przekazania niektórych elementów z wymienionych w ust. 1 w zakresie informacji dotyczących TIN oraz daty urodzenia. Wskazać w szczególności należy na pkt 1 tego przepisu, który wyłącza obowiązek przekazania informacji TIN oraz o dacie urodzenia w odniesieniu do istniejącego rachunku raportowanego, jeżeli dane te nie znajdują się w dokumentacji raportującej instytucji finansowej, a ich gromadzenie przez raportującą instytucję finansową nie jest w inny sposób wymagane na mocy przepisów prawa krajowego lub unijnego. Jednak w przypadku numeru TIN oraz daty urodzenia w odniesieniu do istniejącego rachunku raportowanego, jeżeli raportująca instytucja finansowa nie posiada tych danych, jest obowiązana dołożyć racjonalnych starań, aby uzyskać te dane przed końcem drugiego roku kalendarzowego następującego po roku, w którym dany istniejący rachunek został zidentyfikowany jako rachunek raportowany. W ust. 4 dokonano doprecyzowania, na czym polegać mają racjonalne działania podejmowane przez raportującą instytucję finansową. Powyższe zostało dokonane w oparciu o zapisy Komentarza OECD¹⁶⁾. Racjonalne starania, o których mowa w ust. 3, oznaczają rzeczywiste działania podjęte w celu uzyskania, od posiadacza rachunku raportowanego, informacji o jego TIN i dacie urodzenia. Działania te muszą być podejmowane co najmniej raz w roku, od momentu zidentyfikowania istniejącego rachunku jako rachunku raportowanego, do końca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, w którym nastąpiła identyfikacja i obejmują w szczególności:

- 1) podjęcie próby kontaktu z posiadaczem rachunku;

¹⁶⁾ Zob. s. 103 Komentarza OECD.

- 2) wystąpienie z żądaniem przekazania informacji, załączanym do dokumentacji;
- 3) weryfikację informacji dostarczonych raportującej instytucji finansowej przez podmiot powiązany, w formie elektronicznej, zgodnie z zasadami dotyczącymi sumowania rachunków określonymi w art. 40 i art. 41.

Przykłady racjonalnych starań wskazane w Komentarzu OECD obejmują podjęcie próby kontaktu z posiadaczem rachunku (np. drogą mailową, telefoniczną czy osobiście), w szczególności wystąpienie z formalnym żądaniem, załączanym do dokumentacji w formie papierowej lub elektronicznej (np. przez sporządzenie odpisu lub drogą mailową), a także weryfikację informacji dostarczonych w formie elektronicznej raportującej instytucji finansowej przez podmiot powiązany, zgodnie z regulami wyznaczanymi przez część C sekcji VII.

Informacja o rachunkach raportowanych powinna wskazywać walutę, w której określone zostały saldo lub wartość rachunku raportowanego lub jakakolwiek inna kwota, o których mowa w art. 34 ust. 1.

W art. 35 ust. 2 określono zasady raportowania odnośnie do rachunku raportowanego, którego saldo lub wartość wyrażone jest w więcej niż jednej walucie. W tej sytuacji raportująca instytucja finansowa ustala walutę, w której takie saldo lub wartość zostaną wyrażone w informacji o rachunkach raportowanych. Natomiast w celu określenia salda lub wartości rachunku raportowanego w walucie określonej w trybie ust. 2 raportująca instytucja finansowa dokonywała będzie stosownego przeliczenia tego salda lub wartości, korzystając z tabeli kursów średnich ogłaszanej przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy roku kalendarzowego, za który przekazywana jest informacja o rachunkach raportowanych. Zaproponowane na tej płaszczyźnie rozwiązania stanowią odzwierciedlenie wytycznych Komentarza OECD.

Art. 36 dookreśla zakres przedmiotowy oraz tryb przekazywania przez raportujące instytucje finansowe informacji o rachunkach nieudokumentowanych. Analogicznie jak w przypadku informacji o rachunkach raportowanych informacja o rachunkach nieudokumentowanych przekazywana będzie za pomocą środków komunikacji elektronicznej, za okres roku kalendarzowego, w terminie do 30 czerwca roku następnego. Wzór dokumentu elektronicznego, na podstawie którego raportujące instytucje finansowe sporządzały będą informację o rachunkach nieudokumentowanych, dostępna będzie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów

publicznych. Odmienne, w relacji do informacji o rachunkach raportowanych, określony został zakres przedmiotowy informacji o rachunkach nieudokumentowanych. Z uwagi bowiem na brak obowiązku przekazywania tego rodzaju informacji do współpracujących administracji podatkowych, obowiązek przekazania nie będzie obejmował informacji o saldzie lub wartości rachunku finansowego. Zgodnie z art. 36 informacja o rachunkach nieudokumentowanych zawierać powinna następujące informacje:

- 1) imię i nazwisko oraz datę i miejsce urodzenia posiadacza rachunku oraz jego TIN, o ile raportująca instytucja finansowa jest w jego posiadaniu;
- 2) numer rachunku lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru;
- 3) nazwę i adres raportującej instytucji finansowej oraz TIN, o ile go posiada.

W art. 37 wprowadzono uprawnienie do skorygowania uprzednio złożonej informacji o rachunkach raportowanych oraz informacji o rachunkach nieudokumentowanych (ust. 1), z jednoczesnym wskazaniem, że uprawnienie to ulega zawieszeniu na czas trwania kontroli obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych (w zakresie objętym kontrolą) i przysługuje nadal po zakończeniu kontroli.

Przepisy rozdziału 4 zawierają ogólne zasady należytej staranności, odnoszące się zarówno do istniejących, jak i nowych rachunków raportowanych.

W art. 38 określony został moment, w którym dany rachunek finansowy zostaje uznany za rachunek raportowany – następuje to począwszy od dnia, w którym został zidentyfikowany jako taki rachunek na podstawie procedur należytej staranności. Moment, w którym dany rachunek finansowy zostanie zidentyfikowany jako raportowany jest kluczowy z punktu widzenia stosowania procedur należytej staranności, a w szczególności obowiązków sprawozdawczych.

W art. 39–42 określone zostały natomiast zasady sumowania salda rachunku i reguły dotyczące określenia waluty. Art. 39 wprowadza zasady dotyczące określenia dnia, na który określane mają być saldo i wartość rachunku. Zgodnie z tym przepisem saldo lub wartość rachunku są określane na ostatni dzień roku kalendarzowego, za który sporządzana jest informacja o rachunkach raportowanych.

W art. 40 projektodawca dokonał implementacji sekcji VII część C pkt 3 załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. W przepisie tym określone zostały zasady łącznego określenia salda lub wartości rachunków finansowych posiadanych przez osobę na potrzebę ustalenia, czy rachunek finansowy jest rachunkiem o wysokiej wartości. W ust. 1 art. 40 przewidziano regułę, w myśl której w celu określenia łącznego salda lub wartości rachunków finansowych, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana sumować wszystkie rachunki finansowe prowadzone przez raportującą instytucję finansową lub podmiot powiązany, jednak wyłącznie w takim zakresie, w jakim:

- 1) systemy informatyczne raportującej instytucji finansowej łączą ze sobą rachunki finansowe przez odniesienie do elementu danych, takiego jak numer klienta lub TIN;
- 2) systemy te pozwalają na sumowanie sald lub wartości rachunków.

W zakresie łącznego określenia salda lub wartości rachunków finansowych istotne unormowanie zawiera również art. 40 ust. 2, w którym przewidziane zostało, że każdemu współposiadaczowi rachunku finansowego przypisuje się całe saldo lub wartość posiadanych wspólnie rachunków finansowych do celów stosowania wymogów sumowania określonych w ust. 1. Ponadto w celu określenia łącznego salda lub wartości rachunków finansowych posiadanych przez osobę na potrzeby ustalenia, czy rachunek finansowy jest rachunkiem o wysokiej wartości, raportująca instytucja finansowa jest również obowiązana do sumowania wszystkich rachunków finansowych, o których opiekun klienta wie lub ma podstawy sądzić, że rachunki te, z wyjątkiem rachunków powierniczych, są bezpośrednio lub pośrednio przez tę samą osobę założone, posiadane lub kontrolowane (art. 41 projektu ustawy).

Z kolei w art. 42 określono zasady przeliczania wartości salda lub wartości rachunku raportowanego w przypadkach, w których przepisy działu III przewidują konieczność ich odniesienia, do jakiegokolwiek kwoty progowej. Unormowanie to znajdzie między innymi zastosowanie w przypadku, o którym mowa w art. 59, w myśl którego instytucja finansowa może postanowić, że istniejący rachunek podmiotów, którego łączne saldo lub wartość nie przekraczają na dzień 31 grudnia 2015 roku kwoty 250 000 USD, nie podlega weryfikacji, identyfikacji ani raportowaniu jako rachunek raportowany do czasu, gdy jego łączne saldo lub wartość nie przekroczy tej kwoty według stanu na ostatni dzień kolejnych lat kalendarzowych. Skorzystanie z tej możliwości obwarowane jest ustaleniem nieprzekroczenia ww. kwoty. Z uwagi na fakt, iż kwota ta wyrażona

została w dolarach amerykańskich koniecznym jest określenie zasad przewalutowania salda lub wartości wyrażonego w walucie innej niż dolar amerykański w celu jego zestawienia (odniesienia) do ww. kwoty progowej. Przeliczenia tego raportujące instytucje finansowe dokonywały będą w oparciu o zasady przewidziane w art. 42 projektu ustawy. Wskazano w nim, że w przypadkach, w których przepisy działu III przewidują konieczność odniesienia salda lub wartości rachunku raportowanego do jakiegokolwiek kwoty progowej, a saldo lub wartość ta wyrażona jest w walucie innej niż dolar amerykański, saldo lub wartość rachunku raportowanego przelicza się na dolara amerykańskiego, korzystając z tabeli kursów średnich ogłoszonych przez Narodowy Bank Polski na dzień, na który ta kwota progowa jest określona, zaokrąglając w górę do pełnych złotych. Jeżeli dzień ten nie jest dniem roboczym, przeliczenia dokonuje się według kursu na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień, na który przepisy niniejszego działu określają kwotę progową.

Zatem przeliczeniem objęte będzie nie kwota progowa, lecz saldo lub wartość rachunku raportowanego, o ile saldo lub wartość wyrażona będzie w walucie innej niż dolar amerykański. Należy również podkreślić, że przepis art. 42 dotyczy zupełnie innych sytuacji niż art. 35. Zasada wyrażona w art. 46 znajdzie bowiem zastosowanie przy sporządzeniu informacji o rachunkach raportowanych, natomiast art. 42 wykorzystywany będzie w procesie stosowania zasad należytej staranności.

W art. 43 ustanowione zostały zasady dotyczące oświadczeń wymaganych na podstawie procedur należytej staranności. W ust. 1 przewidziano obowiązek składania przez posiadacza rachunku lub osoby kontrolującej oświadczeń o rezydencji podatkowej oraz przedstawiania dokumentów wymaganych na podstawie procedur należytej staranności na żądanie raportującej instytucji finansowej. Występując z żądaniem złożenia oświadczenia raportująca instytucja finansowa może dokonać wstępnego wypełnienia oświadczenia posiadanymi przez nią informacjami lub informacjami uzyskanymi od posiadacza rachunku, w tym w toku procedury założenia rachunku finansowego, z wyłączeniem informacji o państwie rezydencji. Rozwiązanie to ułatwi w znaczącym stopniu wywiązanie się z obowiązku złożenia oświadczenia, ograniczając do minimum obowiązki po stronie posiadaczy rachunków. Pozwala uniknąć błędów, jest wygodne, proste i szybkie dla klientów instytucji finansowych. Podkreślić ponadto należy, że oświadczenie, mimo jego wstępnego wypełnienia, nadal pozostaje oświadczeniem posiadacza rachunku, który będzie mógł ingerować w jego treść lub nie zgodzić się

z jego treścią i złożyć oświadczenie o innej treści. Wstępne wypełnienie dokumentów przez pracowników instytucji finansowych jest powszechnie stosowane w działalności instytucji finansowych, np. przy otwieraniu rachunków bankowych. Jednocześnie zauważyć należy, że wstępne wypełnienie nie stanowi rozwiązania nowego. Przykładowo wskazać należy, że Ministerstwo Finansów od 2014 r. udostępniło usługę wstępnie wypełnionego zeznania podatkowego (PFR – Pre-Filled tax Return) w podatku dochodowym od osób fizycznych.

W ust. 3 określony został zakres informacji przedstawianych w oświadczeniach o rezydencji podatkowej. Określony w pkt 1–3 zakres informacji wymaganych w stosunku do wyżej wymienionych oświadczeń bazuje na wzorach oświadczeń zaprojektowanych przez *The Business and Industry Advisory Committee to the OECD* (BIAC), które dostępne są na stronach OECD w zakładce Automatic Exchange Portal. Nie mają one charakteru wiążącego, lecz wyłącznie pomocniczy, obrazując w jaki sposób instytucje finansowe mogą opracowywać oświadczenia wymagane od swoich klientów w procesie identyfikacji rachunków finansowych.

Konieczność określenia w odniesieniu do ww. oświadczeń zakresu informacji podyktowana jest obszernością informacji wymaganych przez poszczególne przepisy projektowanej ustawy. Zakres informacji przedstawionych w oświadczeniach o rezydencji podatkowej obejmuje:

1) w przypadku posiadacza indywidualnego rachunku:

- a) nazwisko, imię lub imiona oraz datę i miejsce urodzenia,
- b) aktualne miejsce zamieszkania oraz adres do korespondencji, w przypadku gdy jest inny niż miejsce zamieszkania, ze wskazaniem państwa, miejscowości, kodu pocztowego, ulicy, numeru domu, numeru lokalu,
- c) państwo lub państwa rezydencji podatkowej,
- d) TIN dla każdego państwa rezydencji podatkowej, a w przypadku jego braku informację o tej okoliczności i powodach jej wystąpienia,
- e) numer i serię dowodu tożsamości;

2) w przypadku posiadacza rachunku podmiotu:

- a) nazwę,
- b) informacje, o których mowa w pkt 1 lit. b–d,
- c) status oraz rodzaj posiadacza rachunku jako NFE, aktywny NFE albo pasywny NFE,

- d) nazwisko, imię lub imiona osób kontrolujących posiadacza rachunku będących osobami raportowanymi;
- 3) w przypadku osoby kontrolującej:
- a) informacje, o których mowa w pkt 1,
 - b) nazwę podmiotu kontrolowanego lub podmiotów kontrolowanych.

Decydując się na określenie zakresu informacji w projektowanej ustawie projektodawca miał na względzie doświadczenia zebrane na płaszczyźnie stosowania raportowania FATCA, a przede wszystkim sygnały zgłaszane przez posiadaczy rachunków finansowych co do odmienności oświadczeń stosowanych przez poszczególne instytucje finansowe. Wskazywano w szczególności na to, że pozostawienie instytucjom finansowym całkowitej dowolności w tym zakresie stanowi istotny element utrudniający prawidłowe wywiązanie się z wymogu złożenia stosownego oświadczenia przez posiadaczy rachunków finansowych. Na nieprawidłowości w tym zakresie zwrócił również uwagę Rzecznik Praw Obywatelskich¹⁷⁾. W tym kontekście przyjęte w ustawie rozwiązanie w postaci określenia zakresu informacji wymaganych dla oświadczeń składanych przez poszczególnych posiadaczy rachunków finansowych stanowi swoisty kompromis między interesami instytucji finansowych a oczekiwaniami ich klientów. Rozwiązanie takie gwarantuje bowiem instytucjom odpowiedni margines elastyczności oraz dostarcza posiadaczom rachunków finansowych ochrony prawnej, a także pewności co do legitymacji instytucji finansowych żądania stosownych informacji.

W art. 44 uregulowany został tryb postępowania w przypadku powzięcia wątpliwości co do poprawności lub rzetelności danych zawartych w złożonym oświadczeniu lub dowodzie w postaci dokumentu. Ustęp 1 tego przepisu wprowadza istotną zasadę na płaszczyźnie procedur należytej staranności, zgodnie z którą raportująca instytucja finansowa nie może opierać się na oświadczeniu lub dowodzie w postaci dokumentu, w przypadku powzięcia wątpliwości co do ich poprawności lub rzetelności. Zasada ta wymaga od raportujących instytucji finansowych stałego monitorowania posiadanych przez siebie informacji o posiadaczu rachunku finansowego. Zgodnie z Komentarzem OECD raportująca instytucja finansowa ma powody by wiedzieć, że oświadczenie lub dokumenty złożone przez posiadacza rachunku są niewiarygodne lub niewłaściwe, jeśli

¹⁷⁾ Zob. pismo RPO z dn. 08.08.2016 r. znak VII.522.4.2016.AG, dostępne na stronach internetowych RPO: <https://www.rpo.gov.pl/sites/default/files/do%20MF.pdf>

jej znajomość istotnych faktów lub stwierdzeń zawartych w tym oświadczeniu lub dokumencie jest taka, że osoba od której można rozsądnie oczekiwać odpowiedniej staranności („*reasonably prudent person*”) działająca w analogicznych okolicznościach mogłaby uznać te dokumenty za nieprawidłowe lub nierzetelne, lub za dokumenty wymagające co najmniej stosownej weryfikacji w tym zakresie. Zgodnie z Komentarzem OECD do Sekcji VII lit. A raportująca instytucja finansowa może powziąć wątpliwość co do poprawności lub rzetelności oświadczenia m.in. w sytuacji, gdy posiada informacje lub dokumenty, które pozostają w sprzeczności z treścią złożonego oświadczenia, lub gdy dowód w postaci dokumentu zawiera podpis lub fotografię nie pasujące do wzoru podpisu lub wyglądu osoby składającej ten dokument. Art. 45 nakłada na posiadacza rachunku finansowego obowiązek poinformowania raportującej instytucji finansowej o zmianie okoliczności, która ma wpływ na jego rezydencję podatkową lub powoduje, że informacje zawarte w złożonym przez niego oświadczeniu stały się nieaktualne oraz złożyć raportującej instytucji finansowej odpowiednio zaktualizowane oświadczenie w terminie 30 dni od dnia, w którym nastąpiła zmiana okoliczności.

W art. 46 projektu ustawy, stanowiącym implementację treści wyrażonej w pkt 1 akapit 1 załącznika II do dyrektywy 2014/107/UE, określone zostały sytuacje, które powodują zmianę okoliczności. Zgodnie z tym przepisem zmiana okoliczności obejmuje zmianę lub dodanie informacji odnoszących się do statusu osoby jako osoby raportowanej, posiadacza rachunku, rachunku finansowego lub rachunku z nim powiązanego, przy zastosowaniu zasad dotyczących sumowania rachunków określonych w art. 40 i art. 41, jeżeli taka zmiana lub dodanie informacji wpływają na status osoby lub posiadacza rachunku jako osoby raportowanej. Zmiana okoliczności występuje m.in. w sytuacji opisanej w pkt 1 akapit 2 załącznika II do dyrektywy 2014/107/UE. Z uwagi na fakt, że regulacja zawarta w tym przepisie znajduje zastosowanie jedynie w sytuacji, o której mowa w załączniku I sekcja III część B pkt 1 dyrektywy 2014/107/UE, a więc w odniesieniu do istniejących rachunków indywidualnych, projektodawca zdecydował o jej umiejscowieniu w rozdziale 5 regulującym procedury należytej staranności wobec tych rachunków (projektowany art. 54 ust. 8). Art. 47 reguluje zasady postępowania w sytuacji zmiany okoliczności skutkującej powzięciem przez raportującą instytucję finansową wątpliwości co do poprawności i rzetelności danych zawartych w złożonym oświadczeniu o rezydencji podatkowej. W tej sytuacji instytucja finansowa nie

uwzględnia tego oświadczenia i jest obowiązana uzyskać aktualne oświadczenie o rezydencji podatkowej, w terminie 90 dni od powzięcia informacji o takiej zmianie okoliczności. Do dnia uzyskania aktualnego oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, raportująca instytucja finansowa traktuje posiadacza rachunku jako rezydenta zgodnie z treścią pierwotnego oświadczenia (ust. 2). W przypadku nieuzyskania aktualnego oświadczenia w terminie, o którym mowa w ust. 1, raportująca instytucja finansowa traktuje posiadacza rachunku zarówno jako rezydenta państwa ustalonego zgodnie z treścią pierwotnego oświadczenia oraz państwa, co do którego ma podstawy sądzić, że posiadacz rachunku stał się jego rezydentem do celów podatkowych na skutek wystąpienia zmiany okoliczności (ust. 3). Zaproponowane w tym zakresie rozwiązania bazują na zapisach Komentarza OECD¹⁸⁾.

W art. 48 i art. 49 dokonano implementacji części B sekcji VII załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Jeżeli informacje związane z beneficjentem zgromadzone przez raportującą instytucję finansową zawierają przesłanki określone w art. 48, raportująca instytucja finansowa może przyjąć, że beneficjentem pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty jest osoba raportowana. W takim przypadku raportująca instytucja finansowa jest obowiązana stosować procedury określone w art. 48. W przypadku grupowej pieniężnej umowy ubezpieczenia lub grupowej umowy renty, raportująca instytucja finansowa może traktować rachunek finansowy, który służy do obsługi tych umów, jako rachunek finansowy niebędący rachunkiem raportowanym do dnia, w którym określona kwota staje się należna na rzecz pracownika, posiadacza świadectwa lub beneficjenta, jeżeli dany rachunek finansowy spełnia wymogi określone w pkt 1–3 art. 49.

Rozdziały 5–8 stanowią implementację sekcji III–VII załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Sekcje te stanowią centralną część dyrektywy i zawierają szczegółowe zasady i procedury, których muszą przestrzegać raportujące instytucje finansowe w celu odpowiedniego gromadzenia i przekazywania informacji. Regulacja zawarta w rozdziałach 5–8 wraz z rozdziałem 4 stanowi jednocześnie realizację nałożonego na każde państwo członkowskie obowiązku podjęcia niezbędnych środków w celu zobowiązania swoich raportujących instytucji finansowych do wykonywania zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności zawartych w załącznikach I i II (art. 1 pkt 2 lit. b dyrektywy 2014/107/UE). Zgodnie z wytycznymi reguły te powinny zostać

¹⁸⁾ Zob. s. 130 Komentarza OECD.

implementowane do systemu krajowego w jak najszerszym stopniu w celu zapewnienia prawidłowego i jednolitego wykonywania przez instytucje finansowe procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności. Zatem ww. regulacje stanowią w znacznej mierze przeniesienie odpowiednich uregulowań dyrektywy. Wprowadzone modyfikacje są konsekwencją przyjętego przez projektodawcę tzw. *wider approach to the CRS*. Ze względu na znaczną obszerność i szczegółowość materii uregulowanej w rozdziałach 5–8, a także jej techniczny charakter w uzasadnieniu przedstawione zostaną jedynie najistotniejsze regulacje.

Zagadnienia uregulowane w rozdziale 5 stanowią implementację sekcji III załącznika I dyrektywy. Procedury określone w komentowanym rozdziale będą miały zastosowanie do celów identyfikacji rachunków raportowanych wobec istniejących rachunków indywidualnych. Zasadniczo, zgodnie z projektem ustawy, jeżeli instytucja finansowa posiada w swojej bazie udokumentowany aktualny adres zamieszkania indywidualnego posiadacza rachunku, może go traktować jako rezydenta odpowiedniej jurysdykcji na podstawie tej dokumentacji. Natomiast w przypadku, gdy raportująca instytucja finansowa nie posiada aktualnego adresu zamieszkania indywidualnego posiadacza rachunku w oparciu o dowód w postaci dokumentu, raportująca instytucja finansowa, w celu ustalenia rezydencji do celów podatkowych posiadacza rachunku, zobowiązana jest przeszukać elektronicznie posiadane przez siebie dane, pod kątem istnienia przesłanek określonych w art. 50 ust. 2. Jeżeli żadna z tych przesłanek nie zostanie ustalona w drodze przeszukiwania elektronicznego, kolejne działania nie będą wymagane, chyba że wystąpią zmiany w okolicznościach powodujące powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek lub rachunek stanie się rachunkiem o wysokiej wartości.

W przypadku, gdy w wyniku wyszukiwania elektronicznego zostanie stwierdzona którakolwiek z przesłanek wymienionych w art. 50 ust. 2 pkt 1–4 lub jeżeli wystąpi zmiana okoliczności powodująca powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek, raportująca instytucja finansowa kwalifikuje posiadacza rachunku jako rezydenta do celów podatkowych każdego państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, w odniesieniu do którego zostanie stwierdzona przesłanka, chyba że postanowi zastosować ust. 7.

Wyszukiwanie danych w dokumentacji papierowej lub uzyskanie od posiadacza rachunku odpowiedniego oświadczenia będzie konieczne, gdy w wyniku wyszukiwania

elektronicznego zostanie stwierdzone występowanie polecenia przechowywania poczty lub adresu do doręczeń, a w odniesieniu do danego posiadacza rachunku nie zostanie stwierdzony żaden inny adres bądź przesłanka wymieniona w art. 50 ust. 2 pkt 1–4. Jeżeli w wyniku weryfikacji dokumentacji papierowej nie uda się ustalić przesłanek określonych w art. 50 ust. 2 pkt 1–4, a próba uzyskania dowodu w postaci oświadczenia lub dokumentu nie powiedzie się, raportująca instytucja finansowa będzie obowiązana zgłosić dany rachunek jako rachunek nieudokumentowany. W takim przypadku raportująca instytucja finansowa powinna stosować procedury określone w ust. 1–4 co roku do czasu, gdy taki rachunek przestanie być rachunkiem nieudokumentowanym, a także podejmować, co najmniej raz w roku, inne działania mające na celu ustalenie rezydencji posiadacza rachunku obejmujące w szczególności: podjęcie próby kontaktu z posiadaczem rachunku, wystąpienie z formalnym żądaniem, załączanym do dokumentacji w formie papierowej lub elektronicznej, weryfikację informacji dostarczonych w formie elektronicznej raportującej instytucji finansowej przez podmiot powiązany, zgodnie z zasadami dotyczącymi sumowania rachunków określonymi w art. 40 i art. 41.

Zakres procedur sprawozdawczych uzależniony jest również od tego, czy rachunek jest rachunkiem o wysokiej wartości. Jeżeli tak jest, zastosowanie znajdą wzmocnione procedury weryfikacyjne określone w art. 51, a polegające m.in. na przeszukiwaniu dokumentacji papierowej w celu weryfikacji przesłanek określonych w art. 50 ust. 2.

Art. 53 określa sytuację, kiedy rachunek indywidualny nie będąc rachunkiem o wysokiej wartości na dzień 31 grudnia 2015 r. stanie się takim rachunkiem na ostatni dzień następnego roku kalendarzowego. Wówczas raportująca instytucja finansowa będzie zobowiązana przeprowadzić w odniesieniu do takiego rachunku procedury weryfikacyjne z art. 51 w ciągu roku kalendarzowego następującego po roku, w którym taki rachunek stał się rachunkiem o wysokiej wartości.

W przypadku zidentyfikowania rachunku o wysokiej wartości, raportująca instytucja finansowa nie będzie zobowiązana do stosowania odpowiednich procedur w odniesieniu do tego rodzaju rachunków w następnych latach, chyba że rachunek taki będzie podlegał zgłoszeniu jako nieudokumentowany. Wówczas takie procedury powinny być stosowane co roku do czasu, gdy taki rachunek przestanie być rachunkiem nieudokumentowanym, a także podejmować, co najmniej raz w roku, inne działania mające na celu ustalenie rezydencji posiadacza rachunku obejmujące w szczególności:

podjęcie próby kontaktu z posiadaczem rachunku, wystąpienie z formalnym żądaniem, załączanym do dokumentacji w formie papierowej lub elektronicznej, weryfikację informacji dostarczonych w formie elektronicznej raportującej instytucji finansowej przez podmiot powiązany, zgodnie z zasadami dotyczącymi sumowania rachunków określonymi w art. 40 i art. 41.

Na mocy art. 54 nałożono na raportujące instytucje finansowe obowiązek wprowadzenia procedur w celu zapewnienia zidentyfikowania przez opiekuna klienta każdej zmiany okoliczności dotyczącej danego rachunku, w tym w szczególności zmiany adresu do korespondencji.

Stosownie do treści projektowanego art. 55 rachunek indywidualny zidentyfikowany jako rachunek raportowany pozostanie takim rachunkiem do momentu, aż posiadacz rachunku przestanie być osobą raportowaną.

Jednocześnie w art. 56 wprowadzono obowiązek zakończenia procedury identyfikacji rachunków raportowanych wśród istniejących rachunków indywidualnych do dnia:

- 1) 31 grudnia 2017 r. w przypadku istniejących rachunków indywidualnych o wysokiej wartości;
- 2) 31 grudnia 2018 r. w przypadku istniejących rachunków indywidualnych o niższej wartości.

W celu identyfikacji rachunków raportowanych wobec nowych rachunków indywidualnych, w myśl art. 57 projektu ustawy, raportująca instytucja finansowa będzie obowiązana do:

- 1) uzyskania, w trakcie procedur związanych z otwarciem rachunku, oświadczenia posiadacza rachunku (które stanowić będzie część dokumentacji wymaganej do założenia rachunku) o rezydencji podatkowej oraz
- 2) potwierdzenia poprawności i rzetelności danych zawartych w złożonym oświadczeniu na podstawie informacji otrzymanych przez raportującą instytucję finansową w związku z otwarciem rachunku, w tym dokumentacji zgromadzonej na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

Jeżeli ze złożonego oświadczenia będzie wynikać, że posiadacz rachunku jest rezydentem do celów podatkowych państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, raportująca instytucja finansowa obowiązana będzie traktować ten rachunek jako rachunek raportowany (art. 58).

W rozdziale 7, stanowiącym implementację sekcji V załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE, uregulowane zostały zasady należytej staranności do celów identyfikacji rachunków raportowanych wobec istniejących rachunków podmiotów.

W przypadku, gdy saldo lub wartość rachunku podmiotu nie będą przekraczały na dzień 31 grudnia 2015 r. kwoty progowej 250 000 USD, rachunek taki nie będzie podlegał weryfikacji, identyfikacji ani raportowaniu jako rachunek raportowany do czasu, gdy jego łączne saldo lub wartość nie przekroczy tej kwoty według stanu na ostatni dzień kolejnych lat kalendarzowych (art. 59) – jeżeli tak zdecyduje raportująca instytucja finansowa. Należy zauważyć, że przyjęcie wskazanej normy prawnej do porządku krajowego zostało pozostawione do decyzji państw członkowskich, na co jednoznacznie wskazuje treść Komentarza OECD do sekcji V. Projektodawca zdecydował się pozostawić raportującym instytucjom finansowym wybór, o którym mowa w ww. przepisie, mając na uwadze, że przyjęte rozwiązanie prawne może korzystnie wpłynąć na redukcję obowiązków sprawozdawczych, jakimi będą obciążone te podmioty.

Istniejący rachunek podmiotów inny niż ten, który został uznany przez raportującą instytucję finansową za rachunek niepodlegający weryfikacji, identyfikacji ani raportowaniu na podstawie art. 59 raportująca instytucja finansowa obowiązana będzie traktować jako rachunek raportowany wyłącznie wówczas, gdy znajduje się on w posiadaniu co najmniej jednego podmiotu będącego osobą raportowaną lub pasywnym NFE kontrolowanym przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną.

W art. 61 i art. 62 określono szczegółowe zasady mające na celu ustalenie, czy istniejący rachunek podmiotów jest w posiadaniu co najmniej jednego podmiotu będącego osobą raportowaną lub pasywnym NFE kontrolowanym przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną.

Norma prawna wyrażona w projektowanym art. 63 pozwoli raportującym instytucjom finansowym ponownie określić status rachunku w przypadku, gdy uzyska ona informację lub ma powody sądzić, że oświadczenie posiadacza rachunku lub inna dokumentacja związana z istniejącym rachunkiem podmiotu są niepoprawne lub nierzetelne.

W art. 64 projektodawca wskazał terminy, w jakich nastąpić ma zakończenie identyfikacji rachunków raportowanych wśród istniejących rachunków podmiotów.

Materia uregulowana w rozdziale 8 stanowi implementację sekcji VI załącznika I dyrektywy 2014/107/UE.

Zgodnie z projektowanym art. 65 raportująca instytucja finansowa jest obowiązana traktować nowy rachunek podmiotu jako rachunek raportowany wówczas, gdy taki nowy rachunek znajduje się w posiadaniu co najmniej jednego podmiotu będącego osobą raportowaną, lub pasywnym NFE kontrolowanym przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną.

W art. 66 i art. 67 wyrażone zostały zasady pozwalające na ustalenie, czy posiadacz rachunku podmiotu jest odpowiednio: osobą raportowaną lub pasywnym NFE kontrolowanym przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną. W celu określenia, czy posiadacz rachunku podmiotu jest osobą raportowaną raportująca instytucja finansowa jest obowiązana:

- 1) uzyskać oświadczenie posiadacza rachunku, które może stanowić część dokumentacji otwarcia rachunku, umożliwiające raportującej instytucji finansowej ustalenie rezydencji posiadacza rachunku dla celów podatkowych, oraz
- 2) potwierdzić prawidłowość takiego oświadczenia na podstawie informacji otrzymanych przez raportującą instytucję finansową w związku z otwarciem rachunku, w tym dokumentacji zgromadzonej na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

Określenie, czy posiadacz rachunku podmiotu, w tym podmiotu będącego osobą raportowaną, jest pasywnym NFE kontrolowanym przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną wymaga wykorzystania przez raportującą instytucję finansową wskazówek zawartych w art. 67, w kolejności najstosowniejszej do danych okoliczności:

- 1) za podstawę ustalenia, czy posiadacz rachunku jest pasywnym NFE, przyjmuje oświadczenie o rezydencji podatkowej posiadacza rachunku, chyba że posiada lub publicznie dostępne są informacje, na podstawie których może stwierdzić, że posiadacz rachunku jest aktywnym NFE lub instytucją finansową inną niż podmiot inwestujący opisany w art. 24 ust. 1 pkt 7 lit. b, niebędący instytucją finansową z państwa uczestniczącego;
- 2) za podstawę ustalenia osób kontrolujących posiadacza rachunku raportująca instytucja finansowa może przyjąć informacje zgromadzone i przechowywane

na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu.

W celu wykonania nałożonego w dyrektywie 2014/107/UE (sekcja IX załącznika) obowiązku wprowadzenia zasad i procedur administracyjnych zmierzających do zapewnienia skutecznego wykonania i przestrzegania procedur i zasad opisanych w dyrektywie projektodawca przewidział kontrolę wraz z określeniem jej zakresu podmiotowego i przedmiotowego oraz trybu przeprowadzania.

W art. 68 przewidziano uprawnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do przeprowadzania kontroli wykonywania przez raportującą instytucję finansową obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych.

W art. 69 i art. 70 uregulowany został tryb kontroli. W celu zapewnienia skuteczności i efektywności kontroli instytucji raportujących proponuje się, aby w toku kontroli kontrolujący uprawniony był, w szczególności, do żądania udostępniania akt, ksiąg i wszelkiego rodzaju dokumentów związanych z przedmiotem kontroli oraz do sporządzania z nich odpisów, kopii, wyciągów, notatek, wydruków i udokumentowanego pobierania danych w formie elektronicznej, w tym objętych tajemnicą bankową, o której mowa w odrębnych przepisach, z wyłączeniem dokumentów i materiałów zawierających informacje niejawne (art. 69 ust. 1). Przy czym, występując z żądaniem udostępnienia ww. dokumentów kontrolujący obowiązany będzie zwracać szczególną uwagę na zasadę wzajemnego zaufania między instytucjami finansowymi a ich klientami (art. 69 ust. 2). Art. 184 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa ma zastosowanie jedynie w przypadku żądania, o którym mowa w art. 182. Zatem przepis projektowanego art. 74 ust. 3 stanowi powielenie tego rozwiązania z ustawy – Ordynacja podatkowa jednak dotyczy odmiennych sytuacji – przepis art. 74 ust. 3 ma bowiem zastosowanie do żądania udostępnienia akt, ksiąg i wszelkiego rodzaju dokumentów związanych z przedmiotem kontroli wykonywania przez raportującą instytucję finansową obowiązków w zakresie automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych.

Z uwagi na wyjątkowe znaczenie tajemnicy prawnie chronionej (np. tajemnicy bankowej) oraz relacji pomiędzy instytucjami finansowymi a ich klientami projekt przewiduje rozwiązania zapewniające poufność i bezpieczeństwo informacji uzyskanych w toku kontroli.

Projektodawca przewidział, że czynności przeprowadzone w toku kontroli instytucji raportowanych zostaną utrwalone w protokole kontroli. Kontrolowanemu, który nie zgadza się z ustaleniami protokołu kontroli proponuje się przyznanie prawa do przedstawienia, w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia, zastrzeżeń lub wyjaśnień, wraz ze wskazaniem stosownych dowodów (art. 70 ust. 1). Niezłożenie wyjaśnień i zastrzeżeń w terminie 14 dni pozwoli przyjąć, że kontrolowany nie kwestionuje ustaleń kontroli (ust. 3). Zgodnie z projektowanym art. 70 ust. 2 kontrolujący będzie zobowiązany rozpatrzyć zastrzeżenia i w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania poinformować kontrolowanego, o sposobie ich załatwienia, wskazując jednocześnie, które zastrzeżenia nie zostały uwzględnione, wraz z uzasadnieniem faktycznym i prawnym. Na podstawie protokołu kontroli, zastrzeżeń lub wyjaśnień oraz zawiadomienia o sposobie ich załatwienia będzie sporządzany wynik kontroli. Kontrola zostanie zakończona w dniu doręczenia wyniku kontroli (ust. 4). Niezbędne elementy wyniku kontroli, zgodnie z projektowanym ust. 5 stanowią: oznaczenie organu oraz kontrolowanego, data wydania, podstawa prawna, opis przebiegu kontroli, końcowe ustalenia i wnioski zawierające informację o stwierdzeniu nieprawidłowości albo ich braku oraz wskazanie terminu usunięcia nieprawidłowości, jeżeli zostały stwierdzone, podpis osoby upoważnionej z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli wynik kontroli został wydany w formie dokumentu elektronicznego – kwalifikowany podpis elektroniczny. Wyznaczając termin na usunięcie nieprawidłowości kontrolujący zobowiązany jest do wzięcia pod uwagę normy wynikającej z ust. 6, zgodnie z którą termin ten nie może być krótszy niż miesiąc i dłuższy niż 6 miesięcy, licząc od dnia doręczenia wyniku kontroli. Kontrolowany będzie obowiązany poinformować organ kontrolujący o sposobie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości lub przyczynach ich nieusunięcia bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia upływu terminu wyznaczonego na ich usunięcie (ust. 7).

W art. 71 uregulowano tryb postępowania w przypadkach wystąpienia uchybień lub nieprawidłowości, których wyjaśnienie nie wymaga przeprowadzenia kontroli. W takiej sytuacji raportująca instytucja finansowa, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, będzie obowiązana do udzielenia informacji niezbędnych do ich wyjaśnienia. W pisemnym żądaniu organu określony zostanie zakres żądanych

informacji oraz termin ich przekazania, który nie może być krótszy niż 14 dni od dnia otrzymania żądania.

Zgodnie z art. 72. żądania, o których mowa w art. 69 ust. 1 i art. 71 ust. 1, oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbową”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.

W tym kontekście zauważyć należy, że znowelizowany przepis art. 293 § 2 ustawy – Ordynacja podatkowa przewiduje, że tajemnicą skarbową objęte są indywidualne dane zawarte w aktach dokumentujących kontrolę obowiązków w zakresie automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych. Z kolei projektowany art. 72 ust. 1 dotyczy samych żądań kierowanych w toku tej kontroli. Podkreślenia w tym aspekcie wymaga okoliczność, że przepisy te mają charakter gwarancyjny dla instytucji finansowych.

W zakresie nieuregulowanym w rozdziale 9 do kontroli instytucji raportowanych odpowiednie zastosowanie znajdują odpowiednio wskazane przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa dotyczące kontroli podatkowej oraz postępowania podatkowego (art. 72 ust. 2).

Art. 73 projektu ustawy stanowi wdrożenie do krajowego porządku prawnego art. 1 pkt 2 lit. b dyrektywy 2014/107/UE (dodanie ust. 3a do art. 8 dyrektywy 2011/16/UE) w zakresie, w jakim na mocy zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności zawartych w załącznikach I i II zobowiązano każde państwo członkowskie do przekazywania innym państwom członkowskim informacji o rachunkach raportowanych określonych w art. 8 ust. 3a lit. a–g dyrektywy 2011/16/UE. Zgodnie z wyżej wymienionym przepisem minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje właściwemu organowi państwa uczestniczącego informacje o rachunkach raportowanych posiadanych przez rezydentów tych państw uzyskane od raportujących instytucji finansowych zawierające dane określone w art. 34 ust. 1.

Informacji, o których mowa w tym przepisie, zgodnie z normą wynikającą z art. 74 udziela się raz w roku, w terminie do 30 września następującego po końcu roku kalendarzowego, do którego się odnoszą. Jednocześnie przewidziano szczególną normę dotyczącą terminu przekazania informacji w przypadku rachunków raportowanych znajdujących się w posiadaniu osób z państw uczestniczących, o których mowa w art. 24 pkt 28 lit. b–c, a więc innych niż państwa członkowskie. W odniesieniu do

tych państw przekazanie informacji nastąpi począwszy za rok następujący po roku, w którym dane państwo uczestniczące zostanie wpisane na listę ogłaszaną w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 5.

Z kolei w art. 75 przewidziano regulacje odnoszące się do technicznych aspektów wymiany informacji. W przypadku informacji wymienianych z państwami członkowskimi przewidziano, że wymiana następowała będzie za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonywania niektórych przepisów dyrektywy Rady 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającym rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1156/2012. Natomiast narzędzie techniczne do wymiany informacji z państwami uczestniczącymi, o których mowa w art. 24 pkt 28 lit. b–c zostanie określone przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych na podstawie wymagań oraz standardów określonych przez Organizację Współpracy i Rozwoju (OECD) w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych. Odpowiednią regulację w tym zakresie przewiduje art. 75 ust. 2, w myśl którego wymiana informacji, o których mowa w art. 73, z państwami uczestniczącymi, o których mowa w art. 24 pkt 28 lit. b–c, następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych na podstawie wymagań oraz standardów określonych przez Organizację Współpracy i Rozwoju (OECD) w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych.

W art. 75 ust. 3 przewidziano ponadto uprawnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do zawierania z właściwym organem innego państwa dwustronnego lub wielostronnego porozumienia w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji o rachunkach raportowanych. Rozwiązanie to ukierunkowane jest na usprawnienie współpracy na płaszczyźnie wymiany informacji o rachunkach raportowanych. Warto podkreślić, że uprawnienie przyznane ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych umożliwia zawieranie porozumień nie tylko z państwami członkowskimi, ale także z każdym innym państwem.

W dziale IV uregulowana została automatyczna wymiana informacji podatkowych w odniesieniu do interpretacji podatkowych (przez które rozumie się interpretacje indywidualne i opinie zabezpieczające) oraz decyzji w sprawach cen transakcyjnych.

Materia ta stanowi implementację regulacji dyrektywy Rady (UE) 2015/2376 z dnia 8 grudnia 2015 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania.

Opinie zabezpieczające zostały wprowadzone do polskiego systemu podatkowego na mocy ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw¹⁹⁾. Zasady i tryb ich wydawania zostały uregulowane w nowym dziale IIIa (art. 119w–119zf), dotyczącym przeciwdziałania unikaniu opodatkowania. Przepisy te weszły w życie od dnia 15 lipca 2016 r., w związku z czym zasadnym jest objęcie zakresem wymiany na podstawie niniejszego projektu również tej formy interpretacji podatkowych w szerokim rozumieniu tego pojęcia w implementowanej dyrektywie z dnia 8 grudnia 2015 r.

W związku z tym w dziale IV w przepisach dotyczących automatycznej wymiany informacji w art. 76 projektu zawarte zostały definicje pojęć stosowanych w tym dziale m.in. pojęcia interpretacji podatkowych. Zgodnie z art. 76 pkt 4 lit. a i b przez interpretacje podatkowe rozumie się:

- 1) interpretację indywidualną, o której mowa w art. 14b ustawy – Ordynacja podatkowa, która została wydana w zakresie zdarzenia przyszłego lub przed wystąpieniem skutków podatkowych związanych ze zdarzeniem, któremu odpowiada stan faktyczny, o ile okoliczność ta wynika ze złożonego przez wnioskodawcę wniosku, a także jej zmianę, stwierdzenie wygaśnięcia lub uchylenie, o których mowa w art. 14e § 1 pkt 1, 3 i 4 ustawy – Ordynacja podatkowa;
- 2) opinię zabezpieczającą, o której mowa w art. 119y § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa dotyczącą czynności planowanej lub rozpoczętej, a także odmowę jej wydania i ich zmianę, o których mowa w art. 119y § 2 i art. 119zd § 1 i 2 ustawy – Ordynacja podatkowa.

Natomiast w art. 76 pkt 5 projektu wskazano, że ilekroć w dziale IV jest mowa o decyzji w sprawie cen transakcyjnych należy przez to rozumieć decyzję, o której mowa w art. 20a § 3, art. 20i § 6, art. 20k § 1 lub art. 20l § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa.

Udzielane w drodze automatycznej wymiany informacje podatkowe w odniesieniu do interpretacji podatkowych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych nie powinny

¹⁹⁾ Dz. U. poz. 846.

prowadzić do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym (art. 8a ust. 6 lit. b dyrektywy 2011/16/UE; art. 77 ust. 4 projektu). W związku z powyższym przekazywane informacje powinny być sformułowane w możliwie abstrakcyjny i zwięzły sposób.

Ze względów pewności prawa z obowiązkowej automatycznej wymiany wyłączono decyzje w sprawach cen transakcyjnych, wydane jako skutek dwustronnych lub wielostronnych porozumień w sprawach ustalenia cen transakcyjnych z państwami trzecimi, zawartych w ramach istniejących międzynarodowych umów podatkowych z tymi państwami, jeżeli postanowienia tych umów nie zezwalają na ujawnianie otrzymanych informacji innym podmiotom. W takim jednak przypadku informacje będące przedmiotem automatycznej wymiany pochodzić będą z wniosków wszczynających postępowanie w sprawach cen transakcyjnych (art. 8a ust. 3 dyrektywy 2011/16/UE; art. 81 projektu). Fakt, że informacje te pochodzą z wniosku musi być uwzględniona w przekazywanym zestawie informacji (art. 8a ust. 6 lit. 1 dyrektywy 2011/16/UE; art. 77 ust. 3 pkt 12 projektu).

W art. 77 ust. 3 pkt 1–12 wskazane zostały dane o interpretacjach podatkowych oraz decyzjach w sprawie cen transakcyjnych, które będą przekazywane w drodze wymiany informacji. W dyrektywie z dnia 8 grudnia 2015 r. katalog elementów, które winny być przekazywane w informacji o interpretacjach oraz uprzednich porozumieniach cenowych określony został w art. 1 pkt 3 dodającym nowy art. 8a. W art. 8a ust. 6 lit. d i e dyrektywy wskazano, że jednym z elementów, które będą przekazywane w ramach wymiany jest informacja o dacie rozpoczęcia oraz zakończenia okresu ważności interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, o ile jest ona określona. Jednakże system polskich przepisów dotyczący wydawania interpretacji indywidualnych (dział II rozdział 1a ustawy – Ordynacja podatkowa) oraz opinii zabezpieczających (dział IIIa rozdział 4 ustawy – Ordynacja podatkowa) nie przewiduje, aby w nich były określone daty rozpoczęcia i zakończenia okresu ważności. W związku z tym w ramach wymiany informacji o interpretacjach podatkowych przekazywana będzie informacja o dacie wydania. Natomiast w przypadku decyzji w sprawie cen transakcyjnych będą przekazywane informacje także o dacie rozpoczęcia oraz zakończenia okresu obowiązywania. Przepisy regulujące porozumienia w sprawie ustalania cen transakcyjnych (dział IIa ustawy – Ordynacja

podatkowa) przewidują, że termin obowiązywania decyzji w sprawie cen transakcyjnych jest w nich określony. Oprócz informacji o dacie wydania interpretacji podatkowej lub decyzji w sprawie cen transakcyjnych, dacie rozpoczęcia okresu obowiązywania decyzji w sprawie cen transakcyjnych oraz dacie zakończenia okresu obowiązywania decyzji w sprawie cen transakcyjnych, będą przekazywane m.in. dane identyfikacyjne osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, a w przypadku gdy podmiot należy do podatkowej grupy kapitałowej, również dane identyfikacyjne tej grupy, rodzaj interpretacji podatkowej lub decyzji w sprawie cen transakcyjnych, wartość transakcji lub zespołu transakcji, wskazaną w decyzji w sprawie cen transakcyjnych, a w przypadku interpretacji podatkowej wartość transakcji lub zespołu transakcji, jeżeli wartość ta została wskazana oraz wskazanie innych państw członkowskich, których może dotyczyć interpretacja podatkowa lub decyzja w sprawie cen transakcyjnych.

Przekazywanie informacji w drodze automatycznej wymiany odbywać się będzie w stosunku do interpretacji podatkowych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych wydanych po dniu 1 stycznia 2017 r. Informacje powinny być przekazywane do końca trzeciego kwartału roku kalendarzowego, w przypadku interpretacji i decyzji wydanych w pierwszym lub drugim kwartale, albo do końca pierwszego kwartału następnego roku kalendarzowego w przypadku interpretacji i decyzji wydanych w trzecim lub czwartym kwartale (art. 8a ust. 5 lit. a dyrektywy 2011/16/UE; art. 77 ust. 5 projektu). Zapewnić ma to ich efektywne wykorzystanie w świetle celu implementowanej dyrektywy. Dyrektywa przewiduje automatyczną wymianę również w stosunku do interpretacji indywidualnych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych, wydanych w okresie pięciu lat przed datą rozpoczęcia jej stosowania (przepisy przejściowe i końcowe – uzasadnienie do art. 102 projektu).

Automatyczna wymiana informacji w odniesieniu do interpretacji podatkowych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych dotyczy również przekazywania ograniczonych informacji na rzecz Komisji Europejskiej dla celów statystycznych. Komisji nie będą przekazywane informacje dotyczące danych identyfikacyjnych, streszczenia oraz informacje o osobach innych niż osoby fizyczne, na które interpretacja podatkowa lub decyzja w sprawie cen transakcyjnych może mieć wpływ (art. 8a ust. 8 dyrektywy 2011/16/UE; art. 78 projektu). Uzyskane informacje umożliwią Komisji Europejskiej przeprowadzanie w dowolnym momencie monitorowania i oceny

skuteczności stosowania automatycznej wymiany informacji przez państwa członkowskie. Informacje otrzymywane przez Komisję nie powinny być przez nią wykorzystywane do innych celów.

W ramach automatycznej wymiany Komisja Europejska została upoważniona do przyjęcia ustaleń praktycznych niezbędnych do standaryzacji przekazywania takich informacji, zgodnie z procedurą określoną w dyrektywie DAC (z udziałem Komitetu ds. Współpracy Administracyjnej w dziedzinie Opodatkowania), w celu ustanowienia standardowego formularza, z którego należy korzystać przy wymianie informacji. Procedura ma być również stosowana w celu przyjęcia dalszych ustaleń praktycznych na potrzeby wdrożenia wymiany informacji takich jak specyfikacja wymogów językowych, które miałyby zastosowanie do wymiany informacji przy użyciu takiego standardowego formularza. Komisja Europejska, opracowując taki standardowy formularz do obowiązkowej automatycznej wymiany informacji, uwzględni prace prowadzone na Forum OECD ds. Szkodliwych Praktyk Podatkowych (art. 8a ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/16/UE; art. 80 projektu).

Dla celów automatycznej wymiany Komisja Europejska ustanowi ponadto ogólnoeuropejską bazę danych. W okresie przejściowym, do uzyskania pełnej zdolności operacyjnej przez bazę, wymiana odbywać się będzie na zmodyfikowanych zasadach (przepisy przejściowe i końcowe – uzasadnienie do art. 103 projektu).

Materię dotyczącą wymiany informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów (nazwa angielska: *Country-by-Country Reports*) ujęto w dziale V projektowanej ustawy. W art. 82 zdefiniowano kluczowe pojęcia wykorzystywane na potrzeby tego działu. Przede wszystkim zdefiniowano pojęcie „grupy podmiotów” i „jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów”, które w dużej mierze określają zakres podmiotowy projektowanych regulacji. Obowiązek sprawozdawczy dotyczyć będzie bowiem tej grupy kapitałowej w rozumieniu przepisów o rachunkowości:

- a) dla której sporządzane jest skonsolidowane sprawozdania finansowe,
- b) w której skład wchodzi co najmniej dwie jednostki mające siedzibę lub zarząd w różnych państwach lub terytoriach albo jednostkę, która posiada siedzibę lub zarząd w jednym państwie lub terytorium, ale prowadzi działalność przez zagraniczny zakład położony w innym państwie lub terytorium, oraz

- c) której skonsolidowane przychody przekroczyły w poprzednim roku obrotowym równowartość 750 000 000 euro (zaproponowano również system przeliczeń tej kwoty oparty o kurs wymiany Europejskiego Banku Centralnego, przyjmując, że w przypadku gdy skonsolidowane sprawozdanie finansowe grupy kapitałowej sporządzane jest w innej walucie niż euro, przeliczenie wartości skonsolidowanych przychodów na euro w celu odniesienia jej do kwoty progowej, następuje według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień roku obrotowego poprzedzający sprawozdawczy rok obrotowy).

Wartość 750 mln euro wynika bezpośrednio z przepisów dyrektywy 2016/881. Wprowadzenie ww. progu ma na celu zracjonalizowanie obciążeń po stronie zarówno administracji podatkowej, jak i przedsiębiorców. Zgodnie bowiem z szacunkami OECD wyłączone z przedmiotowego obowiązku będzie ok. 85–90% grup kapitałowych, natomiast otrzymywane na podstawie projektowanych przepisów informacje odnosić się będą do 90% wszystkich zrealizowanych przychodów. Zgodnie z projektowaną definicją „jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów” przedmiotową informacją objęte będą następujące podmioty:

- 1) jednostka dominująca, jednostki zależne oraz pozostałe jednostki podporządkowane objęte skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym, lub które byłyby objęte takim sprawozdaniem, gdyby udziały w takich jednostkach były przedmiotem obrotu na rynku regulowanym;
- 2) każda jednostka, która nie jest objęta skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym wyłącznie z uwagi na kryterium wielkości lub istotności;
- 3) zagraniczny zakład każdej jednostki wskazanej w pkt 1 lub 2, pod warunkiem, że jednostka ta sporządza samodzielne sprawozdanie finansowe dla takiego zakładu dla celów sprawozdawczości finansowej, nadzorczej, podatkowej lub dla celów wewnętrznej kontroli zarządczej.

Zgodnie z projektowanymi przepisami (art. 83 ust. 1), co do zasady, obowiązek przekazania *informacji o grupie podmiotów* jest nałożony na jednostkę dominującą grupy podmiotów, posiadającą siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Informacja ta przekazywana byłaby w terminie 12 miesięcy od zakończenia roku obrotowego jednostki dominującej (za który należy złożyć tę informację), w formie dokumentu elektronicznego, którego wzór zostanie zamieszczony w BIP

ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Wzór ww. dokumentu będzie ściśle związany z raportem OECD, opublikowanym 22 marca br. dotyczącym wspólnych standardów technicznych wymiany ww. sprawozdań między państwami (z ang. *Country-by-Country Reporting XML Schema: User Guide for Tax Administrations and Taxpayers*).

W proponowanych przepisach wyznaczono również zakres wykorzystania przez organy podatkowe zebranych informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów. Zgodnie z proponowanym art. 83 ust. 2, informacje te będą wykorzystywane w celach analizy ryzyka zaniżenia dochodu do opodatkowania w obszarze cen transakcyjnych oraz innych analiz ekonomicznych lub statystycznych.

Aby inna jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów (tj. inna niż jednostka dominująca najwyższego szczebla), posiadająca siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub prowadząca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność przez zagraniczny zakład posiadała obowiązek przekazania *informacji o grupie podmiotów* w imieniu grupy, konieczne jest wystąpienie co najmniej jednego z następujących warunków:

- 1) jednostka dominująca tej grupy podmiotów nie ma obowiązku przekazania *informacji o grupie podmiotów* za ten sprawozdawczy rok obrotowy w państwie lub terytorium, w którym ma siedzibę lub zarząd, lub
- 2) państwo lub terytorium, w którym jednostka dominująca tej grupy podmiotów posiada siedzibę lub zarząd, jest stroną ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej stanowiącej podstawę wymiany informacji podatkowych, ale nie zawarło kwalifikującej umowy między właściwymi organami (zdefiniowaną w projektowanym art. 82 pkt 7), której stroną jest Rzeczpospolita Polska, w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego, lub
- 3) państwo lub terytorium, w którym siedzibę lub zarząd ma jednostka dominująca tej grupy podmiotów zawiesiło automatyczną wymianę informacji o grupach podmiotów z powodów innych niż dopuszczone na mocy postanowień kwalifikującej umowy między właściwymi organami lub stale nie wywiązywało się z automatycznego przekazywania Rzeczypospolitej Polskiej posiadanych przez nią informacji o grupach podmiotów (dalej „systemowe zaniechanie”), w których skład wchodzi jednostki posiadające siedzibę lub zarząd na

terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo prowadzące na tym terytorium działalność przez zagraniczny zakład (i powiadomiono o tym fakcie tę jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów; przez powiadomienie rozumie się zamieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych wykazu państw lub terytoriów, w których wystąpiły okoliczności wskazane w tym przepisie).

Regulacje dotyczące tzw. wtórnej sprawozdawczości opisanej powyżej (czyli przekazania informacji o grupie podmiotów przez jednostkę inną niż jednostka dominująca grupy), nie mają zastosowania w przypadku, gdy grupa podmiotów wyznaczyła inną jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, posiadającą siedzibę lub zarząd (lub zagraniczny zakład) w państwie innym niż Rzeczpospolita Polska. W tym celu jednostka ta ma obowiązek również powiadomienia danego państwa członkowskiego, że jest jednostką wyznaczoną do przekazania informacji o grupie podmiotów (art. 84 ust. 2 pkt 1).

W sytuacji gdy jednostka ta zlokalizowana jest w państwie lub terytorium spoza Unii Europejskiej w projektowanym art. 84 ust. 2 pkt 2 określono następujące warunki wobec tego państwa lub terytorium:

- 1) wymaga ono przekazania informacji o grupie podmiotów za ten sprawozdawczy rok obrotowy oraz zawarło kwalifikującą umowę między właściwymi organami, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego;
- 2) nie powiadomiło Rzeczypospolitej Polskiej o systemowym zaniechaniu (czyli sytuacji określonej w projektowanym art. 84 ust. 1 pkt 3) oraz zostało powiadomione przez tę jednostkę, że została ona wyznaczona przez grupę podmiotów do przekazania informacji o grupie podmiotów w terminie do dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego.

Dodatkowo jednostka wyznaczona do wypełnienia przedmiotowego obowiązku sprawozdawczego w imieniu grupy musi zgromadzić wszystkie dane wymagane *informacją o grupie podmiotów* (w przeciwnym razie nie może ona pełnić roli „wyznaczonej jednostki”). Warunek ten dotyczy zarówno jednostek znajdujących się w Unii Europejskiej, jak i poza nią.

Proponowany art. 86 zawiera regulacje dotyczące powiadamiania właściwych organów Rzeczypospolitej Polskiej przez jednostki wchodzące w skład grupy podmiotów (zlokalizowane w Polsce), jaką rolę posiadają w związku z przedmiotową sprawozdawczością (jednostka dominująca, wyznaczona jednostka, inna jednostka, składająca informację o grupie podmiotów w związku z regulacjami dotyczącymi tzw. wtórnej sprawozdawczości). Jeśli dana jednostka nie ma obowiązku złożenia *informacji o grupie podmiotów* przekazuje informację na temat jednostki raportującej, w tym z informacją o nazwie państwa, w którym zostanie ta informacja przekazana. Projektowane przepisy zawierają również fakultatywne upoważnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w drodze rozporządzenia wzoru takiego powiadomienia w celu ułatwienia podmiotom przekazania poprawnych informacji (projektowany art. 88).

Informacja o grupie podmiotów będzie zawierała: dane identyfikacyjne jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów, informacje dotyczące wielkości osiągniętych przychodów, zrealizowanego zysku (straty) przed opodatkowaniem, zapłaconego podatku dochodowego, należnego podatku dochodowego, kapitału podstawowego, niepodzielonego zysku z lat ubiegłych, liczby pracowników, aktywów rzeczowych (trwałych i obrotowych), innych niż środki pieniężne i ich ekwiwalenty, rodzaju działalności jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów – z podziałem na państwa lub terytoria oraz dodatkowe informacje lub wyjaśnienia dotyczące przedstawionych informacji (projektowany art. 87). Aby uniknąć wątpliwości i zwiększyć pewność prawną w zakresie przekazywanych danych, proponowany art. 89 zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowego zakresu danych przekazywanych w informacji o grupie podmiotów. Projektowana delegacja przyjmuje, że informacja ta uwzględnia treść ustaleń w tym zakresie podjętych przez OECD (raport OECD kończący prace nad działaniem 13 BEPS) oraz dokument – *Country-by-Country Reporting XML Schema: User Guide for Tax Administrations and Taxpayers*.

Informacje zgromadzone przez Rzeczpospolitą Polską na podstawie projektowanych przepisów działu V ustawy, przekazywane będą innym państwom członkowskim Unii Europejskiej oraz innym państwom, z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła umowę międzynarodową stanowiącą podstawę do wymiany informacji o grupach podmiotów (jeśli, zgodnie z otrzymanymi informacjami, co najmniej jedna jednostka wchodząca

w skład grupy podmiotów posiadać będzie siedzibę lub zarząd lub zagraniczny zakład w danym państwie lub terytorium) w terminie 15 miesięcy od ostatniego dnia sprawozdawczego roku obrotowego danej grupy podmiotów, której informacja dotyczy (kwestię tę reguluje projektowany art. 90).

Kierując się koniecznością zapewnienia skutecznego wykonania przepisów projektowanej ustawy oraz mając na celu realizację nałożonego na państwo implementujące dyrektywę 2014/107/UE obowiązku wprowadzenia zasad i procedur pozwalających m.in. na zapobieganie przyjmowania przez raportujące instytucje finansowe praktyk służących obchodzeniu procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności, a także skuteczne egzekwowanie wykonania nałożonych w dyrektywie obowiązków, projektodawca wprowadził zespół przepisów o charakterze sankcyjnym. System kar pieniężnych oraz odpowiedzialności karnej osób składających nieprawdziwe informacje dla celów *informacji o grupie podmiotów* wynika natomiast z implementowanych przepisów dyrektywy DAC4. Zgodnie z art. 1 pkt 6 tej dyrektywy, (dodawany art. 25a do dyrektywy 2011/16/UE) *państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i dotyczących art. 8aa oraz podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia wykonywania tych sankcji. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.*

Przyjęta w zaprojektowanym dziale VI konstrukcja ma na celu rozdzielenie odpowiedzialności osób działających w imieniu i na rzecz instytucji obowiązanych – odpowiedzialność karna – od odpowiedzialności instytucji obowiązanych – odpowiedzialność finansowa. Odpowiedzialność karna realizowana jest przez przepisy dokonujące stosownych zmian w Kodeksie karnym skarbowym. Natomiast odpowiedzialność finansowa została kompleksowo uregulowana w dziale VI projektowanej ustawy.

Kary pieniężne związane są z niedopełnieniem obowiązków określonych przepisami projektowanej ustawy. Ich nakładanie następowało będzie w drodze postępowania administracyjnego. Nakładane w tym trybie sankcje mają charakter represyjny, a ich celem jest dyscyplinowanie adresatów norm prawnych zagrożonych sankcją do przestrzegania nakładanych na nie obowiązków. Projektując przedmiotowe regulacje projektodawca miał na względzie okoliczność, że osiągnięcie skuteczności wymaga

odpowiedniej dolegliwości sankcji, ale również współmierności w stosunku do rodzaju naruszenia.

Norma prawna wyrażona w art. 91 projektu ustawy wprowadza kary pieniężne wobec raportujących instytucji finansowych w następujących, enumeratywnie wymienionych w tym przepisie sytuacjach niedopełnienia obowiązku:

- 1) stosowania procedur sprawozdawczych określonych w art. 33–36;
- 2) stosowania zasad i procedur należytej staranności określonych w rozdziałach 4–8, z wyłączeniem art. 43, art. 45 oraz art. 59;
- 3) rejestrowania czynności, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2;
- 4) gromadzenia dokumentacji, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 3, w tym oświadczeń posiadaczy rachunków oraz dowodów w postaci dokumentu;
- 5) usunięcia w terminie nieprawidłowości stwierdzonych w toku kontroli.

Projektowany art. 92 przewiduje natomiast kary pieniężne, które nakładane byłyby na jednostki wchodzące w skład grupy podmiotów, które nie dopełnią obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów lub nie prześlą powiadomienia, o którym mowa w projektowanym art. 86. Należy zauważyć, że w przypadku kary pieniężnej wynikającej z nieprzekazania danych wymaganych *informacją o grupie podmiotów*, ograniczono jej zakres wyłącznie do jednostki dominującej albo jednostki wyznaczonej przez grupę podmiotów do złożenia informacji. Zatem nie przewidziano kary pieniężnej dla jednostki wchodzącej w skład grupy podmiotów, która ma obowiązek złożenia ww. informacji w związku z projektowanym art. 86, jednocześnie nie będąc wyznaczoną przez grupę jednostką do złożenia *informacji o grupie* (bo np. takiej jednostki grupa nie wyznaczyła; o fakcie tym jednostka ta informuje zgodnie z projektowanym art. 85).

Procedurę nakładania kar pieniężnych za niewypełnianie ww. obowiązków określa projektowany art. 93. Organem właściwym w zakresie wymierzenia kary pieniężnej, zgodnie z ust. 1 jest minister właściwy do spraw finansów publicznych. Jej wysokość maksymalna ograniczona została do kwoty 1 000 000 zł. Wyznaczając maksymalną wysokość kary pieniężnej, projektodawca miał na względzie to, że obowiązki nakładane niniejszą ustawą dotyczyć będą największych międzynarodowych grup kapitałowych (wysokość skonsolidowanych przychodów powyżej 750 mln euro), a także instytucji finansowych, w tym głównie banków. Nie można również pominąć faktu, że zgodnie z projektowanym art. 93 ust. 2, ustalając wysokość kary pieniężnej, minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględni rodzaj i zakres niedopełnienia obowiązku

oraz dotychczasowe wykonywanie określonych ustawą obowiązków przez podmiot, na który nakładana jest kara pieniężna, a także jego możliwości finansowe. Norma ta, pozwalając na miarkowanie wysokości kary, gwarantuje możliwość jej dostosowania w sposób indywidualny do charakteru i stopnia naruszenia penalizowanych obowiązków (ust. 2). W przypadku stwierdzenia w toku kontroli obowiązków w zakresie automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych więcej niż jednego naruszenia możliwe jest nałożenie tylko jednej kary pieniężnej (ust. 3). Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa (ust. 4). Nałożenie kary pieniężnej następuje w drodze decyzji administracyjnej, a postępowanie w sprawie jej nałożenia toczy się na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego²⁰⁾. Kara pieniężna, zgodnie z projektowanym ust. 6 podlegać będzie egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. W zakresie nieuregulowanym do kary pieniężnej odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa dotyczące zobowiązań podatkowych (ust. 7).

Zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 94)

W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, dalej „u.p.d.o.f.”, zaproponowano wprowadzenie następujących zmian:

- 1) uchylenie art. 30a ust. 10 oraz art. 30b ust. 5c i ust. 8 – które zawierają regulacje umożliwiające eliminację podwójnego opodatkowania odsetek uzyskiwanych przez polskich rezydentów ze źródeł położonych w państwach członkowskich stosujących w okresie przejściowym podatek u źródła zamiast wymiany informacji – przez zastosowanie metody pełnego zaliczenia;
- 2) zmianę treści art. 30a ust. 11 – zmiana ta ma charakter dostosowujący, jest konieczna w związku z uchyleniem ust. 10 w art. 30a u.p.d.o.f.;
- 3) uchylenie ust. 7 w art. 42 – zmiana ta ma charakter dostosowujący, jest konsekwencją uchylenia rozdziału 7a w u.p.d.o.f.;
- 4) uchylenie rozdziału 7a „Informacje o wypłatach odsetek” – w którym w sposób kompleksowy została uregulowana kwestia przekazywania przez podmioty wypłacające informacji o wypłatach odsetek dokonanych lub zabezpieczonych na rzecz właścicieli odsetek.

²⁰⁾ Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.

Zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 95)

W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych zaproponowano wprowadzenie następujących zmian:

- 1) uchylenie ust. 3aa w art. 26 – konieczność zmiany wynikała w związku z uchyleniem rozdziału 7a w u.p.d.o.f.;
- 2) uchylenie ust. 6 i ust. 9 w art. 27 oraz zmiana brzmienia ust. 7 – obowiązek nałożony na podmioty krajowe, dotyczący przekazania sprawozdania o wysokości dochodów i zapłaconego podatku (nazwa angielska: *Country-by-Country Reports*) ujęty w art. 27 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, przeniesiono i rozszerzono, w celu zachowania spójności systemu, z przepisów tej ustawy do regulacji zawartych w dziale V projektowanej ustawy. Konsekwencją uchylenia art. 27 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych jest uchylenie kolejnych przepisów. Uchylany art. 27 ust. 9 zawiera delegację do wydania rozporządzenia w sprawie wzoru sprawozdania, o którym mowa w uchylanym ust. 6. Zmiana brzmienia art. 27 ust. 7 polega natomiast na usunięciu odniesienia do uchylanego ust. 6.

Zmiany w ustawie – Ordynacja podatkowa (art. 96)

W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa projektodawca proponuje wprowadzenie następujących zmian:

- 1) uchylenie § 3 i 4 w art. 82 – treść normatywna wyrażona w tych przepisach została przeniesiona do art. 4 projektowanej ustawy;
- 2) uchylenie działu VIIa „Wymiana informacji podatkowych z innymi państwami” – treść normatywna wyrażona w tym dziale, z wyłączeniem rozdziału 3, została przeniesiona do działu II niniejszej ustawy. Jeżeli chodzi o art. 305n i 305o znajdujące się w rozdziale 3 działu VIIa, to stanowiły one podstawę do automatycznego przekazywania informacji dotyczących odsetek właściwym władzom państw i terytoriów objętych systemem wymiany informacji. Jak zostało powiedziane na wstępie – wraz z wprowadzeniem przepisów implementujących dyrektywę 2014/107/UE należało uchylić przepisy wprowadzające dyrektywę 2003/48/WE – ma to na celu uniknięcie równoległego stosowania dwóch trybów sprawozdawczości. Obowiązującym standardem w zakresie automatycznej wymiany informacji pozostaną zatem przepisy niniejszej ustawy;

- 3) uchylenie art. 306m – przepis ten reguluje wydawanie certyfikatu rezydencji, a więc zaświadczenia o miejscu zamieszkania dla celów podatkowych na terytorium RP, na wniosek podatnika uzyskującego odsetki z państw stosujących podatek u źródła zamiast wymiany informacji, a jego uchylenie podyktowane jest koniecznością koordynacji implementacji dyrektywy 2015/2060 z procesem implementacji dyrektywy 2014/107/UE, z tożsamyh powodów dokonano uchylenia § 6 w art. 306a oraz zmieniono brzmienie art. 306a § 5 i art. 306n;
- 4) zmianę brzmienia art. 154c ustawy – Ordynacja podatkowa – zmiana ma charakter dostosowujący i związana jest z uchyleniem działu VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa; stosowanie art. 154a i art. 154b do wymiany informacji z państwami członkowskimi zostało uregulowane w art. 15 ust. 2 projektowanej ustawy;
- 5) zmianę brzmienia art. 184 § 2 oraz dodatnie § 2a, a także zmianę brzmienia art. 275 § 4 – zmiana powołanych przepisów ma charakter dostosowujący i związana jest z uchyleniem art. 82 § 3 i 4 ustawy – Ordynacja podatkowa;
- 6) zmianę brzmienia szeregu przepisów ustawy – Ordynacja podatkowa w zakresie działu VII Tajemnica skarbowa ukierunkowane na ich dostosowanie związane z uchyleniem działu VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa oraz przeniesieniem tych przepisów do projektowanej ustawy; proponowane zmiany dokonane zostały w związku z tym, że informacje pozyskiwane na podstawie projektowanej ustawy, jak i informacje, o których mowa w ustawie – Ordynacja podatkowa należą do tożsamej kategorii informacji podatkowych. Podkreślić również należy, że do informacji podatkowych pozyskiwanych na podstawie niniejszej ustawy zastosowanie znajdują przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa. W ocenie projektodawcy powyższe przemawia za celowością uregulowania całości materii związanej z tajemnicą skarbową w ustawie – Ordynacja podatkowa jako akcie o charakterze kodeksowym. W tym kontekście należy zauważyć, iż z uwagi na brak w obecnie obowiązujących przepisach ustawy – Ordynacja podatkowa przepisu określającego zasady udostępniania informacji podatkowych uzyskanych w ramach ich wymiany z państwami spoza Unii Europejskiej koniecznym było w nowelizowanym art. 297a ustawy – Ordynacja podatkowa dodanie § 2 regulującego tę kwestię. Przyjęte w nim rozwiązanie opiera się na zasadach obowiązujących przy udostępnianiu informacji pochodzących od państw

członkowskich, z tym jednak zastrzeżeniem, iż w tym aspekcie uwzględniać należy umowy międzynarodowe, które mogą te zasady modyfikować.

Zmiany w ustawie – Kodeks karny skarbowy (art. 97)

W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy²¹⁾ (dalej „KKS”) proponuje się przyjęcie następujących zmian:

- 1) uchylenie art. 53 § 30b – przepis ten zawiera objaśnienia wyrazów: „podmiot wypłacający”, „podmiot gospodarczy” i „pośredni odbiorca”, używanych w rozdziale 6 normującym przestępstwa i wykroczenia podatkowe, przez odesłanie do znaczenia nadanego im w rozdziale 7a u.p.d.o.f. W związku z uchyleniem rozdziału 7a w ww. ustawie przepis ten pozostaje bezprzedmiotowy i jako taki winien zostać uchylony;
- 2) zmiana treści art. 80 § 2 – przepis ten określa sankcje za niedopełnienie obowiązków informacyjnych, o których mowa w u.p.d.o.f., przez podmioty zobowiązane. Zakres podmiotowy obejmuje m.in. podmioty wypłacające, podmioty gospodarcze oraz pośrednich odbiorców i informacje, o których mowa w rozdziale 7a u.p.d.o.f. W związku z uchyleniem rozdziału 7a w ww. ustawie koniecznym było dostosowanie treści tego przepisu do nowej regulacji prawnej;
- 3) wprowadzenie regulacji penalizującej niedopełnienie obowiązków wynikających z ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami. Zaproponowana zmiana obejmuje wprowadzenie do KKS po art. 80b art. 80c oraz art. 80d. Zgodnie z art. 80c karze grzywny podlegać będzie osoba, która działając w imieniu lub interesie raportującej instytucji finansowej, wbrew przepisom niniejszej ustawy, nie dopełni któregoś z obowiązków enumeratywnie wymienionych w art. 80c § 1 KKS.

W ocenie projektodawcy wprowadzenie sankcji karnej – skarbowej, obok wprowadzonej sankcji administracyjnej w postaci kary pieniężnej, stanowi konieczny środek prawny zapewniający prawidłową i kompletną implementację dyrektywy 2014/107/UE. W tym kontekście podkreślić należy, o czym była mowa już wcześniej, że dyrektywa nakłada na państwa członkowskie obowiązki zmierzające do wprowadzenia zasad i procedur mających na celu zapewnienie skutecznego wykonania i przestrzegania procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności, w tym m.in. zasad zapobiegających przyjmowaniu przez raportujące instytucje finansowe,

²¹⁾ Dz. U. z 2013 r. poz. 186, z późn. zm.

osoby lub pośredników praktyk służących obchodzeniu tych procedur, jak również zapewnienie skutecznego egzekwowania odpowiedzialności w przypadku nieprzestrzegania obowiązków wynikających z dyrektywy. W ocenie projektodawcy przyjęte w projektowanej ustawie rozwiązania prawne, stanowiące pełne wykonanie ww. obowiązków, znacznie przysłużą się zwiększeniu skuteczności i efektywności wymiany informacji podatkowych.

W projektowanym art. 80d przewidziano odpowiedzialność karną skarbową osób działających w imieniu lub interesie podatnika, które – działając wbrew przepisom niniejszej ustawy – składają nieprawdziwą informację dla celów informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów.

Jednocześnie zauważyć należy, że przyjęta w niniejszej ustawie „dwutorowość sankcjonowania” nie stanowi rozwiązania nowego – podobne przewidziane zostało m.in. w ustawie z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu²²⁾. W odróżnieniu od kary finansowej nakładanej w trybie art. 93 i art. 94 na instytucje (raportujące instytucje finansowe, jednostki wchodzące w skład grupy podmiotów, jednostki dominujące lub wyznaczone jednostki), ewentualną odpowiedzialność karną – skarbową za naruszenie obowiązków wymienionych w art. 80c i art. 80d ponosić będzie osoba fizyczna działająca w ich imieniu lub interesie.

Sankcja karna w postaci kary grzywny za naruszenie obowiązków wymienionych w art. 80c § 1 ustanowiona została na poziomie do 180 stawek dziennych, zaś w § 2 oraz w art. 80d w wysokości do 240 stawek dziennych. Przyjęte rozwiązanie prawne odpowiada wysokości sankcji karnej – skarbowej przyjętej w art. 15 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA²³⁾, dalej „ustawa FATCA”. Powyższe stanowiło zabieg celowy, mający na celu wprowadzenie jednakowej sankcji za naruszenie obowiązków o podobnym charakterze.

²²⁾ Dz. U. z 2014 r. poz. 455, z późn. zm.

²³⁾ Dz. U. poz. 1712 oraz z 2016 r. poz. 1579.

Zmiana w ustawie FATCA (art. 98)

W ustawie FATCA proponuje się przyjęcie następujących zmian:

- 1) uchylenie ust. 4 w art. 4 oraz zmianę brzmienia art. 19 ust. 5 polegającą na usunięciu rygoru odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań przez posiadaczy rachunków finansowych – projektowana zmiana podyktowana jest zapewnieniem jednolitości rozwiązań stosowanych w zakresie automatycznej wymiany informacji funkcjonujących na gruncie projektowanej ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz funkcjonujących w ustawie FATCA, z tym związane jest również dokonanie zmiany w art. 19 ust. 5;
- 2) zmianę ust. 7 w art. 4 oraz uchylenie pkt 1 w ust. 8 tego przepisu – przedmiotowa zmiana stanowi uwzględnienie uwag i postulatów zgłoszonych w toku prac nad wykonaniem delegacji określonej w art. 4 ust. 8 ustawy FATCA, tj. prac nad rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie określenia wzoru, formatu i trybu przekazywania informacji o amerykańskich rachunkach raportowanych²⁴⁾; podnoszono w szczególności okoliczność, że zgodnie z ustawą FATCA informacje o amerykańskich rachunkach raportowanych będą przekazywane wyłącznie w formie dokumentu elektronicznego, przez co nie jest prawidłowe ani też celowe określanie wzoru formularza takiej informacji w formie papierowej. Z uwagi na powyższe zaproponowano uchylenie pkt 1 w art. 4 ust. 8 obligującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia wzoru formularza zawierającego informacje o amerykańskich rachunkach raportowanych. Jednocześnie w art. 4 ust. 7 przewidziano normę, zgodnie z którą wzór dokumentu elektronicznego zawierającego przedmiotowe informacje będzie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Zapis ten zgodny jest z rozwiązaniami przyjętymi na płaszczyźnie przepisów o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz odpowiada analogicznym przepisom przewidzianym w projektowanej ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (zob. art. 31 ust. 1 oraz art. 81);

²⁴⁾ Dz. U. poz. 554.

- 3) zmianę treści art. 8 ust. 14 – jej wprowadzenie spowodowane zostało koniecznością dostosowania przepisów ustawy FATCA do zmian wprowadzonych ustawą z dnia 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw²⁵⁾. Ponadto z uwagi na podobieństwo regulacji dotyczących kontroli uregulowanych w ustawie FATCA i projekcie niniejszej ustawy projektodawca zdecydował o ujednoczeniu katalogu regulacji mających odpowiednie zastosowanie na podstawie przepisu art. 8 ust. 14 ustawy o FATCA oraz art. 73 projektowanej ustawy;
- 4) zmianę treści ust. 1 w art. 13 i dodanie ust. 1a, a także zmianę brzmienia ust. 3 – zaproponowana nowelizacja ma na celu poszerzenie katalogu podmiotów, którym udostępniane będą informacje o polskich rachunkach raportowanych otrzymywane od strony amerykańskiej na podstawie umowy FATCA oraz zasad obowiązujących przy udostępnianiu tych informacji; w obecnym stanie prawnym informacje te nie mogą być udostępniane samorządowym organom podatkowym oraz pracownikom wywiadu skarbowego, co więcej ich przekazanie ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, dyrektorom izb skarbowych oraz dyrektorom izb celnych, a także naczelnikom urzędów skarbowych i celnych albo organom kontroli skarbowej może nastąpić wyłącznie w związku z prowadzonymi postępowaniami określonymi w art. 297 § 1 pkt 1–2 ustawy – Ordynacja podatkowa, tymczasem informacje otrzymywane od strony amerykańskiej winny służyć organom na etapie wcześniejszym niż prowadzenie postępowania jurysdykcyjnego; informacje te powinny stanowić jeden z elementów czynności wykonywanych przez organy w związku z prawidłowym określaniem podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania.

Zmiana w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (art. 95)

W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1932) proponuje się uchylenie art. 12. Uzasadnieniem zmiany jest przeniesienie obowiązków nałożonych na podmioty krajowe w zakresie przekazywania

²⁵⁾ Dz. U. poz. 1649.

sprawozdań o wysokości dochodów i zapłaconego podatku z ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (uchylenie art. 27 ust. 6) do projektowanej ustawy (dział V). Przepisy te powielająby bowiem obowiązki wynikające z implementowanej dyrektywy DAC4. Projektowana ustawa będzie zatem całościowo regulowała przedmiotowy obowiązek sprawozdawczy.

W związku z powyższym zachodzi konieczność dostosowania przepisów ustawy z dnia 9 października 2015 r., która w art. 12 zawiera odniesienie do uchylanego art. 27 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 91 pkt 2 projektu – uchylający art. 27 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych). Ponadto analogicznie przepisy przejściowe w zakresie obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów (w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych – „sprawozdania o wysokości dochodów i zapłaconego podatku”) przez jednostki dominujące grup kapitałowych posiadające siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do roku 2016 r. zawarte zostały w art. 104 projektowanej ustawy.

Przewidziany w art. 100 przepis przejściowy projektowanej ustawy zawiera regulację dotyczącą sposobu identyfikacji rachunków finansowych otwartych między dniem 1 stycznia 2016 r. a dniem wejścia w życie projektowanej ustawy. Konieczność wprowadzenia tego rodzaju regulacji wynika z faktu, że art. 2 ust. 1 dyrektywy 2014/107/UE przewiduje, że państwa członkowskie do dnia 31 grudnia 2015 r. przyjmą i opublikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy. Państwa członkowskie winny stosować te przepisy od dnia 1 stycznia 2016 r. Z uwagi na opóźniony proces implementacji dyrektywy 2014/107/UE polskie instytucje finansowe nie miały podstaw prawnych do stosowania procedur należytej staranności i wymogów sprawozdawczych w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia wejścia w życie projektowanej ustawy. Z uwagi na fakt, że w okresie tym brak jest prawnej możliwości zebrania od posiadaczy rachunków finansowych oświadczeń o ich rezydencji podatkowej, co umożliwiłoby identyfikację rachunków finansowych, wprowadzono rozwiązanie polegające na przeprowadzeniu procesu identyfikacji w oparciu o elektroniczne przeszukanie posiadanych przez instytucje finansowe baz danych. Z uwagi na fakt, że w relacji do identyfikacji w oparciu o procedurę zbierania oświadczeń elektroniczna identyfikacja jest mniej czasochłonna zaproponowano, aby proces ten instytucje finansowe przeprowadziły w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, a więc do dnia 30 czerwca 2017 r. Termin do

złożenia przez instytucje finansowe informacji o rachunkach raportowanych wyznaczony został na dzień 30 września 2017 r. Z kolei informacja ministra właściwego do spraw finansowych publicznych do państw współpracujących w wymianie informacji przekazana zostanie w terminie do dnia 30 listopada 2017 r. Zaprojektowane w tym zakresie rozwiązania mają na celu uzupełnienie luki w obowiązywaniu wymiany informacji podatkowych o rachunkach finansowych powstałej na skutek opóźnionej implementacji dyrektywy Rady 2014/107/UE.

W art. 101 przewidziano przepis przejściowy dotyczący warunku, o którym mowa w art. 31 ust. 2 pkt 6 lit. b. Uznaje się go za spełniony, jeżeli wskazane w tym przepisie procedury zostaną wdrożone przez instytucję finansową do dnia 31 marca 2017 r.

Przepisy przejściowe dotyczące automatycznej wymiany informacji o interpretacjach podatkowych i decyzjach w sprawach cen transakcyjnych (dział IV projektu) uregulowane zostały w art. 102 i art. 103 projektu ustawy.

W art. 102 projektu zawarto przepisy dotyczące automatycznej wymiany interpretacji podatkowych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych wydanych w okresie pomiędzy 1 stycznia 2012 r. a 31 grudnia 2016 r. Ich przekazanie nastąpi do dnia 31 grudnia 2017 r. Zastrzeżenie związane z obowiązywaniem na dzień 1 stycznia 2014 r. wprowadzono dla interpretacji indywidualnych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych wydanych w okresie 1 stycznia 2012 r. – 31 grudnia 2013 r. (art. 8a ust. 5 zdanie drugie i art. 8a ust. 5 lit. b dyrektywy 2011/16/UE). Przewidziana w dyrektywie automatyczna wymiana również w stosunku do interpretacji indywidualnych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych wydanych w okresie pięciu lat przed datą rozpoczęcia jej stosowania zapewnić ma efektywne wykorzystanie danych i przysłużyć realizacji celu, jakim jest skuteczna walka z unikaniem opodatkowania.

W odniesieniu do art. 103 projektu, dla celów automatycznej wymiany Komisja Europejska ustanowi ogólnoeuropejską bazę danych. Docelowo baza ma uzyskać zdolność operacyjną najpóźniej w dniu 1 stycznia 2018 r. Do tego czasu, automatyczna wymiana informacji o interpretacjach podatkowych i decyzjach w sprawach cen transferowych odbywać się ma za pomocą standardowego formularza, na zmodyfikowanych zasadach spontanicznej wymiany informacji (wysyłanie informacji wszystkim państwom członkowskim, w miejsce wysyłania informacji tylko państwom członkowskim, których dana interpretacja podatkowa lub decyzja w sprawie cen

transakcyjnych dotyczy). W związku z powyższym okresem przejściowym, na ministrze właściwym do spraw finansów publicznych ciąży obowiązek statystyczne i związane z potwierdzeniem otrzymania informacji, w określonych przypadkach, odpowiednim organom innych państw członkowskich.

Przepisy przejściowe dotyczące *informacji o grupach podmiotów* zawarte zostały w projektowanych art. 104–106. Określają one m.in. sprawozdawczy rok obrotowy, dla którego po raz pierwszy składane będą informacje o grupach podmiotów.

Zgodnie z projektowanym art. 104, w przypadku jednostek dominujących najwyższego szczebla zlokalizowanych w Polsce będzie to rok rozpoczynający się po dniu 31 grudnia 2015 r., jeśli wysokość skonsolidowanych przychodów grupy w tym roku przekroczy 750 mln euro (a nie z roku poprzedzającego ten rok obrotowy, zgodnie z projektowanym art. 82 pkt 1 lit. c).

W ust. 3 tego artykułu, ustalono zasady przeliczania tej wartości z euro na złote. Przeliczenie odbywałoby się po średnim kursie ogłaszającym przez Narodowy Bank Polski, obowiązującym w ostatnim dniu roboczym roku obrotowego poprzedzającego sprawozdawczy rok obrotowy (przepis przejściowy art. 104 jest zbieżny z przepisem przejściowym określonym w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1932) i wynika z przeniesienia przedmiotowego obowiązku sprawozdawczego z ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych do projektowanej ustawy w zakresie tego samego okresu sprawozdawczego).

Ustanowienie przepisu przejściowego dotyczącego art. 86 projektu jest również konieczne, mając na uwadze termin wejścia w życie ww. przepisu. Należy bowiem zauważyć, że dla niektórych grup podmiotów terminem zakończenia sprawozdawczego roku obrotowego może być 31 grudnia 2016 r. W tej sytuacji poprawne wywiązanie się z obowiązku nakładanego projektowaną ustawą w zakresie ww. powiadomienia byłoby niemożliwe.

W związku z powyższym, w projektowanym art. 104 ust. 4, zaproponowano, że powiadomienia te, w odniesieniu do roku 2016 będą mogły zostać przekazane w terminie 10 miesięcy od ostatniego dnia tego sprawozdawczego roku obrotowego.

Zgodnie z projektowanym art. 105, w przypadku tzw. wtórnej sprawozdawczości, uregulowanej w projektowanym art. 84 – po raz pierwszy – informacje o grupach

podmiotów przekazywane będą za sprawozdawczy rok obrotowy rozpoczynający się po dniu 31 grudnia 2016 r. (z uwzględnieniem wysokości skonsolidowanych przychodów również z tego roku).

Zasady przeliczania kwoty progowej w wysokości 750 mln euro zostały określone w projektowanym art. 105 ust 3. Zaproponowano, że w przypadku gdy skonsolidowane sprawozdanie finansowe grupy kapitałowej jest sporządzane w innej walucie niż euro, przeliczenie wartości skonsolidowanych przychodów na euro w celu odniesienia jej do kwoty progowej, następuje według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień roku obrotowego poprzedzający sprawozdawczy rok obrotowy.

Proponowany art. 106 zakłada natomiast, na zasadzie wyjątku, dłuższy o 3 miesiące termin na wymianę przez Rzeczpospolitą Polską informacji o grupach podmiotów, tj. w terminie 18 miesięcy, w stosunku do informacji przekazanych za sprawozdawczy rok obrotowy rozpoczynający się po dniu 31 grudnia 2015 r., nie później jednak niż przed dniem 1 stycznia 2017 r.

Projektowany art. 107 ma na celu eliminację podwójnego opodatkowania odsetek wynikającego z nałożenia w okresie przejściowym podatku u źródła przez Austrię – w odniesieniu do podatku u źródła pobranego w 2016 r. i w latach poprzednich.

W art. 108 projektodawca przewidział przepis przejściowy, zgodnie z którym podmioty wypłacające oraz pośredni odbiorcy, których rok podatkowy rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2016 r. i nie zakończył do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy składają informację, o której mowa w art. 44d ust. 1 i ust. 3 ustawy zmienianej w art. 96, wyłącznie w odniesieniu do dochodów uzyskanych przed dniem 1 stycznia 2016 r., w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

W art. 109 i art. 110 przewidziano przepisy przejściowe utrzymujące w mocy akty wykonawcze wydane na podstawie art. 306n ustawy zmienianej w art. 96 oraz na podstawie art. 4 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 98. Zachowują one moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, nie dłużej jednak niż przez 3 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

W art. 111 projektu określono termin wejścia w życie ustawy.

Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu

funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Wiesław Janczyk, Sekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Pan Leszek Grzybowski – Dyrektor Departamentu Systemu Podatkowego, tel. 22 694-30-93, e-mail: leszek.grzybowski@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 19 maja 2016 r.</p> <p>Źródło: Prawo UE: dyrektywa Rady 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r., dyrektywa Rady 2015/2060 z dnia 10 listopada 2015 r., dyrektywa Rady (UE) 2015/2376 z dnia 8 grudnia 2015 r., dyrektywa Rady 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r.</p> <p>Nr w wykazie prac: UC 17</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W związku z ogromnym wzrostem mobilności podatników, liczby transakcji transgranicznych oraz internacjonalizacji instrumentów finansowych administracji podatkowej coraz trudniej jest prawidłowo określać wysokość należnych podatków. Te narastające trudności mają wpływ na funkcjonowanie systemów podatkowych co z kolei skłania podatników do oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania na poziomie transgranicznym, podczas gdy uprawnienia kontrolne pozostają na szczeblu krajowym. Brak wzajemnej współpracy administracji podatkowych powoduje, że działania ukierunkowane na przeciwdziałanie oszustwom podatkowym i uchylaniu się od opodatkowania są nieskuteczne i nie przynoszą pożądanych efektów. Z uwagi na powyższe konieczne jest stworzenie odpowiedniego systemu współpracy administracyjnej między administracjami podatkowymi.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rekomendowaną metodą służącą rozwiązaniu problemu opisanego w pkt 1 jest stworzenie norm prawnych ukierunkowanych na rozszerzenie wymiany informacji podatkowych na poziomie unijnym i globalnym, jak również:

- wdrożenie do prawodawstwa krajowego standardu automatycznej wymiany informacji w sprawach podatkowych;
- implementacja automatycznej wymiany informacji w odniesieniu do interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym i porozumień w sprawach ustalenia cen transakcyjnych;
- umożliwienie organom podatkowym i organom kontroli skarbowej pozyskania zagregowanych informacji na potrzeby analizy zjawiska zaniżania podstawy opodatkowania i przerzucania dochodów pomiędzy podmiotami powiązаныmi i zagranicznymi zakładami w przypadku przedsiębiorstw prowadzących działalność w dużej skali i działających w więcej niż jedna jurysdykcjach podatkowych.

Wychodząc naprzeciw wskazanym postulatom projektowana ustawa przewiduje:

- 1) uregulowanie w jednym akcie prawnym zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych wraz z ich uporządkowaniem;
- 2) implementację do polskiego porządku prawnego dyrektywy Rady 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 359 z 16.12.2014, s. 1–30), zwanej dalej dyrektywą 2014/107/UE;
- 3) wprowadzenie regulacji umożliwiających automatyczną wymianę informacji w dziedzinie opodatkowania z innymi niż unijne państwami w oparciu o procedury *Common Reporting Standard* (CRS), do czego Rzeczpospolita Polska zobowiązała się w podpisanym w dniu 29.10.2014 r. *Wielostronnym porozumieniu właściwych władz w sprawie automatycznej wymiany informacji finansowych* (Competent Authority Agreement);
- 4) implementację do polskiego porządku prawnego dyrektywy Rady 2015/2060 z dnia 10 listopada 2015 r. uchylająca dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (Dz. Urz. UE L 301 z 18.11.2015, str. 1), zwanej dalej dyrektywą 2015/2060;
- 5) implementację do polskiego porządku prawnego dyrektywy Rady (UE) 2015/2376 z dnia 8 grudnia 2015 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015, str. 1) przewidującej automatyczną wymianę informacji w odniesieniu do interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym i porozumień w sprawach ustalenia cen transakcyjnych;
- 6) implementację dyrektywy Rady 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 8), przewidującej automatyczną wymianę informacji podatkowych o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Szereg przewidzianych w ustawie unormowań bazuje na regulacjach przewidzianych w dyrektywach unijnych oraz rozwiązaniach opracowanych przez OECD w ramach procedury *Common Reporting Standard* (CRS). Zasadniczym celem zmian na płaszczyźnie wymiany informacji było zapewnienie pełnej zgodności wymiany informacji w Unii ze zmianami na szczeblu międzynarodowym. Rozwiązania przyjęte w dyrektywie 2014/107/UE jak i standardzie CRS bazują ponadto na dwustronnych umowach o automatycznej wymianie informacji w celu wdrożenia ustawy o ujawnianiu informacji o rachunkach zagranicznych dla celów podatkowych Stanów Zjednoczonych (powszechnie znanej jako „FATCA”) – instrumentem stosowanym z powodzeniem między poszczególnymi państwami a Stanami Zjednoczonymi Ameryki.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Sektor bankowy w tym: – banki komercyjne – 38, – banki spółdzielcze – 561, – oddziały instytucji kredytowych – 27.	626	KNF, stan na 31.01.2016	Jednostki zobowiązane są do identyfikowania rachunków raportowanych, sporządzania i przekazywania ministrowi właściwemu ds. finansów publicznych informacji o rachunkach raportowanych oraz prowadzenia dokumentacji w zakresie przestrzegania procedur (sprawozdawczych i należytej staranności)
Towarzystwa funduszy inwestycyjnych	61	KNF, stan na 31.01.2016	Jednostki zobowiązane są do identyfikowania rachunków raportowanych, sporządzania i przekazywania ministrowi właściwemu ds. finansów publicznych informacji o rachunkach raportowanych oraz prowadzenia dokumentacji w zakresie przestrzegania procedur (sprawozdawczych i należytej staranności)
Zakłady ubezpieczeń, w tym: – 27 zakładów ubezpieczeń na życie, – 32 zakłady ubezpieczeń osobowych i majątkowych – 1 zakład reasekuracji	60	KNF, stan na 31.01.2016	Jednostki zobowiązane są do identyfikowania rachunków raportowanych, sporządzania i przekazywania ministrowi właściwemu ds. finansów publicznych informacji o rachunkach raportowanych oraz prowadzenia dokumentacji w zakresie przestrzegania procedur (sprawozdawczych i należytej staranności)
Domy maklerskie	54	KNF, stan na 31.01.2016	Jednostki zobowiązane są do identyfikowania rachunków raportowanych, sporządzania i przekazywania ministrowi właściwemu ds. finansów publicznych informacji o rachunkach raportowanych oraz prowadzenia dokumentacji w zakresie przestrzegania procedur (sprawozdawczych i należytej staranności)
SKOK	49	KNF, stan na 31.01.2016	Jednostki zobowiązane są do identyfikowania rachunków raportowanych, sporządzania i przekazywania ministrowi właściwemu ds. finansów publicznych informacji o rachunkach raportowanych oraz prowadzenia dokumentacji w zakresie przestrzegania procedur (sprawozdawczych i należytej staranności)
Jednostki dominujące mające siedzibę w Polsce, w sytuacji gdy grupa kapitałowa działa w skali międzynarodowej i jeżeli przychody w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym sporządzanym przez	ok. 100	Baza danych <i>Orbis</i> – opracowana przez firmę <i>Bureau van Dijk</i> zawierająca dane ze sprawozdań finansowych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą	Wypełnienie obowiązku przekazania sprawozdania sporządzonego na potrzeby analizy zjawiska zaniżania podstawy opodatkowania i przeliczenia dochodów między jednostkami zależnymi oraz jednostką dominującą lub ich zagranicznymi zakładami, odrębnie od zeznania podatkowego

jednostkę dominującą przekroczyć równowartość 750 mln euro (oraz w niektórych przypadkach jednostki niższego szczebla wchodzące w skład grupy kapitałowej posiadające siedzibę na terytorium Polski)			
Ministerstwo Finansów	1	MF, stan na 31.01.2016	Automatyczna wymiana informacji z państwami członkowskimi Unii Europejskiej oraz przeprowadzanie kontroli w raportujących instytucjach finansowych
Organy podatkowe	1	MF, stan na 31.01.2016	Projekt oddziałuje na wszystkie organy podatkowe, w tym wskazane przez MF jako właściwe do realizacji konkretnych zadań, poprzez nałożenie obowiązków związanych z realizacją ustawowych zadań (m.in. kontrola obowiązków w zakresie automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych, wzywaniu do wyjaśnień lub czynności sprawdzających)

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został poddany konsultacjom publicznym z takimi podmiotami i organizacjami jak: Business Centre Club – Związek Pracodawców, Forum Związków Zawodowych, Fundacja Rozwoju Rachunkowości w Polsce, Związek Banków Polskich, Polska Izba Ubezpieczeń, Izba Domów Maklerskich, Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami, Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności – Związek Pracodawców, Konfederacja Lewiatan, Krajowa Izba Biegłych Rewidentów, Krajowa Izba Gospodarcza, Krajowa Rada Doradców Podatkowych, Polska Rada Biznesu, Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej, Stowarzyszenie Księgowych w Polsce, Stowarzyszenie Kupców i Przedsiębiorców Polskich Razem, Rada Dialogu Społecznego, Stowarzyszenie Cen Transferowych.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbgingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Skrócenie terminu na przedstawienie opinii uzasadnione zostało napiętym harmonogramem prac legislacyjnych związanych z terminami przewidzianymi dla implementacji dyrektyw unijnych oraz szczególną wagą materii objętej projektem ustawy.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2015 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem	0,19	0,80	0,82	0,84	0,86	0,88	0,90	0,93	0,95	0,97	1,00	9,14	
budżet państwa	0,19	0,80	0,82	0,84	0,86	0,88	0,90	0,93	0,95	0,97	1,00	9,14	
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													

Saldo ogółem	-0,19	-0,80	-0,82	-0,84	-0,86	-0,88	-0,90	-0,93	-0,95	-0,97	-1,00	-9,14
budżet państwa	-0,19	-0,80	-0,82	-0,84	-0,86	-0,88	-0,90	-0,93	-0,95	-0,97	-1,00	-9,14
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Budżet państwa. Prace związane z pozyskaniem środków finansowych na realizację ustawowych zadań będą prowadzone w trakcie projektowania budżetu na 2017 rok. Środki finansowe związane z projektowanymi regulacjami zostaną zabezpieczone w części 19 budżetu państwa											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Dane własne MF.</p> <p>Planowane wydatki obejmują m.in. koszty utworzenia 10 etatów w Biurze Wymiany Informacji Podatkowej w Koninie (744.720 zł brutto/rocznie) niezbędnych do wykonywania prac związanych m.in. z podsystemami informatycznymi do wymiany informacji podatkowych, zadaniami ADO, certyfikacją, przygotowaniem plików do wysyłki, systemem informatycznym dedykowanym do obsługi informacji otrzymanych z innych państw w ramach wymiany informacji podatkowych w dedykowanym systemie informatycznym, realizacji kontroli obowiązków w zakresie automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych, przygotowaniem transgranicznych interpretacji podatkowych do wysyłki do państw uczestniczących w wymianie informacji podatkowych na podstawie działu IV projektu ustawy oraz pozostałymi zadaniami powierzonymi MF na podstawie projektu ustawy.</p> <p>Powyżej wymieniona kwota zakłada również pokrycie corocznej opłaty za użytkowanie systemu Common Transmission System w wysokości 40 tys. zł rocznie.</p> <p>Wymiana informacji pomiędzy administracjami podatkowymi poszczególnych państw ma zapobiegać oszustwom podatkowym, przyczyniając się w konsekwencji do zwiększenia wpływów do budżetu państwa. Pomimo pewnych wydatków, które będą poniesione z budżetu państwa, ostatecznie oczekuje się pozytywnego wpływu regulacji na sektor finansów publicznych. Oczekuje się, że uzyskane w drodze wymiany informacji podatkowej dane posłużą do prawidłowego określenia podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązań podatkowych co w konsekwencji będzie miało pozytywny wpływ także na budżety jednostek samorządu terytorialnego.</p>											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)	
W ujęciu pieniężnym** (w mln zł, ceny stałe z 2016 r.)	duże przedsiębiorstwa*	20,0	3,0	3,0	3,0	3,0	3,0	50,0	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw*	20,0	3,0	3,0	3,0	3,0	3,0	50,0	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
W ujęciu niepieniężnym***	duże przedsiębiorstwa*	<ul style="list-style-type: none"> – czas poświęcony przez pracowników zakładu na analizę przepisów i raportowanie – 4 dni robocze rocznie; – zmiany w systemach; – przygotowanie dokumentacji; – konsultacje prawne; – tłumaczenia druków na język angielski; – szkolenia dla obsługi i pośredników; – rozszerzenie struktury i kompetencji; – dodatkowe obowiązki dla klienta; – obciążenie w relacji z klientami i pośrednikami (np. wyjaśnienie wątpliwości); 							

		<ul style="list-style-type: none"> – potencjalne dodatkowe zaangażowanie związane z analizą prawną dot. kwestii podatkowych w innych krajach (na tę chwilę trudne do wyceny).
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw*	<ul style="list-style-type: none"> – czas poświęcony przez pracowników zakładu na analizę przepisów i raportowanie – 4 dni robocze rocznie; – zmiany w systemach; – przygotowanie dokumentacji; – konsultacje prawne; – tłumaczenia druków na język angielski; – szkolenia dla obsługi i pośredników; – rozszerzenie struktury i kompetencji; – dodatkowe obowiązki dla klienta; – obciążenie w relacji z klientami i pośrednikami (np. wyjaśnienie wątpliwości); – potencjalne dodatkowe zaangażowanie związane z analizą prawną dot. kwestii podatkowych w innych krajach (na tę chwilę trudne do wyceny).
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	
Niemierzalne ****	Instytucje finansowe w tym: Banki TFI Zakłady ubezpieczeń Domy maklerskie SKOK	<ul style="list-style-type: none"> – dostosowanie procedur i instrukcji do wdrożenia; – opóźnienie lub brak wystawienia polisy do umowy ubezpieczenia spowodowany brakiem prawidłowo wypełnionego oświadczenia; – niechęć ze strony klienta do spełnienia dodatkowych wymogów (klient może zrezygnować z ubezpieczenia)
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>* Pod dużymi przedsiębiorstwami oraz pod sektorem mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw rozumie się Instytucje finansowe w tym: Banki, Zakłady ubezpieczeń, SKOK-i, TFI i Domy maklerskie</p> <p>** Dane zostały opracowane przez Ministerstwo Finansów w oparciu o pozyskane informacje od takich instytucji jak: Związek Banków Polskich (ZBP), Polska Izba Ubezpieczeń (PIU), Izba Domów Maklerskich (IDM), Krajowa Kasa SKOK (SKOK).</p> <p>*** Dane zostały pozyskane od takich instytucji jak m.in. Polska Izba Ubezpieczeń (PIU).</p> <p>**** Dane zostały pozyskane od takich instytucji jak m.in. Polska Izba Ubezpieczeń (PIU).</p>	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
<p>Komentarz: Projektowana ustawa przewiduje nałożenie na instytucje finansowe obowiązków związanych z weryfikacją oraz identyfikacją rachunków finansowych objętych obowiązkiem raportowania, dokumentowaniem czynności podejmowanych w tym zakresie oraz prowadzeniem rejestru tych czynności, gromadzeniem i utrwalaniem wszelkiej wymaganej dokumentacji, sporządzaniem i przekazywaniem ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych informacji dotyczących każdego rachunku finansowego objętego obowiązkiem raportowania. Ustawa przewiduje również obowiązek przekazywania informacji podatkowych o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów.</p>		
9. Wpływ na rynek pracy		
Przedmiotowy projekt nie wywiera wpływu na rynek pracy.		

10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Przedmiotowy projekt nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionalny.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Ustawa ma wejść w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
<p>Ewaluacja efektów projektu będzie dotyczyła funkcjonowania w praktyce wprowadzonych rozwiązań prawnych. Będzie to możliwe w oparciu o sygnały napływające od administracji podatkowej lub instytucji finansowych.</p> <p>W zakresie sprawozdania dotyczącego analizy zjawiska zaniżania podstawy opodatkowania i przerzucania dochodów pomiędzy podmiotami powiązanymi i zagranicznymi zakładami, ewaluacja nastąpi po 2020 r. Miernikiem skuteczności analizy sprawozdań będzie liczba kontroli zakończonych doszacowaniem dochodu w stosunku do liczby podmiotów wytypowanych do kontroli po przeprowadzeniu analiz danych ze sprawozdań.</p>		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Raport z konsultacji publicznych.		

RAPORT Z KONSULTACJI
– instytucje pozarządowe

projekt ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami

1. Omówienie wyników przeprowadzanych konsultacji publicznych

Lp.	Jednostka redakcyjna/część projektu założeń projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
1.	Uwagi ogólne	Związek Banków Polskich	<p>Uwaga 1. Należy wskazać, iż definicje użyte w Projekcie powinny być spójne z definicjami zawartymi w dyrektywie Rady 2014/107/UE.</p> <p>Uwaga 2. W ramach instytucji finansowych powstała wątpliwość w zakresie tego, czy będą one obowiązane do poinformowania osób raportowanych o fakcie zaraportowania do Ministerstwa Finansów. W chwili obecnej ustawa na ten temat milczy aczkolwiek wydaje się nie być celowe przekazywanie tej informacji do osób podlegających raportowaniu, ponieważ w uzasadnionych przypadkach będą z nimi kontaktować się organy podatkowe Państw do których zostały zaraportowane.</p>	<p>Brak charakteru uwagi. Proces wdrożenia dyrektywy polega na jej implementacji do przepisów prawa krajowego. Proces ten powinien uwzględniać specyfikę przepisów prawa krajowego w związku z czym nie powinien polegać jedynie na skopiowaniu przepisów dyrektywy. Stąd też niektóre występujące różnice w definicjach pojęć występujących w dyrektywie i projektowanej ustawie są naturalne i nie powodują braku spójności tych zapisów.</p> <p>Uwaga uwzględniona. W projektowanej ustawie dodano nową regulację (art. 36), w którym określone zostały zasady informowania osób raportowanych o gromadzeniu i przekazywaniu informacji ich dotyczących (ust. 1), konieczności zawiadomienia osób raportowanych o naruszeniu bezpieczeństwa jej danych osobowych w każdym przypadku wystąpienia prawdopodobieństwa, że naruszenie to wpłynie negatywnie na ochronę jej danych osobowych lub prywatności (ust. 2). Wykonanie przez raportującą instytucję finansową obowiązków określonych w art. 24 ust. 1 pkt 1 – 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922) powinno nastąpić w terminie pozwalającym na zrealizowanie przez osobę raportowaną jej uprawnień, określonych w rozdziale 4 tej ustawy, przed przekazaniem informacji, o których mowa w art. 31 ust. 1 oraz art. 34 ust. 1 (ust. 3). Wprowadzony przepis stanowi implementację art. 1 pkt 4 i 5 dyrektywy</p>

			<p>Uwaga 3. Czy w odniesieniu do klasyfikacji zagranicznego posiadacza rachunku zastosowanie znajdują lokalne przepisy prawne?</p> <p>Uwaga 4. Wskazane jest rozstrzygnięcie w przepisach ogólnych ustawy czy identyfikacja powinna następować <i>per rachunek</i> czy <i>per klient</i>. Będzie to miało znaczenie w zakresie relacji już istniejących ponieważ klient dotychczasowy który został zidentyfikowany nie będzie obowiązany do składania kolejnego oświadczenia. Warto zaznaczyć, że w takim przypadku nie ulega zmianie relacja pomiędzy instytucją finansową a klientem jak również nie ulegają zmianie dane klienta, które mogą mieć wpływ na jurysdykcję podatkową klienta.</p>	<p>2014/107/UE.</p> <p>Brak charakteru uwagi Uwaga ma charakter pytania o przyszłą interpretację/wykładnię projektowanych regulacji.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona. Przepisy dotyczące identyfikacji rachunków raportowanych przyjęte w projekcie ustawy stanowią pełne odzwierciedlenie wzorca unijnego. Wdrażana dyrektywa nie zawiera rozstrzygnięcia, czy identyfikacja ma następować <i>per rachunek</i> czy <i>per klient</i>, stąd też propozycja zawarcia takiej normy prawnej nie znajduje uzasadnienia prawnego.</p>
2.	Izba Domów Maklerskich	<p>W projekcie ustawy brak jest doprecyzowania kiedy powinna zostać przekazana osobie raportowanej i w jakiej formie informacja o gromadzeniu danych i raportowaniu na cele CRS. W naszej ocenie w ustawie powinno być to szczegółowo uregulowane.</p>	<p>Uwaga uwzględniona. W projektowanej ustawie dodano art. 36, w którym określone zostały zasady informowania osób raportowanych o gromadzeniu i przekazywaniu informacji ich dotyczących (ust. 1), konieczności zawiadomienia osób raportowanych o naruszeniu bezpieczeństwa jej danych osobowych w każdym przypadku wystąpienia prawdopodobieństwa, że naruszenie to wpłynie negatywnie na ochronę jej danych osobowych lub prywatności (ust. 2). Wykonanie przez raportującą instytucję finansową obowiązków określonych w art. 24 ust. 1 pkt 1 – 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922) powinno nastąpić w terminie pozwalającym na zrealizowanie przez osobę raportowaną jej uprawnień, określonych w rozdziale 4 tej ustawy, przed przekazaniem informacji, o których mowa w art. 31 ust. 1 oraz art. 34 ust. 1 (ust. 3). Wprowadzony przepis stanowi implementację art. 1 pkt 4 i 5 dyrektywy 2014/107/UE.</p>	
3.	Konfederacja Lewiatan	<p>Wskazać należy na istotne różnice pomiędzy projektowaną regulacją a uregulowaniami wynikającymi z FATCA, pomimo tego, że zasadniczym założeniem było zapewnienie, aby rozszerzony zakres automatycznej wymiany informacji w Unii Europejskiej był zgodny ze zmianami na szczeblu międzynarodowym:</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Różnice pomiędzy uregulowaniami FATCA oraz CRS związane są z odmiennością obu systemów raportowania o rachunkach finansowych. O ile bowiem ich cel nadrzędny jest tożsamy to szczegółowe rozwiązania</p>	

			<p>a) <u>obowiązek ewidencjonowania czynności weryfikacji i identyfikacji</u> – projekt ustawy wprowadza obowiązek przechowywania przez okres 5 lat (od końca danego roku) informacji o określonych czynnościach weryfikacji i identyfikacji obejmujących numer rachunku, dane posiadacza, datę, rodzaj i opis przeprowadzanej czynności;</p> <p>b) <u>masa spadkowa po osobie zmarłej</u> – w FATCA zasadniczo rachunki osób zmarłych nie są raportowane, w przypadku projektu ustawy CRS wprowadzono natomiast szczególny wymóg, że aby instytucja finansowa nie raportowała takiego rachunku musi posiadać kopię testamentu lub akt zgonu klienta;</p> <p>c) <u>rachunki nieudokumentowane</u> – projekt ustawy wprowadza szczególną procedurę zgłaszania do Ministra Finansów informacji względem rachunków, co do których instytucja finansowa nie posiada jakiegokolwiek adresu klienta lub nie zidentyfikowała jakichkolwiek przesłanek CRS wskazujących na kraj rezydencji;</p> <p>d) <u>sankcje za naruszenie regulacji CRS</u> – projekt ustawy wprowadza kary pieniężne, które mogą zostać nałożone przez Ministra Finansów na instytucje finansowe z tytułu różnych form niezgodności z CSR (brak procedur identyfikacyjnych, brak raportowania, nieprawidłowe procedury lub raportowanie, brak ewidencjonowania dokonanych czynności).</p>	<p>zawarte w Umowie FATCA i standardzie CRS są w wielu miejscach odmienne. Stąd też uzasadnione było odmienne podejście projektodawcy w stosunku do tych kwestii (np. w zakresie wprowadzonych sankcji).</p>
4.	Art. 1	Centrum Cen Transferowych	<p>Biorąc pod uwagę zapisy Projektu dotyczące wprowadzenia zmian w art. 27 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych i przeniesienie obowiązku sporządzania raportu Country-by-Country z zakresu tej ustawy do zakresu ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, koniecznym wydaje się wprowadzenie zmian do art. 1 Projektu, tak, by w Dziale I zostało wskazane, że ustawa normuje obowiązki jednostek dominujących do przekazania informacji o grupie podmiotów.</p>	<p>Uwaga uwzględniona. Projektowany art. 1 został odpowiednio doprecyzowany w tym zakresie.</p>
5.	Art. 2	Związek Banków Polskich	<p>Uwaga 1. Przeniesienie należy również sformułowania i procesy wynikające z dyrektywy (wymiana spontaniczna czyli bez wnioskowa).</p> <p>Uwaga 2. Zdefiniowania wymaga pojęcie drogi elektronicznej analogicznie jak czyni to dyrektywa.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy posługiwanie się tymi pojęciami nie jest konieczne, ponieważ na charakter wymiany informacji wskazują składające się na nią opisy procedur, które stanowią w swej istocie powielenie procedur z dyrektywy 2011/16/UE.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona. Brak jest definicji tego pojęcia w dyrektywie.</p>

6.	Art. 2 pkt 1	Izba Domów Maklerskich	Proponujemy dodanie na końcu definicji następującego zdania „zmieniona Dyrektywą Rady 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r.”.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy zbędnym jest dodawanie rozwinięcia definicji ze względu na okoliczność, że ze wskazanego w nawiasie Dziennika Urzędowego UE wraz z dookreśleniem „z późn. zm.” jasno wynika, iż ilekroć w ustawie jest mowa o Dyrektywie 2011/16/UE należy przez nią rozumieć dyrektywę, o której mowa w art. 2 pkt 1 wraz z późniejszymi zmianami, w tym zmianą dokonaną dyrektywą 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r.
7.	Art. 2 pkt 9	Związek Banków Polskich	Ponieważ zgodnie z dyrektywą właściwy organ oznacza właściwy organ państwa członkowskiego przyjmującego procedury, w tym przypadku Rzeczpospolitą i w ten sposób należałoby odesłać do polskiego organu podatkowego.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy pojęcie właściwy organ winno mieć charakter uniwersalny, a jego odniesienie do poszczególnych państw powinno odbywać się z uwzględnieniem przepisów danego państwa określających właściwość (rzeczową i/lub miejscową) w zakresie wymiany informacji.
8.	Art. 4 ust. 1	Związek Banków Polskich	W tym przepisie wprowadza się zobowiązanie, między innymi dla banków, do udzielania informacji podatkowych, na pisemne żądanie ministra właściwego dla finansów publicznych, zgodnie z trybem opisanym w dziale II projektu ustawy. Niestety projektodawcy nie wprowadzili żadnych szczegółów dotyczących wymagań dla takiej wymiany danych (w tym nie określono zakresu). Przepis wprowadza obowiązek bez doprecyzowania w jakich sytuacjach i w jaki sposób ma być egzekwowany.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis stanowi powielenie regulacji dotąd funkcjonującej w art. 82 § 3 i 4 ustawy - Ordynacja podatkowa. W ocenie projektodawcy przedmiotowe przepisy nie budzą wątpliwości. Zakres informacji będzie się każdorazowo materializował w odniesieniu do otrzymanego przez stronę polską wystąpienia państwa obcego.
9.	Art. 24	Związek Banków Polskich	Uwaga 1. W ustawie brakuje definicji „uznanego rynku papierów wartościowych”, co może mieć istotne znaczenie dla właściwego stosowania przepisów ustawy.	Uwaga uwzględniona. Wprowadzono definicję uznanego rynku papierów wartościowych, przez który rozumieć należy rynek papierów wartościowych podlegający w państwie siedziby tego rynku nadzorowi właściwego organu nadzoru nad rynkiem finansowym, na którym średnia roczna wartość obrotu akcjami, według stanu na koniec każdego z trzech lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym ustalenie jest dokonywane, wynosi co najmniej 1 000 000 000 USD, przy czym jeśli w ramach danego rynku papierów wartościowych wyodrębnione są inne rynki, na potrzeby ustalenia uwzględnia się wyłącznie rynek, na którym akcje danej

			<p>Uwaga 2. Sposób określenia progów kwotowych w projekcie ustawy jest odmienny od sposobu ustalenia analogicznych progów kwotowych określonych w ustawie o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA. Tym samym, wprowadzenie projektowanych przepisów skutkowałoby koniecznością zastosowania przez instytucje finansowe dwóch odmiennych procedur i rozwiązań informatycznych w celu ustalenia analogicznych progów kwotowych dla celów FATCA (progi określone w USD) i dla celów CRS (progi określone w PLN, waloryzowane zgodnie z art. 26 projektu ustawy).</p>	<p>spółki kapitałowej są notowane. Definicja opracowana została na podstawie Komentarza OECD do standardu automatycznej wymiany informacji dla celów podatkowych.</p> <p>Uwaga uwzględniona. Kwoty progowe zostały wyrażone w dolarach amerykańskich. Jednocześnie projektodawca zrezygnował z mechanizmu ich aktualizacji. Przyjęcia takiego rozwiązania nie wymaga bowiem implementowana dyrektywa, a w ocenie projektodawcy jego przyjęcie nie przyczyni się do lepszej realizacji implementacji dyrektywy, a jedynie może przyczynić się do powstania sygnalizowanych w uwadze problemów praktycznych. Z uwagi jednak na fakt, iż dyrektywa wymaga, aby kwoty wyrażone w dolarach amerykańskich denominowane były w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego projektodawca wprowadził zasadę przeliczania na złote polskie wszelkich kwot wyrażonych w dolarach amerykańskich. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 26 przeliczenia na złote polskie kwot wyrażonych w dolarach amerykańskich dokonuje się według średniego kursu dolara amerykańskiego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień 31 grudnia danego roku kalendarzowego, jeżeli przepisy niniejszego działu określają daną kwotę na ten dzień, albo 2) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wejścia w życie ustawy, w pozostałych przypadkach <p>- zaokrąglając w górę do pełnych tysięcy. Ewentualna odmiennosc regulacji projektowanej ustawy w relacji do ustawy FATCA stanowi efekt istotnych między standardem FATCA a standardem CRS. O ile bowiem umowa FATCA określa zasady przewalutowania, to standard CRS pozostawia państwom pełną swobodę.</p>
10.	Izba Domów Maklerskich		<p>Uwaga 1. Mimo obszernego słowniczka pojęć zawartego w projekcie ustawy nie można określić (podobnie jak w FATCA) jak należy zakwalifikować</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy zaprojektowany przepis w pełni oddaje treść wzorca unijnego. Należy zauważyć, że</p>

			<p>rachunek papierów wartościowych, o którym mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</p> <p>Mając na uwadze powyższe zwracamy się z prośbą o wskazanie, czy rachunek papierów wartościowych należy kwalifikować jako rachunek finansowy, powierniczy czy depozytowy w rozumieniu projektu ustawy.</p> <p>Uwaga 2.</p> <p>W dalszej kolejności wskazujemy na wątpliwości dotyczące kwalifikacji firmy inwestycyjnej. Analogicznie zwracamy się z prośbą o wskazanie czy firma inwestycyjna w rozumieniu projektu ustawy to instytucja depozytowa, powiernicza czy może podmiot inwestujący? Jednocześnie postulujemy o zdefiniowanie firmy inwestycyjnej i prowadzonych przez nią rachunków wprost w ustawie.</p>	<p>rachunek finansowy stanowi pojęcie zbiorcze, obejmujące między innymi rachunki powiernicze i depozytowe stanowią kategorię rachunku finansowego. Ponadto dyrektywa i projekt ustawy wyróżnia trzy dodatkowe rodzaje rachunków finansowych, równorzędne rachunkom depozytowym i powierniczym.</p> <p>Brak charakteru uwagi.</p> <p>Uwaga ma charakter pytania o przyszłą interpretację/wykładnię projektowanych regulacji. Definicja instytucji powierniczej stanowi w swej treści powielenie definicji zawartej w sekcji VIII część A pkt 4 Załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Podkreślić należy, że definicja ta ma charakter opisowy i zawiera w swojej treści przesłanki wysoko zindywidualizowane – odwołujące się do kryterium przychodu, które musi zostać oznaczone indywidualnie przez dany podmiot. Zatem w ocenie projektodawcy w tym przypadku odwoływanie się do przepisów prawa krajowego stanowiłoby błędną implementację zapisów dyrektywy 2014/107/UE. Odnosząc się natomiast do zawartej w art. 24 ust. 1 pkt 6 definicji instytucji depozytowej należy wskazać, że projektodawca zawarł w niej odniesienia do przepisów krajowych poprzez wymienienie w pkt a-c podmiotów, które zaliczają się do tej grupy.</p>
11.	Art. 24 ust. 1 pkt 2	Związek Banków Polskich	<p>Wskazane jest doprecyzowanie w zakresie definicji polskiej instytucji finansowej, czy chodzi o rezydenta dewizowego czy rezydenta podatkowego.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>W ocenie projektodawcy brak jest konieczności dookreślenia tej kwestii. Zakres stosowania projektowanej ustawy określa art. 1 ust. 1. Stąd też przepisy tej ustawy znajdują zastosowanie wyłącznie do spraw wskazanych w tym przepisie. Określone w dziale III projektu ustawy zasady ustalania rezydencji podatkowej odnoszą się wyłącznie do materii regulowanej tym działem a więc kwestii związanej z automatyczną wymianą informacji o rachunkach raportowanych. Świadczy o tym w szczególności zakreślony w art. 1 zakres przedmiotowy ustawy oraz szereg poszczególnych przepisów, w których wskazuje się, w jakim celu stosowane są poszczególne przepisy dotyczące ustalania rezydencji. Brak jest zatem ryzyka co do tego, że przedmiotowe przepisy mogą</p>

				znajdować zastosowanie do ustalenia zasad „rezydencji podatkowej” czy też rezydencji na potrzeby prawa dewizowego. W ocenie projektodawcy przepisy projektowanej ustawy posługują się odmienną terminologią. Ponadto poszczególne przepisy projektu ustawy wprost wskazują w jakim celu ustalana jest rezydencja posiadaczy rachunków. Przykładowo, w art. 50 ust. 1 jednoznacznie wskazano, że wyrażona w nim zasada stosowana jest „W celu ustalenia, czy posiadacz indywidualnego rachunku o niższej wartości jest osobą raportowaną” a nie w celu rozliczenia podatku czy też wykonywania obowiązków wynikających z prawa dewizowego. Istotne znaczenie ma też użyte w art. 25 zastrzeżenie, że przewidziane w nim zasady ustalania rezydencji instytucji finansowej mają zastosowanie wyłącznie „Na potrzeby stosowania przepisów niniejszego działu przyjmuje się”.
12.	Art. 24 ust. 1 pkt 5 i 6	Izba Domów Maklerskich	Definicje instytucji powierniczej i depozytowej określone w projekcie ustawy mogą budzić wątpliwości interpretacyjne co do ich stosowania (analogicznie do FATCA). Rozróżnienie poszczególnych podmiotów wiąże się bezpośrednio z rodzajem rachunków, które prowadzą, a tym samym z różnymi danymi, które są raportowane. Mając na uwadze powyższe postulujemy o odniesienie się do krajowych przepisów przy poszczególnych definicjach.	Uwaga nieuwzględniona. Definicja instytucji powierniczej stanowi w swej treści powielenie definicji zawartej w sekcji VIII część A pkt 4 Załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Podkreślić należy, że definicja ta ma charakter opisowy i zawiera w swojej treści przesłanki wysoko zindywidualizowane – odwołujące się do kryterium przychodu, które musi zostać oznaczone indywidualnie przez dany podmiot. Zatem w ocenie projektodawcy w tym przypadku odwoływanie się do przepisów prawa krajowego stanowiłoby błędną implementację zapisów dyrektywy 2014/107/UE. Odnosząc się natomiast do zawartej w art. 24 ust. 1 pkt 6 definicji instytucji depozytowej należy wskazać, że projektodawca zawarł w niej odniesienia do przepisów krajowych poprzez wymienienie w pkt a-c podmiotów, które zaliczają się do tej grupy.
13.	Art. 24 ust. 1 pkt 7	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Z zaproponowanych definicji zawartych w art. 24 ust. 1 pkt 7 lit. a i b projektu nie wynika jednoznacznie, czy za podmiot inwestujący będzie należało rozumieć towarzystwo funduszy inwestycyjnych, czy fundusz inwestycyjny.	Uwaga uwzględniona. Uwaga została uwzględniona jednakże nie poprzez doprecyzowanie art. 24 ust. 1 pkt 7, lecz poprzez zmianę art. 24 ust. 3 pkt 3 projektu ustawy. Należy bowiem zauważyć, że pojęcie definicji podmiotu inwestującego jest zgodne treścią pkt 6 części A sekcji VIII załącznika I do Dyrektywy Rady 2014/107/UE.

				<p>Należy podkreślić, że określone w przywołanym przepisie dyrektywy pojęcie podmiotu inwestującego, obejmuje dwa rodzaje podmiotów: (1) podmioty które zajmują się prowadzeniem działalności inwestycyjnej oraz (2) podmioty, które są zarządzane przez te podmioty lub inne instytucje finansowe. Zatem objęcie pojęciem podmiotu inwestującego zarówno towarzystw funduszy inwestycyjnych jak i funduszy inwestycyjnych zgodnie jest z ww. pkt 6 części A sekcji VIII załącznika I do Dyrektywy, którego implantację stanowi art. 24 ust. 1 pkt 2 projektu ustawy. Należy jednak pamiętać, że jedynie instytucja, która prowadzi dany rachunek finansowy będzie odpowiedzialna za realizację obowiązków sprawozdawczych oraz należytej staranności w odniesieniu do takich rachunków finansowych. Powyższe związane jest z przyjętą w art. 24 ust. 1 pkt 10 definicją rachunku finansowego, przez który należy rozumieć rachunek prowadzony przez instytucję finansową. Z kolei zasady ustalania instytucji finansowej prowadzącej rachunek finansowy w odniesieniu do poszczególnych kategorii rachunków finansowych uregulowane zostały w art. 24 ust. 3 projektu ustawy. W kontekście podmiotu inwestującego kluczowe znaczenie ma pkt 3 tego przepisu. W celu uniknięcia wątpliwości na tle tej regulacji, przepis ten został zmodyfikowany. Zgodnie z jego nowym brzmieniem: w przypadku jakiegokolwiek udziału w kapitale lub w wierzytelnościach wobec instytucji finansowej, w tym w szczególności podmiotu inwestującego, stanowiącego rachunek finansowy, uznaje się, że rachunek jest prowadzony przez instytucję finansową, w której udział jest posiadany. W ocenie projektodawcy treść tego przepisu jednoznacznie przesądza, że podmiotem inwestującym obowiązującym do raportowania o rachunkach finansowych obowiązana będzie towarzystwo funduszy inwestycyjnych. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi towarzystwo funduszy inwestycyjnych zarządza nim i reprezentuje fundusz w stosunkach z osobami trzecimi.</p>
--	--	--	--	--

14.		Izba Domów Maklerskich	Zwracamy się z prośbą o doprecyzowanie jakie podmioty w rozumieniu przepisów prawa krajowego będą podmiotami inwestującymi w rozumieniu projektu ustawy.	Uwaga nieuwzględniona. Definicja podmiotu inwestującego stanowi w swej treści powielenie definicji zawartej w sekcji VIII część A pkt 6 Załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Podkreślić należy, że definicja ta ma charakter opisowy i zawiera w swojej treści przesłanki wysoko zindywidualizowane – odwołujące się do kryterium „głównego wykonywania co najmniej jednej z następujących czynności” oraz „przypadania przychodów brutto głównie na reinwestowanie aktywów finansowych lub obrót tymi aktywami”, które muszą zostać oznaczone indywidualnie przez dany podmiot. Zatem w ocenie projektodawcy w tym przypadku odwoływanie się do przepisów prawa krajowego stanowiłoby błędną implementację zapisów dyrektywy 2014/107/UE.
15.	Art. 24 ust. 1 pkt 8 lit. g	Związek Banków Polskich	<p>Uwaga 1. Konieczne wydaje się doprecyzowanie definicji umowy renty – zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt 8 lit. g przez aktywa finansowe rozumie się umowę renty. Należy doprecyzować, że z wyłączeniem zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt. 1 lit. a.</p> <p>Uwaga 2. Dodatkowo zasadnym jest doprecyzowanie, że są to renty z wyłączeniem umów, zgodnie z którymi zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do wypłacania świadczeń pieniężnych w danym okresie czasu, ustalonym w całości lub w części poprzez odniesienie się do oczekiwanej długości życia jednej lub większej liczby osób fizycznych.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy sugerowane doprecyzowanie stanowiłoby nieprawidłową implementację dyrektywy 2014/107/UE, a ponadto zbędne powtarzanie regulacji, które wynikają z prawidłowej subsumpcji przepisów prawa. Zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 8 lit. g przez aktywa finansowe rozumie się umowę renty. Jej definicja zawarta została w art. 24 ust. 1 pkt 15 projektowanej ustawy. Zgodnie z nią przez umowę renty należy rozumieć umowę, zgodnie z którą jedna ze stron zobowiązuje się względem drugiej do wypłacenia świadczeń pieniężnych w danym okresie, ustalonym w całości lub w części lub przez określoną liczbę lat poprzez odniesienie się do oczekiwanej długości życia. Przepis art. 29 ust. 2 wskazuje natomiast przypadki, w których dane rachunki finansowe wyłączone są z obowiązku raportowania, nie modyfikuje jednak w żaden sposób definicji umowy renty zawartej w art. 24 ust. 1 pkt 15.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona. Zaproponowana treść doprecyzowania nie wynika z treści definicji umowy renty zawartej w sekcji VIII części C pkt 6 dyrektywy 2014/107/UE i w ocenie projektodawcy stanowiłaby zbyt dużą ingerencję w implementowaną dyrektywę.</p>

16.		Konfederacja Lewiatan	<p>Uwaga 1 Definicję należałoby doprecyzować poprzez wskazanie wyłączenia wynikającego z art. 29 ust. 2 pkt 1 lit. a.</p> <p>Uwaga 2 Dodatkowo zasadne wydaje się także doprecyzowanie, że są to renty z wyłączeniem umów, zgodnie z którymi zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do wypłacania świadczeń pieniężnych w danym okresie czasu, ustalonym w całości lub w części poprzez odniesienie się do oczekiwanej długości życia jednej lub większej liczby osób fizycznych.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.</p>
17.	Art. 24 ust. 1 pkt 9	Polska Izba Ubezpieczeń	Definicja zakładu ubezpieczeń powinna zostać doprecyzowana w sposób, który wskazuje, że ustawa dotyczy jedynie zakładów ubezpieczeń oferujących pieniężne umowy ubezpieczenia. Niewskazanie tej przesłanki sprawiłoby, że do zakresu wchodziłyby np. zakłady ubezpieczeń majątkowych, które nie podlegają co do zasady przepisom projektowanej ustawy.	Uwaga uwzględniona. Dokonano stosownego doprecyzowania treści definicji zgodnie z propozycją przedstawioną w uwadze.
18.		Związek Banków Polskich	Doprecyzowania wymaga definicja zakładu ubezpieczeń określona w art. 20 ust. 1 pkt 9 w sposób wskazujący, że dotyczy to zakładów ubezpieczeń oferujących pieniężne umowy ubezpieczenia. W innym razie do zakresu wchodziłyby np. zakłady ubezpieczeń majątkowych, które nie podlegają co do zasady tym przepisom.	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
19.		Konfederacja Lewiatan	Definicja zakładu ubezpieczeń powinna zostać doprecyzowana poprzez wskazanie, że dotyczy ona zakładów ubezpieczeń oferujących pieniężne umowy ubezpieczenia. W innym przypadku do zakresu definicji włączone zostałyby np. zakłady ubezpieczeń majątkowych, które nie podlegają co do zasady tym przepisom.	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
20.	Art. 24 ust. 1 pkt 10	Związek Banków Polskich	<p>Za rachunek finansowy uznaje się dług instytucji finansowej w stosunku do posiadacza rachunku (tj. wierzytelność posiadacza rachunku wobec instytucji finansowej), a nie odwrotnie. W związku z tym należy doprecyzować definicję w następujący sposób:</p> <p><i>„b) w przypadku podmiotu inwestującego - jakkolwiek udział w kapitale lub w wierzytelnościach wobec danej instytucji finansowej; rachunek finansowy nie obejmuje udziału w kapitale lub w wierzytelnościach wobec podmiotu będącego podmiotem inwestującym wyłącznie dlatego, że:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> <i>- udziela on porad inwestycyjnych klientowi i działa w jego imieniu, lub</i> <i>- zarządza portfelami na rzecz klienta i działa w jego imieniu do celów inwestowania aktywów finansowych zdeponowanych w imieniu klienta w instytucji finansowej innej niż taki podmiot lub do celów zarządzania lub administrowania takimi aktywami finansowymi,</i> 	Uwaga uwzględniona. Dokonano stosownego doprecyzowania treści definicji zgodnie z propozycją przedstawioną w uwadze.

			<i>c) w przypadku instytucji finansowej niewymienionej w lit. a - jakkolwiek udział w kapitale lub w wierzytelnościach wobec danej instytucji finansowej, jeżeli dana kategoria udziałów została utworzona w celu uniknięcia raportowania”.</i>	
21.	Art. 24 ust. 1 pkt 14	Polska Izba Ubezpieczeń	Propozycja wykreślenia z definicji umowy, zgodnie z którą zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do wypłacenia określonej kwoty pieniężnej w przypadku zaistnienia określonego zdarzenia powodującego powstanie odpowiedzialności cywilnej. Tego rodzaju umowa jest umową oferowaną jedynie przez zakłady ubezpieczeń majątkowych i nie ma charakteru pieniężnego, w związku z czym nie podlega co do zasady tym przepisom projektowanej ustawy.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy zaproponowana zmiana nie jest konieczna, bowiem to, iż umowa, zgodnie z którą zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do wypłacenia określonej kwoty pieniężnej w przypadku zaistnienia określonego zdarzenia powodującego powstanie odpowiedzialności cywilnej nie podlega co do zasady przepisom projektowanej ustawy wynika z treści pozostałych zapisów projektowanej ustawy, tj. art. 24 ust. 1 pkt 16 oraz pkt 17 lit. b, na mocy których pieniężną umowa ubezpieczenia nie będzie objęta umowa ubezpieczenia, w której kwotą należną na podstawie tej umowy będzie świadczenie z tytułu uszczerbku na zdrowiu lub świadczenie z tytułu choroby lub inne świadczenie stanowiące odszkodowanie z tytułu straty majątkowej poniesionej na skutek zajścia zdarzenia objętego ubezpieczeniem.
22.		Związek Banków Polskich	Definicja umowy ubezpieczenia wymaga doprecyzowania. Przepis art. 20 ust. 1 pkt 14 wskazuje, że jest to umowa z odpowiedzialnością cywilną. Proponujemy wykreślenie tego rodzaju umowy, gdyż w innym razie do zakresu wchodziłyby umowy zawierane przez zakłady ubezpieczeń majątkowych, które nie podlegają co do zasady tym przepisom.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis stanowi implementację treści wyrażonej w pkt 5 część C sekcji VIII załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. W ocenie projektodawcy zaproponowana zmiana mogłaby spowodować jego błędną implementację.
23.		Konfederacja Lewiatan	Zgodnie z projektowanym art. 24 ust. 1 pkt 14 przez umowę ubezpieczenia rozumie się m.in. umowę, zgodnie z którą zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do wypłacenia określonej kwoty w przypadku zaistnienia określonego zdarzenia obejmującego powstanie odpowiedzialności cywilnej. Konfederacja Lewiatan postuluje wykreślenie tego rodzaju umowy z definicji, ponieważ w przypadku jej pozostawienia – do zakresu umów objętych definicją należałoby również zaliczyć umowy zawierane przez zakłady ubezpieczeń majątkowych, które co do zasady nie podlegają tym przepisom.	Uwaga nieuwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
24.	Art. 24 ust. 1 pkt 15	Polska Izba Ubezpieczeń	W ocenie Izby zasadnym jest doprecyzowanie, że są to renty z wyłączeniem umów, zgodnie z którymi zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do wypłacania świadczeń pieniężnych w danym okresie czasu, ustalonym w całości lub w części poprzez odniesienie się do	Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis stanowi implementację treści wyrażonej w pkt 6 część C sekcji VIII załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. W ocenie projektodawcy

			oczekiwanej długości życia jednej lub większej liczby osób fizycznych. W związku z tym, proponujemy dodać odnośnik do art. 29 ust. 2 pkt 1 lit. a, który wskazuje wyłączenia z umowy renty.	zaproponowana zmiana mogłaby spowodować jego błędną implementację.
25.	Art. 24 ust. 1 pkt 16	Polska Izba Ubezpieczeń	Proponujemy uzupełnienie definicji pieniężnej umowy ubezpieczenia poprzez dodanie „inną niż umowa reasekuracji zawarta” pomiędzy słowami „umowę ubezpieczenia” a „dwoma zakładami ubezpieczeń”. Zawarta w projekcie ustawy definicja całkowicie odbiega od definicji zawartej w Sekcji VIII pkt. C ppkt 7 Załącznika I Dyrektywy 2014/07/EU. Ponadto, definicja ta wydaje się być wadliwa, ponieważ oznacza ona umowę ubezpieczenia zawartą pomiędzy dwoma zakładami ubezpieczeń, która ma wartość pieniężną. Taka definicja powoduje wątpliwości co do stron umowy w kontekście definicji grupowej pieniężnej umowy ubezpieczenia z art. 24 ust. 1 pkt 42), gdzie z definicji domniemanym ubezpieczającym jest pracodawca, a nie inny zakład ubezpieczeń.	Uwaga uwzględniona. Dokonano doprecyzowania treści definicji.
26.	Art. 24 ust. 1 pkt 17	Polska Izba Ubezpieczeń	Definicja wartości pieniężnej nie obejmuje swoim zakresem środków, które może otrzymać ubezpieczony w sytuacji wcześniejszego wykupu w ramach umowy grupowego ubezpieczenia. Oznacza to, że w kontekście definicji posiadacza rachunku z art. 24 ust. 1 pkt 35 ubezpieczony nie będzie traktowany jako posiadacz, mimo iż uzyska środki pieniężne z umowy ubezpieczenia. Pomijamy oczywiście błędne powołanie się na pieniężną umowę ubezpieczenia.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy definicja grupowej pieniężnej umowy ubezpieczenia, poprzez zawarcie odwołania do definicji pieniężnej umowy ubezpieczenia, która z kolei odwołuje do definicji wartości pieniężnej, gwarantuje, że również osoba uprawniona z tytułu grupowej pieniężnej umowy ubezpieczenia będzie posiadaczem rachunku, o którym mowa w art. 24 ust. 1 pkt 35 projektowanej ustawy.
27.	Art. 24 ust. 1 pkt 17 lit. a	Polska Izba Ubezpieczeń	PIU proponuje usunięcie tego podpunktu jako sprzecznego z art. 48 ust. 1 projektu ustawy. W przedmiotowym podpunkcie z wartości pieniężnej wyłączone są wartości wypłacone wyłącznie z tytułu śmierci osoby ubezpieczonej na mocy umowy ubezpieczenia na życie. Zatem beneficjent z powyższego tytułu nie musi być poddany procedurom sprawdzającym. Jednocześnie treść art. 48 wskazuje na odmienny obowiązek wynikający z tego samego tytułu, tj. świadczenia z tytułu śmierci. Dodatkowo art. 48 obejmuje przedmiotowo również umowę renty. Utrzymanie obydwu przepisów spowoduje zamieszanie i niezrozumienie, jakie obowiązki, i czy w ogóle, zakład ubezpieczeń powinien wykonywać weryfikacji wobec beneficjentów otrzymujących świadczenie z tytułu śmierci.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis stanowi implementację treści zawartej w pkt 8 lit. a części C sekcja VIII załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Jego usunięcie stanowiłoby o błędnej implementacji zapisów dyrektywy.
28.	Art. 24 ust. 1 pkt 18 lit a	Konfederacja Lewiatan	Konfederacja Lewiatan wskazuje, iż datą graniczną rozróżniającą ww. dwa typy klientów nie będzie, jak jest to zawarte w regulacjach CRS (OECD /Dyrektywa), 31 grudnia 2015/1 stycznia 2016, tylko data	Uwaga uwzględniona. Projektodawca zrezygnował z wiązania klasyfikacji rachunków jako istniejących i nowych z datą wejścia w

			wejścia w życie przepisów w Polsce – 31 sierpnia 2016/1 września 2016. W związku ze skorelowaniem tych definicji z datą wejścia w życie przepisów, projekt ustawy nie zawiera też jakichkolwiek regulacji dotyczących okresu przejściowego, analogicznych do przewidzianych w FATCA.	<p>życie ustawy. Data graniczna określona została na dzień 31 grudnia 2015 roku, co w pełni odzwierciedla zapisy dyrektywy na płaszczyźnie definicji rachunku istniejącego i rachunku nowego.</p> <p>Takie rozwiązanie wymusiło konieczność wprowadzenia przepisów przejściowych określających zasady identyfikacji rachunków raportowanych wśród rachunków otwartych między 1 stycznia 2016 r. a datą wejścia w życie projektowanej ustawy. W tym zakresie zaproponowano zasadę, w myśl której identyfikacja tego rodzaju rachunków następowała będzie według procedur należytej staranności określonych dla nowych rachunków, z tym jednakże zastrzeżeniem, że wynikający z tych procedur obowiązek uzyskania oświadczenia posiadacza rachunku w ramach procedury otwarcia rachunku zastąpiony został obowiązkiem uzyskania tegoż oświadczenia w drodze wystąpienia do posiadacza rachunku z żądaniem jego złożenia. W przypadku natomiast rachunków otwartych w okresie przejściowych i zamkniętych w okresie 12 m-cy od dnia wejścia w życie ustawy, co do których raportująca instytucja finansowa nie otrzymała oświadczenia posiadacza rachunku, identyfikacja odbywała się będzie według procedury właściwej dla rachunków istniejących. W zaprojektowanych w tym zakresie przepisach przewidziano również maksymalne terminy na przeprowadzenie opisanych procedur identyfikacji rachunków raportowanych.</p>
29.	Art. 24 ust. 1 pkt 18 lit. b	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Definicja istniejącego rachunku – <i>rozumiemy, że nawet rachunek otwarty po dniu 31 sierpnia 2016 r. jeżeli posiadacz rachunku będzie miał już inny rachunek otwarty przed tą datą, będzie uznawany za rachunek istniejący na potrzeby ustawy?</i>	<p>Brak charakteru uwagi.</p> <p>Uwaga ma charakter pytania o przyszłą interpretację/wykładnię projektowanych regulacji.</p>
30.	Art. 24 ust. 1 pkt 18 i 19	Izba Domów Maklerskich	Zgodnie z brzmieniem art. 24 ust. 1 pkt 19 projektu Ustawy nowe rachunki to te prowadzone przez raportującą instytucję finansową, otwarty w dniu 1 września 2016 r. lub po tej dacie, chyba że dany rachunek traktuje się jako istniejący rachunek na podstawie pkt 18 lit. b. W naszej ocenie dla instytucji finansowych najprostszym kryterium byłaby tylko data graniczna. Trudne do wykonania techniczne byłoby powiązanie rachunków sprzed daty granicznej i po tej dacie i nadanie mu statusu nowego rachunku. Czy w takim razie należy rozumieć, że	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Projektowana definicja „nowego rachunku” stanowi implementację tego pojęcia zdefiniowanego w art. 24 ust. 1 część C pkt 10 załącznika 1 do dyrektywy 2014/107/UE. Przyjęcie rozwiązania zaproponowanego w uwadze spowodowałoby błędną implementację zapisów dyrektywy 2014/107/UE.</p>

			instytucje same będą określać co jest w ich rozumieniu nowym rachunkiem?	
31.	Art. 24 ust. 1 pkt 23 i 24	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>Propozycja zastąpienia progów określonych w PLN progami określonymi w dolarach amerykańskich (USD), które instytucja finansowa przeliczałaby na walutę polską przy zastosowaniu średniego kursu NBP ustalanego odpowiednio dla daty wejścia w życie ustawy (w przypadku pierwszego zastosowania progów) lub 31 grudnia danego roku (w przypadku zastosowania progów dla kolejnych lat, w których przeprowadzane są procedury weryfikacji rachunków).</p> <p>Wprowadzenie progów kwotowych w PLN, które i tak podlegałyby waloryzacji w odniesieniu do kursu względem USD, nie ma uzasadnienia. W związku z powyższym, proponujemy modyfikację przytoczonych przepisów projektu poprzez powrót do określenia sposobu ustalania progów kwotowych w USD.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Kwoty progowe zostały wyrażone w dolarach amerykańskich. Jednocześnie projektodawca zrezygnował z mechanizmu ich aktualizacji. Przyjęcie takiego rozwiązania nie wymaga bowiem implementowana dyrektywa, a w ocenie projektodawcy jego przyjęcie nie przyczyni się do lepszej realizacji implementacji dyrektywy, a jedynie może przyczynić się do powstania sygnalizowanych w uwadze problemów praktycznych. Z uwagi jednak na fakt, iż dyrektywa wymaga, aby kwoty wyrażone w dolarach amerykańskich denominowane były w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego projektodawca wprowadził zasadę przeliczania na złote polskie wszelkich kwot wyrażonych w dolarach amerykańskich. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 26 przeliczenia na złote polskie kwot wyrażonych w dolarach amerykańskich dokonuje się według średniego kursu dolara amerykańskiego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień 31 grudnia danego roku kalendarzowego, jeżeli przepisy niniejszego działu określają daną kwotę na ten dzień, albo 2) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wejścia w życie ustawy, w pozostałych przypadkach <p>- zaokrąglając w górę do pełnych tysięcy.</p>
32.		Konfederacja Lewiatan	<p>Uwaga 1.</p> <p>Konfederacja Lewiatan wskazuje, że w projekcie ustawy limity służące weryfikacji konieczności badania dokumentacji papierowej klienta indywidualnego i pozwalające na wyłącznie istniejącego klienta instytucjonalnego z weryfikacji zostały ustalone w złotych polskich (zamiast limitu 1.000.000 USD określającego rachunki o wyższej wartości obowiązywać ma limit 3.800.000 zł, a zamiast limitu 250.000 USD – 1.000.000 zł). Jednocześnie jednak wprowadzono obowiązek aktualizacji ww. limitu w kolejnych latach, przy zastosowaniu średniego kursu USD względem PLN z okresu między 1 października roku poprzedniego a 1 października roku bieżącego. Limit ten ma być</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Uzasadnienie jak wyżej.</p>

			<p>przeliczany przez Ministerstwo Finansów, które każdorazowo publikować ma nowe prognozy. Nakłada to na instytucje finansowe dodatkowe obowiązki w postaci konieczności monitorowania ww. aktualizacji limitów.</p> <p>Uwaga 2. W projekcie ustawy nie została uregulowana kwestia waloryzacji limitu 1.000.000 zł.</p>	<p>Uwaga uwzględniona Uzasadnienie jak wyżej.</p>
33.		Pracodawcy RP	<p>Uwaga 1. W projekcie ustawy nie została uregulowana kwestia waloryzacji limitu 1.000.000 zł.</p> <p>Uwaga 2. Proponujemy zastąpienie prognoz określonych w PLN progami określonymi w dolarach amerykańskich (USD), które instytucja finansowa przeliczałaby na walutę polską przy zastosowaniu średniego kursu NBP ustalanego odpowiednio dla daty wejścia w życie ustawy (w przypadku pierwszego zastosowania prognoz) lub 31 grudnia danego roku (w przypadku zastosowania prognoz dla kolejnych lat, w których przeprowadzane są procedury weryfikacji rachunków).</p>	<p>Uwaga uwzględniona Uzasadnienie jak wyżej.</p> <p>Uwaga uwzględniona Uzasadnienie jak wyżej.</p>
34.	Art. 24 ust. 1 pkt 24	Związek Banków Polskich	<p>Sprawdzenie nie powinno polegać na sprawdzaniu co roku kwoty 3.800.000 PLN, ponieważ może to być nieadekwatne w porównaniu do celu regulacji i spowoduje obejście jej celu poprzez ustalenie zbyt wysokiej kwoty po której instytucja finansowa dokonuje badania. Warto wskazać, iż kursy walut ulegają znacznym wahaniom, co może w przyszłości oznaczać konieczność zbadania większej liczby klientów jeśli kurs dolara amerykańskiego obniży się poniżej 3.80 zł. Pozostawienie kwoty 1.000.000 USD będzie oznaczało pozostawienie takiej samej wartości jak dla FATCA czyli USD według kursu z dnia wykonania badania, dając możliwość dostosowania do aktualnej sytuacji na rynku walutowym. Pozwoli to także na zachowanie jednolitości procesów FATCA/CRS.</p>	<p>Uwaga uwzględniona Uzasadnienie jak wyżej.</p>
35.	Art. 24 ust. 1 pkt 26	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	<p>Definicja osoby raportowanej w Projekcie została rozszerzona o osobę z państwa trzeciego, co wydaje się pozostawać w sprzeczności z art. 31 ust. 2 Projektu, który stanowi, że obowiązek raportowania nie obejmuje informacji o rachunkach znajdujących się w posiadaniu osób z państw trzecich.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Wykazywana w uwadze „sprzeczność” definicji osoby raportowanej z art. 31 ust. 2 projektu ustawy w istocie nie ma miejsca. Przyjęte rozwiązanie stanowi istotę wdrażanego w projektowanej ustawie <i>wider approach to the CRS</i>. Osoba z państwa trzeciego będzie bowiem osobą raportowaną, jednakże obowiązek raportowania informacji o rachunkach raportowanych znajdujących się</p>

				w posiadaniu tej osoby zaktualizuje się dopiero za rok następujący po roku, w którym dane państwo z państwa trzeciego stanie się państwem uczestniczącym (a więc zostanie wpisane na listę ogłaszaną w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 5 projektowanej ustawy).
36.	Art. 24 ust. 1 pkt 26 w zw. z pkt 30	Konfederacja Lewiatan	Konfederacja Lewiatan wskazuje, że o ile identyfikowani są wszyscy obcy nierezydenci, o tyle raportowaniu do Ministerstwa Finansów podlegają już wyłącznie rezydenci krajów, które przystąpiły do CRS (w projekcie ustawy nazywane „państwami uczestniczącymi”). W związku z tym instytucje finansowe będą zmuszone do utrzymywania słownika takich krajów, jego aktualizowania lub też ręcznej weryfikacji na etapie raportu, co do których klientów dane należy wysłać w sprawozdaniu. Dodatkowo instytucje finansowe będą obowiązane zbierać dane, które ostatecznie nie zostaną zaraportowane.	Uwaga nieuwzględniona. Wskazany w uwadze mechanizm polegający na identyfikowaniu wszystkich obcych rezydentów i raportowaniu do Ministerstwa Finansów wyłącznie rezydentów krajów, które przystąpiły do CRS stanowi istotę wdrażanego w projektowanej ustawie <i>wider approach to the CRS</i> . Mechanizm ten zakłada, że informacje o rachunkach raportowanych znajdujących się w posiadaniu osób z państw uczestniczących zaktualizuje się dopiero za rok następujący po roku, w którym dane państwo zostanie wpisane na listę ogłaszaną w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 5 projektowanej ustawy. Rozwiązanie takie jest niewątpliwie korzystne z punktu widzenia instytucji finansowych, ponieważ pozwala na znaczące obniżenie kosztów związanych z funkcjonowaniem systemu CRS (instytucje nie będą musiały dokonywać każdorazowo, w sytuacji przystąpienia nowego państwa do CRS identyfikacji rachunków raportowanych - te informacje już będą w ich posiadaniu). Podkreślić należy, że projektodawca, dla zapewnienia aktualności listy państw uczestniczących w terminie do 15 października każdego roku kalendarzowego w drodze obwieszczenia będzie publikował ich listę w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”. W ocenie projektodawcy przyjęte rozwiązanie w znacznym stopniu przyczyni się do ułatwienia realizacji obowiązków przez raportujące instytucje finansowe.
37.	Art. 24 ust. 1 pkt 27 i 28	Polska Izba Ubezpieczeń	PIU proponuje wykreślić z definicji sformułowanie „(...) lub masę spadkową po osobie zmarłej”, ponieważ pozostawienie takiej konstrukcji powoduje rozumienie, że osobą z państwa uczestniczącego jest masa spadkowa po osobie zmarłej. Ewentualnie PIU wskazuje na konieczność zmiany konstrukcji definicji, tak aby była zrozumiała i nie budziła wątpliwości co do znaczenia masy spadkowej po osobie zmarłej	Uwaga nieuwzględniona. Projektowana definicja bazuje na definicji „osoby z państwa uczestniczącego” zawartej w Sekcji VIII część D pkt 3 załącznika do dyrektywy 2014/107/UE. Zgodnie z nią za osobę z państwa członkowskiego należy uznać również masę spadkową po osobie zmarłej, która była

			w definicji.	rezydentem jakiegokolwiek innego państwa członkowskiego. Odpowiednia modyfikacja tej definicji wynika jedynie z konieczności wdrożenia CRS. Zatem w ocenie projektodawcy zaproponowana zmiana stanowiłaby o błędnej implementacji zapisów dyrektywy i jako taka nie może zostać zaakceptowana.
38.		Związek Banków Polskich	Należy wskazać iż rejestr osoby zmarłej (część masy spadkowej) nie jest rejestrem raportowanym w przypadku otrzymania kopii testamentu lub aktu zgonu. W odniesieniu do masy spadkowej oraz raportowania informacji na temat rachunków zmarłych posiadaczy ważną zmianę w systemie prawnym wprowadziła ustawa z dnia 09 października 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1864), która wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2016 r., a która powinna zostać uwzględniona w projekcie ustawy. Ponieważ banki będą obowiązane do odpytywania bazy PESEL na podstawie czego mogą ustalić czy dany posiadacz rachunku żyje czy też jest osobą zmarłą, wskazane jest określenie, iż jeśli bank po weryfikacji w rejestrze PESEL ustalił, że posiadacz rachunku nie żyje to nie może nastąpić raportowanie, ponieważ nie jest to celowe z punktu widzenia celu ustawy. Analogicznie w przypadku regulacji FATCA raportowaniu nie podlegają informacje na temat rachunków osób zmarłych.	Uwaga nieuwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
39.	Art. 24 ust. 1 pkt 32-34	Związek Banków Polskich	Wskazane jest aby instytucje finansowe mogły na podstawie kodów działalności gospodarczej (np. PKD) kwalifikować klienta jako NFE aktywnego lub pasywnego, postulowane jest przygotowanie przez Ministerstwo Finansów mapowania kodów działalności gospodarczej na działalność pasywną i aktywną oraz wypracowania podejścia w przypadkach posiadania przez Klienta kodów działalności zarówno pasywnej i aktywnej (zasada derogacyjna przy wyborze). Pozwoli to na zautomatyzowanie procesów w ramach instytucji finansowych a tym samym pozwoli na obniżenie kosztów po stronie instytucji finansowych przy zachowaniu wszelkiej staranności w zakresie prowadzenia identyfikacji podmiotów.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy przyjęcie zaproponowanego rozwiązania byłoby niemożliwe. Zauważyć bowiem należy, że przesłanki decydujące o kwalifikacji danego podmiotu jako aktywnego NFE określone w Sekcji VIII część D pkt 8 załącznika 1 do dyrektywy 2014/107//UE zawierają wiele warunków niemożliwych do przesądzenia z góry w stosunku do określonej grupy podmiotów, lecz wymagających indywidualnego podejścia do każdego NFE. Przykładowo wskazać należy, że stwierdzenie, czy wystąpiła przesłanka, o której mowa w Sekcji VIII część D pkt 8 lit. e załącznika 1 do dyrektywy 2014/107//UE wymaga stwierdzenia, czy NFE nie prowadzi działalności gospodarczej i nie prowadził wcześniej takiej działalności, jednakże inwestuje kapitał w aktywa z zamiarem prowadzenia działalności innej niż działalność instytucji finansowej. Postulowany w uwadze automatyzm procesu kwalifikacji danego podmiotu przykładowo do tej grupy jest niemożliwy.

40.	Art. 24 ust. 1 pkt 35	Polska Izba Ubezpieczeń	Wątpliwość budzi zastosowanie definicji pieniężnej umowy ubezpieczenia do opisanego posiadacza rachunku z art. 24 ust. 1 pkt 35 (dwa zakłady zawierają między sobą umowę ubezpieczenia na mocy której osoba trzecia przystępuje do ubezpieczenia). Podobnie rzutuje to na definicję rachunku finansowego z art. 24 ust. pkt 10 lit. d. Zakres stosowania ustawy byłby znacząco zawężony wobec zakładów ubezpieczeń.	Uwaga nieuwzględniona. Definicja posiadacza rachunku stanowi implementację definicji zawartej w sekcji VIII część E pkt 1 załącznika 1 do dyrektywy 2014/107/UE. Wprowadzenie zaproponowanej zmiany w ocenie projektodawcy stanowiłoby błędną implementację zapisów dyrektywy.
41.	Art. 24 ust. 1 pkt 37	Polska Izba Ubezpieczeń	Nieprecyzyjna definicja podmiotu. W art. 24 ust. 1 pkt 37 projektu ustawy wskazano, że klientem - podmiotem (instytucjonalnym) są m.in. jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej. Taki zapis może rodzić wątpliwość co do klasyfikacji spółek cywilnych. Zdaniem PIU, patrząc na definicję posiadacza rachunku, w świetle projektu ustawy spółki cywilne powinny być jednak traktowane analogicznie do FATCA.	Uwaga częściowo nieuwzględniona. Definicja podmiotu stanowi implementację definicji zawartej w sekcji VIII część E pkt 3 załącznika 1 do dyrektywy 2014/107/UE. Zgodnie z tym przepisem termin „podmiot” oznacza osobę prawną lub porozumienie prawne, takie jak spółka, spółka osobowa, trust lub fundacja. Tak więc pojęcie to obejmuje spółki cywilne, które stanowią kategorię porozumienia prawnego. Odmienne podejście do tej kwestii stanowiłoby, w ocenie projektodawcy, błędną implementację zapisów dyrektywy. Z uwagi jednakże na zasygnalizowaną wątpliwość na tym tle oraz w celu pełniejszego odzwierciedlenia wzorca unijnego dokonano modyfikacji treści definicji, wskazując, że przez podmiot rozumie się osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, a także każde porozumienie prawne, w szczególności umowę spółki cywilnej, na podstawie którego strony, które je zawarły, zamierzają wspólnie realizować określone w nim cele lub zadania. Umowa FATCA zawiera natomiast odmienną definicję pojęcia podmiot. Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. gg Umowy FATCA określenie „podmiot” oznacza osobę prawną lub jednostkę organizacyjną taką jak trust.
42.		Związek Banków Polskich	Wydaje się iż nieprecyzyjnie została określona definicja „podmiotu” wskazano, że klientem podmiotem (instytucjonalnym) są m.in. jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej. Taki zapis może rodzić wątpliwość co do klasyfikacji spółek cywilnych, które są wyłącznie umowami pomiędzy współnikami. Jednakże spółki cywilne dla potrzeb CRS powinny być traktowane do regulacji FATCA.	Uwaga częściowo nieuwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
43.		Konfederacja Lewiatan	Zdaniem Konfederacji Lewiatan definicja podmiotu jest nieprecyzyjna. Wskazuje bowiem, że klientem – podmiotem (instytucjonalnym) są	Uwaga częściowo nieuwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.

			m.in. jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej. Naszym zdaniem, taki zapis może rodzić wątpliwości w zakresie klasyfikacji spółek cywilnych.	
44.		Pracodawcy RP	Zapis tego przepisu może rodzić wątpliwość co do klasyfikacji spółek cywilnych. Naszym jednak zdaniem, patrząc na definicję posiadacza rachunku, w świetle projektu ustawy spółki cywilne powinny być traktowane analogicznie do FATCA.	Uwaga częściowo nieuwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
45.	Art. 24 ust. 1 pkt 41	Związek Banków Polskich	Należy wskazać, że doprecyzowania wymaga definicja znormalizowanego systemu kodowania działalności gospodarczej wskazana w art. 24 ust. 1 pkt. 41, ponieważ w chwili obecnej istnieje wątpliwość czy będzie można wówczas wykorzystać Polską Klasyfikację Działalności.	Uwaga uwzględniona Dokonano doprecyzowania definicji poprzez wskazanie, że znormalizowany systemem kodowania działalności gospodarczej może obejmować również Polską Klasyfikację Działalności.
46.	Art. 24 ust. 3 pkt 3	Konfederacja Lewiatan	W opinii Konfederacji Lewiatan, w odniesieniu do podmiotów inwestujących, definicja instytucji prowadzącej rachunek jest nieprecyzyjna. Wskazano bowiem, że jest to „osoba posiadająca udział w kapitale lub w wierzytelności” podmiotu inwestycyjnego. Tymczasem posiadacz jednostki uczestnictwa czy certyfikatu w funduszu jest oczywiście klientem, ale nie instytucją prowadzącą rachunek.	Uwaga uwzględniona. Dokonano stosownej modyfikacji treści przepisu poprzez wskazanie, że „Uznaje się, że rachunek finansowy jest prowadzony przez instytucję finansową, która: (...) 3) w przypadku jakiegokolwiek udziału w kapitale lub w wierzytelnościach wobec instytucji finansowej, w tym w szczególności podmiotu inwestującego, stanowiącego rachunek finansowy - instytucja finansowa, w której udział jest posiadany;”.
47.		Polska Izba Ubezpieczeń	Wskazano, iż instytucją prowadzącą rachunek w przypadku podmiotów inwestujących jest osoba posiadająca udział w kapitale lub w wierzytelności podmiotu inwestycyjnego. PIU zwraca uwagę, iż w przypadku posiadacza jednostki uczestnictwa czy certyfikatu inwestycyjnego w funduszu osoba taka jest oczywiście klientem, a nie instytucją prowadzącą rachunek finansowy.	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
48.		Związek Banków Polskich	W projekcie ustawy wskazano, iż instytucją prowadzącą rachunek w przypadku podmiotów inwestujących jest osoba posiadająca udział w kapitale lub w wierzytelności podmiotu inwestycyjnego. Zwracamy uwagę, iż w przypadku posiadacza jednostki uczestnictwa czy certyfikatu inwestycyjnego w funduszu osoba taka jest oczywiście klientem, a nie instytucją prowadzącą rachunek finansowy. W naszej ocenie rachunek finansowy jest prowadzony przez instytucję finansową, w której klient posiada udział w jej kapitale lub ma wobec niej wierzytelność: <i>„3) w przypadku jakiegokolwiek udziału w kapitale lub w wierzytelnościach wobec instytucji finansowej stanowiącego rachunek</i>	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.

			<i>finansowy – instytucja finansowa, w której udział jest posiadany;”</i>	
49.		Pracodawcy RP	W przypadku posiadacza jednostki uczestnictwa czy certyfikatu inwestycyjnego w funduszu osoba taka jest oczywiście klientem, a nie instytucją prowadzącą rachunek finansowy.	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
50.	Art. 24 ust. 4	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Zapis jest zdaniem IZFiA trudny do zrealizowania – instytucja finansowa może nie być w stanie zweryfikować jakie jest miejsce faktycznego zarządu podmiotu.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowany zapis stanowi implementację pkt 6 załącznika II do dyrektywy 2014/107/UE. Odstąpienie od tej regulacji stanowiłoby o błędnej implementacji dyrektywy.
51.	Art. 26	Polska Izba Ubezpieczeń	Proponujemy zastąpienie progów określonych w PLN progami określonymi w dolarach amerykańskich (USD), które instytucja finansowa przeliczałaby na walutę polską przy zastosowaniu średniego kursu NBP ustalanego odpowiednio dla daty wejścia w życie ustawy (w przypadku pierwszego zastosowania progów) lub 31 grudnia danego roku (w przypadku zastosowania progów dla kolejnych lat, w których przeprowadzane są procedury weryfikacji rachunków). Wprowadzenie progów kwotowych w PLN, które i tak podlegałyby waloryzacji w odniesieniu do kursu względem USD, nie ma uzasadnienia. W związku z powyższym, proponujemy modyfikację przytoczonych przepisów projektu poprzez powrót do określenia sposobu ustalania progów kwotowych w USD.	Uwaga uwzględniona. Kwoty progowe zostały wyrażone w dolarach amerykańskich. Jednocześnie projektodawca zrezygnował z mechanizmu ich aktualizacji. Przyjęcie takiego rozwiązania nie wymaga bowiem implementowania dyrektywa, a w ocenie projektodawcy jego przyjęcie nie przyczyni się do lepszej realizacji implementacji dyrektywy, a jedynie może przyczynić się do powstania sygnalizowanych w uwadze problemów praktycznych. Z uwagi jednak na fakt, iż dyrektywa wymaga, aby kwoty wyrażone w dolarach amerykańskich denominowane były w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego projektodawca wprowadził zasadę przeliczania na złote polskie wszelkich kwot wyrażonych w dolarach amerykańskich. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 26 przeliczenia na złote polskie kwot wyrażonych w dolarach amerykańskich dokonuje się według średniego kursu dolara amerykańskiego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na: 1) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień 31 grudnia danego roku kalendarzowego, jeżeli przepisy niniejszego działu określają daną kwotę na ten dzień, albo 2) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wejścia w życie ustawy, w pozostałych przypadkach - zaokrąglając w górę do pełnych tysięcy.
52.		Pracodawcy RP	Proponujemy zastąpienie progów określonych w PLN progami określonymi w dolarach amerykańskich (USD), które instytucja finansowa przeliczałaby na walutę polską przy zastosowaniu średniego kursu NBP ustalanego odpowiednio dla daty wejścia w życie ustawy (w	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.

			przypadku pierwszego zastosowania progów) lub 31 grudnia danego roku (w przypadku zastosowania progów dla kolejnych lat, w których przeprowadzane są procedury weryfikacji rachunków).	
53.	Art. 27 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 27 ust. 3 (aktualnie art. 27 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 27 ust. 2)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	<p>Projekt w art. 27 ust. 1 pkt 3 przewiduje obowiązek utrwalania w prowadzonym rejestrze czynności podejmowanych w ramach wykonywania obowiązków weryfikacji i identyfikacji rachunków finansowych. Dalej w art. 27 ust. 3 Projekt wskazuje, iż rejestr czynności powinien zawierać w szczególności datę, rodzaj oraz opis przeprowadzonej czynności. Nie jest jasna intencja projektodawcy w tym zakresie. Czy ma to prowadzić do wprowadzenia nowych obowiązków w zakresie ujmowania informacji w rejestrze uczestników funduszu inwestycyjnego?</p> <p>Należy wskazać, iż jest to obowiązek niewskazany w Dyrektywie Rady 2014/107/UE zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE - obowiązek prowadzenia dodatkowego rejestru wraz z opisem dokonanych czynności jest sformułowany szeroko i może być problematyczny w realizacji.</p>	Uwaga uwzględniona. Dokonano przeredagowania pkt 3 (aktualnie 2) projektowanej ustawy. Obowiązek prowadzenia rejestru czynności zastąpiono obowiązkiem rejestrowania czynności podejmowanych w ramach wykonywania obowiązków, o których mowa w pkt 1, z jednoczesnym dookreśleniem w ust. 2, które czynności powinny podlegać rejestrowaniu oraz, że może się to odbywać przy wykorzystaniu rejestrów prowadzonych na inne potrzeby, w tym w szczególności na potrzeby procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu.
54.		Polska Izba Ubezpieczeń	<p>Postulat usunięcia punktu 3, jako że intencja dokumentowania czynności związanych z wykonywaniem obowiązków wynikających z pkt 1-2 została zapisana w pkt 4 niniejszego ustępu („gromadzenia i utrwalania wszelkiej dokumentacji wymaganej przy wykonywaniu obowiązków, o których mowa w pkt 1-2 (...)). Pozostawienie w pkt 3 obowiązku „utrwalania w prowadzonym rejestrze czynności podejmowanych w ramach wykonywania obowiązków” powoduje powielenie obowiązków zawartych w pkt 4. Dodatkowo obowiązek opisywania każdej czynności w stosunku do każdego rachunku prowadzonego przez instytucję, który został zawarty w ust. 3 jest niewykonalny biorąc pod uwagę skalę rachunków istniejących, jak i nowych rachunków otwieranych przez każdą instytucję.</p>	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
55.		Związek Banków Polskich	<p>Postulat wykreślenia przepisu wprowadzającego obowiązek prowadzenia „rejestru czynności”. Jak zostało to już wskazane powyżej obowiązek gromadzenia i utrwalania wszelkiej dokumentacji wymaganej do wykonania obowiązków weryfikacji oraz identyfikacji rachunków finansowych (w tym w szczególności oświadczeń i dowodów w postaci dokumentów potwierdzających status klienta i niwelujących znalezione poszlaki), wskazany w art. 27 ust. 1 pkt 4 Projektu, jest w zupełności wystarczający dla realizacji celów ustawy i zapewnienia obligatoryjności oraz wiarygodności dokonywanej przez instytucje finansowe identyfikacji i klasyfikacji.</p> <p>W obecnym brzmieniu nie jest jasne jakie dokumenty obejmować miał</p>	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.

			by „rejestr czynności”. Obowiązku prowadzenia dodatkowego rejestru czynności nie wprowadzają zarówno przepisy dyrektywy Rady 2014/107/UE jak również postanowienia Common Reporting Standard. Nałożenie dodatkowych obowiązków na pracowników banków w tym obowiązku prowadzenia rejestru czynności (poza pozyskaniem wymaganych dokumentów) spowoduje ich znaczące obciążenie, nieproporcjonalne do rzeczywistych wymagań oraz celu implementowanej regulacji.	
56.	Art. 28 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 27 ust. 1 pkt 4 (aktualnie art. 28 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 27 ust. 1 pkt 3)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Bardzo szeroko opisany obowiązek gromadzenia i przechowywania wszelkiej dokumentacji z niedookreśloną formą jej przechowywania (czy może być to forma elektroniczna?) nie uwzględnia specyfiki działalności TFI, w przypadku której dokumenty w formie papierowej często są przechowywane przez dystrybutorów jednostek uczestnictwa, a systemy informatyczne są prowadzone przez agentów transferowych (którym często TFI powierzają wykonywania obowiązków wynikających z dyrektywy CRS).	Uwaga nieuwzględniona. Wobec niedookreślenia formy przechowywania dokumentacji może to nastąpić w dowolnej formie. Jednocześnie należy zauważyć, że zgodnie z art. 35 projektowanej ustawy raportujące instytucje finansowe mogą korzystać z usług innych podmiotów w zakresie wykonywania obowiązków przewidzianych w niniejszym dziale, z wyłączeniem przekazywania informacji o rachunkach raportowanych oraz informacji o rachunkach nieudokumentowanych. Odpowiedzialność za wykonanie obowiązków ponosi raportująca instytucja finansowa.
57.	Art. 29 ust. 2 i 3	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Wyłączenia rachunków z raportowania - wprowadzone kategorie rachunków wyłączonych nie wskazują jednoznacznie niektórych z rachunków prowadzonych m. in. w krajowych funduszach inwestycyjnych takich jak IKE, IKZE, PPE. Jednocześnie art. 29 ust. 3 projektu wskazuje, iż minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz rachunków wyłączonych, o których mowa ust. 2 pkt 7 tj. ujętych w wykazie rachunków wyłączonych, o którym mowa w art. 8 ust. 7a Dyrektywy 2011/16/UE. Istotna jest świadomość jakie ostatecznie rodzaje rachunków zostaną uznane za wyłączone, przy czym w ocenie IZFiA nie powinno budzić wątpliwości, że za takie rachunki należy uznać rachunki prowadzone na potrzeby IKE, IKZE.	Uwaga nieuwzględniona. Lista rachunków, które należy traktować jako rachunki wyłączone do celów załącznika I sekcja VIII część C pkt 17 lit. g) Dyrektywy 2011/16/UE została opublikowana przez Komisję Europejską w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 31 października 2015 r. i zawiera aktualnie następujące polskie rachunki: indywidualne konto emerytalne, indywidualne konto zabezpieczenia indywidualnego oraz pracowniczy program emerytalny.
58.	Art. 29 ust. 2	Związek Banków Polskich	Postulat dodania do art. 29 ust. 2 ustawy o CRS nowego pkt 8 ustanawiającego limit dla raportowania rachunków o niskiej wartości. W ramach instytucji finansowych funkcjonują tysiące rachunków założonych przez osoby posiadające zagraniczne przesłanki, które są w istocie rachunkami uspionymi o bardzo niewielkich wartościach. Kontakt z tymi klientami ze strony instytucji finansowych będzie nieskuteczny i mało efektywny ze względu na brak aktualnych danych adresowych. Jednocześnie przekazanie informacji na temat tysięcy rachunków o niskiej wartości oraz niskiej jakości danych nie jest celowe	Uwaga nieuwzględniona. Proponowane rozwiązanie nie zostało przewidziane w implementowanej dyrektywie, zatem należy domniemywać, że wołą ustawodawcy unijnego, którą implementować do polskiego systemu prawnego ma projektowana ustawa, nie było wyłączenie raportowania rachunków o niskiej wartości (określonej indywidualnie przez każde z państw członkowskich).

			<p>z punktu widzenia administracji podatkowej, ponieważ będzie związane z koniecznością ponownej analizy danych co jest procesem zasobochłonnym. Propozycja przepisu zakłada kumulatywne zastosowanie limitu dla salda jak i kwot płatności zagregowanych pomiędzy wszystkimi rachunkami danego posiadacza, w celu wykluczenia jakichkolwiek możliwości obejścia przepisu.</p> <p>Proponowany przepis nie wyłącza obowiązku identyfikacji tych rachunków. Pozwala jednak ograniczyć obowiązek ich zaraportowania, wyłącznie do tych które mają znaczenie dla administracji podatkowej.</p> <p>„8) rachunki finansowe zidentyfikowane jako podlegające raportowaniu, których zagregowana wartość salda na koniec roku nie przekracza 200 zł oraz zagregowana suma kwot wskazanych w art. 32 ust. 1 pkt od 5 do 7 nie przekracza 200 zł”.</p>	
59.		<p>Izba Domów Maklerskich</p>	<p>W naszej ocenie w definicji rachunku wyłączonego w art. 29 ust. 2 projektu ustawy powinny znaleźć się również:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) instrumenty pochodne w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami pochodnymi – jako niosące ze sobą niskie ryzyko bycia wykorzystanym do uchylenia się od opodatkowania, ze względu na fakt, iż ich rozliczenie następuje w ciężar rachunków finansowych. Same zaś instrumenty pochodne, nie powinny być uznawane za rachunki finansowe w rozumieniu Dyrektywy 2011/16/EU oraz b) rachunki (rejstry) prowadzone przez instytucję finansową w związku z pełnieniem funkcji agenta lub sponsora emisji, rachunki depozytowe instrumentów rynku niepublicznego i ewidencja obligacji - jako rachunki, które niosą ze sobą niskie ryzyko bycia wykorzystanym do uchylenia się od opodatkowania i nie zagrażają celowi Dyrektywy. 	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Projektowany przepis stanowi implementację sekcji VIII część C pkt 17 załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. W przepisie tym w sposób enumeratywny wskazany zostały rodzaje rachunków, które można uznać za rachunki wyłączone. Jednocześnie ustawodawca unijny przewidział w sekcji VIII część C pkt 17 lit. g załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE możliwość zaliczenia do tej kategorii również innego rachunku, który niesie ze sobą niskie ryzyko zostania wykorzystanym do uchylenia się od opodatkowania, ma zasadniczo podobne cechy jak którykolwiek z rachunków opisanych w części C pkt 17 lit. a-f oraz jest ujęty w wykazie rachunków wyłączonych, o którym mowa w art. 8 ust. 7a dyrektywy 2014/107/UE, pod warunkiem, że status takiego rachunku jako rachunku wyłączonego nie zagraża realizacji dyrektywy. Przy czym wszystkie warunki wskazane powyżej muszą zostać spełnione łącznie. Zauważyć należy, że wykaz Komisji opracowywany jest w oparciu o przekazane przez państwa członkowskie, w tym Polskę, wykazy rachunków, które mają być traktowane jako rachunki wyłączone. Następnie Komisja Europejska, po dokonaniu weryfikacji pod kątem stwierdzenia przesłanek, o których mowa w załączniku I sekcja VIII część C pkt 17 lit. g Dyrektywy 2011/107/UE dokonuje publikacji listy rachunków, które należy traktować jako rachunki wyłączone do celów załącznika I sekcja VIII część C pkt</p>

				17 lit. g) Dyrektywy 2011/16/UE. Lista tego rodzaju rachunków opublikowana została w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 31 października 2015 r. i zawiera aktualnie następujące polskie rachunki: indywidualne konto emerytalne, indywidualne konto zabezpieczenia indywidualnego oraz pracowniczy program emerytalny.
60.	Art. 29 ust. 2 pkt 2 lit. a	Izba Domów Maklerskich	Zwracamy się z prośbą o dookreślenie co oznacza, że <i>rachunek podlega regulacji jako instrument inwestycyjny do celów innych niż emerytury i jest regularnie przedmiotem obrotu na rynku papierów wartościowych bądź rachunek podlega regulacji jako instrument oszczędnościowy do celów innych niż emerytury</i> . O jakie rachunki chodzi?	Brak charakteru uwagi. Uwaga ma charakter pytania o przyszłą interpretację/wykładnię projektowanych regulacji.
61.	Art. 29 ust. 2 pkt. 2 lit c	Związek Banków Polskich	Istnieje wątpliwość, czy przepis ten ma dotyczyć wyłącznie produktów oszczędnościowych w funduszach inwestycyjnych czy ma szersze zastosowanie.	Brak charakteru uwagi. Uwaga ma charakter pytania o przyszłą interpretację/wykładnię projektowanych regulacji.
62.	Art. 29 ust. 2 pkt 2 lit. d	Izba Domów Maklerskich	Zwracamy się z prośbą o dookreślenie o jaki rachunek chodzi w ww. przepisie? Zgodnie z jego brzmieniem <i>rachunek, którego ustalona wysokość rocznych składek nie może przekroczyć kwoty 200 000 zł</i> . Prosimy o wskazanie o jakie konkretnie rachunki chodzi.	Brak charakteru uwagi. Uwaga ma charakter pytania o przyszłą interpretację/wykładnię projektowanych regulacji.
63.	Art. 29 ust. 2 pkt 4	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Zapis budzi wątpliwości. Czy zapis na wypadek śmierci (np. art. 111 ust. 1 pkt ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi), który nie wchodzi w skład masy spadkowej uniemożliwia traktowanie rachunku należącego do zmarłego uczestnika jako rachunku wyłączonego, skoro przepis wyraźnie mówi o rachunkach wchodzących wyłącznie w skład masy spadkowej?	Brak charakteru uwagi. Uwaga ma charakter pytania o przyszłą interpretację/wykładnię projektowanych regulacji.
64.		Izba Domów Maklerskich	Zwracamy uwagę, że spadkobierca może przedłożyć również prawomocne postanowienie sądu o stwierdzeniu nabycia spadku albo zarejestrowany notarialny akt poświadczenia dziedziczenia. Mając na uwadze powyższe postulujemy o dodanie do katalogu dokumentów dotyczących spadków.	Uwaga uwzględniona. Dokonano stosownego uzupełnienia treści przepisu.
65.	Art. 29 ust. 3	Związek Banków Polskich	Przewidziana w art. 29 ust. 3 delegacja dla ministra właściwego ds. finansów publicznych do określenia w drodze rozporządzenia wykazu rachunków wyłączonych, ze względu na bliski termin wejścia w życie ustawy może nie być celowa. Ponieważ wejście w życie ustawy przewidziane jest na dzień 1 września 2016 r. co daje bardzo mało czasu na przygotowanie przez instytucje finansowe właściwych procesów na podstawie których będzie następowała identyfikacja wskazane jest aby wykaz rachunków	Uwaga częściowo uwzględniona. W wyniku uwzględnienia uwag zgłoszonych w toku uzgodnień międzyresortowych projektodawca zrezygnował z regulacji ust. 3, jednocześnie dokonując przebudowy art. 29 ust. 2 pkt 7. W ocenie projektodawcy wykaz publikowany przez Komisję Europejską w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej miał charakter pierwotny w relacji do rozporządzenia, do którego

			<p>wylączonych został określony bezpośrednio w ustawie, co pozwoli przyspieszyć przygotowania po stronie instytucji finansowych. Co ważne lista rachunków które będą traktowane jako rachunki wylączone została opublikowana w Official Journal of the European Union C 362 na stronie C362/11 i wskazano tam wyłącznie następujące rachunki: indywidualne konto emerytalne, indywidualne konto zabezpieczenia emerytalnego, pracowniczy program emerytalny.</p>	<p>wydania delegację zawierał projektowany art. 29 ust. 3. Zauważyć należy, że wykaz Komisji opracowywany jest w oparciu o przekazane przez państwa członkowskie, w tym Polskę, wykazy rachunków, które mają być traktowane jako rachunki wylączone. Następnie Komisja Europejska, po dokonaniu weryfikacji pod kątem stwierdzenia przesłanek, o których mowa w załączniku I sekcja VIII część C pkt 17 lit. g Dyrektywy 2011/107/UE dokonuje publikacji listy rachunków, które należy traktować jako rachunki wylączone do celów załącznika I sekcja VIII część C pkt 17 lit. g) Dyrektywy 2011/16/UE. Niemniej mając na uwadze wątpliwości dotyczące relacji między wykazem Komisji Europejskiej a rozporządzeniem projektodawca zdecydował o rezygnacji z regulacji zwartej w art. 29 ust. 3. W konsekwencji wykaz rachunków wylączonych wynikać będzie jedynie z listy opublikowanej przez KE.</p>
66.	Art. 30 ust. 1	Związek Banków Polskich	<p>W art. 30 ust.1 określono jednostki (polskie instytucje finansowe), które są wylączone z wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 27 ustawy, w tym między innymi każda polska instytucja finansowa będąca kwalifikowanym wystawcą kart kredytowych.</p> <p>Z kolei w załączonym uzasadnieniu do projektu Ustawy na str. 30 wyjaśniono, że:</p> <p>W odniesieniu do definicji kwalifikowanego wystawcy kart kredytowych projektodawca zwraca uwagę, że dokonał doprecyzowania względem definicji zawartej w sekcji VIII część B pkt 8 dyrektywy 2014/107/UE. Pojęcie „wystawcy kart kredytowych” nie istnieje w przepisach polskiego prawa. Dokonana analiza pozwoliła jednak na wskazanie, że na gruncie polskiego prawa treści definicji odpowiada wydawca karty płatniczej będącej kartą kredytową. W konsekwencji przy tej definicji zawarto odesłanie do przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r., poz. 873, z późn. zm.).</p> <p>W związku z powyższym powstała wątpliwość, czy to oznacza, że banki są wylączone z wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 27 ustawy, jako wydawcy kart płatniczych będących kartami kredytowymi w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. Wskazane jest aby tą wątpliwość wyjaśnić wyraźnie w przepisie ustawy, aby nie pozostawiać pola do rozbieżnych interpretacji.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>W ocenie projektodawcy wskazana w art. 30 ust. 8 projektowanej ustawy definicja kwalifikowanego wystawcy kart kredytowych jest dostatecznie precyzyjna. W pkt 1 wskazano bowiem w sposób jednoznaczny, że jest nim instytucja finansowa, która jest instytucją finansową <u>tylko dlatego</u>, że jest wydawcą karty płatniczej będącej kartą kredytową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.), akceptującym depozyty tylko wtedy, gdy klient dokonuje płatności przekraczającej saldo debetowe karty, a nadpłacona kwota nie jest natychmiast zwracana klientowi. Zatem z definicji tej wylączone są te podmioty, które w ramach swojej działalności wykonują również inne rodzaje działalności charakterystycznej dla instytucji finansowej, włączając w to m.in. banki.</p>

67.		Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa	<p>Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa podtrzymuje swój wniosek o uwzględnienie w przygotowywanych przez Ministerstwo przepisach, szczególnej sytuacji prawnej Kasy Krajowej uzasadniającej zaliczenie Kasy Krajowej do kategorii nieraportujących instytucji finansowych.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis stanowi implementację sekcji VIII część B pkt 1 załącznika 1 do dyrektywy 2014/107/UE. W przepisie tym w sposób enumeratywny wskazany zostały rodzaje instytucji finansowych, które można uznać za nieraportujące instytucje finansowe. Jednocześnie ustawodawca unijny przewidział w sekcji VIII część B pkt 1 lit. c załącznika 1 do dyrektywy 2014/107/UE możliwość zaliczenia do tej kategorii również podmiotu, który niesie ze sobą niskie ryzyko zostania wykorzystanym do uchylecia się od opodatkowania, ma zasadniczo podobne cechy jak którykolwiek z podmiotów opisanych w części B pkt 1 lit. a i b oraz jest ujęty w wykazie nieraportujących instytucji finansowych, o którym mowa w art. 8 ust. 7a dyrektywy 2014/107/UE, pod warunkiem, że status takiego podmiotu jako nieraportującej instytucji finansowej nie zagraża realizacji celów dyrektywy 2014/107/UE. Przy czym wszystkie warunki wskazane powyżej muszą zostać spełnione łącznie. Zauważyć należy, że wykaz Komisji opracowany jest w oparciu o przekazane przez państwa członkowskie, w tym Polskę, wykazy instytucji finansowych, które mają być traktowane jako nieraportujące instytucje finansowe. Następnie Komisja Europejska, po dokonaniu weryfikacji pod kątem stwierdzenia przesłanek, o których mowa w załączniku I sekcja VIII część B pkt 1 lit. c Dyrektywy 2014/107/UE, dokonuje publikacji listy instytucji finansowych, które należy traktować jako nieraportujące instytucje finansowe do celów załącznika I sekcja VIII część B pkt 1 lit. c Dyrektywy 2014/107/UE. Lista tego rodzaju rachunków opublikowana została w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 31 października 2015 r. i zawiera aktualnie następujące polskie instytucje finansowe: otwarte fundusze emerytalne, dobrowolne fundusze emerytalne oraz pracownicze fundusze emerytalne. W ocenie projektodawcy Krakowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa nie wykazuje podobieństwa do któregośkolwiek z podmiotów opisanych w załączniku I sekcja VIII część B pkt 1 lit. a i b, dlatego też brak jest</p>
-----	--	--	--	--

				możliwości ujęcia jej w wykazie nieraportujących instytucji finansowych.
68.		Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Wyłączenia polskich instytucji finansowych - niektóre z wprowadzonych kategorii instytucji finansowych nie odpowiadają rodzimej specyfice, na co zwraca już uwagę samo uzasadnienie do Projektu, np. powszechne fundusze emerytalne, zamknięte fundusze emerytalne.	Uwaga nieuwzględniona. Proces wdrożenia dyrektywy polega na jej implementacji do przepisów prawa krajowego. Proces ten powinien uwzględniać specyfikę przepisów prawa krajowego. Niemniej niejednokrotnie zdarza się, iż nie jest możliwa implementacja uwzględniająca w sposób całkowity specyfikę prawa krajowego. Z sytuacją taką mamy do czynienia w niniejszym przypadku, bowiem szereg pojęć użytych w dyrektywie 2014/107/UE nie zawiera swoich odpowiedników w prawie krajowym, poprzestając jedynie na ich definiowaniu metodą opisową. Dlatego też projektodawca zdecydował o ich pozostawieniu w projektowanej ustawie ze względu na ich kluczową rolę pozwalającą na wytypowanie, na podstawie art. 30 ust. 1 pkt 3 projektu ustawy podmiotów, mających cechy do nich podobne oraz ich ujęcie w wykazie nieraportujących instytucji finansowych.
69.	Art. 30 ust. 1 pkt 4	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	W art. 30 ust. 1 pkt 4 Projektu wspomniane jest zwolnione przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania. Szczegółowa regulacja art. 30 ust. 9 Projektu odwołuje się do podmiotów inwestujących regulowanych przepisami ustawy o funduszach inwestycyjnych (nie ulega wątpliwości, że chodzi o fundusze inwestycyjne działające na gruncie tej ustawy), przy czym posługuje się chociażby pojęciami udziałów w przedsiębiorstwie, czy emisji akcji, co nie przystaje do realiów funduszy inwestycyjnych funkcjonujących w Polsce, nomenklaturę w tym zakresie należy doprecyzować.	Uwaga uwzględniona. Dokonano stosownego doprecyzowania treści przepisu art. 30 ust. 9 definiującego pojęcie zwolnionego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania. Ustawa o funduszach inwestycyjnych przewiduje, iż krajowe instytucje wspólnego inwestowania mogą emitować następujące tytuły uczestnictwa, jednostki uczestnictwa (fundusze inwestycyjne otwarte oraz specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte), certyfikaty inwestycyjne (fundusze inwestycyjne zamknięte) oraz prawa uczestnictwa (alternatywne spółki inwestycyjne). Zauważenia przy tym wymaga, iż zgodnie z tą ustawą wyłącznie certyfikaty inwestycyjne jako i prawa uczestnictwa (w formie akcji) mogą być wyemitowane na okaziciela w formie dokumentu.
70.	Art. 30 ust. 9	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Zwrócono uwagę na nieaktualny, od 4 czerwca 2016 r., tytuł ustawy o funduszach inwestycyjnych.	Uwaga uwzględniona Dokonano aktualizacji tytułu ustawy.
71.	Art. 30 ust. 11	Izba Zarządzających	Istotna jest świadomość jakie ostatecznie rodzaje podmiotów zostaną uznane za wyłączone w wykazie nieraportujących instytucji	Brak charakteru uwagi. Projektodawca pragnie zauważyć, że lista instytucji, które

		Funduszami i Aktywami	finansowych, o których mowa w ust. 1 pkt 3.	należy traktować jako nieraportujące instytucje finansowe do celów załącznika I sekcja VIII część B pkt 1 lit. c) Dyrektywy 2011/16/UE opublikowana została przez Komisję Europejską w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 31 października 2015 r. Lista ta zawiera następujące polskie instytucje finansowe: otwarte fundusze emerytalne, dobrowolne fundusze emerytalne i pracownicze fundusze emerytalne.
72.	Art. 31 ust. 3	Związek Banków Polskich	<p>Ponieważ zgodnie z brzmieniem Projektu raportowanie następuje za rok następny po ogłoszeniu nowego Państwa uczestniczącego, to powstała wątpliwość czy zidentyfikowanie przesłanek również powinno dotyczyć tego roku czy identyfikacja przesłanek powinna nastąpić wcześniej.</p> <p>Zgodnie z wcześniejszymi rozmowami oraz podejściem praktycznym do procesów sprawdzających w ramach instytucji finansowych, wskazane jest przyjęcie tzw. <i>wider approach</i>. Oznacza to, że z chwilą wejścia w życie przepisów ustawy następuje identyfikacja klientów pod względem wszystkich możliwych przesłanek ze wszystkich Państw, jednocześnie instytucje finansowe będą raportować dopiero w roku następnym po którym nastąpiło wpisanie Państwa na listę. Takie podejście pozwoli jednocześnie przeprowadzić pełną identyfikację oraz ograniczy konieczność pozyskiwania kolejnych oświadczeń na cele regulacji CRS. W trakcie dotychczasowych prac przedstawiciele Ministerstwa Finansów, kilkakrotnie wskazywali na chęć przyjęcia podejścia tzw. <i>wider approach</i>, na co zezwalają również postanowienia Common Reporting Standard.</p>	<p>Brak charakteru uwagi.</p> <p>Należy wskazać jedynie, że na gruncie projektowanej ustawy nie można przypisać tożsamości terminologicznej pojęciom identyfikacji i raportowania. Słusznie bowiem wskazano w uwadze, że identyfikacja rachunków raportowanych, również tych znajdujących się w posiadaniu rezydentów będących państwami trzecimi, nastąpi po dniu wejścia w życie projektowanej ustawy i z uwzględnieniem zasad w niej wskazanych. Natomiast raportowanie informacji na temat rachunków znajdujących się w posiadaniu osób z państw uczestniczących, zgodnie z art. 31 ust. 3 nastąpi za rok następujący po roku, w którym dane państwo uczestniczące zostało wpisane na listę ogłaszaną w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 5.</p>
73.	Art. 32 ust. 1	Związek Banków Polskich	<p>Uwaga 1.</p> <p>Postulat, aby informacja na temat rachunków raportowanych zawierała kraj urodzenia a nie jak w chwili obecnej miejsce urodzenia. Co ważne obowiązki podatkowe związane są z państwem, w którym osoba się urodziła i nie zależą od konkretnej miejscowości a zbieranie zbyt dużej ilości danych może nie być celowe.</p> <p>Uwaga 2.</p> <p>Ustawa nie określa, na jakich zasadach nastąpi identyfikacja klientów istniejących dla których brak TIN, miejsca urodzenia oraz daty urodzenia. Identyfikacja Beneficjenta Rzeczywistego na podstawie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu polega na zebraniu imienia, nazwiska oraz adresu.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Projektowany przepis stanowi pełne odzwierciedlenie treści wyrażonej w sekcji I część A pkt 1 załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Ustawa w sposób wyjątkowo precyzyjny, krok po kroku, określa metodykę identyfikacji posiadaczy rachunków (określanych przez ZBP jako klientów). Metodyka ta zawarta została m.in. w rozdziale 5, w szczególności w art. 50 i nast. Z przepisów tych nie wynika, aby TIN był przesłanką służącą do określenia rezydencji posiadacza rachunku. Trudno też sobie wyobrazić, aby o rezydencji</p>

				podatkowej decydować mogła data urodzenia. Należy również podkreślić, że identyfikacji beneficjenta rzeczywistego nie dokonuje się na podstawie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, lecz na podstawie zasad określonych w projekcie opiniowanej ustawy. Projektowana ustawa zawiera jedynie odesłanie do samego pojęcia.
74.		Izba Domów Maklerskich	Zwrócono uwagę, że w art. 32 ust. 1 projektu ustawy określono zakres danych raportowanych wyłącznie dla klienta indywidualnego i klienta instytucjonalnego będącego pasywnym NFE. W związku z czym należy w naszej ocenie dookreślić również zakres danych raportowanych dla klienta instytucjonalnego będącego osobą raportowaną.	Uwaga uwzględniona. Dokonano stosownego uzupełnienia treści przepisu, w wyniku czego art. 32 ust. 1 pkt 1 uzyskał nowe brzmienie, odzwierciedlające w sposób pełniejszy brzmienie wyrażone w sekcji I część A pkt 1 załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE.
75.		Konfederacja Lewiatan	W projekcie ustawy brakuje określenia zakresu danych raportowanych klienta instytucjonalnego, będącego osobą raportowaną – określono takie dane wyłącznie dla klienta indywidualnego i instytucjonalnego będącego pasywnym NFE.	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej
76.		Pracodawcy RP	Nie określono zakresu danych raportowanych klienta instytucjonalnego będącego osobą raportowaną - określono tylko dane wyłącznie dla klienta indywidualnego i klienta instytucjonalnego będącego pasywnym NFE.	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
77.	Art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. a (aktualnie 32 ust. 1 pkt 1)	Polska Izba Ubezpieczeń	Uwaga 1. W związku ze wskazaniem „miejsca urodzenia” jako danej obligatoryjnej do zaraportowania osoby fizycznej, wnosimy o doprecyzowanie zapisu „kraj urodzenia”, po to by wszystkie instytucje mogły jednolicie zaimplementować regulację i zbierać jednakowy zakres danych od klienta używając jednakowych słowników krajów. Uwaga 2. Ponadto, wnosimy o dopisanie „lub państwa rezydencji”, tak by możliwe było zaraportowanie więcej niż 1 państwa rezydencji, które oświadczy klient. Powyższe uzupełnienie pozwoli na zachowanie zgodności z Sekcją I ust. A pkt 1 Załącznika I do Dyrektywy, gdzie mowa jest o „państwie (państwach) rezydencji” również dla osoby fizycznej.	Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis stanowi pełne odzwierciedlenie treści wyrażonej w sekcji I część A pkt 1 załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Jednoznaczne wskazanie zakresu danych co do miejsca urodzenia wynikało będzie ze wzoru dokumentu elektronicznego służącego składaniu informacji o rachunkach raportowanych. Uwaga uwzględniona. Dokonano stosownej modyfikacji treści przepisu.
78.		Konfederacja Lewiatan	W opinii Konfederacji Lewiatan raportowanie o miejscu urodzenia osoby fizycznej nie znajduje uzasadnienia. Takie informacje wydają się być zbędne, bowiem nie wnoszą żadnej dodatkowej wiedzy w zakresie rezydencji podatkowej klienta. W związku z tym postulujemy	Uwaga nieuwzględniona. Projektowane rozwiązanie stanowi implementację regulacji przewidzianej w Sekcji I części A pkt 1 załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE. Uwzględnienie

			<p>wykreślenie „miejsca urodzenia” z zakresu raportowania.</p> <p><u>Propozycja brzmienia przepisu:</u></p> <p>„Art. 32. 1. 1) lit. a) osób fizycznych – imię i nazwisko, adres, państwo rezydencji, TIN oraz datę urodzenia każdej osoby raportowanej, będącej posiadaczem rachunku, (...)”.</p>	uwagi stanowiłyby o błędnej implementacji zapisów dyrektywy 2014/107/UE.
79.	Art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. b (aktualny 32 ust. 1 pkt 1)	Polska Izba Ubezpieczeń	W przypadku przekazywania informacji o rachunkach raportowych uwzględniono wyłącznie dane dla podmiotu będącego pasywnym posiadaczem rachunku z co najmniej jedną osobą kontrolowaną, natomiast pominięto całkowicie podmiot będący osobą raportowaną, zgodnie z art. 29 ust. 1 projektu ustawy.	Uwaga uwzględniona. Dokonano stosownego uzupełnienia treści przepisu, w wyniku czego art. 32 ust. 1 pkt 1 uzyskał nowe brzmienie, odzwierciedlające w sposób pełniejszy brzmienie wyrażone w sekcji I część A pkt 1 załącznika I do dyrektywy 2014/107/UE.
80.	Art. 32 ust. 1 pkt 5	Związek Banków Polskich	Wyjaśnienia wymaga znaczenie określenia „łączną kwotę brutto” innych dochodów osiągniętych w związku z aktywami posiadanymi na rachunku, które zostały wpłacone lub uznane na poczet rachunku lub w związku z tym rachunkiem w roku kalendarzowym” w odniesieniu do danych odnoszących się do rachunku powierniczego.	Uwaga nieuwzględniona. Użyte w projektowanym przepisie sformułowanie stanowi pełne odzwierciedlenie zapisu dyrektywy 2014/107/UE. Wyrażenie łączna kwota brutto wskazuje, że raportowaniu podlegała będzie całkowita kwota jaką otrzymuje posiadacz rachunku. Wskazać bowiem należy, że istotnym dopełnieniem użytego w opiniowanym przepisie wyrażenia „łączna kwota brutto” stanowi dalsza część przepisu mówiąca o kwocie, która została „wpłacona lub uznana na rzecz posiadacza rachunku.
81.	Art. 32 ust. 1 pkt 7	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Zapis jest nieprecyzyjny. W przypadku funduszy inwestycyjnych będących płatnikiem podatku od zysków kapitałowych - jaka kwota ma być raportowana, po potrąceniu podatku od zysków kapitałowych i ewentualnych opłat manipulacyjnych? Fundusz jako płatnik podatku przed przekazaniem jakiegokolwiek kwoty na rachunek uczestnika będącego osobą fizyczną potrąca podatek, pobiera też ewentualną opłatę manipulacyjną zgodną z aktualnie obowiązującą tabelą opłat.	Uwaga nieuwzględniona. Użyte w projektowanym przepisie sformułowanie stanowi pełne odzwierciedlenie zapisu dyrektywy 2014/107/UE. Wyrażenie łączna kwota brutto wskazuje, że raportowaniu podlegała będzie całkowita kwota jaką otrzymuje posiadacz rachunku. Wskazać bowiem należy, że istotnym dopełnieniem użytego w opiniowanym przepisie wyrażenia „łączna kwota brutto” stanowi dalsza część przepisu mówiąca o kwocie, która została „wpłacona lub uznana na rzecz posiadacza rachunku.
82.	Art. 39 (aktualny art. 41)	Polska Izba Ubezpieczeń	W związku z koniecznością wskazania precyzyjnego czasu/terminu, od kiedy instytucja powinna traktować rachunek jako raportowany, proponujemy doprecyzować zapis, o jakiej identyfikacji jest mowa w niniejszym artykule poprzez dopisanie po słowach „w którym został on zidentyfikowany” doprecyzowania: „jako raportowany”.	Uwaga uwzględniona. Dokonano stosownego doprecyzowania treści przepisu.
83.	Art. 40 (aktualny art. 42)	Polska Izba Ubezpieczeń	Proponujemy przeredagowanie treści artykułu w związku z powtórzeniem treści zawartej ust. 1 w treści ust. 2 pkt 1. Proponowane brzmienie: „Art- 40 Jeżeli zgodnie z procedurami należytej staranności próg salda	Uwaga częściowo uwzględniona. Reguła wyrażona w ust. 1 i 2 dotyczy odmiennych obowiązków nakładanych na instytucje finansowe. Ust. 1 dotyczy obowiązku sprawozdawczości, a więc ustalania

			<p>lub wartości rachunku mają zostać określone:</p> <p>1) Na ostatni dzień roku kalendarzowego - saldo lub wartość rachunku określa się na ostatni dzień roku kalendarzowego, za który sporządzana jest informacja o rachunkach raportowanych,</p> <p>2) Inny niż ostatni dzień roku kalendarzowego - saldo lub wartość rachunku określa się na ten dzień.”</p>	<p>saldo lub wartości rachunku wykazywanych w informacji o rachunkach raportowanych, natomiast ust. 2 odnosi się do etapu identyfikacji rachunków raportowanych na podstawie zasad należytej staranności. Niemniej w celu uniknięcia ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych projektodawca zdecydował o rozbiciu przepisu na dwa odrębne artykuły.</p>
84.	Art. 42 (aktualny art. 45)	Związek Banków Polskich	<p>Propozycja zmiany sposobu, w jaki ma następować zbieranie informacji od osób będących opiekunami klienta. Wskazane jest aby opiekun klienta był angażowany do procesu określania salda lub wartości rachunków finansowych o których mowa w tym przepisie, dopiero w momencie, w którym instytucja finansowa posiada wątpliwości co do jego statusu lub co do posiadanych przez niego rachunków. Wówczas celowe jest wykorzystanie zasobów opiekunów klienta do potwierdzenia informacji, które instytucja finansowa posiada w elektronicznie przeszukiwanych bazach danych.</p> <p>Wprowadzenie rozwiązania, gdzie opiekun klienta każdorazowo musi wypowiedzieć się o każdym kliencie będzie powodowało znaczne ograniczenie zastosowania rozwiązań automatycznych.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Wskazany przepis stanowi implementację normy zawartej w sekcji VII część C pkt 3 załącznika 1 do dyrektywy 2014/107/UE, w której uregulowane zostały szczególne zasady sumowania mające zastosowanie do opiekunów klienta.</p>
85.	Art. 44 pkt 1 (aktualny art. 47 pkt 1)	Konfederacja Lewiatan	<p>Zdaniem Konfederacji Lewiatan projektowany art. 44 jest niezrozumiały.</p> <p>Wskazać należy, iż pkt 1 ww. przepisu dotyczy sald klientów istniejących na dzień 31.08.2016 r. W związku z tym, w świetle ww. przepisu, powstaje wątpliwość, jaki kurs należy zastosować, w przypadku gdy salda te będą ustalane 30.10.2016 r. lub 1.01.2017 r. Zgodnie z treścią przepisu należałoby przyjąć 31.12.2016 r. / 31.12.2017 r., jednakże w październiku 2016 r. nie będzie znany kurs z grudnia 2016 r., a w styczniu 2017 r. – kurs z grudnia 2017 r. Wydaje się, że projektodawcy chodziło o dzień, z którego saldo jest brane czyli 31.08.2016 r., ale jeśli salda będą ustalane 30.10.2016 r. to kurs z grudnia 2016 r. nie będzie oczywiście znany. Przy literalnej interpretacji przepisu, salda z 31.08.2016 r. będą mogły być ustalane dopiero w 2017 roku – wówczas możliwy jest do zastosowania kurs z końca grudnia 2016 r. Mając na względzie powyższe postulujemy zmianę tego przepisu.</p> <p><u>Propozycja brzmienia przepisu:</u></p> <p>„Art. 44. 1) ostatni dzień roboczy roku kalendarzowego poprzedzającego rok, w którym saldo lub wartość rachunku raportowanego lub inna kwota jest ustalana – jeżeli przepisy niniejszego działu określają kwoty progowe na inny niż ostatni dzień</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Opisane w uwadze wątpliwości związane są z błędną kolejnością zasad przewalutowania. Część regulacji po myślniku pomiędzy pkt 1 i 2 powinny zostać zamienione. Zauważając powyższe dokonano stosownego przeredagowania treści przepisu. W efekcie tej zmiany pkt 1 otrzymał brzmienie: „ostatni dzień roboczy roku kalendarzowego, na który saldo lub wartość rachunku raportowanego lub inna kwota, o której mowa w art. 32 ust. 1, jest ustalana - jeżeli przepisy niniejszego działu określają kwoty progowe na koniec roku kalendarzowego”. Podkreślić należy, że powyższy zapis posługuje się innym zapisem niż propozycja Konfederacji Lewiatan, jednakże w praktyce moment przewalutowania będzie tożsamy. Związane jest to z tym, że ostatni dzień roboczy roku kalendarzowego poprzedzającego rok, w którym saldo lub wartość rachunku raportowanego lub inna kwota jest ustalana jest jednocześnie ostatnim dniem roboczym roku kalendarzowego, na który saldo lub wartość rachunku raportowanego lub inna kwota jest ustalana. Dlatego też nie uwzględniono przedstawionej</p>

			roku kalendarzowego, (...)”.	przez Lewiatan propozycji zapisu.
86.	Art. 44 pkt 2 (aktualny art. 47 pkt 2)	Konfederacja Lewiatan	Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem ust. 2, nie będą brane pod uwagę salda z ostatniego dnia roku, ale z dnia poprzedzającego ostatni dzień roku. Dodatkowo wskazać należy, że występujące w tym zakresie różnice odnoszące się do wymogów wynikających z CRS i z FATCA będą skutkowały koniecznością stosowania przez instytucje finansowe innych mechanizmów/narzędzi niż w FATCA, czego efektem będzie zwiększenie kosztów, problemy z brakiem optymalnych procesów, jak również ryzyko ewentualnych pomyłek.	Uwaga nieuwzględniona. Różnice pomiędzy uregulowaniami FATCA oraz CRS związane są z odmiennością obu systemów raportowania o rachunkach finansowych. O ile bowiem ich cel nadrzędny jest tożsamy to szczegółowe rozwiązania zawarte w Umowie FATCA i standardzie CRS są w wielu miejscach odmienne. Stąd też uzasadnione było odmienne podejście projektodawcy w stosunku do tych kwestii, w tym między innymi w zakresie zasad przewalutowania.
87.	Art. 44 pkt 1 i 2 (aktualny art. 47 pkt 1 i 2)	Związek Banków Polskich	Wydaje się iż część regulacji po myślniku pomiędzy pkt 1 i 2 powinny zostać zamienione. Proponujemy następujące brzmienie przepisu: „Art. 44. W przypadkach, w których przepisy niniejszego działu przewidują konieczność odniesienia salda lub wartości rachunku raportowanego lub innej kwoty do jakiegokolwiek kwoty progowej a saldo, wartość lub kwota ta wyrażona jest w walucie innej niż polski złoty, saldo lub wartość rachunku raportowanego lub inną kwotę przelicza się na złote według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na: 1) ostatni dzień roboczy roku kalendarzowego, w którym saldo lub wartość rachunku raportowanego lub inna kwota jest ustalana - jeżeli przepisy niniejszego działu określają kwoty progowe na koniec roku kalendarzowego - zaokrąglając w górę do pełnych złotych, 2) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień, na który przepisy niniejszego działu określają kwotę progową - jeżeli przepisy niniejszego działu określają kwoty progowe na inny niż ostatni dzień roku kalendarzowego”.	Uwaga uwzględniona Dokonano stosownego przerwadagowania treści przepisu.
88.	Art. 45 (aktualny art. 48)	Związek Banków Polskich	Wskazane jest określenie w ustawie dopuszczalności oraz zasad składnia oświadczeń składanych przez posiadaczy za pośrednictwem pełnomocnika i przedstawiciela ustawowego. Ponieważ w chwili obecnej przepis przewiduje wyraźnie odpowiedzialność karną za złożenie fałszywego oświadczenia, czynność ta może być dokonana wyłącznie przez osobę posiadacza rachunku. Powoduje to ograniczenie możliwości wykorzystania instytucji pełnomocnictwa i przedstawicielstwa co wydaje się nie być celowe i ograniczające zastosowanie innych powszechnie obowiązujących przepisów prawa.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy sugerowane doprecyzowanie jest zbędne, bowiem możliwość składania oświadczenia również przez pełnomocnika czy przedstawiciela ustawowego wynika z prawidłowej wykładni jego treści. Jednocześnie, w wyniku uwzględnienia licznych uwag zgłoszonych w toku uzgodnień międzyresortowych i konsultacji publicznych, projektodawca zrezygnował z normy prawnej, zgodnie z którą wskazane oświadczenia składane będą pod rygorem odpowiedzialności karnej za

				składanie fałszywych zeznań.
89.	Art. 45 ust. 2 (aktualny art. 48 ust. 2)	Związek Banków Polskich	Wskazane jest dookreślenie, że pracownik instytucji finansowej może dokonać wypełnienia oświadczenia w trakcie rozmowy z klientem, który będzie składał wyłącznie podpis pod gotowym oświadczeniem, przygotowanym dla klienta instytucji finansowej.	Uwaga uwzględniona. Dokonano stosownego uzupełnienia treści przepisu.
90.	Art. 45 ust. 3 (aktualny art. 48 ust. 3)	Izba Domów Maklerskich	Zwracamy uwagę, że zgodnie z brzmieniem art. 45 ust. 3 „ <i>Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia zakres informacji dla oświadczeń wymaganych na podstawie procedur należytej staranności, w celu jednolitego oraz poprawnego pozyskiwania informacji umożliwiających raportującą instytucji finansowej określenie rezydencji posiadacza rachunku</i> ”. Przepis wyraźnie przewiduje, że Minister właściwy ds. finansów publicznych wydaje rozporządzenie określające jedynie informacje niezbędne do uwzględnienia na oświadczeniu, nie zaś jego wzór. Mając na uwadze powyższe zwracamy się z prośbą o doprecyzowanie czy wzór takiego oświadczenia powstanie, czy jedynie tak jak określono w projektowanym przepisie zostaną określone informacje co takie oświadczenie powinno zawierać.	Uwaga uwzględniona. Projektodawca dokonał przebudowy treści przepisu. Zgodnie z projektowaną regulacją zakres informacji oraz objaśnienia wypełniania oświadczeń dla posiadacza indywidualnego rachunku, podmiotu oraz osoby kontrolującej określony został w załącznikach do ustawy.
91.		Polska Izba Ubezpieczeń	Pragniemy wskazać na konieczność niezwłocznego wskazania przez ustawodawcę zakresu informacji dla oświadczeń wymaganych od klientów. Wyłącznie jednoznaczne wskazanie konkretnych informacji może stanowić podstawę dla instytucji do przygotowania niezbędnych zmian w systemach informatycznych, jak również w dokumentacji zbieranej od klientów. Same zapisy projektu ustawy na obecnym etapie nie pozwalają jednoznacznie określić zakresu danych. W przypadku gdyby projekt rozporządzenia nie został przedstawiony w najbliższym czasie, termin wdrożenia ustawy nie będzie mógł być zachowany z przyczyn technicznych. W szczególności zwracamy uwagę na konieczność zagwarantowania niezmienności przedstawionego w przyszłości projektu rozporządzenia, tak aby nie doszło do powtórzenia sytuacji zmiany treści rozporządzenia w zakresie stosowania procedur sprawdzających FATCA, które zostało wydane o całkowicie odmiennej treści niż wcześniej konsultowane.	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
92.	Art. 46 ust. 1 (aktualny art. 49 ust. 1)	Związek Banków Polskich	Należy doprecyzować, że instytucja finansowa nie może się opierać na oświadczeniu lub dowodzie w postaci dokumentów w przypadku powzięcia „uzasadnionych” wątpliwości co do ich poprawności lub rzetelności. Analogiczna zmiana powinna być wprowadzona w art. 47 ust. 2 Projektu.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy uwzględnienie uwagi mogłoby powodować trudności w praktycznym jego stosowaniu. Ponadto przepis unijny nie nawiązuje do kwalifikowanej postaci wątpliwości.
93.	Art. 46 ust. 3 (aktualny art. 49)	Związek Banków Polskich	Wydaje się iż art. 46 ust. 3 Projektu ustawy jest błędnie sformułowany i prawdopodobnie w założeniach projektodawcy miał się odnosić do	Uwaga niezrozumiała. Projektowany artykuł, wbrew sugestiom wyrażonym w

	ust. 3)		sposobu dokumentowania statusu klienta - NFE (pasywny lub aktywny), a nie do identyfikacji rachunku jako „rachunku istniejącego”, ponieważ jest w nim odwołanie do dowodów w postaci klasyfikacji działalności gospodarczej.	uwadze, nie odnosi się do rachunku indywidualnego, lecz istniejącego rachunku podmiotu.
94.		Konfederacja Lewiatan	<p>Uwaga 1. Przepis jest błędnie sformułowany. Prawdopodobnie, w zamyśle projektodawcy, miał odnosić się do sposobu dokumentowania statusu klienta - NFE (pasywny vs. aktywny), a nie do identyfikacji rachunku jako "rachunku istniejącego", ponieważ zawarte jest w nim odwołanie do dowodów w postaci klasyfikacji działalności gospodarczej. W związku z tym, naszym zdaniem należałoby odpowiednio przeformułować ww. przepis.</p> <p>Uwaga 2. Jeżeli intencją ustawodawcy było to, aby instytucje finansowe mogły na podstawie kodów działalności gospodarczej kwalifikować klienta jako NFE aktywnego lub pasywnego, to Konfederacja Lewiatan postuluje przygotowanie przez Ministra Finansów mapowania kodów działalności gospodarczej na działalność pasywną i aktywną oraz wypracowania, o ile to możliwe, odpowiedniego podejścia w przypadkach posiadania przez klienta kodów działalności zarówno pasywnej i aktywnej (dotyczy zasady derogacyjnej przy wyborze).</p>	<p>Uwaga niezrozumiała. Projektowany artykuł, wbrew sugestiom wyrażonym w uwadze, nie odnosi się do rachunku indywidualnego, lecz istniejącego rachunku podmiotu.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis stanowi pełne odzwierciedlenie zapisu Dyrektywy 2014/107/UE. Przepis adresowany jest wyłącznie do instytucji finansowej a nie administracji podatkowej. Stwarza on możliwość posługiwania się klasyfikacją określoną na podstawie znormalizowanego systemu kodowania działalności gospodarczej i która została zarejestrowana przez daną raportującą instytucję finansową zgodnie z jej normalną praktyką biznesową do celów procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu lub do innych celów określonych w przepisach prawa. Przepis ten nie daje Ministrowi Finansów uprawnienia do tworzenia takiej klasyfikacji.</p>
95.	Art. 47 ust. 1 (aktualny art. 50)	Polska Izba Ubezpieczeń	Wnosimy o doprecyzowanie sformułowania „status osoby” przy ocenie zmiany okoliczności. Nigdzie wcześniej w projekcie ustawy nie występuje takie pojęcie.	Uwaga uwzględniona. Art. 47 został uzupełniony o dookreślenie, że w przepisie tym mowa jest o statusie osoby jako osoby raportowanej.
96.	Art. 49 pkt 1 (aktualny art. 53 pkt 1)	Polska Izba Ubezpieczeń	Ustawa posługuje się terminami nie należącymi do języka prawniczego w kontekście zawierania umów ubezpieczenia na rzecz osób trzecich - brzmienie art. 49 pkt 1) w kontekście „wystawiania” grupowej pieniężnej umowy ubezpieczenia na rzecz pracodawcy. Redakcja jest błędna w kontekście brzmienia art. 808 kodeksu cywilnego.	Uwaga uwzględniona. Wyraz „wystawione” został zastąpiony wyrazem „zawarte”.
97.	Art. 50 ust. 1 (aktualny art. 54 ust. 1)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Budzi wątpliwość czy „aktualny adres zamieszkania posiadany w dokumentacji” ma być adresem wynikającym z dowodu w postaci dokumentu, czyli z certyfikatu rezydencji lub z innego dokumentu tożsamości? W praktyce działania funduszy inwestycyjnych co do zasady adres zamieszkania ustalany jest w oparciu o oświadczenie posiadacza rejestru. W polskim dowodzie osobistym nie jest	Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis wskazuje, że aktualny adres zamieszkania powinien być ustalony w oparciu o dowód w postaci dokumentu, a pojęcie to zostało szczegółowo zdefiniowane w art. 24 ust. 1 pkt 40 projektowanej ustawy. Z uwagi na powyższe brak jest konieczność

			wskazywany adres zamieszkania.	dookreślania tej kwestii w projekcie ustawy.
98.	Art. 51 ust. 4 pkt 3 (aktualny art. 55 ust. 4 pkt 3)	Związek Banków Polskich	Czy instytucja finansowa może odejść od weryfikacji przesłanki numer telefonu, jeżeli nie zbiera informacji o prefiksach telefonów a tym samym nie może zweryfikować z jakiego kraju jest to numer?	Brak charakteru uwagi. Uwaga ma charakter pytania o przyszłą interpretację/wykładnię projektowanych regulacji.
99.	Art. 56 (aktualny art. 60)	Polska Izba Ubezpieczeń	W związku ze wskazaniem terminu na weryfikację rachunków istniejących nawet do dnia 31 sierpnia 2018, a więc w terminie prawie 2 letnim od planowanego wejścia w życie ustawy, doprecyzowania wymaga, czy procedurę należytej staranności należy wykonać wobec wszystkich rachunków istniejących czy też wyłącznie tych, które na dzień wykonywania procedur sprawdzających nadal są otwarte. W związku z wprowadzeniem kary finansowej na instytucję, jak i odpowiedzialnością karnoskarbową, ustalenie precyzyjnych i jednoznacznych kryteriów jest kluczowe.	Uwaga nieuwzględniona. W opinii projektodawcy kwestia konieczności identyfikowania rachunków istniejących zamkniętych po dniu wejścia w życie ustawy, lecz przed dniem upływu terminu wyznaczonego na ich identyfikację, nie budzi wątpliwości. Identyfikacji a następnie raportowaniu podlegają tzw. istniejące rachunki. Określenie istniejący rachunek oznacza natomiast rachunek finansowy prowadzony przez raportującą instytucję finansową w dniu 1 grudnia 2016 r. Z przywołanych zasad jednoznacznie wynika zatem, że z zakresu przedmiotowego obowiązku identyfikacji nie zostały wyłączone rachunki istniejące zamknięte w tzw. okresie przejściowym.
100.		Konfederacja Lewiatan	W związku z uwagą zgłoszoną do art. 24 ust. 1 pkt 18 lit a) projektu ustawy wskazujemy, że wydłużeniu ulegają również terminy identyfikacji klientów istniejących – 31 sierpnia 2018 r., a w przypadku rachunków indywidualnych o wysokiej wartości – 31 sierpnia 2017 r.	Uwaga uwzględniona. Projektodawca dokonał zmiany przedmiotowej regulacji dokonując stosownego wydłużenia terminów identyfikacji rachunków istniejących.
101.	Art. 57 ust. 1 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 2 (aktualny art. 61 ust. 1 i art. 71 ust. 1 w związku z art. 48 ust. 2)	Związek Banków Polskich	Wskazane jest doprecyzowanie, iż oświadczenie odbierane na podstawie ustawy może być zbierane w dowolnej formie (m.in. zapisu głosowego z infolinii). Zastosowanie nowoczesnych rozwiązań pozwala uzyskać większą ilość oświadczeń klientów którzy nie są zmuszani do osobistej wizyty w oddziale lub wysłania oświadczenia w formie papierowej pocztą tradycyjną, jednocześnie to na instytucji finansowej spoczywa obowiązek udokumentowania, że oświadczenie zostało złożone.	Uwaga nieuwzględniona. Wobec braku wskazania w jakiej formie ma być przekazane oświadczenie sugerowane doprecyzowanie tej kwestii w ocenie projektodawcy nie jest konieczne. Milczenie ustawodawcy w tej kwestii należy traktować jako przyzwolenie na stosowanie dowolnej formy.
102.	Art. 59 (aktualnie art. 63)	Związek Banków Polskich	Artykuł precyzuje, iż w przypadku „zmiany okoliczności skutkującej ustaleniem przez raportującą instytucję finansową, że pierwotne oświadczenie posiadacza rachunku jest niepoprawne lub nierzetelne, instytucja ta nie uwzględnia pierwotnego oświadczenia posiadacza rachunku i powinna uzyskać ważne oświadczenie”. Przepis nie określa jak instytucja ma postępować do czasu uzyskania nowego oświadczenia, którego klient może w ogóle nie złożyć pomimo wezwania. Czy do czasu uzyskania nowego oświadczenia należy raportować klienta zarówno do krajów rezydencji wynikających ze złożonego wcześniej oświadczenia jak i do krajów rezydencji	Uwaga uwzględniona. Dokonano zmiany treści przepisu poprzez wskazanie sposobu postępowania. Zaproponowane w tym zakresie rozwiązania bazują na zapisach Komentarza OECD do standardu automatycznej wymiany informacji dla celów podatkowych. Zgodnie z nowym brzmieniem przepisu instytucja finansowa obowiązana będzie do uzyskania nowego oświadczenia określającego rezydencję posiadacza rachunku do celów podatkowych w terminie 90 dni kalendarzowych od powzięcia informacji o takiej zmianie

			wynikających z poszlak wykrytych w wyniku zmiany okoliczności? Czy też, raportowanie następuje jedynie do krajów rezydencji wynikających z wykrytych poszlak, gdyż złożone pierwotnie oświadczenia nie jest już uwzględniane?	okoliczności. Do dnia uzyskania tego oświadczenia instytucja uprawniona będzie traktowania posiadacza rachunku jako rezydenta do celów podatkowych państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego zgodnie z treścią pierwotnego oświadczenia. W przypadku natomiast braku uzyskania ważnego oświadczenia w terminie 90 dni raportująca instytucja finansowa traktowała będzie posiadacza rachunku jako rezydenta do celów podatkowych państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego zgodnie z treścią pierwotnego oświadczenia oraz państwa, co do którego raportująca instytucja finansowa ma podstawy sądzić, że posiadacz rachunku stał się jego rezydentem do celów podatkowych na skutek wystąpienia zmiany okoliczności.
103.	Art. 60 ust. 2 (aktualnie art. 64 ust. 2)	Polska Izba Ubezpieczeń	Proponujemy zastąpienie progów określonych w PLN progami określonymi w dolarach amerykańskich (USD), które instytucja finansowa przeliczałaby na walutę polską przy zastosowaniu średniego kursu NBP ustalanego odpowiednio dla daty wejścia w życie ustawy (w przypadku pierwszego zastosowania progów) lub 31 grudnia danego roku (w przypadku zastosowania progów dla kolejnych lat, w których przeprowadzane są procedury weryfikacji rachunków). Wprowadzenie progów kwotowych w PLN, które i tak podlegałyby waloryzacji w odniesieniu do kursu względem USD, nie ma uzasadnienia. W związku z powyższym, proponujemy modyfikację przytoczonych przepisów projektu poprzez powrót do określenia sposobu ustalania progów kwotowych w USD.	Uwaga uwzględniona Kwoty progowe określone zostały w dolarach amerykańskich. Z uwagi jednak na fakt, iż dyrekcja wymaga, aby kwoty wyrażone w dolarach amerykańskich denominowane były w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego projektodawca wprowadził zasadę przeliczania na złote polskie wszelkich kwot wyrażonych w dolarach amerykańskich. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 26 przeliczenia na złote polskie kwot wyrażonych w dolarach amerykańskich dokonuje się według średniego kursu dolara amerykańskiego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na: 1) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień 31 grudnia danego roku kalendarzowego, jeżeli przepisy niniejszego działu określają daną kwotę na ten dzień, albo 2) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wejścia w życie ustawy, w pozostałych przypadkach - zaokrąglając w górę do pełnych tysięcy.
104.		Pracodawcy RP	Proponujemy zastąpienie progów określonych w PLN progami określonymi w dolarach amerykańskich (USD), które instytucja finansowa przeliczałaby na walutę polską przy zastosowaniu średniego kursu NBP ustalanego odpowiednio dla daty wejścia w życie ustawy (w przypadku pierwszego zastosowania progów) lub 31 grudnia danego roku (w przypadku zastosowania progów dla kolejnych lat, w których przeprowadzane są procedury weryfikacji rachunków).	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.

105.	Art. 62 ust. 2 pkt 3 (aktualnie art. 66 ust. 2 pkt 3)	Związek Banków Polskich	Należy dookreślić, czy chodzi o adres podany przez posiadacza rachunku czy inny adres posiadany przez instytucję finansową, ponieważ w chwili obecnej nie jest to wystarczająco precyzyjne sformułowanie.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy kwestia ta nie wymaga doprecyzowania. W ust. 1 art. 62 wskazuje się bowiem wprost, że raportująca instytucja finansowa dokonuje weryfikacji posiadanych, a nie podawanych informacji. Brak jest przy tym uzasadnienia dla zmiany tego rozwiązania, która mogłaby stanowić błędna implementację zapisów dyrektywy.
106.	Art. 64 (aktualnie art. 68)	Związek Banków Polskich	Wskazane jest doprecyzowanie, iż chodzi o „uzasadnione powody” aby instytucja finansowa mogła sądzić, że oświadczenie posiadacza rachunku lub inna dokumentacja związana z rachunkiem jest niepoprawna lub niezetelna.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy uwzględnienie uwagi mogłoby powodować trudności w praktycznym jego stosowaniu. Ponadto przepis unijny nie nawiązuje do kwalifikowanej postaci wątpliwości.
107.	Art. 67 ust. 3 (aktualnie art. 71 ust. 3)	Związek Banków Polskich	Na gruncie obecnego przepisu powstała wątpliwość czy oświadczenie klienta jest dokumentem nadrzędnym nad dostępnymi publicznie informacjami (np. CEIDG, KRS)?	Uwaga nieuwzględniona. Zapis art. 67 ust. 3 stanowi konsekwencję zasady ogólnej zasad należytej staranności, w myśl której raportująca instytucja finansowa nie może opierać się na oświadczeniu lub dowodzie w postaci dokumentów w przypadku powzięcia wątpliwości co do ich poprawności lub rzetelności. Zasada ta zapisana została w rozdziale „Ogólne zasady sprawozdawcze oraz należytej staranności”.
108.	Dział IV	Centrum Cen Transferowych	Uwaga 1. Zwracamy uwagę, że dział IV Projektu odnosi się m.in. do interpretacji indywidualnych, natomiast w tym obszarze dyrektywa 2015/2376 jasno wskazuje, że automatyczna wymiana informacji powinna odnosić się do interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym. Prosimy zatem o rozważenie zmiany tytułu działu IV, a także wprowadzenie w art. 74 Projektu definicji „interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym” w brzmieniu odpowiadającym zapisom dyrektywy 2015/2376. Uwaga 2. Wymiar transgraniczny powinien być także odniesiony do wymiany informacji o decyzjach w sprawie cen transakcyjnych. Zgodnie z dyrektywą 2015/2376, automatyczna wymiana informacji powinna dotyczyć takich decyzji (zwanych w dyrektywie uprzednimi porozumieniami cenowymi) odnoszących się do transakcji transgranicznych. W Polsce, zgodnie z regulacjami Ordynacji podatkowej, decyzje w sprawie cen transakcyjnych mogą być także wydawane w przypadku transakcji krajowych nie mających skutków	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy brak jest konieczności zmiany tytułu rozdziału w sposób zaproponowany w zgłoszonej uwadze. Doprecyzowanie kategorii aktów podlegających wymianie następuje bowiem w drodze zapisów zawartych w regulacjach przedmiotowego rozdziału. Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy transgraniczność zapewnia brzmienie art. 75 ust. 1 pkt 2. W przepisie tym wskazano wprost, że w przypadku decyzji w sprawach cen transakcyjnych automatyczna wymiana dotyczy transakcji, zespołu transakcji lub innych zdarzeń zachodzących pomiędzy podmiotem krajowym a podmiotem zagranicznym.

			transgranicznych.	
109.	Art. 75 ust. 1 pkt 1 i 2 (aktualnie art. 79 ust. 1 pkt 1 i 2)	Centrum Cen Transferowych	W art. 75 ust. 1 pkt 1 i 2 Projektu wskazano, że automatyczna wymiana informacji obejmuje interpretacje indywidualne lub decyzje w sprawie cen transakcyjnych dotyczące transakcji, zespołu transakcji i innych zdarzeń. W dyrektywie 2015/2376 zakres przedmiotowy interpretacji dotyczy transakcji transgranicznej lub tego, czy działalność prowadzona przez osobę w innej jurysdykcji podatkowej prowadzi, czy nie prowadzi, do ustanowienia stałego zakładu, zaś uprzednie porozumienia cenowe odnoszą się do ustalenia cen transferowych na potrzeby transakcji transgranicznych lub do określenia przypisania zysków do stałego zakładu. Transakcja transgraniczna dla potrzeb dyrektywy odnosi się do zdefiniowanych transakcji lub serii transakcji. Prosimy o rozważanie zatem zastąpienia wyrażenia „zespołu transakcji” wyrażeniem „serii transakcji”. Jednocześnie, nie znajdujemy w dyrektywie uzasadnienia dla rozszerzenia zakresu przedmiotowego wymiany informacji o inne zdarzenia zarówno w przypadku interpretacji indywidualnych, jak również w przypadku decyzji w sprawie cen transakcyjnych.	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Zwrot „zespół transakcji” jest spójny systemowo ze zmianami w OP dot. przepisów o klauzuli obejścia prawa, ponadto bardziej oddaje intencje dyrektywy, tzn. że chodzi nie o transakcje powtarzające się ale o transakcje, które są ze sobą powiązane (nawet jeżeli nie są identyczne).</p> <p>W odniesieniu do decyzji w sprawie cen transakcyjnych należy wskazać, że użycie sformułowania „zespół transakcji” odnosi się zarówno do sytuacji gdy cena transakcyjna warunkowana jest kilkoma niezależnymi transakcjami, które jednak należy rozpatrywać łącznie w celu oddania ich sensu ekonomicznego, jak również sytuacji gdy cena transakcyjna warunkowana jest kilkoma transakcjami następującymi po sobie w pewnych odstępach czasu. Użycie sformułowania „seria” mogłoby sugerować obowiązek automatycznej wymiany tylko w tym drugim przypadku, co byłoby sprzeczne z celem dyrektywy 2015/2376, jakim jest jak najszersza wymiana w zakresie uprzednich porozumień cenowych.</p> <p>W odniesieniu do zarzutu o nieuzasadnione rozszerzenie zakresy przedmiotowego o inne zdarzenia należy wskazać, że zgodnie z celem Dyrektywy 2015/2376 zakres definicji powinien być na tyle obszerny, by objąć szeroki wachlarz możliwych sytuacji (pkt 6 preambuły). Realizując cel dyrektywy, w przypadku decyzji w sprawie cen transakcyjnych, za „inne zdarzenia” należy uznać decyzje dotyczące uznania porównywalności istotnych warunków ustalonych w umowie o podziale kosztów (art. 20a § 2 ustawy Ordynacja podatkowa), podlegające automatycznej wymianie.</p>
110.	Art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. a (aktualnie art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. a)	Centrum Cen Transferowych	Uwaga redakcyjna: jest „nie wszystkie z uczestniczących osób prawnych” powinno być „nie wszystkie z uczestniczących w nich osób prawnych”	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Przepis został poprawiony zgodnie z sugestią przedstawioną w uwadze.</p>
111.	Art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. b (aktualnie art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. b)	Centrum Cen Transferowych	Brakuje odniesienia do tych interpretacji indywidualnych, które odnoszą się do kwestii, czy działalność prowadzona przez osobę w innej jurysdykcji prowadzi, czy nie prowadzi do ustanowienia stałego zakładu (por. art. 3 pkt 14 lit. d) dyrektywy). Jednocześnie, w art. 75 ust. 2 pkt 1 Projektu powinno być również odniesienie do „ustanowienia	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Art. 75 ust. 1 pkt 1 lit b) odnosi się do prowadzenia działalności za pośrednictwem zagranicznego zakładu; Redakcja przepisu art. 75 ust. 2 pkt 1) w projekcie w brzmieniu: „Transakcja lub zespół transakcji, o których</p>

			zagranicznego zakładu”.	mowa w ust. 1 pkt 1, obejmują w szczególności: istnienie zagranicznego zakładu” swym zakresem obejmuje również ustanowienie stałego zakładu.
112.	Art. 75 ust. 4 pkt 2 i 4 (aktualnie art. 79 ust. 3 pkt 2 i 4)	Centrum Cen Transferowych	Uwaga redakcyjna: powinno być odniesienie do zmiany interpretacji indywidualnej (pkt 2), a także do odnowienia, zmiany, uchylecia, wygaśnięcia decyzji w sprawie cen transakcyjnych (pkt 4).	Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z art. 74 pkt 6 projektu, przez decyzję w sprawie cen transakcyjnych rozumie się również jej odnowienie, zmianę, uchylene i wygaśnienie. Nie jest więc celowym każdorazowe wyliczanie wszystkich rodzajów decyzji w sprawie cen transakcyjnych. W odniesieniu do interpretacji indywidualnych uwaga jest niezasadna z uwagi na brzmienie definicji „interpretacji indywidualnej”, która obejmuje swym zakresem także zmianę interpretacji.
113.	Art. 80 (aktualnie art. 84)	Centrum Cen Transferowych	Odniesienie do przepisów o rachunkowości powinno być uzupełnione o Międzynarodowe Standardy Rachunkowości/Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej.	Uwaga nieuwzględniona. Odwołanie do przepisów o rachunkowości zostało dokonane na potrzeby zdefiniowania pojęć: grupy kapitałowej, roku obrotowego, skonsolidowanego sprawozdaniu finansowego. Brak uzupełnienia o MSR/MSSP w ocenie projektodawcy nie ma wpływu na rozumienie ww. pojęć. Ponadto zdefiniowane w Ustawie o rachunkowości ww. pojęcia grupy kapitałowej, roku obrotowego, skonsolidowanego sprawozdania finansowego – dotyczą wszystkich jednostek objętych zakresem Ustawy o rachunkowości, bez względu na to, czy zgodnie z tą ustawą do ich sprawozdawczości mają zastosowanie przepisy tej ustawy czy przepisy MSR/MSSF w części dotyczącej zasad ujmowania, wyceny, ujawnień i prezentacji, zatem nie może być odwołania w kontekście art. 80 do przepisów innych niż przepisy o rachunkowości.
114.	Art. 81 (aktualnie art. 85)	Centrum Cen Transferowych	W naszej ocenie, Projekt powinien definiować zakres danych oraz wzór informacji o grupie podmiotów, który będzie miał zastosowanie do podatników. W tym kontekście uważamy, że zapisy art. 81 Projektu są niewystarczające. Zwracamy także uwagę, że dyrektywa 2016/881 zawiera wzór raportu, a także zawiera definicje poszczególnych pozycji podlegających raportowaniu.	Uwaga nieuwzględniona. Należy zauważyć, że zakres danych wymagany informacją o grupie podmiotów określony został w projektowanym art. 85 ust. 1. Ponadto zostanie on doprecyzowany przepisami rozporządzenia wydanego na podstawie upoważnienia, o którym mowa w projektowanym art. 87. W akcie tym zostaną ujęte „ogólne instrukcje dotyczące wypełniania sprawozdania według krajów”, stanowiące załącznik do dyrektywy

				2011/16/UE, wprowadzony dyrektywą 2016/881.
115.	Art. 84 (aktualnie art. 88)	Związek Banków Polskich	Zgodnie z projektowanym przepisem, jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów powiadamia o jednostce raportującej wraz z podaniem państwa lub terytorium, w którym zostanie przekazana informacja o grupie podmiotów (jeśli nie jest ona jednostką raportującą). Rozumiemy, że poza wskazaniem tych danych, jednostka nie będzie zobowiązana do przekazywania innych informacji, które nie zostały ujęte w tym przepisie (np. danych ujętych w informacji, o której mowa w art. 81 ustawy).	Brak charakteru uwagi. Uwaga ma charakter pytania o przyszłą interpretację/wykładnię projektowanych regulacji. W ramach przedmiotowego powiadomienia, będą przekazywane tylko informacje, o których mowa w art. 84.
116.	Art. 85 ust. 1 pkt 2 (aktualnie art. 89 ust. 1 pkt 2)	Centrum Cen Transferowych	W przepisie tym wskazano w odniesieniu do aktywów, że raportowaniu podlegają aktywa rzeczowe (trwałe i obrotowe), inne niż środki pieniężne i ich odpowiedniki. Natomiast, dyrektywa 2016/881 odnosi się do aktywów rzeczowych innych niż środki pieniężne i ich ekwiwalenty (tangible assets other than cash and cash equivalents). Wątpliwość budzi wskazanie w Projekcie rzeczowych aktywów obrotowych – pozycja taka nie występuje w rachunku zysków i strat wskazanym w ustawie o rachunkowości i w związku tym istnieje duża wątpliwość dot. zakresie aktywów rzeczowych, które powinny zostać zaraportowane w informacji o grupie podmiotów.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie Ministerstwa Finansów wskazanie jedynie aktywów rzeczowych (tj. bez doprecyzowania zawartego w nawiasach) pozostawiałoby znacznie większą niepewność co do zakresu przedmiotowej pozycji. Pojęcie „tangible assets other than cash and cash equivalence”, po przetłumaczeniu na język polski, rzeczywiście nie występuje w ustawie o rachunkowości ani w dyrektywie o rachunkowości, należy jednak wskazać, że w słowniczku do ustawy o rachunkowości, w art. 3 ust. 1 pkt 19 zdefiniowane jest pojęcie „rzeczowe aktywa obrotowe”. Zatem nie ma wątpliwości, że są to zapasy bez zaliczek na zapasy. Natomiast argument dotyczący faktu, iż taka pozycja nie występuje w rachunku zysków i strat jest niezasadny, gdyż wymienione w art. 85 ust. 1 pkt 2 pozycje nie pochodzą tylko z rachunku zysków i strat ale też z bilansu lub innych dokumentów danej jednostki. W tym przypadku dane dotyczące rzeczowych aktywów obrotowych ustala się na podstawie bilansu.
117.	Art. 87 (aktualnie art. 91)	Centrum Cen Transferowych	Do projektu powinien zostać załączony projekt rozporządzenia regulującego szczegółowy zakres danych przekazywanych w informacji o grupie podmiotów.	Uwaga nieuwzględniona. Projekt rozporządzenia zostanie opracowany i dołączony do projektu ustawy zgodnie z § 83 ust. 2 pkt 7 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2013 r. poz. 979). Zgodnie z tym przepisem do wniosku o rozpatrzenie projektu dokumentu rządowego przez Radę Ministrów dołącza się projekty aktów wykonawczych o podstawowym znaczeniu dla proponowanej regulacji, których obowiązek wydania przewiduje projekt ustawy.

118.	Art. 90 ust. 1 pkt 1 (aktualnie art. 94 ust. 1 pkt 1)	Centrum Cen Transferowych	W naszej ocenie zaproponowana kara jest rażąco wysoka nie tylko w odniesieniu do nieprzekazania wszystkich danych ale także w odniesieniu do nieprzekazania informacji o grupie. Jednakże, w przypadku nieprzekazania wszystkich danych kara powinna być niższa, biorąc pod uwagę, że może się zdarzyć, że jednostka dominująca lub wyznaczona jednostka nie mogła pozyskać danych od zagranicznej jednostki zależnej z przyczyn obiektywnych (np. sytuacja siły wyższej -wojna w danym kraju).	<p>Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z dodawanym przez dyrektywę Rady (UE) 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 146 z 3.06.2016 str. 8) art. 25a, „państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i dotyczących art. 8aa oraz podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia wykonywania tych sankcji. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.”.</p> <p>W tym zakresie nie można pomijać faktu, iż obowiązek ten nakładany jest na największe, międzynarodowe grupy kapitałowe (wysokość skonsolidowanych przychodów powyżej 750 mln euro). Należy również zaznaczyć, że zgodnie z projektowanym art. 91 ust. 2, ustalając wysokość kary pieniężnej, minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględnia rodzaj i zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu, na który nakładana jest kara pieniężna oraz jego możliwości finansowe.</p>
119.	Art. 92 (aktualnie art. 96)	Związek Banków Polskich	<p>Postulat wyłączenia obowiązku przygotowywania i przekazywania organom podatkowym informacji IFT-2/2R, -1/1R oraz PIT-8C w przypadku sporządzania przez instytucje finansowe informacji o rachunkach raportowanych na podstawie art. 31 ust. 1 Projektu.</p> <p>W ocenie instytucji finansowych wskazane jest doprecyzowanie zakresu danych finansowych podlegających raportowaniu. Już w chwili obecnej szereg informacji wskazanych w art. 31 ust. 1 oraz 32 ust. 1 pkt 5 – 7 projektu jest wymieniana przy wykorzystaniu formularzy IFT2/2R, czy też za pośrednictwem formularza IFT-1/1R oraz PIT-8C w przypadku danych określonych w art. 42 ust. 2 i art. 39 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Efektem takich rozwiązań jest: podwójna sprawozdawczość instytucji finansowych w odniesieniu do przychodów tych samych klientów (podatników) i związane z tym koszty obsługi.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Zakres nowych obowiązków nałożonych na raportujące instytucje finansowe tylko częściowo pokrywają się z zakresem obowiązków wynikającymi z obowiązku składania deklaracji IFT-1/IFT-1R i IFT-2/IFT-2R. Nie mniej jednak kwestia ta będzie przedmiotem przyszłych analiz.</p>
120.	Art. 92 pkt 3 i 4 (aktualnie art. 96 pkt 3 i 4)	Konfederacja Lewiatan	Konfederacja Lewiatan wskazuje, że proponowane zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych skutkują zdublowaniem raportowania tych samych informacji w procesach CRS oraz IFT-1R. W	<p>Uwaga nieuwzględniona. Zakres nowych obowiązków nałożonych na raportujące instytucje finansowe tylko częściowo pokrywają się z</p>

		<p>związku z tym postulujemy wyłączenie z raportowania IFT-1R przychodów, które są przesyłane przez instytucje finansowe w ramach CRS jako rozwiązanie analogiczne do funkcjonującego obecnie (art. 42 ust. 7), które zapobiega obecnie podwójnemu raportowaniu tych samych danych w formularzach IFT-1R oraz IFT-3R. Zwracamy uwagę na bezużyteczność informacji IFT-2R dla klientów (podatników) otrzymujących przychody nie podlegające polskiemu podatkowi u źródła, zwłaszcza tych, którzy mają rachunki w walucie obcej. Przychody odsetkowe w walucie obcej przeliczane są bowiem po średnim kursie NBP i prezentowane tylko w PLN, co nie niesie za sobą żadnej wartości dla nierezydenta prowadzącego księgi w walucie swojego państwa rezydencji. Wymóg wysyłania takich informacji do klientów zgodnie z art. 26 ust. 3d ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia, zważywszy na fakt, że przychody odsetkowe klienci mają odzwierciedlone w wyciągach bankowych i to na danych z tego źródła uzgadniają swoje księgowania, nie zaś na IFT-2R, które otrzymują zwykle na przełomie marca i kwietnia następnego roku. W praktyce IFT-2R wywołuje często niezrozumienie klientów instytucji finansowych co do celu tego dokumentu. Podobnym wymogiem wydaje się być, przewidziany w art. 26 ust. 3a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, obowiązek powtórnego wysyłania IFT-2R po zakończeniu roku, nawet jeśli w trakcie roku płatnik przekazywał już taką informację klientowi w trybie art. 26 ust. 3b tej ustawy (czyli w trakcie roku). Trudno zrozumieć w jakim celu po raz drugi muszą być przesyłane te same dane.</p> <p>Wskazane wyżej przepisy są ewenementem na skalę światową i naszym zdaniem projekt ustawy powinien nie tylko polegać na nałożeniu nowych obowiązków, ale kompleksowo "uporządkować" również istniejące przepisy w kierunku maksymalnego ich odbiurokratyzowania i zracjonalizowania.</p>	<p>zakresem obowiązków wynikającymi z obowiązku składania deklaracji IFT-1/IFT-1R i IFT-2/IFT-2R. Nie mniej jednak kwestia ta będzie przedmiotem przyszłych analiz.</p>
121.	Pracodawcy RP	<p>Zgodnie z przywołanymi przepisami uchylony zostanie obowiązek sporządzania informacji o wypłacie odsetek (IFT-3/3R) - uchylony zostaje rozdział 7 oraz art. 42 ust. 7 w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz art. 26 ust. 3 aa w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych. W konsekwencji płatnicy u.p.d.o.f. lub u.p.d.o.p. zobowiązani będą do sporządzania i przekazywania wyłącznie informacji IFT-1/1R lub IFT2-/2R.</p> <p>Uchylany obowiązek raportowania o dokonanych wypłatach odsetek na rzecz osób fizycznych lub pośrednich odbiorców (IFT-3/3R) zastąpiony</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.</p>

			<p>zostanie obowiązkiem przekazywania, zgodnie z art. 31 projektu ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, przez polską instytucję finansową (bank) „informacji o rachunkach raportowanych”. Jednocześnie „informacja o rachunkach raportowanych” zawierać będzie dane objęte raportowaniem także w informacjach IFT-1/1R oraz IFT-2/2R.</p> <p>Mając na uwadze powyższe zwracamy się z propozycją przywrócenia zasady jednokrotnego wykazywania danych, która powinna prowadzić się do określenia, że dane objęte raportowaniem na podstawie regulacji projektowanej ustawy nie powinny podlegać raportowaniu w informacji IFT-1/1R lub IFT-2/2R.</p> <p>Zwracamy się z propozycją ograniczenia raportowania na gruncie UPDOF i UPDOP, w zakresie rocznych informacji IFT-1R lub IFT-2R poprzez:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) pozostawienie wyłącznie obowiązku kierowania ich do organów podatkowych (tak jak „informacji i rachunkach raportowanych”) b) rezygnację z obowiązku ich przekazywania do podatników (podmiotów uzyskujących przychody) z uwagi na czasochłonność i kosztochłonność wykonywania tego obowiązku. 	
122.	Art. 95 pkt 3 (aktualnie art. 99 pkt 3)	Centrum Cen Transferowych	<p>Uwaga 1. W naszej ocenie zaproponowana kara jest rażąco wysoka. Kara ta nie uwzględnia również faktu, że zgodnie z wytycznymi OECD dot. raportowania Country-by-Country nie każda zmiana musi zostać zaraportowana w formie korekty raportu CbC. W związku z tym, może pojawić się sytuacja, iż za dany rok podatkowy już po terminie złożenia informacji o grupie podmiotów zostanie zwrócony podatek dochodowy i będzie on miał wpływ na pozycje informacji, choć nie będzie obowiązku zgodnie z regulacjami międzynarodowymi do korygowania pierwotnego raportu.</p> <p>Uwaga 2. Uważamy ponadto, że wprowadzenie dwóch rodzajów kar – administracyjnej oraz karnej skarbowej stoi w sprzeczności z zapisami dyrektywy 2016/881 stanowiącymi, iż przewidziane sankcje powinny być proporcjonalne. Jednocześnie, biorąc pod uwagę specyfikę informacji o grupie podmiotów, która wymaga zebrania informacji od</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z dodawanym przez dyrektywę Rady (UE) 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 146 z 3.06.2016 str. 8) art. 25a, „państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i dotyczących art. 8aa oraz podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia wykonywania tych sankcji. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.”</p> <p>Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy wprowadzane rozwiązania spełniają warunek proporcjonalności. W szczególności należy zaznaczyć, że karze pieniężnej podlegały będą wyłącznie podmioty o których mowa w projektowanym art. 90 ust. 2 (w związku z nieprzekazaniem wszystkich</p>

			wszystkich podmiotów objętych obowiązkiem raportowania należących do danej grupy, ponoszenie odpowiedzialności karnej skarbowej przez osobę fizyczną (obok sankcji administracyjnej dla podmiotu) jest rozwiązaniem zdecydowanie nieproporcjonalnym.	danych). Czyli podmioty, które mają umocowanie wynikające z istniejących powiązań kapitałowych w grupie (jednostka dominująca najwyższego rzędu lub wyznaczona przez nią jednostka grupy kapitałowej) do zebrania informacji wymaganych informacją o grupie podmiotów. Należy również zaznaczyć, że zgodnie z projektowanym art. 91 ust. 2, ustalając wysokość kary pieniężnej, minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględni rodzaj i zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu, na który nakładana jest kara pieniężna oraz jego możliwości finansowe.
123.		Konfederacja Lewiatan	Postulat wykreślenia zapisów dotyczących wprowadzenia zmian, polegających na dodaniu do Kodeksu karnego skarbowego art. 80c i art. 80d, ustanawiających kary, które mogą zostać nałożone na instytucje finansowe.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy wprowadzenie sankcji karnej – skarbowej, obok wprowadzonej sankcji administracyjnej w postaci kary pieniężnej, stanowi konieczny środek prawny zapewniający prawidłową i kompletną implementację dyrektywy 2014/107/UE. Podkreślenia wymaga, że dyrektywa nakłada na państwa członkowskie obowiązki zmierzające do wprowadzenia zasad i procedur mających na celu zapewnienie skutecznego wykonania i przestrzegania procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności w tym m.in. zasad zapobiegających przyjmowaniu przez raportujące instytucje finansowe, osoby lub pośredników praktyk służących obchodzeniu tych procedur, jak również zapewnienie skutecznego egzekwowania odpowiedzialności w przypadku nieprzestrzegania obowiązków wynikających z dyrektywy. W ocenie projektodawcy przyjęte w projektowanej ustawie rozwiązania prawne, stanowiące pełne wykonanie ww. obowiązków, znacznie przysłużą się zwiększeniu skuteczności i efektywności wymiany informacji podatkowych. Jednocześnie zauważyć należy, że przyjęta w niniejszej ustawie „dwutorowość sankcjonowania” nie stanowi rozwiązania nowego – analogiczne przewidziane zostało m.in. w rozdziale 7a i 8 ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. W odróżnieniu od kary finansowej nakładanej w trybie art. 89 i art. 90 na instytucje (raportujące instytucje

				<p>finansowe, jednostki wchodzące w skład grupy podmiotów, jednostki dominujące lub wyznaczone jednostki), ewentualną odpowiedzialność karną – skarbową za naruszenie obowiązków wymienionych w art. 80c i art. 80d ponosić będzie osoba fizyczna działająca w ich imieniu lub interesie. Należy przy tym zauważyć, że w doktrynie prawa administracyjnego nie kwestionuje się, co do zasady, funkcjonowania w prawie administracyjnym systemu kar o charakterze majątkowym, równoległego do systemu kar za przestępstwa i wykroczenia. Stwierdza się przy tym, że każda gałąź prawa powinna mieć instrumenty prawne karania podmiotów prawnych za naruszenie obowiązków, nakazów i zakazów wynikających z norm prawa należących do tej gałęzi (zob. I. Niżnik-Dobosz, <i>Aksjologia sankcji w prawie administracyjnym</i>, [w:] M. Stahl, R. Lewicka, M. Lewicki (red.) <i>Sankcje administracyjne. Blaski i cienie</i>, Warszawa 2011, s. 129). Podkreślić przy tym należy, że pieniężne kary administracyjne różnią się – mimo podobieństwa co do ich dolegliwości finansowej – od kar pieniężnych za przestępstwa i wykroczenia, charakterem celu, któremu mają służyć. Kara grzywny za przestępstwo i za wykroczenie ma na celu przede wszystkim represję – odwet za zawiniony czyn, zabroniony pod groźbą kary, oraz prewencję szczególną i ogólną. Natomiast karom administracyjnym przypisuje się przede wszystkim cel prewencyjny, a także restytucyjny (zob. I. Niżnik-Dobosz, <i>op. cit.</i>, s. 136; A. Jaworowicz-Rudolf, <i>Funkcje sankcji administracyjnej i odpowiedzialności administracyjnej w ochronie środowiska</i>, Warszawa 2012, s. 223, a także M. Wincenciak, <i>Sankcje w prawie administracyjnym i procedura ich wymierzania</i>, Warszawa 2008, s. 100). W ocenie projektodawcy projektowany przepis nie narusza również wywodzonej z konstrukcyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego zasady <i>ne bis idem</i> z uwagi na brak tożsamości strony podmiotowej przewidzianych sankcji. Niemniej w celu usunięcia wszelkich wątpliwości i całkowitego wyeliminowania możliwości podwójnego karania tego samego podmiotu</p>
--	--	--	--	---

				za ten sam czyn projektodawca dokonał modyfikacji treści art. 91 ust. 1 poprzez wskazanie, że w stosunku do osób fizycznych, które za ten sam czyn ponoszą odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe albo za przestępstwo skarbowe nie nakłada się kary pieniężnej. Niemniej projektodawca postanowił zliberalizować stanowisko w zakresie karania instytucji finansowych poprzez odstąpienie od wprowadzenia kwalifikowanej kary w przypadku składania nieprawdziwej informacji o rachunkach raportowanych. W tym celu z projektowanej ustawy wykreślona została propozycja polegająca na dodaniu § 2 do art. 80c § KKS.
124.	Art. 95 pkt 2 i 3 (aktualnie art. 99 pkt 2 i 3)	Polska Izba Ubezpieczeń	Wnosimy o usunięcie odpowiedzialności karnoskarbowej w związku z wprowadzeniem kary finansowej za te same czynności na instytucję. Utrzymanie projektowanych zapisów de facto dwukrotnie penalizuje stwierdzone w trakcie kontroli nieprawidłowości. Należy również mieć na uwadze, że sankcje karnoskarbowe nakładane są na konkretnych pracowników instytucji.	Uwaga nieuwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.
125.	Dział VII Rozdział 2 Przepisy przejściowe i końcowe	Związek Banków Polskich	Doprecyzowane w ramach przepisów przejściowych powinny być zasady identyfikacji rachunków, które zostały otwarte pomiędzy 1 stycznia 2016 r. a dniem wejścia w życie ustawy. Należy wskazać, iż nie jest celowe przyjęcie w tym zakresie rozwiązania które wprowadziła ustawa o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA dla rachunków które zostały otwarte pomiędzy 1 lipca 2014 r. a 1 grudnia 2015 r. tj. kategorii tzw. rachunków z okresu przejściowego, ponieważ wprowadzi to wyłącznie niepotrzebną komplikację do systemu prawnego nie spełniając celu ustawy.	Uwaga uwzględniona. Wprowadzono okres przejściowy dla identyfikacji rachunków otwartych pomiędzy 1 stycznia 2015 r. a dniem wejścia w życie projektowanej ustawy.
126.	Art. 106 (aktualnie art. 111)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Uwaga 1. W ocenie Izby projektodawca przewidział zbyt krótki okres vacatio legis i tym samym zbyt krótki termin na wdrożenie postanowień ustawy przy tak znaczących zmianach informatycznych i proceduralnych. Proponujemy minimum 3-miesięczny termin wejścia w życie od momentu ogłoszenia ustawy. Uwaga 2. Dodatkowo, jeśli ww. termin miałby ulec zmianie, należałoby również odpowiednio zmienić wskazane w ustawie daty (np. 31.08.2016 r.), na	Uwaga uwzględniona. Termin wejścia w życie ustawy został określony na 1 stycznia 2017 r. Uwaga częściowo uwzględniona. Projektodawca zrezygnował z wiązania klasyfikacji rachunków jako istniejących i nowych z datą wejścia w

		które dokonuje się weryfikacji rachunków istniejących i od których rozpoczyna się weryfikacja nowych rachunków.	życie ustawy. Data graniczna określona została na dzień 31 grudnia 2015 roku, co w pełni odzwierciedla zapisy dyrektywy na płaszczyźnie definicji rachunku istniejącego i rachunku nowego.
127.	Polska Izba Ubezpieczeń	Zgodnie z art. 106 projektu ustawy, wchodzi ona w życie w dniu 1 września 2016 r. Proponujemy modyfikację ww. przepisu i określenie terminu wejścia w życie ustawy na dzień 1 grudnia 2016 r. Kompleksowe wdrożenie regulacji CRS przez zakłady ubezpieczeń, obejmujące opracowanie zmian w systemach informatycznych, procedurach czy dokumentacji, jak również przeszkolenie właściwych pracowników z zakresu wprowadzanych zmian, jest procesem czasochłonnym, dla którego przeprowadzenia okres trzech miesięcy (tj. do 1 września b.r.) jest okresem zbyt krótkim.	Uwaga uwzględniona. Termin wejścia w życie ustawy został określony na 1 stycznia 2017 r.
128.	Związek Banków Polskich	Proponujemy wydłużenie vacatio legis ustawy do 1 stycznia 2017 r. pozwoli to na nieznaczne przesunięcie wejścia w życie dyrektywy, jednocześnie umożliwi instytucjom finansowym odpowiednie przygotowanie się do wypełniania obowiązków wynikających z ustawy oraz aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie. Z tego powodu wskazane jest aby termin wejścia w życie ustawy był jak najbardziej oddalony, co jest istotne również z punktu widzenia Ministerstwa Finansów, które będzie zobowiązane do wykonania niektórych obowiązków wynikających z ustawy. Z całą pewnością powstanie konieczność opracowania nowych rozwiązań informatycznych, które będą dedykowane raportowaniu na podstawie ustawy, co wraz z testami jest procesem długotrwałym oraz niezwykle pracochłonnym.	Uwaga uwzględniona. Termin wejścia w życie ustawy został określony na 1 stycznia 2017 r.
129.	Izba Domów Maklerskich	Zgodnie z brzmieniem art. 106 projektu ustawy ma ona wejść w życie 1 września 2016 roku. W naszej ocenie instytucje finansowe nie są w stanie przygotować się do pełnego wdrożenia procesów CRS nie znając ostatecznego kształtu przepisów. Naszym zdaniem należałoby określić okres wejścia w życie ustawy jako „1 stycznia 2017 r.”.	Uwaga uwzględniona. Termin wejścia w życie ustawy został określony na 1 stycznia 2017 r.
130.	Konfederacja Lewiatan	Konfederacja Lewiatan wskazuje, że – przy założeniu że projekt jest na etapie prac legislacyjnych, proponowany termin wejścia w życie ustawy wydaje się być zbyt krótki i powodować dla instytucji finansowych ogromne trudności w zakresie dostosowania się do nowych wymogów. W związku z tym postulujemy jego przedłużenie. <u>Propozycja brzmienia przepisu:</u> „Art. 106. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.”	Uwaga uwzględniona. Termin wejścia w życie ustawy został określony na 1 stycznia 2017 r.
131.	Pracodawcy RP	Proponujemy modyfikację ww. przepisu i określenie terminu wejścia w życie ustawy na dzień 1 października 2016 r. Proponowana przez nas data 1 października to jedynie nieznaczne	Uwaga uwzględniona. Termin wejścia w życie ustawy został określony na 1 stycznia 2017 r.

			przesunięcie wejścia w życie Dyrektywy Rady 2014/107/UE, które jednocześnie w dalszym ciągu umożliwi Polsce za raportowa nie do innych krajów danych klientów już za rok 2016. Przesunięcie wejścia w życie ustawy na tę datę nie spowoduje więc dodatkowych opóźnień w realizacji obowiązków sprawozdawczych, które nałożone zostały na Polskę we wspomnianej Dyrektywie. Termin 1 października umożliwi natomiast instytucjom finansowym odpowiednie przygotowanie się do wdrożenia nowych regulacji.	
132.	OSR rubryka 7 „Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość”	Związek Banków Polskich	Nie jest zrozumiałe na jakiej podstawie ustawodawca zakłada, że instytucje finansowe będą w stanie postępować zgodnie z wymogami ustawy wprowadzonej w bardzo krótkim czasie bez adekwatnego vacatio legis (biorąc pod uwagę duży stopień komplikacji proponowanych przepisów). Należy wyraźnie podkreślić, iż czas wymagany na analizę przepisów oraz raportowanie nawet w dużych instytucjach w odniesieniu do ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami będzie znacznie dłuższy ponieważ cała regulacja jest skomplikowana i wymaga opracowania nowych procesów jak również wprowadzenia zmian do już istniejących.	Uwaga uwzględniona. Termin wejścia w życie ustawy został określony na 1 stycznia 2017 r.

2. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Brak konieczności zasięgnięcia przedmiotowej opinii.

3. Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Brak zgłoszeń.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Projekt ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾:		<p>Dyrektywa Rady (UE) 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 359, Tom 57 z 16.12.2014, str. 1),</p> <p>Dyrektywa Rady (UE) 2015/2060 z dnia 10 listopada 2015 r. uchylająca dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (Dz. U. UE L 301 z 18.11.2015 str. 1),</p> <p>Dyrektywa Rady (UE) 2015/2376 z dnia 8 grudnia 2015 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015.332 str. 1),</p> <p>Dyrektywa Rady (UE) 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 8).</p>			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Koniec z - ność wdrożenia	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
		T / N			
Dyrektywa Rady (UE) 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 359, Tom 57 z 16.12.2014, str. 1)					
Art. 1 pkt 1	<p>W dyrektywie 2011/16/UE wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) art. 3 pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9) »wymiana automatyczna« oznacza systematyczne przekazywanie odnośnemu państwu członkowskiemu rezydencji określonych z góry informacji na temat rezydentów innych państw członkowskich, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu. W kontekście art. 8 dostępne informacje odnoszą się do informacji zawartych w dokumentacji podatkowej państwa członkowskiego przekazującego informacje, które wyszukiwane są zgodnie z procedurami gromadzenia i przetwarzania informacji w tym państwie członkowskim. W kontekście art. 8 ust. 3a, art. 8 ust. 7a, art. 21 ust. 2 oraz art. 25 ust. 2 i 3 wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne</p>	N		Nie podlega implementacji.	

	cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku I.”;				
Art. 1 pkt 2 lit. a	2) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Właściwy organ państwa członkowskiego może poinformować właściwy organ któregośkolwiek z pozostałych państw członkowskich o tym, że nie chce otrzymywać informacji na temat jednej lub większej liczby kategorii dochodu i kapitału, o których mowa w ust. 1. Informuje o tym również Komisję. Można uznać, że państwo członkowskie nie chce otrzymywać informacji zgodnie z ust. 1, jeżeli nie poinformuje Komisji o jakiegokolwiek kategorii, w odniesieniu do której dysponuje informacjami.”;	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 2 lit. b zdanie 1	2) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany: b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „3a. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zobowiązania swoich 'raportujących instytucji finansowych' do wykonywania zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności zawartych w załącznikach I i II oraz do zapewnienia skutecznego wdrożenia i przestrzegania tych zasad zgodnie z załącznikiem I sekcja IX.	T	Art. 27, art. 28	Art. 27. 1. Raportujące instytucje finansowe są obowiązane do: 1) stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych; 2) rejestrowania czynności podejmowanych w ramach procedur należytej staranności; 3) gromadzenia dokumentacji wymaganej w ramach stosowania procedur należytej staranności, w szczególności oświadczeń o rezydencji podatkowej posiadaczy rachunków oraz osób kontrolujących i dowodów w postaci dokumentów. 2. Rejestrowanie czynności, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, obejmuje rejestrację daty, rodzaju oraz opisu przeprowadzonej czynności i może następować przy wykorzystaniu innych rejestrów prowadzonych w szczególności na potrzeby procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu. Art. 28. 1. Raportujące instytucje finansowe przechowują: 1) rejestr czynności, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2, 2) dokumentację, o której mowa w art. 27 ust. 1 pkt 3, 3) informacje, o których mowa w art. 34 ust. 1 oraz w art. 36 ust. 2 - dotyczące rachunku finansowego objętego obowiązkiem raportowania przez okres pięciu lat licząc od końca roku, w którym powstał obowiązek przekazania informacji o tym rachunku. 2. W przypadku likwidacji, połączenia, podziału oraz przekształcenia raportującej instytucji finansowej do	

				przechowywania informacji stosuje się odpowiednio przepisy art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.)).	
Art. 1 pkt 2 lit. b zdanie 1	Na mocy mających zastosowanie zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności zawartych w załącznikach I i II właściwy organ każdego państwa członkowskiego w drodze automatycznej wymiany i w terminie określonym w ust. 6 lit. b) przekazuje właściwemu organowi każdego innego państwa członkowskiego następujące informacje odnoszące się do okresów rozliczeniowych poczynwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. i dotyczące 'rachunku raportowanego': a) imię i nazwisko/nazwę, adres, numer(-y) identyfikacyjne podatnika ('NIP') oraz datę i miejsce urodzenia (w przypadku osób fizycznych) każdej 'osoby raportowanej', która jest 'posiadaczem rachunku', a w przypadku jakiegokolwiek 'podmiotu', który jest 'posiadaczem rachunku' i który — po zastosowaniu zasad należytej staranności zgodnych z załącznikami — zostanie zidentyfikowany jako kontrolowany przez co najmniej jedną 'osobę kontrolującą' będącą 'osobą raportowaną' — nazwę, adres i numer(-y) 'NIP' tego 'podmiotu' oraz imię i nazwisko, adres, numer(-y) 'NIP' oraz datę i miejsce urodzenia każdej 'osoby raportowanej'; b) numer rachunku (lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru); c) nazwę i numer identyfikacyjny (o ile taki jest) 'raportującej instytucji finansowej'; d) saldo rachunku lub wartość (w tym, w przypadku 'pieniężnej umowy ubezpieczenia' lub 'umowy renty' — 'wartość pieniężną' lub wartość wykupu) ustaloną na koniec odnośnego roku kalendarzowego lub innego stosownego okresu sprawozdawczego lub — jeżeli rachunek został zamknięty w ciągu danego roku lub okresu — informację o jego zamknięciu; e) w przypadku jakiegokolwiek 'rachunku powierniczego': (i) łączną kwotę brutto odsetek, łączną kwotę brutto dywidend oraz łączną kwotę brutto innych dochodów osiągniętych w związku z	T	Art. 73, art. 74 ust. 1 oraz art. 75 ust. 1	Art. 73. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje właściwemu organowi państwa uczestniczącego informacje o rachunkach raportowanych posiadanych przez rezydentów tych państw uzyskane od raportujących instytucji finansowych zawierające dane określone w art. 34 ust. 1. Art. 74. 1. Informacje, o których mowa w art. 73, są przekazywane raz w roku, w terminie do dnia 30 września następującego po roku kalendarzowym, którego informacje dotyczą. Art. 75. 1. Wymiana informacji, o których mowa w art. 73, z państwami członkowskimi następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378.	

	<p>aktywami posiadanymi na rachunku, w każdym przypadku wpłaconych lub uznanych na poczet rachunku (lub w związku z tym rachunkiem) w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym; oraz (ii) łączną kwotę brutto przychodów ze sprzedaży lub umorzenia 'aktywów finansowych' wpłaconych lub uznanych na poczet rachunku w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym, w odniesieniu do których to aktywów 'raportująca instytucja finansowa' działała jako powiernik, broker, pełnomocnik lub innego rodzaju przedstawiciel działający na rzecz 'posiadacza rachunku';</p> <p>f) w przypadku jakiegokolwiek 'rachunku depozytowego' — łączną kwotę brutto odsetek wpłaconych lub uznanych na poczet rachunku w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym; oraz</p> <p>g) w przypadku jakiegokolwiek rachunku, który nie został opisany w lit. e) lub f) — łączną kwotę brutto wpłaconą lub uznaną na rzecz 'posiadacza rachunku' w przypadku rachunku w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym, w odniesieniu do którego to rachunku 'raportująca instytucja finansowa' działa jako zobowiązany lub dłużnik, w tym łączną kwotę jakichkolwiek kwot umorzeń dokonanych na rzecz 'posiadacza rachunku' w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym.</p> <p>Do celów wymiany informacji na mocy niniejszego ustępu, o ile nie przewidziano inaczej w niniejszym ustępie ani w załącznikach, kwotę i charakterystykę płatności dokonanych w odniesieniu do 'rachunku raportowanego' określa się zgodnie z prawodawstwem krajowym państwa członkowskiego, które przekazuje informacje.</p> <p>Akapity pierwszy i drugi niniejszego ustępu są nadrzędne względem ust. 1 lit. c) lub jakiegokolwiek innego unijnego instrumentu prawnego, w tym dyrektywy Rady 2003/48/WE (*), w zakresie, w jakim odnośna wymiana informacji wchodziłaby w zakres stosowania ust. 1 lit. c) lub jakiegokolwiek innego unijnego instrumentu prawnego, w tym dyrektywy 2003/48/WE.</p>				
--	--	--	--	--	--

Art. 1 pkt 2 lit. c	<p>2) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>c) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5.Przed dniem 1 lipca 2017 r. Komisja przedłoży sprawozdanie, w którym przedstawi ogólny zarys i ocenę otrzymanych statystyk i informacji, dotyczące takich kwestii, jak koszty administracyjne oraz inne odnośne koszty i korzyści wynikające z automatycznej wymiany informacji, jak również praktyczne aspekty z tym związane. Stosownie do sytuacji Komisja przedłoży Radzie wniosek dotyczący kategorii i warunków określonych w ust. 1, łącznie z warunkiem, zgodnie z którym informacje na temat rezydentów innych państw członkowskich muszą być dostępne, lub dotyczący pozycji, o których mowa w ust. 3a, bądź obu tych elementów.</p> <p>Podczas analizy wniosku przedstawionego przez Komisję Rada dokonuje oceny dalszego zwiększenia skuteczności i usprawnienia funkcjonowania automatycznej wymiany informacji oraz poprawy jakości tej wymiany w celu zapewnienia, aby:</p> <p>a) właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazywał w drodze automatycznej wymiany właściwemu organowi któregośkolwiek z pozostałych państw członkowskich informacje obejmujące okresy rozliczeniowe, począwszy od dnia 1 stycznia 2017 r., dotyczące rezydentów tego drugiego państwa członkowskiego oraz odnoszące się do wszystkich kategorii dochodu i kapitału wymienionych w ust. 1, zgodnie z ich interpretacją na mocy prawodawstwa krajowego państwa członkowskiego przekazującego informacje; oraz</p> <p>b) wykazy kategorii i pozycji określone w ust. 1 i 3a zostały rozszerzone na inne kategorie i pozycje, w tym opłaty licencyjne.”;</p>	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 2 lit. d	<p>2) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6.Przekazywanie informacji odbywa się następująco: a) w przypadku kategorii określonych w ust. 1 informacje przekazywane są co najmniej raz w roku, w terminie sześciu miesięcy od zakończenia w danym państwie członkowskim roku podatkowego, w którym informacje stały się dostępne; b) w przypadku informacji określonych w ust. 3a informacje przekazywane są raz w roku, w terminie dziewięciu miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego lub innego stosownego okresu</p>	T	Art. 74 ust. 1	Art. 74. 1. Informacje, o których mowa w art. 73, są przekazywane raz w roku, w terminie do dnia 30 września następującego po roku kalendarzowym, którego informacje dotyczą.	

	sprawozdawczego, do którego dane informacje się odnoszą.”;				
Art. 1 pkt 2 lit. e	2) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany: e) dodaje się ustęp w brzmieniu: „7a.Do celów załącznika I sekcja VIII część B pkt 1 lit. c) oraz załącznika I sekcja VIII część C pkt 17 lit. g) każde państwo członkowskie przekazuje Komisji do dnia 31 lipca 2015 r. wykaz podmiotów i rachunków, które mają być traktowane, odpowiednio, jako 'nieraportujące instytucje finansowe' i 'rachunki wyłączone'. Każde państwo członkowskie informuje również Komisję o wszelkich zmianach w tym zakresie. Komisja publikuje w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> skompilowany wykaz otrzymanych informacji i aktualizuje go stosownie do potrzeb. Państwa członkowskie zapewniają, aby te rodzaje 'nieraportujących instytucji finansowych' i 'rachunków wyłączonych' spełniały wszystkie wymogi wymienione w załączniku I sekcja VIII część B pkt 1 lit. c) oraz w załączniku I sekcja VIII część C pkt 17 lit. g), w szczególności wymóg, aby status 'instytucji finansowej' jako 'nieraportującej instytucji finansowej' lub status rachunku jako 'rachunku wyłączonego' nie zagroziły realizacji celów niniejszej dyrektywy.”;	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 3	3) art. 20 ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4.Informacje w ramach wymiany automatycznej zgodnie z art. 8 przesyła się przy użyciu standardowego formatu elektronicznego służącego ułatwieniu takiej automatycznej wymiany i opartego na istniejącym formacie elektronicznym zgodnie z art. 9 dyrektywy 2003/48/WE, który ma być stosowany do wszystkich rodzajów automatycznej wymiany informacji, przyjętego przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.”;	T	Art. 75 ust. 1	Art. 75. 1. Wymiana informacji, o których mowa w art. 73, z państwami członkowskimi następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378.	

Art. 1 pkt 4	<p>4) art. 21 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Komisja jest odpowiedzialna za dokonywanie wszelkich zmian sieci CCN niezbędnych dla umożliwienia wymiany takich informacji między państwami członkowskimi oraz zapewnienia bezpieczeństwa tej sieci. Państwa członkowskie są odpowiedzialne za dokonywanie wszelkich zmian w swoich własnych systemach niezbędnych dla umożliwienia wymiany takich informacji przy użyciu sieci CCN oraz zapewnienia bezpieczeństwa swoich systemów. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda 'osoba raportowana' będąca osobą fizyczną była powiadamiana o naruszeniu bezpieczeństwa w odniesieniu do jej danych w przypadku gdy istnieje prawdopodobieństwo, że naruszenie to wpłynie negatywnie na ochronę jej danych osobowych lub prywatności. Państwa członkowskie zrzekają się wszystkich roszczeń o zwrot wydatków poniesionych przy stosowaniu niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem, w stosownych przypadkach, roszczeń dotyczących wynagrodzeń ekspertów.”;</p>	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 5 lit. a	<p>5) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany: a) aktualny tekst art. 25 otrzymuje oznaczenie ust. 1;</p>	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 5 lit. b	<p>5) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany: b) dodaje się ustępy w brzmieniu: „2. 'Raportujące instytucje finansowe' oraz właściwe organy każdego państwa członkowskiego uznaje się za administratorów danych do celów dyrektywy 95/46/WE. 3. Niezależnie od ust. 1 każde państwo członkowskie zapewnia, aby każda 'raportująca instytucja finansowa' objęta jego jurysdykcją informowała każdą odnośną 'osobę raportowaną' będącą osobą fizyczną o tym, że informacje jej dotyczące, o których mowa w art. 8 ust. 3a, zostaną zgromadzone i przekazane zgodnie z niniejszą dyrektywą; każde państwo członkowskie zapewnia także, aby dana 'raportująca instytucja finansowa' przekazała tej osobie fizycznej wszystkie informacje, do których ta osoba jest uprawniona na mocy jej prawodawstwa krajowego wdrażającego</p>	T	Art. 30	<p>Art. 30. 1. Raportująca instytucja finansowa wykonuje obowiązki określone w art. 24 ust. 1 pkt 1 – 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922) w terminie pozwalającym na zrealizowanie przez osobę raportowaną jej uprawnień, określonych w rozdziale 4 tej ustawy, przed przekazaniem informacji, o których mowa w art. 33 ust. 1 oraz art. 36 ust. 1. 2. Raportująca instytucja finansowa zawiadamia niezwłocznie osobę raportowaną o prawdopodobieństwie naruszenia bezpieczeństwa jej danych osobowych gromadzonych i przetwarzanych na potrzeby automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych.</p>	

	<p>dyrektywę 95/46/WE, w czasie wystarczającym, aby umożliwić tej osobie wykonanie przysługujących jej praw do ochrony danych, a w każdym razie zanim dana 'raportująca instytucja finansowa' przekaże informacje, o których mowa w art. 8 ust. 3a, właściwemu organowi państwa członkowskiego rezydencji tej osoby.</p> <p>4. Informacje przetwarzane zgodnie z niniejszą dyrektywą są zatrzymywane przez okres nie dłuższy niż jest to konieczne do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, a w każdym razie zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi przedawnienia każdego administratora danych.”;</p>				
Art. 1 pkt 6	<p>5) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>6) dodaje się załączniki I i II, których teksty zawarte są w załączniku do niniejszej dyrektywy.</p>	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 2 ust. 1	<p>1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 31 grudnia 2015 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.</p> <p>Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2016 r.</p> <p>Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.</p>	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 2 ust. 2	<p>2. Niezależnie od art. 1 pkt 2 lit. b) oraz ust. 1 niniejszego artykułu Austria stosuje przepisy niniejszej dyrektywy od dnia 1 stycznia 2017 r. w odniesieniu do okresów rozliczeniowych począwszy od tej daty.</p>	N		Nie podlega implementacji.	

Art. 2 ust. 3	3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 3	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> .	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 4	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		Nie podlega implementacji.	
Załącznik I	Niniejszy załącznik określa zasady sprawozdawcze i zasady należytej staranności, które muszą być stosowane przez 'raportujące instytucje finansowe', aby umożliwić państwom członkowskim przekazywanie — w drodze automatycznej wymiany — informacji, o których mowa w art. 8 ust. 3a niniejszej dyrektywy. Niniejszy załącznik opisuje również zasady oraz procedury administracyjne, jakimi muszą dysponować państwa członkowskie, aby zapewnić skuteczne wykonywanie i przestrzeganie określonych poniżej procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności.	N		Nie podlega implementacji.	
Załącznik I SEKCJA I część A	Z zastrzeżeniem części C–E, każda 'raportująca instytucja finansowa' musi przekazywać właściwemu organowi swojego państwa członkowskiego następujące informacje odnoszące się do każdego 'rachunku raportowanego' danej 'raportującej instytucji finansowej': 1) imię i nazwisko/nazwę, adres, państwo (państwa) członkowskie rezydencji, numer(-y) 'NIP' oraz datę i miejsce urodzenia (w przypadku osób fizycznych) każdej 'osoby raportowanej', która jest 'posiadaczem rachunku', a w przypadku jakiegokolwiek 'podmiotu',	T	Art. 31 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 38	Art. 31. 1. Obowiązkiem raportowania są objęte rachunki finansowe prowadzone przez raportującą instytucję finansową i znajdujące się w posiadaniu co najmniej jednej osoby raportowanej lub pasywnego NFE kontrolowanego przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną, pod warunkiem, że zostaną one zidentyfikowane jako takie rachunki na podstawie procedur należytej staranności, zwane dalej „rachunkami raportowanymi”, a także istniejące rachunki indywidualne posiadane przez osoby o nieustalonej	

<p>który jest 'posiadaczem rachunku' i który — po zastosowaniu procedur należytej staranności zgodnych z sekcjami V, VI i VII — zostanie zidentyfikowany jako kontrolowany przez co najmniej jedną 'osobę kontrolującą' będącą 'osobą raportowaną' — nazwę, adres, państwo (państwa) członkowskie rezydencji oraz (o ile takie są) inną jurysdykcję lub inne jurysdykcje miejsca rezydencji i numer(-y) 'NIP' tego 'podmiotu' oraz imię i nazwisko, adres, państwo (państwa) członkowskie rezydencji, numer(-y) 'NIP' oraz datę i miejsce urodzenia każdej 'osoby raportowanej';</p> <p>2) numer rachunku (lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru);</p> <p>3) nazwę i numer identyfikacyjny (o ile taki jest) 'raportującej instytucji finansowej';</p> <p>4) saldo rachunku lub wartość (w tym, w przypadku 'pieniężnej umowy ubezpieczenia' lub 'umowy renty' — 'wartość pieniężną' lub wartość wykupu) ustaloną na koniec odnośnego roku kalendarzowego lub innego stosownego okresu sprawozdawczego lub — jeżeli rachunek został zamknięty w ciągu danego roku lub okresu — informację o jego zamknięciu;</p> <p>5) w przypadku jakiegokolwiek 'rachunku powierniczego':</p> <p>a) łączną kwotę brutto odsetek, łączną kwotę brutto dywidend oraz łączną kwotę brutto innych dochodów osiągniętych w związku z aktywami posiadanymi na rachunku, w każdym przypadku wpłaconych lub uznanych na poczet rachunku (lub w związku z tym rachunkiem) w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym; oraz</p> <p>b) łączną kwotę brutto przychodów ze sprzedaży lub umorzenia 'aktywów finansowych' wpłaconych lub uznanych na poczet rachunku w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym, w odniesieniu do których to aktywów 'raportująca instytucja finansowa' działała jako powiernik, broker, pełnomocnik lub innego rodzaju przedstawiciel działający na rzecz 'posiadacza rachunku';</p> <p>6) w przypadku jakiegokolwiek 'rachunku depozytowego' — łączną kwotę brutto odsetek wpłaconych lub uznanych na poczet rachunku w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym; oraz</p> <p>7) w przypadku jakiegokolwiek rachunku, który nie został opisany w części A pkt 5 lub 6 — łączną kwotę brutto wpłaconą lub uznaną na rzecz 'posiadacza</p>		<p>rezydencji, zwane dalej „rachunkami nieudokumentowanymi”.</p> <p>Art. 34. 1. Informacja o rachunkach raportowanych zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia w przypadku osoby fizycznej, nazwę, adres, państwo lub państwa rezydencji oraz numer lub numery TIN osoby raportowanej będącej posiadaczem rachunku, a w przypadku podmiotu będącego posiadaczem rachunku, który zostanie zidentyfikowany jako kontrolowany przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną - nazwę, adres, państwo lub państwa rezydencji, numer lub numery TIN tego podmiotu oraz imię i nazwisko, adres, państwo lub państwa rezydencji, numer lub numery TIN oraz datę i miejsce urodzenia tej osoby kontrolującej; 2) numer rachunku lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru; 3) nazwę i adres raportującej instytucji finansowej oraz TIN, o ile go posiada; 4) saldo rachunku lub wartość, w tym wartość pieniężną lub wartość wykupu - w przypadku 'pieniężnej umowy ubezpieczenia' lub umowy renty, ustaloną na koniec roku kalendarzowego, za który informacja jest przekazywana oraz informację o zamknięciu tego rachunku - jeżeli został zamknięty w ciągu roku kalendarzowego, za który informacja jest przekazywana; 5) w przypadku rachunku powierniczego: <ol style="list-style-type: none"> a) łączną kwotę brutto odsetek, łączną kwotę brutto dywidend oraz łączną kwotę brutto innych dochodów osiągniętych w związku z aktywami posiadanymi na rachunku, które zostały wpłacone lub uznane na rachunku w roku kalendarzowym, b) łączną kwotę brutto przychodów ze sprzedaży lub umorzenia aktywów finansowych wpłaconych lub uznanych na poczet rachunku w roku kalendarzowym, w odniesieniu do których raportująca instytucja finansowa działała jako powiernik, broker, pełnomocnik lub inny przedstawiciel działający na rzecz posiadacza 	
--	--	--	--

	<p>rachunku' w przypadku rachunku w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym, w odniesieniu do którego to rachunku 'raportująca instytucja finansowa' działa jako zobowiązany lub dłużnik, w tym łączną kwotę jakichkolwiek kwot umorzeń dokonanych na rzecz 'posiadacza rachunku' w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym.</p>			<p>rachunku;</p> <p>6) w przypadku rachunku depozytowego - łączną kwotę brutto odsetek wpłaconych lub uznanych na rachunku w roku kalendarzowym;</p> <p>7) w przypadku rachunku finansowego innego niż wskazany w pkt 5 i 6, w odniesieniu do którego raportująca instytucja finansowa działa jako zobowiązany lub dłużnik - łączną kwotę brutto wpłaconą lub uznaną na rzecz posiadacza rachunku w roku kalendarzowym, w tym łączną kwotę umorzeń dokonanych na rzecz posiadacza rachunku.</p> <p>Art. 38. Rachunek finansowy uznany zostaje za rachunek raportowany począwszy od dnia, w którym został zidentyfikowany jako taki rachunek na podstawie procedur należytej staranności.</p>	
Załącznik I SEKCJA I część B	Przekazywane informacje muszą określać walutę, w której denominowana jest każda kwota.	T	Art. 35 ust 1	Art. 35. 1. Informacja o rachunkach raportowanych wskazuje walutę, w której określone jest saldo lub wartość rachunku raportowanego lub inne kwoty, o których mowa w art. 34 ust. 1.	
Załącznik I SEKCJA I część C	Niezależnie od części A pkt 1, w odniesieniu do każdego 'rachunku raportowanego', który jest 'istniejącym rachunkiem', nie jest wymagane przekazanie numeru (numerów) 'NIP' ani daty urodzenia, jeżeli taki(-e) numer(-y) 'NIP' lub data urodzenia nie znajdują się w dokumentacji 'raportującej instytucji finansowej', a gromadzenie tego rodzaju danych przez taką 'raportującą instytucję finansową' nie jest w inny sposób wymagane na mocy przepisów krajowych lub jakiegokolwiek unijnego instrumentu prawnego. Jednakże 'raportująca instytucja finansowa' ma obowiązek dołożyć racjonalnych starań, aby uzyskać numer(-y) 'NIP' i datę urodzenia w odniesieniu do 'istniejących rachunków', przed końcem drugiego roku kalendarzowego następującego po roku, w którym 'istniejące rachunki' zidentyfikowane zostały jako 'rachunki raportowane'.	T	Art. 34 ust. 3	Art. 34. (...) 3. Jeżeli raportująca instytucja finansowa nie posiada danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1, jest obowiązana dołożyć racjonalnych starań, aby uzyskać te dane przed końcem drugiego roku kalendarzowego następującego po roku, w którym dany istniejący rachunek został zidentyfikowany jako rachunek raportowany.	
Załącznik I SEKCJA I część D	Niezależnie od części A pkt 1, nie jest wymagane przekazanie numeru 'NIP', jeżeli numer 'NIP' nie został nadany przez odnośne państwo członkowskie ani inną jurysdykcję miejsca rezydencji.	T	Art. 34 ust. 2 pkt 2	Art. 34. (...) 2. Nie jest wymagane przekazanie informacji o: 2) TIN, jeżeli nie został nadany przez państwo rezydencji;	

Załącznik I SEKCJA A I część E	E) Niezależnie od części A pkt 1, nie jest wymagane przekazanie miejsca urodzenia, chyba że: 1) 'raportująca instytucja finansowa' ma tak czy inaczej obowiązek uzyskać i przekazać dane dotyczące miejsca urodzenia na mocy prawa krajowego lub 'raportująca instytucja finansowa' ma lub miała tak czy inaczej obowiązek uzyskać i przekazać te dane na podstawie jakiegokolwiek unijnego instrumentu prawnego, który obowiązuje lub obowiązywał w dniu 5 stycznia 2015 r.; oraz 2) jest ono dostępne w danych, które można przeszukać elektronicznie, posiadanych przez daną 'raportującą instytucję finansową'.	T	Art. 34 ust. 2 pkt 3	Art. 32. (...) 2. Nie jest wymagane przekazanie informacji o: (...) 3) miejscu urodzenia, chyba że: a) raportująca instytucja finansowa jest obowiązana uzyskać i przekazać dane dotyczące miejsca urodzenia na podstawie prawa krajowego, jest lub była obowiązana uzyskać i przekazać te dane na podstawie prawa Unii Europejskiej, b) jest dostępna wśród danych posiadanych przez raportującą instytucję finansową, które można przeszukać elektronicznie.	
Załącznik I SEKCJA A II część A	Rachunek traktuje się jako 'rachunek raportowany' począwszy od dnia, w którym zostanie on zidentyfikowany jako taki na mocy procedur należytej staranności w sekcjach II–VII, a — o ile nie przewidziano inaczej — informacje odnoszące się do 'rachunku raportowanego' muszą być przekazywane co roku w roku kalendarzowym następującym po roku, którego dane informacje dotyczą.	T	Art. 38, art. 33	Art. 38. Rachunek finansowy uznany zostaje za rachunek raportowany począwszy od dnia, w którym został zidentyfikowany jako taki rachunek na podstawie procedur należytej staranności. Art. 33. 1. Raportująca instytucja finansowa przekazuje, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, za okres roku kalendarzowego, informację o rachunkach raportowanych, utworzoną na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego, zwaną dalej „informacją o rachunkach raportowanych”. 2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie obejmuje informacji o rachunkach raportowanych zidentyfikowanych jako znajdujące się w posiadaniu osób z państw trzecich. 3. W przypadku rachunków raportowanych znajdujących się w posiadaniu osób z państw uczestniczących, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 28 lit b i c, obowiązek określony w ust. 1 powstaje za rok następujący po roku, w którym dane państwo uczestniczące zostało wpisane na listę ogłaszaną w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 5.	Zakres regulacji został poszerzony ze względu na przyjęty w projekcie ustawy mechanizm <i>wider approach to the Common Reporting Standard</i> .
Załącznik I SEKCJA A II część B	Saldo lub wartość rachunku określone są na ostatni dzień roku kalendarzowego lub innego stosownego okresu sprawozdawczego.	T	Art. 39	Art. 39. Saldo lub wartość rachunku są określone na ostatni dzień roku kalendarzowego, za który sporządzana jest informacja o rachunkach raportowanych.	

Załącznik I SEKCJA II część C	W przypadku gdy saldo lub próg wartości mają zostać określone na ostatni dzień roku kalendarzowego, stosowne saldo lub wartość muszą zostać określone na ostatni dzień okresu sprawozdawczego, który upływa z końcem lub przed końcem tego roku kalendarzowego.	N		Nie podlega implementacji.	
Załącznik I SEKCJA II część D	Każde państwo członkowskie może zezwolić 'raportującym instytucjom finansowym' na korzystanie z dostawców usług w celu wypełnienia obowiązków sprawozdawczych i dotyczących należytej staranności nałożonych na takie 'raportujące instytucje finansowe', zgodnie z prawem krajowym, ale obowiązki te pozostają w zakresie odpowiedzialności 'raportujących instytucji finansowych'.	T	Art. 29	Art. 29. Raportujące instytucje finansowe mogą korzystać z usług innych podmiotów w zakresie wykonywania obowiązków przewidzianych w niniejszym dziale, z wyłączeniem przekazywania informacji o rachunkach raportowanych oraz informacji o rachunkach nieudokumentowanych. Odpowiedzialność za wykonanie obowiązków ponosi raportująca instytucja finansowa.	Projektodawca zdecydował o wprowadzeniu prawa do korzystania z usług innych podmiotów projektu ustawy wzorując się na analogicznych rozwiązaniach przewidzianych w przepisach dotyczących wykonywania umowy FATCA (vide art. 5 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA).
Załącznik I SEKCJA II część E	Każde państwo członkowskie może zezwolić 'raportującym instytucjom finansowym' na stosowanie wobec 'istniejących rachunków' procedur należytej staranności, które stosuje się do 'nowych rachunków', oraz wobec 'rachunków o niższej wartości' procedur należytej staranności, które stosuje się do 'rachunków o wysokiej wartości'. W przypadku gdy państwo członkowskie zezwala na to, aby procedury należytej staranności stosowane wobec 'nowego rachunku' były stosowane do 'istniejących rachunków', nadal mają zastosowanie zasady tak czy inaczej mające zastosowanie do 'istniejących rachunków'.	N		Nie podlega implementacji.	
Załącznik I SEKCJA III część A	Wprowadzenie. Poniższe procedury mają zastosowanie do celów identyfikacji 'rachunków raportowanych' wśród 'istniejących rachunków indywidualnych'.	T	Rozdział 5	Rozdział 5 Procedura należytej staranności wobec istniejących rachunków indywidualnych	

Załącznik I SEKCJA III część B pkt 1	'Rachunki o niższej wartości'. Poniższe procedury mają zastosowanie do 'rachunków o niższej wartości'. 1) Adres zamieszkania. Jeżeli 'raportująca instytucja finansowa' ma w swojej dokumentacji aktualny adres zamieszkania indywidualnego 'posiadacza rachunku' w oparciu o 'dowód w postaci dokumentu', 'raportująca instytucja finansowa' może traktować danego indywidualnego 'posiadacza rachunku' jako rezydenta do celów podatkowych państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji, w której adres jest zlokalizowany, na potrzeby stwierdzenia, czy dany indywidualny 'posiadacz rachunku' jest 'osobą raportowaną'.	T	Art. 50 ust. 1	Art. 50. 1. W celu ustalenia, czy posiadacz indywidualnego rachunku o niższej wartości jest osobą raportowaną, raportująca instytucja finansowa, posiadająca w swojej dokumentacji jego aktualny adres zamieszkania ustalony w oparciu o dowód w postaci dokumentu, traktuje posiadacza indywidualnego rachunku jako rezydenta do celów podatkowych państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, w którym ten adres jest zlokalizowany.	
Załącznik I SEKCJA III część B pkt 2	'Rachunki o niższej wartości'. Poniższe procedury mają zastosowanie do 'rachunków o niższej wartości'. 2) Elektroniczne wyszukiwanie danych. Jeżeli 'raportująca instytucja finansowa' nie polega na aktualnym adresie zamieszkania indywidualnego 'posiadacza rachunku' w oparciu o 'dowód w postaci dokumentu', zgodnie z częścią B pkt 1, 'raportująca instytucja finansowa' musi przejrzeć posiadane przez siebie dane, które można przeszukać elektronicznie, pod kątem którychkolwiek z poniższych przesłanek i zastosować przepisy części B pkt 3–6: a) identyfikacji 'posiadacza rachunku' jako rezydenta państwa członkowskiego; b) aktualnego adresu korespondencyjnego lub adresu zamieszkania (w tym skrytki pocztowej) w państwie członkowskim; c) co najmniej jednego numeru telefonicznego w państwie członkowskim i żadnego numeru telefonicznego w państwie członkowskim 'raportującej instytucji finansowej'; d) stałych zleceń (innych niż w odniesieniu do 'rachunku depozytowego') przelewu środków na rachunek prowadzony w państwie członkowskim; e) aktualnego, ważnego pełnomocnictwa lub upoważnienia do podpisu udzielonego osobie posiadającej adres w państwie członkowskim; lub f) polecenia przechowywania poczty (<i>hold mail</i>) lub adresu do doręczeń w państwie członkowskim, jeżeli 'raportująca instytucja finansowa' nie dysponuje w dokumentacji żadnym innym adresem 'posiadacza rachunku'.	T	Art. 50 ust. 2	Art. 50. (...) 2. W przypadku, gdy raportująca instytucja finansowa nie posiada aktualnego adresu zamieszkania posiadacza, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązana, w celu ustalenia rezydencji do celów podatkowych posiadacza rachunku, przeszukać elektronicznie posiadane dane, pod kątem ustalenia: 1) aktualnego adresu korespondencyjnego lub adresu zamieszkania, w tym skrytki pocztowej, w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim; 2) co najmniej jednego numeru telefonu w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim i żadnego numeru telefonu w Rzeczypospolitej Polskiej; 3) stałych zleceń przelewu środków na rachunek prowadzony w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, innych niż dotyczących rachunku depozytowego; 4) aktualnego, ważnego pełnomocnictwa lub upoważnienia do podpisu udzielonego osobie posiadającej adres w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim; 5) polecenia przechowywania poczty lub adresu do doręczeń w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, pod warunkiem, że raportująca instytucja finansowa nie posiada w dokumentacji innego adresu posiadacza rachunku.	

Załącznik I SEKCJA A III część B pkt 3	'Rachunki o niższej wartości'. Poniższe procedury mają zastosowanie do 'rachunków o niższej wartości'. 3) W przypadku gdy żadna z przesłanek wymienionych w części B pkt 2 nie zostanie ustalona w drodze wyszukiwania elektronicznego, kolejne działania nie są wymagane, chyba że wystąpią zmiany w okolicznościach powodujące powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek, lub rachunek stanie się 'rachunkiem o wysokiej wartości'.	T	Art. 50 ust. 3	Art. 50. (...) 3. W przypadku, gdy żadna z przesłanek wymienionych w ust. 2 nie zostanie ustalona w drodze wyszukiwania elektronicznego, raportująca instytucja finansowa nie jest obowiązana do podejmowania dodatkowych działań, chyba że wystąpi zmiana okoliczności powodująca powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek lub rachunek stanie się rachunkiem o wysokiej wartości.	
Załącznik I SEKCJA A III część B pkt 4	'Rachunki o niższej wartości'. Poniższe procedury mają zastosowanie do 'rachunków o niższej wartości'. 4) W przypadku gdy w wyszukiwaniu elektronicznym zostanie stwierdzone występowanie którejkolwiek z przesłanek wymienionych w części B pkt 2 lit. a)–e) lub jeżeli wystąpią zmiany w okolicznościach powodujące powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek, wówczas 'raportująca instytucja finansowa' musi traktować 'posiadacza rachunku' jako rezydenta do celów podatkowych każdego państwa członkowskiego, w odniesieniu do którego zostanie stwierdzona przesłanka, chyba że postanowi zastosować część B pkt 6, a jeden z wyjątków w tym punkcie ma zastosowanie do tego rachunku.	T	Art. 50 ust. 4	Art. 50. (...) 4. W przypadku, gdy w wyniku wyszukiwania elektronicznego zostanie stwierdzona którakolwiek z przesłanek wymienionych w ust. 2 pkt 1-4 lub jeżeli wystąpi zmiana okoliczności powodująca powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek, raportująca instytucja finansowa kwalifikuje posiadacza rachunku jako rezydenta do celów podatkowych każdego państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, w odniesieniu do którego zostanie stwierdzona przesłanka, chyba że postanowi zastosować ust. 7, a jeden z wyjątków wymienionych w tym przepisie ma zastosowanie do tego rachunku.	
Załącznik I SEKCJA A III część B pkt 5	'Rachunki o niższej wartości'. Poniższe procedury mają zastosowanie do 'rachunków o niższej wartości'. 5) W przypadku gdy w wyszukiwaniu elektronicznym zostanie stwierdzone występowanie polecenia przechowywania poczty (<i>hold mail</i>) lub adresu do doręczeń, a w odniesieniu do danego 'posiadacza rachunku' nie zostaną stwierdzone żaden inny adres ani żadna z pozostałych przesłanek wymienionych w części B pkt 2 lit. a)–e), 'raportująca instytucja finansowa' musi — w kolejności najstosowniejszej do danych okoliczności — zastosować wyszukiwanie danych w dokumentacji papierowej opisane w części C pkt 2 bądź dążyć do uzyskania oświadczenia 'posiadacza rachunku' lub 'dowodu w postaci dokumentu' w celu ustalenia jednej lub większej liczby rezydencji do celów podatkowych danego 'posiadacza rachunku'. Jeżeli w wyszukiwaniu danych w dokumentacji papierowej nie uda się ustalić przesłanki, a próba uzyskania oświadczenia lub 'dowodu w postaci dokumentu' nie powiedzie się, 'raportująca instytucja finansowa' musi zgłosić dany rachunek właściwemu organowi swojego państwa członkowskiego jako rachunek nieudokumentowany.	T	Art. 36, art. 50 ust. 5 i 6, art. 43	Art. 36. 1. Raportująca instytucja finansowa przekazuje, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, za okres roku kalendarzowego, informację o rachunkach nieudokumentowanych, utworzoną na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego, zwaną dalej „informacją o rachunkach nieudokumentowanych”. 2. Informacja o rachunkach nieudokumentowanych zawiera: 1) imię i nazwisko oraz datę i miejsce urodzenia posiadacza rachunku oraz jego TIN, o ile raportująca instytucja finansowa jest w jego posiadaniu; 2) numer rachunku lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru; 3) nazwę i adres raportującej instytucji finansowej oraz TIN, o ile go posiada. Art. 50. (...) 5. W przypadku, gdy w wyniku wyszukiwania elektronicznego stwierdzono występowanie polecenia przechowywania poczty lub adresu do doręczeń, a w odniesieniu do posiadacza rachunku o niższej wartości	

				<p>nie zostanie stwierdzony inny adres bądź nie ustalono przesłanki wymienionej w ust. 2 pkt 1-4, raportująca instytucja finansowa w celu ustalenia jego rezydencji do celów podatkowych jest obowiązana przeprowadzić wyszukiwanie danych w dokumentacji papierowej zgodnie z art. 51 ust. 2 i 3 lub uzyskać oświadczenie posiadacza rachunku lub dowód w postaci dokumentu.</p> <p>6. W przypadku gdy czynności podjęte na podstawie ust. 5 nie doprowadzą do ustalenia rezydencji do celów podatkowych posiadacza rachunku, raportująca instytucja finansowa zgłasza dany rachunek ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych jako rachunek nieudokumentowany. W takim przypadku raportująca instytucja finansowa powinna stosować procedury określone w ust. 1-4 co roku do czasu, gdy taki rachunek przestanie być rachunkiem nieudokumentowanym, a także podejmować, co najmniej raz w roku, inne działania mające na celu ustalenie rezydencji posiadacza rachunku obejmujące w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) podjęcie próby kontaktu z posiadaczem rachunku; 2) wystąpienie z formalnym żądaniem, załączanym do dokumentacji w formie papierowej lub elektronicznej; 3) weryfikację informacji dostarczonych w formie elektronicznej raportującej instytucji finansowej przez podmiot powiązany, zgodnie z zasadami dotyczącymi sumowania rachunków określonymi w art. 40 i art. 41. <p>Art. 43. 1. Na żądanie raportującej instytucji finansowej posiadacz rachunku lub osoba kontrolująca są obowiązani składać oświadczenia o rezydencji podatkowej oraz przedstawiać dokumenty wymagane na podstawie procedur należytej staranności.</p> <p>2. Występując z żądaniem złożenia oświadczeń, o których mowa w ust. 1, raportująca instytucja finansowa może dokonać wstępnego wypełnienia oświadczenia posiadanymi przez nią informacjami lub informacjami uzyskanymi od posiadacza rachunku, w tym w toku procedury założenia rachunku finansowego, z wyłączeniem informacji o państwie rezydencji.</p> <p>3. Zakres informacji przedstawianych w oświadczeniach o rezydencji podatkowej obejmuje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku posiadacza indywidualnego rachunku: <ol style="list-style-type: none"> a) nazwisko, imię lub imiona oraz datę i miejsce urodzenia, 	
--	--	--	--	---	--

				<ul style="list-style-type: none"> b) aktualne miejsce zamieszkania oraz adres do korespondencji, w przypadku gdy jest inny niż miejsce zamieszkania, ze wskazaniem państwa, miejscowości, kodu pocztowego, ulicy, numeru domu, numeru lokalu, c) państwo lub państwa rezydencji podatkowej, d) TIN dla każdego państwa rezydencji podatkowej, a w przypadku jego braku informację o tej okoliczności i powodach jej wystąpienia, e) numer i serię dowodu tożsamości; <p>2) w przypadku posiadacza rachunku podmiotu:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) nazwę, b) informacje, o których mowa w pkt 1 lit. b-d, c) status oraz rodzaj posiadacza rachunku jako NFE, aktywny NFE albo pasywny NFE, d) nazwisko, imię lub imiona osób kontrolujących posiadacza rachunku będących osobami raportowanymi; <p>3) w przypadku osoby kontrolującej:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) informacje, o których mowa w lit. 1, b) nazwę podmiotu kontrolowanego lub podmiotów kontrolowanych. 	
Załącznik I SEKCJA III część B pkt 6 lit. a	<p>6) Niezależnie od znalezienia przesłanek określonych w części B pkt 2 'raportująca instytucja finansowa' nie musi traktować 'posiadacza rachunku' jako rezydenta państwa członkowskiego, jeżeli:</p> <p>a) informacje o 'posiadaczu rachunku' zawierają aktualny adres korespondencyjny lub adres zamieszkania w tym państwie członkowskim, co najmniej jeden numer telefonu w tym państwie członkowskim (i żadnego numeru telefonu w państwie członkowskim 'raportującej instytucji finansowej') lub stałe zlecenia (w odniesieniu do 'rachunków finansowych' innych niż 'rachunki depozytowe') przelewu środków na rachunek prowadzony w państwie członkowskim, a 'raportująca instytucja finansowa' uzyskała lub wcześniej sprawdziła i ma udokumentowane:</p> <p>(i) oświadczenie 'posiadacza rachunku' z państwa członkowskiego (państw członkowskich) lub innej(-ych) jurysdykcji miejsca rezydencji takiego 'posiadacza rachunku', wśród których nie ma danego państwa członkowskiego; oraz</p> <p>(ii) 'dowód w postaci dokumentu' określający, że 'posiadacz rachunku' nie ma statusu osoby objętej raportowaniem;</p>	T	Art. 50 ust. 7 pkt 1	<p>Art. 50. (...) 7. Niezależnie od wystąpienia przesłanek określonych w ust. 2 raportująca instytucja finansowa nie jest obowiązana traktować posiadacza rachunku jako rezydenta państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, jeżeli:</p> <p>1) informacje o posiadaczu rachunku zawierają aktualny adres korespondencyjny lub adres zamieszkania w tym państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, co najmniej jeden numer telefonu w tym państwie i nie zawierają przy tym żadnego numeru telefonu w Rzeczypospolitej Polskiej, lub stałe zlecenia - w odniesieniu do rachunków finansowych innych niż rachunki depozytowe - przelewu środków na rachunek prowadzony w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, a raportująca instytucja finansowa uzyskała lub wcześniej sprawdziła i posiada:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) oświadczenie posiadacza rachunku z państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego miejsca rezydencji takiego posiadacza rachunku, wśród których nie ma danego państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, b) dowód w postaci dokumentu wskazujący, że posiadacz rachunku nie jest osobą 	

				raportowaną;	
Załącznik I SEKCJA A III część B pkt 6 lit. b	6) Niezależnie od znalezienia przesłanek określonych w części B pkt 2 'raportująca instytucja finansowa' nie musi traktować 'posiadacza rachunku' jako rezydenta państwa członkowskiego, jeżeli: b) informacje o 'posiadaczu rachunku' zawierają aktualne, ważne pełnomocnictwo lub upoważnienie do podpisu udzielone osobie posiadającej adres w tym państwie członkowskim, a 'raportująca instytucja finansowa' uzyskała lub wcześniej sprawdziła i ma udokumentowane: (i) oświadczenie 'posiadacza rachunku' z państwa członkowskiego (państw członkowskich) lub innej(-ych) jurysdykcji miejsca rezydencji takiego 'posiadacza rachunku', wśród których nie ma danego państwa członkowskiego; lub (ii) 'dowód w postaci dokumentu' określający, że posiadacz rachunku nie ma statusu osoby objętej raportowaniem.	T	Art. 50 ust. 7 pkt 2	Art. 50. (...) 7. Niezależnie od wystąpienia przesłanek określonych w ust. 2 raportująca instytucja finansowa nie jest obowiązana traktować posiadacza rachunku jako rezydenta państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, jeżeli: (...) 2) informacje o posiadaczu rachunku zawierają aktualne, ważne pełnomocnictwo udzielone osobie posiadającej adres w tym państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, a raportująca instytucja finansowa uzyskała lub wcześniej sprawdziła i posiada: a) oświadczenie posiadacza rachunku z państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego miejsca rezydencji takiego posiadacza rachunku, wśród których nie ma danego państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, lub b) dowód w postaci dokumentu określający, że posiadacz rachunku nie jest osobą raportowaną.	
Załącznik I SEKCJA A III część C pkt 1	Wzmocnione procedury weryfikacyjne dla 'rachunków o wysokiej wartości'. Poniższe wzmocnione procedury weryfikacyjne mają zastosowanie do 'rachunków o wysokiej wartości'. 1) Elektroniczne wyszukiwanie danych. W odniesieniu do 'rachunków o wysokiej wartości' 'raportująca instytucja finansowa' musi przejrzeć dane, które można przeszukać elektronicznie, posiadane przez daną 'raportującą instytucję finansową' pod kątem którejkolwiek z przesłanek opisanych w części B pkt 2.	T	Art. 51 ust. 1	Art. 51. 1. W przypadku rachunków o wysokiej wartości raportująca instytucja finansowa jest obowiązana przeszukać elektronicznie posiadane dane, pod kątem wystąpienia przesłanek wymienionych w art. 50 ust. 2.	

Załącznik I SEKCJA A III część C pkt 2	2)Wyszukiwanie danych w dokumentacji papierowej. Jeżeli elektroniczne bazy danych 'raportującej instytucji finansowej' zawierają pola przeznaczone na wszystkie informacje opisane w części C pkt 3 i zawierają wszystkie te informacje, wówczas dalsze wyszukiwanie danych w dokumentacji papierowej nie jest wymagane. Jeżeli elektroniczne bazy danych nie zawierają wszystkich tych informacji, wówczas w odniesieniu do 'rachunku o wysokiej wartości' 'raportująca instytucja finansowa' musi również zweryfikować bieżące papierowe akta klienta, a także — o ile nie są one zawarte w bieżących papierowych aktach klienta — następujące dokumenty powiązane z rachunkiem i uzyskane przez 'raportującą instytucję finansową' w okresie ostatnich pięciu lat, pod kątem którejkolwiek z przesłanek opisanych w części B pkt 2: a) najnowsze 'dowody w postaci dokumentów', zgromadzone w odniesieniu do danego rachunku; b) najnowszą umowę otwarcia rachunku lub odpowiednią dokumentację; c) najnowszą dokumentację uzyskaną przez 'raportującą instytucję finansową' na mocy 'procedur AML/KYC' (przeciwdziałanie praniu pieniędzy/zasada »znaj swojego klienta«) lub do innych celów regulacyjnych; d) jakiegokolwiek aktualnie obowiązujące pełnomocnictwo lub upoważnienie do podpisywania dokumentów; oraz e)jakiegokolwiek aktualnie obowiązujące stałe zlecenia (inne niż w odniesieniu do 'rachunku depozytowego') przelewu środków.	T	Art. 51 ust. 2 i 3	Art. 51. (...) 2. W przypadku gdy elektroniczne bazy danych raportującej instytucji finansowej zawierają pola umożliwiające wyszukiwanie wszystkich informacji, o których mowa w ust. 4, i jednocześnie zawierają wszystkie te informacje, dalsze wyszukiwanie danych w dokumentacji papierowej nie jest wymagane. 3. W przypadku, gdy elektroniczne bazy danych nie zawierają wszystkich informacji o których mowa w ust. 4, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana do weryfikacji, pod kątem wystąpienia przesłanek wymienionych w art. 50 ust. 2, bieżących papierowych akt klienta, a w przypadku gdy nie są one zawarte w bieżących papierowych aktach klienta - następujących dokumentów powiązanych z rachunkiem i uzyskanych przez raportującą instytucję finansową w okresie ostatnich pięciu lat: 1) najnowszych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w odniesieniu do danego rachunku; 2) najnowszej umowy otwarcia rachunku lub odpowiedniej dokumentacji; 3) najnowszej dokumentacji uzyskanej przez raportującą instytucję finansową na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu lub do innych celów określonych w przepisach prawa; 4) aktualnie obowiązującego pełnomocnictwa; 5) aktualnie obowiązującego stałego zlecenia przelewu środków, innego niż zlecenie w odniesieniu do rachunku depozytowego.	
Załącznik I SEKCJA A III część C pkt 3	3)Wyjątki, w których uznaje się, że bazy danych dostarczyły wymaganych informacji. 'Raportująca instytucja finansowa' nie musi przeprowadzać wyszukiwania danych w dokumentacji papierowej opisanego w części C pkt 2, o ile posiadane przez daną 'raportującą instytucję finansową' informacje, które można przeszukać elektronicznie, zawierają następujące elementy: a) status rezydencji 'posiadacza rachunku'; b) adres miejsca zamieszkania 'posiadacza rachunku' oraz jego adres korespondencyjny, znajdujące się aktualnie w dokumentach 'raportującej instytucji finansowej'; c) numer(-y) telefonu 'posiadacza rachunku', o ile takie są, znajdujące się aktualnie w dokumentach 'raportującej instytucji finansowej'; d) w przypadku 'rachunków finansowych' innych niż 'rachunki depozytowe' — istnienie stałych zleceń przelewu środków z rachunku na inny rachunek (w tym rachunek w innym oddziale	T	Art. 51 ust. 4	Art. 51. (...) 4. Raportująca instytucja finansowa nie jest obowiązana do wyszukiwania danych w dokumentacji papierowej, o której mowa w ust. 3, pod warunkiem, że posiadane przez nią dane, które można przeszukać elektronicznie, zawierają następujące informacje: 1) państwo rezydencji posiadacza rachunku; 2) adres miejsca zamieszkania posiadacza rachunku oraz jego adres korespondencyjny, znajdujące się aktualnie w dokumentach raportującej instytucji finansowej; 3) numer telefonu posiadacza rachunku, o ile taki jest i znajduje się aktualnie w dokumentach raportującej instytucji finansowej; 4) w przypadku rachunków finansowych innych niż rachunki depozytowe - istnienie stałych zleceń przelewu środków z rachunku na inny rachunek, w tym rachunek w innym oddziale raportującej	

	'raportującej instytucji finansowej' lub innej 'instytucji finansowej'); e) istnienie aktualnego polecenia przechowywania poczty (<i>hold mail</i>) lub adresu do doręczeń w odniesieniu do danego 'posiadacza rachunku'; oraz f) istnienie jakiegokolwiek pełnomocnictwa lub upoważnienia do podpisu w odniesieniu do rachunku.			instytucji finansowej lub innej instytucji finansowej; 5) istnienie aktualnego polecenia przechowywania poczty lub adresu do doręczeń w odniesieniu do danego posiadacza rachunku; 6) istnienie pełnomocnictwa lub upoważnienia do podpisywania dokumentów w odniesieniu do rachunku.	
Załącznik I SEKCJA III część C pkt 4	4) Uzyskiwanie faktycznych informacji od opiekuna klienta. Oprócz elektronicznego wyszukiwania danych oraz wyszukiwania danych w dokumentacji papierowej, opisanych w części C pkt 1 i 2, 'raportująca instytucja finansowa' musi traktować jako 'raportowany rachunek' każdy 'rachunek o wysokiej wartości' przypisany do danego opiekuna klienta (łącznie z wszelkimi 'rachunkami finansowymi' połączonymi z takim 'rachunkiem o wysokiej wartości') jeżeli opiekun klienta ma faktyczną wiedzę, że 'posiadacz rachunku' jest 'osobą raportowaną'.	T	Art. 51 ust. 5	Art. 51. (...) 5. Raportująca instytucja finansowa, poza elektronicznym wyszukiwaniem danych oraz wyszukiwaniem danych w dokumentacji papierowej, o których mowa w ust. 1-3, traktuje jako raportowany rachunek każdy rachunek o wysokiej wartości przypisany do danego opiekuna klienta łącznie z wszelkimi rachunkami finansowymi połączonymi z takim rachunkiem o wysokiej wartości, jeżeli opiekun klienta dysponuje wiedzą, że posiadacz rachunku jest osobą raportowaną.	
Załącznik I SEKCJA III część C pkt 5	5) Skutki ustalenia występowania przesłanek. a) Jeżeli przy zastosowaniu wzmocnionej weryfikacji 'rachunków o wysokiej wartości' opisanej w części C nie zostaną ustalone żadne z przesłanek wymienionych w części B pkt 2, a dany rachunek nie został zidentyfikowany jako posiadany przez 'osobę raportowaną' zgodnie z częścią C pkt 4, dalsze działania nie są wymagane, chyba że wystąpią zmiany w okolicznościach powodujące powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek. b) Jeżeli przy zastosowaniu wzmocnionej weryfikacji 'rachunków o wysokiej wartości' opisanej w części C zostanie stwierdzone występowanie którejkolwiek z przesłanek wymienionych w części B pkt 2 lit. a)–e) lub jeżeli wystąpią następnie zmiany w okolicznościach powodujące powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek, 'raportująca instytucja finansowa' musi traktować rachunek jako 'rachunek raportowany' w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego, względem którego zostanie stwierdzona przesłanka, chyba że postanowi zastosować część B pkt 6, a jeden z wyjątków w tym punkcie ma zastosowanie do tego rachunku. c) Jeżeli przy zastosowaniu wzmocnionej weryfikacji 'rachunków o wysokiej wartości' opisanej w części C zostanie stwierdzone występowanie polecenia przechowywania poczty (<i>hold mail</i>) lub adresu do doręczeń, a w odniesieniu do danego 'posiadacza	T	Art. 52 ust. 1 i 2	Art. 52. 1. W przypadku gdy w wyniku weryfikacji rachunków o wysokiej wartości dokonanej na podstawie art. 51: 1) nie zostanie stwierdzona żadna z przesłanek wymieniona w art. 50 ust. 2 i rachunek ten nie zostanie zidentyfikowany jako posiadany przez osobę raportowaną zgodnie z art. 51 ust. 5, raportująca instytucja finansowa nie jest obowiązana do podejmowania dalszych działań, chyba że wystąpi zmiana okoliczności powodująca powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby tych przesłanek; 2) zostanie stwierdzone występowanie którejkolwiek z przesłanek wymienionych w art. 50 ust. 2 pkt 1-4 lub jeżeli wystąpi zmiana w okolicznościach powodująca powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek, raportująca instytucja finansowa kwalifikuje rachunek jako rachunek raportowany w odniesieniu do każdego państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, względem którego zostanie stwierdzone wystąpienie przesłanki, chyba że postanowi zastosować art. 50 ust. 7, a jeden z wyjątków wskazany w tym przepisie ma zastosowanie do tego rachunku; 3) zostanie stwierdzone występowanie polecenia przechowywania poczty lub adresu do doręczeń, a	

	<p>rachunku' nie zostaną stwierdzone żaden inny adres ani żadna z pozostałych przesłanek wymienionych w części B pkt 2 lit. a)–e), 'raportująca instytucja finansowa' musi uzyskać oświadczenie danego 'posiadacza rachunku' lub 'dowód w postaci dokumentu' w celu ustalenia jednej lub większej liczby rezydencji do celów podatkowych danego 'posiadacza rachunku'. W przypadku gdy 'raportująca instytucja finansowa' nie może uzyskać takiego oświadczenia danego 'posiadacza rachunku' lub 'dowodu w postaci dokumentu', musi zgłosić dany rachunek właściwemu organowi swojego państwa członkowskiego jako rachunek nieudokumentowany.</p>			<p>w odniesieniu do danego posiadacza rachunku nie zostanie ustalony żaden inny adres ani żadna z pozostałych przesłanek wymienionych w art. 50 ust. 2 pkt 1-4, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana uzyskać oświadczenie danego posiadacza rachunku lub dowód w postaci dokumentu w celu ustalenia jednej lub większej liczby rezydencji do celów podatkowych danego posiadacza rachunku.</p> <p>2. W przypadku gdy raportująca instytucja finansowa nie może uzyskać oświadczenia danego posiadacza rachunku lub dowodu w postaci dokumentu, o których mowa w ust. 1 pkt 3, jest obowiązana zgłosić dany rachunek ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych jako rachunek nieudokumentowany.</p>	
<p>Załącznik I SEKCJA III część C pkt 6</p>	<p>6) Jeżeli 'istniejący rachunek indywidualny' nie jest 'rachunkiem o wysokiej wartości' na dzień 31 grudnia 2015 r., lecz staje się 'rachunkiem o wysokiej wartości' na ostatni dzień następnego roku kalendarzowego, 'raportująca instytucja finansowa' musi dopełnić wzmocnionych procedur weryfikacyjnych opisanych w części C w odniesieniu do takiego rachunku w ciągu roku kalendarzowego następującego po roku, w którym rachunek stał się 'rachunkiem o wysokiej wartości'. Jeżeli w oparciu o taką weryfikację dany rachunek zostanie zidentyfikowany jako 'rachunek raportowany', 'raportująca instytucja finansowa' musi przekazać wymagane informacje o takim rachunku w odniesieniu do roku, w którym został on zidentyfikowany jako 'rachunek raportowany', i co roku w odniesieniu do lat kolejnych, chyba że dany 'posiadacz rachunku' przestanie być 'osobą raportowaną'.</p>	T	<p>Art. 53 ust. 1 i 2</p>	<p>Art. 53. 1. W przypadku gdy istniejący rachunek indywidualny nie jest rachunkiem o wysokiej wartości na dzień 31 grudnia 2015 r., lecz stanie się rachunkiem o wysokiej wartości według stanu na ostatni dzień następnego roku kalendarzowego, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana przeprowadzić w odniesieniu do takiego rachunku procedury weryfikacyjne na podstawie art. 51 w ciągu roku kalendarzowego następującego po roku, w którym rachunek stał się rachunkiem o wysokiej wartości.</p> <p>2. Jeżeli w wyniku weryfikacji, o której mowa w ust. 1, rachunek zostanie zidentyfikowany jako rachunek raportowany, raportująca instytucja finansowa przekazuje wymagane informacje o tym rachunku w odniesieniu do roku, w którym został on zidentyfikowany jako rachunek raportowany, oraz w latach kolejnych, chyba że posiadacz rachunku przestanie być osobą raportowaną.</p>	
<p>Załącznik I SEKCJA III część C pkt 7</p>	<p>7) W przypadku gdy 'raportująca instytucja finansowa' zastosuje wzmocnione procedury weryfikacji opisane w części C wobec 'rachunków o wysokiej wartości', 'raportująca instytucja finansowa' — z wyjątkiem procedury zapytania opiekuna klienta opisanej w części C pkt 4 — nie będzie musiała ponownie ich stosować wobec tego samego 'rachunku o wysokiej wartości' w następnych latach, chyba że dany rachunek jest nieudokumentowany, w którym to przypadku 'raportująca instytucja finansowa' powinna stosować te procedury ponownie co roku do czasu, gdy taki rachunek przestanie być nieudokumentowany.</p>	T	<p>Art. 53 ust. 3</p>	<p>Art. 53. (...) 3Raportująca instytucja finansowa nie jest obowiązana do ponownego stosowania w następnych latach procedur weryfikacji na podstawie art. 51 ust. 1-4 wobec tego samego rachunku o wysokiej wartości, chyba że rachunek podlega zgłoszeniu jako rachunek nieudokumentowany; w takim przypadku raportująca instytucja finansowa powinna stosować te procedury co roku do czasu, gdy taki rachunek przestanie być rachunkiem nieudokumentowanym, a także podejmować, co najmniej raz w roku, inne działania mające na celu ustalenie rezydencji posiadacza rachunku obejmujące w szczególności:</p> <p>1) podjęcie próby kontaktu z posiadaczem</p>	

				<p>2) rachunku;</p> <p>2) wystąpienie z formalnym żądaniem, załączanym do dokumentacji w formie papierowej lub elektronicznej;</p> <p>3) weryfikację informacji dostarczonych w formie elektronicznej raportującej instytucji finansowej przez podmiot powiązany, zgodnie z zasadami dotyczącymi sumowania rachunków określonymi w art. 40 i art. 41.</p>	
Załącznik I SEKCJA A III część C pkt 8	8) W przypadku zmiany okoliczności dotyczących 'rachunku o wysokiej wartości', które powodują powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek opisanych w części B pkt 2, 'raportująca instytucja finansowa' musi traktować rachunek jako 'rachunek raportowany' w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego, względem którego zostanie stwierdzona przesłanka, chyba że postanowi zastosować część B pkt 6, a jeden z wyjątków w tym punkcie ma zastosowanie do tego rachunku.	T	Art. 53 ust. 4	Art. 53. (...) 4. W przypadku zmiany okoliczności dotyczących rachunku o wysokiej wartości, które powodują powiązanie z tym rachunkiem jednej lub większej liczby przesłanek, o których mowa w art. 50 ust. 2, raportująca instytucja finansowa traktuje ten rachunek jako rachunek raportowany w odniesieniu do każdego państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, względem którego zostanie stwierdzone wystąpienie przesłanki, chyba że postanowi zastosować art. 50 ust. 7, a jeden z wyjątków wymienionych w tym przepisie ma zastosowanie do tego rachunku.	
Załącznik I SEKCJA A III część C pkt 9	9)'Raportująca instytucja finansowa' musi wprowadzić procedury w celu zapewnienia, aby opiekun klienta zidentyfikował każdą zmianę okoliczności dotyczących danego rachunku. Przykładowo, w przypadku gdy opiekun klienta zostanie powiadomiony o nowym adresie korespondencyjnym 'posiadacza rachunku' w państwie członkowskim, 'raportująca instytucja finansowa' zobowiązana jest traktować nowy adres jako zmianę okoliczności, a jeżeli zdecyduje się zastosować część B pkt 6, musi uzyskać odpowiednią dokumentację od 'posiadacza rachunku'.	T	Art. 45 i art. 54	<p>Art. 45. Posiadacz rachunku finansowego jest obowiązany poinformować raportującą instytucję finansową o zmianie okoliczności, która ma wpływ na jego rezydencję podatkową lub powoduje, że informacje zawarte w złożonym przez niego oświadczeniu stały się nieaktualne oraz złożyć raportującej instytucji finansowej odpowiednio zaktualizowane oświadczenie w terminie 30 dni od dnia, w którym nastąpiła zmiana okoliczności..</p> <p>Art. 54. 1. Raportująca instytucja finansowa obowiązana jest wprowadzić procedury w celu zapewnienia zidentyfikowania przez opiekuna klienta zmiany okoliczności dotyczących danego rachunku, w tym zmiany adresu do korespondencji.</p> <p>2. W przypadku gdy opiekun klienta zostanie powiadomiony o nowym adresie do korespondencji posiadacza rachunku w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana traktować nowy adres jako zmianę okoliczności, a jeżeli zdecyduje się zastosować art. 50 ust. 7, powinna uzyskać odpowiednią dokumentację od posiadacza rachunku.</p>	

Załącznik I SEKCJA III część D	Weryfikacja 'istniejących rachunków indywidualnych o wysokiej wartości' musi zostać zakończona do dnia 31 grudnia 2016 r. Weryfikacja 'istniejących rachunków indywidualnych o niższej wartości' musi zostać zakończona do dnia 31 grudnia 2017 r.	T	Art. 56	Art. 56. Raportująca instytucja finansowa jest obowiązana do zakończenia identyfikacji rachunków raportowanych wśród istniejących rachunków indywidualnych do dnia: 1) 31 grudnia 2017 r. w przypadku istniejących rachunków indywidualnych o wysokiej wartości; 2) 31 grudnia 2018 r. w przypadku istniejących rachunków indywidualnych o niższej wartości.	
Załącznik I SEKCJA III część E	Jakikolwiek 'istniejący rachunek indywidualny', który został zidentyfikowany jako 'rachunek raportowany' na mocy niniejszej sekcji, musi być traktowany jako 'rachunek raportowany' we wszystkich kolejnych latach, chyba że 'posiadacz rachunku' przestanie być 'osobą raportowaną'.	T	Art. 55	Art. 55. Istniejący rachunek indywidualny, który został zidentyfikowany jako rachunek raportowany zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału jest traktowany jako rachunek raportowany we kolejnych latach, chyba że posiadacz rachunku przestanie być osobą raportowaną.	
Załącznik I SEKCJA IV część wspólna	Poniższe procedury mają zastosowanie do celów identyfikacji 'rachunków raportowanych' wśród 'nowych rachunków indywidualnych'.	T	Rozdział 6	Rozdział 6 Procedura należytej staranności wobec nowych rachunków indywidualnych	
Załącznik I SEKCJA IV część A	A) W odniesieniu do 'nowych rachunków indywidualnych', przy otwieraniu rachunku, 'raportująca instytucja finansowa' musi uzyskać oświadczenie 'posiadacza rachunku', które może stanowić część dokumentacji otwarcia rachunku, pozwalające 'raportującej instytucji finansowej' na określenie jednej lub większej liczby rezydencji 'posiadacza rachunku' do celów podatkowych i potwierdzenie zasadności takiego oświadczenia na podstawie informacji otrzymanych przez 'raportującą instytucję finansową' w związku z otwarciem rachunku, łącznie z wszelką dokumentacją zgromadzoną na mocy 'procedur AML/KYC'.	T	Art. 57	Art. 57. 1. W celu identyfikacji rachunków raportowanych wśród nowych rachunków indywidualnych raportująca instytucja finansowa jest obowiązana: 1) uzyskać, w trakcie procedur związanych z otwarciem rachunku, oświadczenie posiadacza rachunku o rezydencji podatkowej; 2) potwierdzić poprawność i rzetelność danych zawartych w złożonym oświadczeniu na podstawie informacji otrzymanych przez raportującą instytucję finansową w związku z otwarciem rachunku, w tym dokumentacji zgromadzonej na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu. 2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, stanowi część dokumentacji wymaganej do założenia rachunku.	

Załącznik I SEKCJA IV część B	B) Jeżeli oświadczenie wskazuje, że 'posiadacz rachunku' jest rezydentem państwa członkowskiego do celów podatkowych, 'raportująca instytucja finansowa' musi traktować rachunek jako 'rachunek raportowany', a oświadczenie musi również zawierać numer 'NIP' 'posiadacza rachunku' w odniesieniu do takiego państwa członkowskiego (z zastrzeżeniem sekcji I część D) oraz datę urodzenia.	T	Art. 58	Art. 58. Jeżeli z oświadczenia, o którym mowa w art. 57 ust. 1, wynika, że posiadacz rachunku jest rezydentem do celów podatkowych państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, raportująca instytucja finansowa traktuje ten rachunek jako rachunek raportowany.	
Załącznik I SEKCJA IV część C	C) W przypadku wystąpienia zmiany okoliczności związanych z 'nowym rachunkiem indywidualnym', która sprawia, że 'raportująca instytucja finansowa' dowiadyje się lub ma powody sądzić, że pierwotne oświadczenie 'posiadacza rachunku' jest niepoprawne lub niezetelne, 'raportująca instytucja finansowa' nie może opierać się na pierwotnym oświadczeniu 'posiadacza rachunku' i musi uzyskać ważne oświadczenie, które określa rezydencję (rezydencje) 'posiadacza rachunku' do celów podatkowych.	T	Art. 47	Art. 47. 1. W przypadku zmiany okoliczności skutkującej powzięciem przez raportującą instytucję finansową wątpliwości co do poprawności i rzetelności danych zawartych w złożonym oświadczeniu o rezydencji podatkowej instytucja finansowa nie uwzględnia tego oświadczenia i jest obowiązana uzyskać aktualne oświadczenie o rezydencji podatkowej, w terminie 90 dni od powzięcia informacji o takiej zmianie okoliczności. 2. Do dnia uzyskania aktualnego oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, raportująca instytucja finansowa traktuje posiadacza rachunku jako rezydenta zgodnie z treścią pierwotnego oświadczenia. 3. W przypadku nieuzyskania aktualnego oświadczenia w terminie, o którym mowa w ust. 1, raportująca instytucja finansowa traktuje posiadacza rachunku zarówno jako rezydenta państwa ustalonego zgodnie z treścią pierwotnego oświadczenia oraz państwa, co do którego ma podstawy sądzić, że posiadacz rachunku stał się jego rezydentem do celów podatkowych na skutek wystąpienia zmiany okoliczności.	
Załącznik I SEKCJA V część wspólna	Poniższe procedury mają zastosowanie do celów identyfikacji 'rachunków raportowanych' wśród 'istniejących rachunków podmiotów'.	T	Rozdział 7	Rozdział 7 Procedura należytej staranności wobec istniejących rachunków podmiotów	
Załącznik I SEKCJA V część A	A) Rachunki podmiotów niewymagające weryfikacji, identyfikacji ani raportowania. O ile 'raportująca instytucja finansowa' nie dokona innego wyboru, w odniesieniu do wszystkich 'istniejących rachunków podmiotów' albo oddzielnie, w odniesieniu do każdej wyraźnie zidentyfikowanej grupy takich rachunków, 'istniejący rachunek podmiotów', którego łączne saldo lub wartość nie przekraczają na dzień 31 grudnia 2015 r. kwoty denominowanej w walucie krajowej każdego	T	Art. 59	Art. 59. Raportująca instytucja finansowa może postanowić, że istniejący rachunek podmiotów, którego łączne saldo lub wartość nie przekraczają na dzień 31 grudnia 2015 r. kwoty progowej 250 000 USD, nie podlega weryfikacji, identyfikacji ani raportowaniu jako rachunek raportowany do czasu, gdy jego łączne saldo lub wartość nie przekroczy tej kwoty według stanu na ostatni dzień kolejnych lat kalendarzowych.	

	państwa członkowskiego odpowiadającej kwocie 250 000 USD, nie musi być weryfikowany, identyfikowany ani raportowany jako 'rachunek raportowany' do czasu aż jego łączne saldo lub wartość nie przekroczy tej kwoty na ostatni dzień któregokolwiek z kolejnych lat kalendarzowych.				
Załącznik I SEKCJA A V część B	B) Rachunki podmiotów będące przedmiotem weryfikacji. 'Istniejący rachunek podmiotów', którego łączne saldo lub wartość przekraczają na dzień 31 grudnia 2015 r. kwotę denominowaną w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającą kwocie 250 000 USD, oraz 'istniejący rachunek podmiotów', który nie przekracza na dzień 31 grudnia 2015 r. tej kwoty, ale którego łączne saldo lub wartość przekraczają taką kwotę na ostatni dzień któregokolwiek z kolejnych lat kalendarzowych, muszą zostać poddane weryfikacji zgodnie z procedurami określonymi w części D.	N		Nie podlega implementacji.	
Załącznik I SEKCJA A V część C	C) Rachunki podmiotów, wobec których wymagane jest raportowanie. W odniesieniu do 'istniejących rachunków podmiotów' opisanych w części B, wyłącznie rachunki, które znajdują się w posiadaniu co najmniej jednego 'podmiotu' będącego 'osobą raportowaną' lub w posiadaniu 'pasywnych NFE' (podmiotów niebędących instytucjami finansowymi) kontrolowanych przez co najmniej jedną 'osobę kontrolującą' będącą 'osobą raportowaną', są traktowane jako 'rachunki raportowane'.	T	Art. 60	Art. 60. Istniejący rachunek podmiotów, inny niż ten, o którym mowa w art. 59, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana traktować jako rachunek raportowany, wyłącznie wówczas, gdy taki istniejący rachunek znajduje się w posiadaniu co najmniej jednego podmiotu będącego: <ol style="list-style-type: none"> 1) osobą raportowaną lub 2) pasywnym NFE kontrolowanym przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną. 	
Załącznik I SEKCJA A V część D pkt 1	D) Procedury weryfikacji na potrzeby identyfikowania rachunków podmiotów, wobec których wymagane jest raportowanie. Wobec 'istniejących rachunków podmiotów' opisanych w części B 'raportująca instytucja finansowa' musi zastosować następujące procedury weryfikacji dla określenia, czy są one w posiadaniu co najmniej jednej 'osoby raportowanej' lub 'pasywnego NFE' kontrolowanych przez co najmniej jedną 'osobę kontrolującą' będącą 'osobą raportowaną': 1) Określenie, czy 'podmiot' jest 'osobą raportowaną'. a) Weryfikacja informacji posiadanych do celów regulacyjnych lub do celów związanych z relacjami z klientem (łącznie z informacjami zgromadzonymi na mocy 'procedur AML/KYC') w celu określenia, czy informacje wskazują, że 'posiadacz rachunku' jest rezydentem w	T	Art. 61	Art. 61. 1. Raportująca instytucja finansowa weryfikuje posiadane informacje, w tym pozyskane w ramach relacji z klientem lub do innych celów określonych w przepisach prawa, łącznie z informacjami zgromadzonymi na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu. 2. Informacjami wskazującymi na rezydencję posiadacza rachunku w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim są: 1) miejsce uzyskania zdolności prawnej, 2) miejsce rejestracji lub 3) adres. 3. Jeżeli posiadane informacje wskazują na rezydencję posiadacza rachunku w państwie uczestniczącym lub państwie trzecim, raportująca instytucja finansowa	Zakres regulacji został poszerzony ze względu na przyjęty w projekcie ustawy mechanizm <i>wider approach to the Common Reporting Standard</i> .

	państwie członkowskim. W tym celu informacje wskazujące na to, że 'posiadacz rachunku' jest rezydentem w państwie członkowskim obejmuje miejsce uzyskania zdolności prawnej lub rejestracji lub adres w państwie członkowskim. b) Jeżeli informacje wskazują na to, że 'posiadacz rachunku' jest rezydentem w państwie członkowskim, 'raportująca instytucja finansowa' musi traktować rachunek jako 'rachunek raportowany', chyba że uzyska od 'posiadacza rachunku' oświadczenie lub w sposób racjonalny ustali na podstawie posiadanych informacji lub informacji dostępnych publicznie, że 'posiadacz rachunku' nie jest 'osobą raportowaną'.			traktuje rachunek jako rachunek raportowany, chyba że uzyska od posiadacza rachunku oświadczenie o rezydencji podatkowej lub ustali na podstawie posiadanych informacji lub informacji dostępnych publicznie, że posiadacz rachunku nie jest osobą raportowaną.	
Załącznik I SEKCJA V część D pkt 2	2) Ustalenie, czy podmiot jest 'pasywnym NFE' kontrolowanym przez co najmniej jedną 'osobę kontrolującą' będącą 'osobą raportowaną'. W odniesieniu do 'posiadacza rachunku' w przypadku 'istniejącego rachunku podmiotu' (łącznie z 'podmiotem' będącym 'osobą raportowaną') 'raportująca instytucja finansowa' musi ustalić, czy 'posiadacz rachunku' jest 'pasywnym NFE' kontrolowanym przez co najmniej jedną 'osobę kontrolującą' będącą 'osobą raportowaną'. Jeżeli którakolwiek z 'osób kontrolujących' 'pasywny NFE' jest 'osobą raportowaną', rachunek musi być traktowany jako 'rachunek raportowany'. Dokonując tych ustaleń, 'raportująca instytucja finansowa' musi stosować się do wskazówek w części D pkt 2 lit. a)–c) w kolejności najstosowniejszej do danych okoliczności. a) Ustalenie, czy 'posiadacz rachunku' jest 'pasywnym NFE'. Do celów ustalenia, czy 'posiadacz rachunku' jest 'pasywnym NFE', 'raportująca instytucja finansowa' musi uzyskać od 'posiadacza rachunku' oświadczenie, aby określić jego status, chyba że posiada już informacje lub publicznie dostępne są informacje, na podstawie których może racjonalnie stwierdzić, że 'posiadacz rachunku' jest 'aktywnym NFE' lub 'instytucją finansową' inną niż 'podmiot inwestujący' opisany w sekcji VIII część A pkt 6 lit. b), niebędący 'instytucją finansową z jurysdykcji uczestniczącej'. b) Ustalenie 'osób kontrolujących' 'posiadacza rachunku'. Do celów ustalenia 'osób kontrolujących' 'posiadacza rachunku' 'raportująca instytucja finansowa' może opierać się na informacjach zgromadzonych i przechowywanych na mocy 'procedur AML/KYC'. c) Ustalenie, czy 'osoba kontrolująca' 'pasywny NFE' jest 'osobą raportowaną'. Do celów ustalenia, czy 'osoba kontrolująca' 'pasywny NFE' jest 'osobą raportowaną',	T	Art. 62	Art. 62. W celu ustalenia, czy posiadacz rachunku podmiotu, w tym podmiotu będącego osobą raportowaną, jest pasywnym NFE kontrolowanym przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną, raportująca instytucja finansowa stosuje następującą procedurę w kolejności najstosowniejszej do danych okoliczności: 1) w celu ustalenia, czy posiadacz rachunku jest pasywnym NFE, raportująca instytucja finansowa uzyskuje od posiadacza rachunku oświadczenie o rezydencji podatkowej, chyba że posiadane przez nią lub publicznie dostępne informacje pozwalają stwierdzić, że posiadacz rachunku jest aktywnym NFE lub instytucją finansową, inną niż podmiot inwestujący wskazany w art. 24 ust. 1 pkt 7 lit. b, niebędący instytucją finansową z państwa uczestniczącego; 2) za podstawę ustalenia osób kontrolujących posiadacza rachunku raportująca instytucja finansowa może przyjąć informacje zgromadzone i przechowywane na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu; 3) za podstawę ustalenia, czy osoba kontrolująca pasywny NFE jest osobą raportowaną, raportująca instytucja finansowa może przyjąć: a) informacje zgromadzone i przechowywane na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu w przypadku istniejącego rachunku podmiotu znajdującego się w posiadaniu co najmniej jednego NFE, którego łączne saldo lub wartość nie przekracza kwoty progowej 1 000 000 USD,	

	'raportująca instytucja finansowa' może opierać się na: (i) informacjach zgromadzonych i przechowywanych na mocy 'procedur AML/KYC' w przypadku 'istniejącego rachunku podmiotu', który to rachunek znajduje się w posiadaniu co najmniej jednego 'NFE' i którego łączne saldo lub wartość nie przekraczają kwoty denominowanej w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającej kwocie 1 000 000 USD; lub (ii) oświadczeniu 'posiadacza rachunku' lub takiej 'osoby kontrolującej' z państwa członkowskiego (państw członkowskich) lub innej(-ych) jurysdykcji, w których dana 'osoba kontrolująca' jest rezydentem do celów podatkowych.			lub b) oświadczenie posiadacza rachunku lub osoby kontrolującej z państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, w którym dana osoba kontrolująca jest rezydentem do celów podatkowych.	
Załącznik I SEKCJA V część E pkt 1	Czas trwania weryfikacji oraz dodatkowe procedury mające zastosowanie do 'istniejących rachunków podmiotów' 1) Weryfikacja 'istniejących rachunków podmiotów', których łączne saldo lub wartość przekraczają na dzień 31 grudnia 2015 r. kwotę denominowaną w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającą kwocie 250 000 USD, musi zostać zakończona do dnia 31 grudnia 2017 r.	T	Art. 64 pkt 1	Art. 64. Raportująca instytucja finansowa jest obowiązane do zakończenia identyfikacji rachunków raportowanych wśród istniejących rachunków podmiotów, których łączne saldo lub wartość: 1) przekraczają według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. kwotę progową 250 000 USD - do dnia 31 grudnia 2018 r.;	
Załącznik I SEKCJA V część E pkt 2	2) Weryfikacja 'istniejących rachunków podmiotów', których łączne saldo lub wartość nie przekraczają na dzień 31 grudnia 2015 r. kwoty denominowanej w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającej kwocie 250 000 USD, ale przekraczają tę kwotę na dzień 31 grudnia któregośkolwiek z kolejnych lat, musi zostać zakończona w ciągu roku kalendarzowego następującego po roku, w którym łączne saldo lub wartość przekroczyły taką kwotę.	T	Art. 64 pkt 2	Art. 64. (...) 2) nie przekraczają na dzień 31 grudnia 2015 r. kwoty progowej 250 000 USD, ale przekraczają tę kwotę na dzień 31 grudnia któregośkolwiek z kolejnych lat - w ciągu roku kalendarzowego następującego po roku, w którym łączne saldo lub wartość przekroczyły tę kwotę.	
Załącznik I SEKCJA V część E pkt 3	3) W przypadku wystąpienia zmiany okoliczności związanych z 'istniejącym rachunkiem podmiotu', która sprawia, że 'raportująca instytucja finansowa' dowiadyje się lub ma powody sądzić, że oświadczenie 'posiadacza rachunku' lub inna dokumentacja związana z rachunkiem są niepoprawne lub niezetelne, 'raportująca instytucja finansowa' musi ponownie określić status rachunku zgodnie z procedurami określonymi w części D.	T	Art. 63	Art. 63. W przypadku powzięcia wątpliwości co do poprawności i rzetelności oświadczenia o rezydencji podatkowej posiadacza rachunku lub innej dokumentacji związanej z istniejącym rachunkiem podmiotu raportująca instytucja finansowa jest obowiązana do ponownego określenia statusu rachunku jako rachunku raportowanego zgodnie z procedurami określonymi w art. 61 i art. 62.	

Załącznik I SEKCJA VI część wspólna	Poniższe procedury mają zastosowanie do celów identyfikacji 'rachunków raportowanych' wśród 'nowych rachunków podmiotów'. Procedury weryfikacji na potrzeby identyfikowania 'rachunków podmiotów', wobec których wymagane jest raportowanie. Wobec 'nowych rachunków podmiotów' 'raportująca instytucja finansowa' musi zastosować następujące procedury weryfikacji dla ustalenia, czy 'posiadaczem rachunku' są co najmniej jedna 'osoba raportowana' lub 'pasywne NFE' kontrolowane przez co najmniej jedną 'osobę kontrolującą' będącą 'osobą raportowaną':	T	Rozdział 8, art. 65	Rozdział 8 Procedura należytej staranności wobec nowych rachunków podmiotów Art. 65. Raportująca instytucja finansowa jest obowiązana traktować nowy rachunek podmiotu jako rachunek raportowany, gdy taki nowy rachunek znajduje się w posiadaniu co najmniej jednego podmiotu będącego: 1) osobą raportowaną lub 2) pasywnym NFE kontrolowanym przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną..	
Załącznik I SEKCJA VI pkt 1 lit. a	1) Ustalenie, czy 'podmiot' jest 'osobą raportowaną'. a) Uzyskanie oświadczenia 'posiadacza rachunku', które może stanowić część dokumentacji otwarcia rachunku, pozwalające 'raportującej instytucji finansowej' na ustalenie (jednej lub większej liczby) rezydencji 'posiadacza rachunku' do celów podatkowych i potwierdzenie zasadności takiego oświadczenia na podstawie informacji otrzymanych przez 'raportującą instytucję finansową' w związku z otwarciem rachunku, łącznie z wszelką dokumentacją zgromadzoną na mocy 'procedur AML/KYC'. Jeżeli dany 'podmiot' poświadczy, że nie ma rezydencji do celów podatkowych, 'raportująca instytucja finansowa' może opierać się adresie głównego miejsca prowadzenia działalności 'podmiotu' w celu ustalenia rezydencji 'posiadacza rachunku'.	T	Art. 66 ust. 1, 2 i 4	Art. 66. 1. W celu ustalenia, czy posiadacz rachunku podmiotu jest osobą raportowaną raportująca instytucja finansowa jest obowiązana: 1) uzyskać, w trakcie procedur związanych z otwarciem rachunku, oświadczenie o rezydencji podatkowej posiadacza rachunku oraz 2) potwierdzić poprawność i rzetelność danych zawartych w złożonym oświadczeniu na podstawie informacji otrzymanych w związku z otwarciem rachunku, w tym dokumentacji zgromadzonej na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu. 2. Jeżeli dany podmiot weryfikowany zgodnie z procedurami należytej staranności oświadczy, że nie ma rezydencji do celów podatkowych, raportująca instytucja finansowa może, w celu ustalenia tej rezydencji, przyjąć adres głównego miejsca prowadzenia działalności podmiotu. (...) 4. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 stanowi część dokumentacji wymaganej do założenia rachunku.	
Załącznik I SEKCJA VI pkt 1 lit. b	b) Jeżeli oświadczenie wskazuje na to, że 'posiadacz rachunku' jest rezydentem w państwie członkowskim, 'raportująca instytucja finansowa' musi traktować rachunek jako 'rachunek raportowany', chyba że w sposób racjonalny ustali na podstawie posiadanych informacji lub informacji dostępnych publicznie, że 'posiadacz rachunku' nie jest 'osobą raportowaną' w odniesieniu do takiego państwa członkowskiego.	T	Art. 66 ust. 3	Art. 66. (...) 3. Jeżeli ze złożonego oświadczenia wynika, że posiadacz rachunku jest rezydentem państwa uczestniczącego lub państwa trzeciego, raportująca instytucja finansowa traktuje ten rachunek jako rachunek raportowany, chyba że na podstawie posiadanych lub dostępnych informacji ustali, że posiadacz rachunku nie jest osobą raportowaną w odniesieniu do takiego państwa.	

Załącznik I SEKCJA VI pkt 2	<p>2) Ustalenie, czy podmiot jest 'pasywnym NFE' kontrolowanym przez co najmniej jedną 'osobę kontrolującą' będącą 'osobą raportowaną'. W odniesieniu do 'posiadacza rachunku' w przypadku 'nowego rachunku podmiotu' (łącznie z 'podmiotem' będącym 'osobą raportowaną') 'raportująca instytucja finansowa' musi ustalić, czy 'posiadacz rachunku' jest 'pasywnym NFE' kontrolowanym przez co najmniej jedną 'osobę kontrolującą' będącą 'osobą raportowaną'. Jeżeli którakolwiek z 'osób kontrolujących' 'pasywny NFE' jest 'osobą raportowaną', rachunek musi być traktowany jako 'rachunek raportowany'. Dokonując tych ustaleń, 'raportująca instytucja finansowa' musi stosować się do wskazówek w części A pkt 2 lit. a)–c) w kolejności najstosowniejszej do danych okoliczności.</p> <p>a) Ustalenie, czy 'posiadacz rachunku' jest 'pasywnym NFE'. Do celów ustalenia, czy 'posiadacz rachunku' jest 'pasywnym NFE', 'raportująca instytucja finansowa' musi polegać na oświadczeniu 'posiadacza rachunku', aby określić jego status, chyba że posiada już informacje lub publicznie dostępne są informacje, na podstawie których może racjonalnie stwierdzić, że 'posiadacz rachunku' jest 'aktywnym NFE' lub 'instytucją finansową' inną niż 'podmiot inwestujący' opisany w sekcji VIII część A pkt 6 lit. b), niebędący 'instytucją finansową z jurysdykcji uczestniczącej'.</p> <p>b) Ustalenie 'osób kontrolujących' 'posiadacza rachunku'. Do celów ustalenia 'osób kontrolujących' 'posiadacza rachunku' 'raportująca instytucja finansowa' może opierać się na informacjach zgromadzonych i przechowywanych na mocy procedur AML/KYC.</p> <p>c) Ustalenie, czy 'osoba kontrolująca' 'pasywny NFE' jest 'osobą raportowaną'. Do celów ustalenia, czy 'osoba kontrolująca' 'pasywny NFE' jest 'osobą raportowaną', 'raportująca instytucja finansowa' może opierać się na oświadczeniu 'posiadacza rachunku' lub takiej 'osoby kontrolującej'.</p>	T	Art. 67	<p>Art. 67. W celu weryfikacji nowych rachunków podmiotów, raportująca instytucja finansowa stosuje następującą procedurę w kolejności najstosowniejszej do danych okoliczności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) za podstawę ustalenia, czy posiadacz rachunku jest pasywnym NFE, przyjmuje oświadczenie o rezydencji podatkowej posiadacza rachunku, chyba że posiada lub publicznie dostępne są informacje, na podstawie których może stwierdzić, że posiadacz rachunku jest aktywnym NFE lub instytucją finansową inną niż podmiot inwestujący, o którym mowa w art. 24 ust. 1 pkt 7 lit. b, niebędący instytucją finansową z państwa uczestniczącego; 2) za podstawę ustalenia osób kontrolujących posiadacza rachunku raportująca instytucja finansowa może przyjąć informacje zgromadzone i przechowywane na podstawie procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu; 3) za podstawę ustalenia, czy osoba kontrolująca pasywny NFE jest osobą raportowaną, może przyjąć oświadczenie o rezydencji podatkowej posiadacza rachunku lub osoby kontrolującej. 	
Załącznik I SEKCJA VII część A	<p>Poniższe dodatkowe zasady mają zastosowanie we wdrażaniu procedur należytej staranności opisanych powyżej:</p> <p>A) Poleganie na oświadczeniach i 'dowodach w postaci dokumentów'. 'Raportująca instytucja finansowa' nie może opierać się na oświadczeniu lub 'dowodzie w postaci dokumentów', jeżeli wie lub ma powody sądzić, że oświadczenie lub 'dowód w postaci dokumentów' są niepoprawne lub nierzetelne.</p>	T	Art. 47	<p>Art. 47. 1. W przypadku zmiany okoliczności skutkującej powzięciem przez raportującą instytucję finansową wątpliwości co do poprawności i rzetelności danych zawartych w złożonym oświadczeniu o rezydencji podatkowej instytucja finansowa nie uwzględnia tego oświadczenia i jest obowiązana uzyskać aktualne oświadczenie o rezydencji podatkowej, w terminie 90 dni od powzięcia informacji o takiej zmianie okoliczności.</p> <p>2. Do dnia uzyskania aktualnego oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, raportująca instytucja finansowa traktuje</p>	

				<p>posiadacza rachunku jako rezydenta zgodnie z treścią pierwotnego oświadczenia.</p> <p>3. W przypadku niezyskania aktualnego oświadczenia w terminie, o którym mowa w ust. 1, raportująca instytucja finansowa traktuje posiadacza rachunku zarówno jako rezydenta państwa ustalonego zgodnie z treścią pierwotnego oświadczenia oraz państwa, co do którego ma podstawy sądzić, że posiadacz rachunku stał się jego rezydentem do celów podatkowych na skutek wystąpienia zmiany okoliczności.</p>	
<p>Załącznik I SEKCJA VII część B</p>	<p>B) Alternatywne procedury dla 'rachunków finansowych' będących w posiadaniu indywidualnych beneficjentów 'pieniężnych umów ubezpieczenia' lub 'umów renty' oraz dla 'grupowych pieniędzy umów ubezpieczenia' lub 'grupowych umów renty'. 'Raportująca instytucja finansowa' może domniemywać, że indywidualny beneficjent (inny niż właściciel) 'pieniężnej umowy ubezpieczenia' lub 'umowy renty', otrzymujący świadczenie z tytułu śmierci, nie jest 'osobą raportowaną', i może traktować taki 'rachunek finansowy' jako inny niż 'rachunek raportowany', chyba że 'raportująca instytucja finansowa' rzeczywiście wie lub ma powody, by sądzić, iż beneficjentem jest 'osoba raportowana'. 'Raportująca instytucja finansowa' ma powody, by sądzić, iż beneficjentem 'pieniężnej umowy ubezpieczenia' lub 'umowy renty' jest 'osoba raportowana', jeżeli informacje zgromadzone przez 'raportującą instytucję finansową' i związane z beneficjentem zawierają przesłanki opisane w sekcji III część B. Jeżeli 'raportująca instytucja finansowa' rzeczywiście wie lub ma powody, by sądzić, iż beneficjentem jest 'osoba raportowana', 'raportująca instytucja finansowa' musi stosować się do procedur zawartych w sekcji III część B.</p> <p>'Raportująca instytucja finansowa' może traktować 'rachunek finansowy', który jest udziałem członka w 'grupowej pieniężnej umowie ubezpieczenia' lub 'grupowej umowie renty', jako 'rachunek finansowy', który nie jest 'rachunkiem raportowanym', do dnia, w którym określona kwota staje się należna na rzecz pracownika/posiadacza świadectwa lub beneficjenta, jeżeli dany 'rachunek finansowy', który jest udziałem członka w 'grupowej pieniężnej umowie ubezpieczenia' lub 'grupowej umowie renty', spełnia następujące wymogi: (i) 'grupowa pieniężna umowa ubezpieczenia' lub 'grupowa umowa renty' są wystawione na rzecz pracodawcy i obejmują co najmniej 25</p>	T	<p>Art. 48, art. 49, art. 24 ust. 1 pkt 40 i 41</p>	<p>Art. 48. 1. Raportująca instytucja finansowa przyjmuje, że niebędący właścicielem beneficjent pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty otrzymujący świadczenie z tytułu śmierci, nie jest osobą raportowaną i nie traktuje rachunku finansowego posiadanego przez tego beneficjenta jako rachunku raportowanego, chyba że raportująca instytucja finansowa posiada informację, że beneficjentem jest osoba raportowana.</p> <p>2. Jeżeli informacje związane z beneficjentem zgromadzone przez raportującą instytucję finansową zawierają dane określone w art. 50, raportująca instytucja finansowa może przyjąć, że beneficjentem pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty jest osoba raportowana. W takim przypadku raportująca instytucja finansowa jest obowiązana stosować procedury określone w art. 50.</p> <p>Art. 49. W przypadku grupowej pieniężnej umowy ubezpieczenia lub grupowej umowy renty, raportująca instytucja finansowa może traktować rachunek finansowy, który służy do obsługi tych umów, jako rachunek finansowy niebędący rachunkiem raportowanym do dnia, w którym określona kwota staje się należna na rzecz pracownika, posiadacza świadectwa lub beneficjenta, jeżeli dany rachunek finansowy spełnia następujące warunki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) grupowa pieniężna umowa ubezpieczenia lub grupowa umowa renty są zawarte na rzecz pracodawcy i obejmują co najmniej 25 pracowników lub posiadaczy świadectwa; 2) pracownicy lub posiadacze świadectwa są uprawnieni do otrzymania jakiegokolwiek wartości umowy związanej z ich udziałami oraz do wyznaczenia beneficjentów świadczenia wypłacanego z tytułu śmierci pracownika; 	

	<p>pracowników/posiadaczy świadectwa; (ii) pracownicy/posiadacze świadectwa są uprawnieni do otrzymania jakiegokolwiek wartości umowy związanej z ich udziałami oraz do wyznaczenia beneficjentów świadczenia wypłacanego z tytułu śmierci pracownika; oraz (iii) łączna kwota należna każdemu pracownikowi/posiadaczowi świadectwa lub beneficjentowi nie przekracza kwoty denominowanej w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającej kwocie 1 000 000 USD.</p> <p>Termin »grupowa pieniężna umowa ubezpieczenia« oznacza 'pieniężną umowę ubezpieczenia', która (i) zapewnia ochronę ubezpieczeniową osób fizycznych, które przystąpiły do umowy za pośrednictwem pracodawcy, stowarzyszenia handlowego, związku zawodowego lub innego stowarzyszenia lub grupy; oraz (ii) przewiduje zapłatę składki od każdego członka grupy (lub członka kategorii w ramach grupy), która to składka jest określona bez względu na indywidualne cechy zdrowotne inne niż wiek, płeć i nałóg palenia danego członka (lub kategorii członków) danej grupy.</p> <p>Termin »grupowa umowa renty« oznacz 'umowę renty', na mocy której zobowiązanymi są osoby fizyczne, które przystąpiły do umowy za pośrednictwem pracodawcy, stowarzyszenia handlowego, związku zawodowego lub innego stowarzyszenia lub grupy.</p>			<p>3) łączna kwota należna każdemu pracownikowi, posiadaczowi świadectwa lub beneficjentowi nie przekracza kwoty progowej 1 000 000 USD.</p> <p>Art. 24. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o: (...)</p> <p>40) grupowej pieniężnej umowie ubezpieczenia - rozumie się przez to pieniężną umowę ubezpieczenia, zapewniającą ochronę ubezpieczeniową osób fizycznych, które przystąpiły do umowy za pośrednictwem pracodawcy, izby gospodarczej, związku zawodowego, innego stowarzyszenia lub grupy oraz przewiduje zapłatę składki od każdego członka grupy lub członka kategorii w ramach grupy, która jest określona bez względu na indywidualne cechy zdrowotne inne niż wiek, płeć i nałóg palenia danego członka lub kategorii członków danej grupy;</p> <p>41) grupowej umowie renty - rozumie się przez to umowę renty, na podstawie której uprawnionymi są osoby fizyczne, które przystąpiły do umowy za pośrednictwem pracodawcy, stowarzyszenia, związku zawodowego lub innej grupy;</p>	
<p>Załącznik I SEKCJA VII część C pkt 1</p>	<p>Sumowanie salda rachunku i reguły walutowe</p> <p>1) Sumowanie 'rachunków indywidualnych'. Do celów określania łącznego salda lub wartości 'rachunków finansowych' posiadanych przez osobę fizyczną, 'raportująca instytucja finansowa' jest zobowiązana sumować wszystkie 'rachunki finansowe' prowadzone przez 'raportującą instytucję finansową' lub 'podmiot powiązany', ale wyłącznie w takim zakresie, w jakim systemy komputerowe 'raportującej instytucji finansowej' łączą ze sobą 'rachunki finansowe' przez odniesienie do elementu danych, takiego jak numer klienta lub numer 'NIP', oraz w zakresie, w jakim systemy te pozwalają na sumowanie sald lub wartości rachunków. Każdemu współposiadaczowi 'rachunku finansowego' przypisuje się całe saldo lub wartość posiadanych wspólnie rachunków finansowych do celów stosowania wymogów sumowania opisanych w niniejszym punkcie.</p>	T	Art. 40	<p>Art. 40. 1 W celu określania łącznego salda lub wartości rachunków finansowych, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana sumować wszystkie rachunki finansowe prowadzone przez raportującą instytucję finansową lub podmiot powiązany, jednak wyłącznie w takim zakresie, w jakim:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) systemy informatyczne raportującej instytucji finansowej łączą ze sobą rachunki finansowe przez odniesienie do elementu danych, takiego jak numer klienta lub TIN; 2) systemy te pozwalają na sumowanie sald lub wartości rachunków. <p>2. Współposiadaczowi rachunku finansowego przypisuje się całe saldo lub wartość posiadanych wspólnie rachunków finansowych do celów stosowania wymogów sumowania określonych w ust. 1.</p>	

Załącznik I SEKCJA VII część C pkt 2	2) Sumowanie 'rachunków podmiotów'. Do celów określania łącznego salda lub wartości 'rachunków finansowych' posiadanych przez 'podmiot', 'raportująca instytucja finansowa' jest zobowiązana uwzględnić wszystkie 'rachunki finansowe' prowadzone przez 'raportującą instytucję finansową' lub 'podmiot powiązany', ale wyłącznie w takim zakresie, w jakim systemy komputerowe 'raportującej instytucji finansowej' łączą ze sobą 'rachunki finansowe' przez odniesienie do elementu danych, takiego jak numer klienta lub numer 'NIP', oraz w zakresie, w jakim systemy te pozwalają na sumowanie sald lub wartości rachunków. Każdemu współposiadaczowi 'rachunku finansowego' przypisuje się całe saldo lub wartość posiadanych wspólnie rachunków finansowych do celów stosowania wymogów sumowania opisanych w niniejszym punkcie.	T	Art. 40	<p>Art. 40. 1 W celu określania łącznego salda lub wartości rachunków finansowych, raportująca instytucja finansowa jest obowiązana sumować wszystkie rachunki finansowe prowadzone przez raportującą instytucję finansową lub podmiot powiązany, jednak wyłącznie w takim zakresie, w jakim:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) systemy informatyczne raportującej instytucji finansowej łączą ze sobą rachunki finansowe przez odniesienie do elementu danych, takiego jak numer klienta lub TIN; 2) systemy te pozwalają na sumowanie sald lub wartości rachunków. <p>2. Współposiadaczowi rachunku finansowego przypisuje się całe saldo lub wartość posiadanych wspólnie rachunków finansowych do celów stosowania wymogów sumowania określonych w ust. 1.</p>	
Załącznik I SEKCJA VII część C pkt 3	3) Szczególna zasada sumowania mająca zastosowanie do opiekunów klienta. Do celów określenia łącznego salda lub wartości 'rachunków finansowych' posiadanych przez osobę w celu ustalenia, czy 'rachunek finansowy' jest 'rachunkiem o wysokiej wartości', 'raportująca instytucja finansowa' jest również zobowiązana, w przypadku każdego 'rachunku finansowego', o którym opiekun klienta wie lub ma powody, by sądzić, że jest on bezpośrednio lub pośrednio posiadany, kontrolowany lub założony (oprócz rachunków powierniczych) przez tę samą osobę, do sumowania wszystkich takich rachunków.	T	Art. 41	<p>Art. 41. W celu określenia łącznego salda lub wartości rachunków finansowych posiadanych przez osobę na potrzeby ustalenia, czy rachunek finansowy jest rachunkiem o wysokiej wartości, raportująca instytucja finansowa jest również obowiązana do sumowania wszystkich rachunków finansowych, o których opiekun klienta wie lub ma podstawy sądzić, że rachunki te, z wyjątkiem rachunków powierniczych, są bezpośrednio lub pośrednio przez tę samą osobę założone, posiadane lub kontrolowane.</p>	
Załącznik I SEKCJA VII część C pkt 4	4) Kwoty traktowane jako kwoty obejmujące równowartość w innych walutach. Wszystkie kwoty denominowane w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego traktuje się jako obejmujące równoważne kwoty w innych walutach, zgodnie z prawem krajowym.	T	Art. 26	<p>Art. 26. Przeliczenia na złote polskie kwot wyrażonych w niniejszym dziale w dolarach amerykańskich dokonuje się według średniego kursu dolara amerykańskiego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień 31 grudnia danego roku kalendarzowego, jeżeli przepisy niniejszego działu określają daną kwotę na dzień 31 grudnia danego roku, albo 2) ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok, na który dana kwota jest przeliczana - w pozostałych przypadkach zaokrąglając w górę do pełnych tysięcy. 	

Załącznik I SEKCJA VIII część A pkt 1	Następujące terminy mają znaczenie określone poniżej: A) 'Raportująca instytucja finansowa' 1) Termin »raportująca instytucja finansowa« oznacza każdą 'instytucję finansową z państwa członkowskiego' niebędącą 'nieraportującą instytucją finansową'. Termin »instytucja finansowa z państwa członkowskiego« oznacza (i) każdą 'instytucję finansową' będącą rezydentem państwa członkowskiego, z wyłączeniem jednak wszelkich oddziałów tej 'instytucji finansowej' zlokalizowanych poza danym państwem członkowskim, oraz (ii) każdy oddział 'instytucji finansowej', która nie jest rezydentem w państwie członkowskim, jeżeli dany oddział jest zlokalizowany w danym państwie członkowskim.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 1 i 2	Art. 24. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o: 1) raportującej instytucji finansowej - rozumie się przez to polską instytucję finansową, z wyjątkiem instytucji wymienionych w art. 32 ust. 1; 2) polskiej instytucji finansowej - rozumie się przez to instytucję finansową będącą rezydentem Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem oddziałów i przedstawicielstw tej instytucji finansowej mających siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz oddział i przedstawicielstwo instytucji finansowej, która nie jest rezydentem Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli oddział lub przedstawicielstwo tej instytucji ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;	
Załącznik I SEKCJA VIII część A pkt 2	2) Termin »instytucja finansowa z jurysdykcji uczestniczącej« oznacza (i) każdą 'instytucję finansową' będącą rezydentem w 'jurysdykcji uczestniczącej', z wyłączeniem jednak wszelkich oddziałów tej 'instytucji finansowej' zlokalizowanych poza daną 'jurysdykcją uczestniczącą', oraz (ii) każdy oddział 'instytucji finansowej', która nie jest rezydentem w 'jurysdykcji uczestniczącej', o ile dany oddział jest zlokalizowany w danej 'jurysdykcji uczestniczącej'.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 3	Art. 24. 1. (...) 3) instytucji finansowej z państwa uczestniczącego - rozumie się przez to instytucję finansową będącą rezydentem państwa uczestniczącego, z wyłączeniem oddziałów i przedstawicielstw tej instytucji finansowej mających siedzibę poza danym państwem uczestniczącym, oraz oddział instytucji finansowej, która nie jest rezydentem państwa uczestniczącego, pod warunkiem, że ten oddział ma siedzibę w danym państwie uczestniczącym;	
Załącznik I SEKCJA VIII część A pkt 3	3) Termin »instytucja finansowa« oznacza 'instytucję powierniczą', 'instytucję depozytową', 'podmiot inwestujący' lub 'określony zakład ubezpieczeń'.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 4	Art. 24. 1. (...) 4) instytucji finansowej - rozumie się przez to instytucję powierniczą, instytucję depozytową, podmiot inwestujący lub zakład ubezpieczeń;	
Załącznik I SEKCJA VIII część A pkt 4	Termin »instytucja powiernicza« oznacza każdy podmiot, który — w ramach istotnej części swojej działalności gospodarczej — przechowuje 'aktywa finansowe' na rachunek innych osób. Uważa się, że przechowywanie 'aktywów finansowych' na rachunek innych osób stanowi istotną część działalności gospodarczej 'podmiotu', jeżeli jego przychody brutto przypadające na przechowywanie 'aktywów finansowych' i na związane z tym usługi finansowe stanowią co najmniej 20 % przychodów brutto tego 'podmiotu' w krótszym z następujących okresów: (i) okresie trzech lat, kończącym się 31 grudnia (lub ostatniego dnia roku obrachunkowego, jeżeli nie są one	T	Art. 24 ust. 1 pkt 5	Art. 24. 1. (...) 5) instytucji powierniczej - rozumie się przez to podmiot, który - w ramach istotnej części swojej działalności gospodarczej - przechowuje aktywa finansowe na rachunek innych osób, przy czym uważa się, że przechowywanie aktywów finansowych na rachunek innych osób stanowi istotną część działalności gospodarczej podmiotu, jeżeli jego przychody brutto przypadające na przechowywanie aktywów finansowych i na związane z tym usługi finansowe stanowią co najmniej 20 % przychodów brutto tego podmiotu w krótszym z następujących okresów: a) w okresie trzech lat, kończącym się 31 grudnia lub ostatniego dnia roku obrotowego,	

	tożsame) poprzedzającym rok, w którym jest dokonywane ustalenie tego udziału; lub (ii) okresie istnienia tego 'podmiotu'.			jeżeli nie są one tożsame, poprzedzającego rok, w którym jest dokonywane ustalenie tego udziału, b) w okresie istnienia tego podmiotu;	
Załącznik I SEKCJA VIII część A pkt 5	Termin »instytucja depozytowa« oznacza każdy 'podmiot', który przyjmuje depozyty w ramach prowadzonej działalności bankowej lub podobnej.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 6	Art. 24. 1. (...) 6) instytucji depozytowej - rozumie się przez to podmiot, który przyjmuje depozyty w ramach prowadzonej działalności bankowej lub podobnej, w tym: a) bank krajowy, bank zagraniczny, oddział banku krajowego za granicą oraz oddział banku zagranicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.)), b) instytucję kredytową oraz oddział instytucji kredytowej, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, c) spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową oraz Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową;	
Załącznik I SEKCJA VIII część A pkt 6	Termin »podmiot inwestujący« oznacza każdy podmiot: a) który w ramach działalności gospodarczej wykonuje głównie co najmniej jedną z następujących czynności lub operacji na rzecz lub w imieniu klienta: (i) obrót instrumentami rynku pieniężnego (czekami, weksłami, certyfikatami depozytowymi, instrumentami pochodnymi itp.); obrót walutą; obrót pochodnymi instrumentami walutowymi, instrumentami pochodnymi na stopę procentową i indeksowymi instrumentami pochodnymi; obrót zbywalnymi papierami wartościowymi lub towarowymi kontraktami terminowymi typu <i>future</i> ; (ii) zarządzanie indywidualnym i zbiorowym portfelem aktywów; lub (iii) inne formy inwestowania, administrowania lub zarządzania 'aktywami finansowymi' lub środkami pieniężnymi w imieniu innych osób; lub b) którego przychody brutto przypadają głównie na inwestowanie lub reinwestowanie 'aktywów finansowych' lub obrót tymi aktywami, jeżeli dany 'podmiot' jest zarządzany przez inny podmiot będący 'instytucją depozytową', 'instytucją powierniczą', 'określonym zakładem ubezpieczeń' lub 'podmiotem inwestującym' opisanym w części A pkt 6 lit. a). Uznaje się, że w ramach działalności gospodarczej 'podmiot' wykonuje głównie	T	Art. 24 ust. 1 pkt 7, art. 24 ust. 2	Art. 24. 1. (...) 7) podmiocie inwestującym - rozumie się przez to podmiot: a) który w ramach działalności gospodarczej wykonuje głównie co najmniej jedną z następujących czynności lub operacji na rzecz lub w imieniu innych osób: - obrót instrumentami rynku pieniężnego, czekami, weksłami, certyfikatami depozytowymi, instrumentami pochodnymi, - obrót walutą, - obrót pochodnymi instrumentami walutowymi, instrumentami pochodnymi na stopę procentową i indeksowymi instrumentami pochodnymi, - obrót zbywalnymi papierami wartościowymi lub towarowymi kontraktami terminowymi typu <i>future</i> , - zarządzanie indywidualnym i zbiorowym portfelem aktywów, - inne formy inwestowania, administrowania lub zarządzania aktywami finansowymi lub środkami	

	<p>co najmniej jedną z czynności, o których mowa w części A pkt 6 lit. a), lub że przychody brutto 'podmiotu' przypadają głównie na inwestowanie lub reinwestowanie 'aktywów finansowych' lub obrót tymi aktywami do celów części A pkt 6 lit. b), jeżeli przychody brutto danego 'podmiotu' przypadające na stosowne czynności stanowią co najmniej 50 % przychodów brutto tego 'podmiotu' w krótszym z następujących okresów: (i) okresie trzech lat, kończącym się 31 grudnia roku poprzedzającego rok, w którym jest dokonywane ustalenie tego udziału, lub (ii) okresie istnienia tego 'podmiotu'. Termin »podmiot inwestujący« nie obejmuje 'podmiotu', który jest 'aktywnym NFE', ponieważ 'podmiot' ten spełnia którekolwiek z kryteriów określonych w części D pkt 8 lit. d)–g).</p> <p>Niniejszy punkt interpretuje się w sposób spójny ze sformułowaniem zastosowanym w definicji »instytucji finansowej« w zaleceniach Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy.</p>			<p>pieniężnymi w imieniu innych osób, lub</p> <p>b) którego przychody brutto przypadają głównie na inwestowanie lub reinwestowanie aktywów finansowych lub obrót tymi aktywami, jeżeli jest zarządzany przez inny podmiot będący instytucją depozytową, instytucją powierniczą, zakładem ubezpieczeń lub podmiotem inwestującym, o którym mowa w lit. a;</p> <p>Art. 24. (...) 2. Uznaje się, że podmiot wykonuje głównie co najmniej jedną z czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 7 lit. a, lub że przychody brutto podmiotu przypadają głównie na inwestowanie lub reinwestowanie aktywów finansowych lub obrót tymi aktywami, o których mowa w ust. 1 pkt 7 lit. b, jeżeli przychody brutto danego podmiotu przypadające na odpowiednie czynności stanowią co najmniej 50 % przychodów brutto tego podmiotu w krótszym z następujących okresów:</p> <p>1) okresie trzech lat, kończącym się 31 grudnia roku poprzedzającego rok, w którym jest dokonywane ustalenie tego udziału, lub</p> <p>2) okresie istnienia tego podmiotu.</p>	
<p>Załącznik I SEKCJA VIII część A pkt 7</p>	<p>Termin »aktywa finansowe« obejmuje papier wartościowy (na przykład akcję spółki; udział w spółce osobowej lub własność rzeczywistą w spółce osobowej lub truscie charakteryzujących się własnością rozproszoną lub będących w obrocie publicznym; weksel, obligację, skrypt dłużny lub inne dowody wiarygodności), udział w spółce osobowej, umowę towarową, umowę <i>swapu</i> (na przykład <i>swapy</i> stóp procentowych, <i>swapy</i> walutowe, <i>swapy</i> bazowe, górne pułapy stóp procentowych, dolne pułapy stóp procentowych, <i>swapy</i> towarowe, <i>swapy</i> akcyjne, <i>swapy</i> indeksowe i podobne umowy), 'umowę ubezpieczenia' lub 'umowę renty', bądź jakiegokolwiek udział (łącznie z kontraktem terminowym typu <i>future</i> lub kontraktem terminowym typu <i>forward</i> lub opcją) w papierze wartościowym, udziale w spółce osobowej, umowie towarowej, umowie <i>swapu</i>, 'umowie ubezpieczenia' lub 'umowie renty'. Termin »aktywa finansowe« nie obejmuje niedłużnego, bezpośredniego udziału w nieruchomości.</p>	T	<p>Art. 24 ust. 1 pkt 8</p>	<p>Art. 24. 1. (...) 8) aktywach finansowych - rozumie się przez to:</p> <p>a) papier wartościowy,</p> <p>b) udział w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością,</p> <p>c) ogół praw i obowiązków współnika spółki osobowej,</p> <p>d) towarowy instrument pochodny,</p> <p>e) umowę <i>swapu</i>,</p> <p>f) umowę ubezpieczenia,</p> <p>g) umowę renty,</p> <p>h) kontrakty terminowe typu <i>future</i>, kontrakty terminowe typu <i>forward</i> lub opcje, dla których instrumentem bazowym są aktywa finansowe określone w lit. a-g</p> <p>- przy czym aktywa finansowe nie obejmują niedłużnego, bezpośredniego udziału w nieruchomości;</p>	

Załącznik I SEKCJA A VIII część A pkt 8	Termin »określony zakład ubezpieczeń« oznacza każdy 'podmiot' będący zakładem ubezpieczeń (lub jednostką dominującą zakładu ubezpieczeń), który zawiera 'pieniężną umowę ubezpieczenia' lub 'umowę renty', bądź jest zobowiązany do dokonywania płatności z tytułu tych umów.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 9	Art. 24. 1. (...) 9) zakładzie ubezpieczeń - rozumie się przez to krajowy zakład ubezpieczeń, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. poz. 1844 oraz z 2016 r. poz. 615), a także zagraniczny zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 55 tej ustawy, które zawierają pieniądze umowę ubezpieczenia lub umowę renty, bądź są zobowiązane do dokonywania płatności z tytułu tych umów;	
Załącznik I SEKCJA A VIII część B pkt 1	Termin »nieraportująca instytucja finansowa« oznacza każdą 'instytucję finansową' będącą: a) 'podmiotem rządowym', 'organizacją międzynarodową' lub 'bankiem centralnym', w sytuacjach innych niż dotyczące płatności wynikającej ze zobowiązania istniejącego w związku z komercyjną działalnością finansową w rodzaju tej prowadzonej przez 'określony zakład ubezpieczeń', 'instytucję powierniczą' lub 'instytucję depozytową'; b) 'powszechnym funduszem emerytalnym'; 'zamkniętym funduszem emerytalnym'; 'funduszem emerytalnym podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego'; lub 'kwalifikowanym wystawcą kart kredytowych'; c) jakimkolwiek innym 'podmiotem', który niesie ze sobą niskie ryzyko zostanie wykorzystanym do uchylecia się od opodatkowania, ma zasadniczo podobne cechy jak którykolwiek z 'podmiotów' opisanych w części B pkt 1 lit. a) i b) oraz jest ujęty w wykazie 'nieraportujących instytucji finansowych', o którym mowa w art. 8 ust. 7a niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że status takiego 'podmiotu' jako 'nieraportującej instytucji finansowej' nie zagraża realizacji celów niniejszej dyrektywy; 16.12.2014 L 359/17 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL d) 'zwolnionym przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania'; lub e) trustem w zakresie, w jakim powiernik trustu jest 'raportującą instytucją finansową' i zgłasza wszystkie informacje, których zgłoszenie jest wymagane na mocy sekcji I, w odniesieniu do wszystkich 'rachunków raportowanych' trustu.	T	Art. 32 ust. 1	Art. 32. 1 Z wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 27, jest wyłączona polska instytucja finansowa będąca: 1) podmiotem rządowym, organizacją międzynarodową lub bankiem centralnym, w zakresie w jakim nie dokonuje płatności wynikającej ze zobowiązania związanego z komercyjną działalnością finansową odpowiadającą działalności prowadzonej przez zakład ubezpieczeń, instytucję powierniczą lub instytucję depozytową; 2) powszechnym funduszem emerytalnym, zamkniętym funduszem emerytalnym, funduszem emerytalnym podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego, lub kwalifikowanym wystawcą kart kredytowych; 3) podmiotem zgłoszonym przez Rzeczpospolitą Polską Komisji Europejskiej oraz ujętym w publikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej liście instytucji, które należy traktować jako nieraportujące instytucje finansowe do celów załącznika I sekcja VIII część B pkt 1 lit. c dyrektywy 2011/16/UE; 4) zwolnionym przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania.	
Załącznik I SEKCJA A VIII część B pkt 2	Termin »podmiot rządowy« oznacza rząd państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji, wszelkie jednostki terytorialne niższego szczebla państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji (które — w celu uniknięcia wątpliwości — obejmują państwo, prowincje, okręgi lub gminy), lub każdą agencję lub instytucję państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji będące w całości własnością danego państwa lub jurysdykcji lub którychkolwiek z wyżej wymienionych jednostek (każda	T	Art. 32 ust. 2 i 10	Art. 32. (...) 2. Przez podmiot rządowy, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, rozumie się: 1) rząd państwa; 2) jednostki terytorialne państwa; 3) podmioty będące własnością danego państwa lub jednostek wymienionych w pkt 2; 4) organy lub instytucje sprawujące władzę w państwie, pod warunkiem, że ich dochody netto są gromadzone na rachunku własnym lub innym	

<p>zwana dalej »podmiotem rządowym«). Kategoria ta obejmuje integralne części, kontrolowane podmioty, a także jednostki terytorialne niższego szczebla państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji. a) »Integralna część« państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji oznacza każdą osobę, organizację, agencję, urząd, fundusz, instytucję lub inny organ, niezależnie od tego, w jaki sposób zostały one określone, stanowiące organ sprawujący władzę w państwie członkowskim lub innej jurysdykcji. Dochody netto tego organu sprawującego władzę muszą być zapisywane na jej własnym rachunku lub na innych rachunkach danego państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji, a żadna część tych dochodów nie przynosi korzyści żadnej osobie prywatnej. Integralna część nie obejmuje żadnej osoby, która sprawuje władzę, jest urzędnikiem lub zarządcą działającymi w swoim imieniu prywatnym lub osobistym. b) »Podmiot kontrolowany« oznacza 'podmiot', który jest odrębny w formie od państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji lub który w inny sposób stanowi oddzielny podmiot prawa, pod warunkiem że: (i) 'podmiot' ten jest w całości własnością co najmniej jednego 'podmiotu rządowego' i jest kontrolowany przez co najmniej jeden taki podmiot, bezpośrednio lub za pośrednictwem co najmniej jednego podmiotu kontrolowanego; (ii) dochody netto tego 'podmiotu' są zapisywane na jego własnym rachunku lub na rachunkach co najmniej jednego 'podmiotu rządowego', a żadna część tych dochodów nie przynosi korzyści jakiegokolwiek osobie prywatnej; oraz (iii) po rozwiązaniu tego 'podmiotu' jego aktywa powierzone są co najmniej jednemu 'podmiotowi rządowemu'. c) Uważa się, że dochód nie przynosi korzyści osobom prywatnym, jeśli takie osoby są zakładanymi beneficjentami programu rządowego, a działania w ramach tego programu realizowane są dla dobra ogółu lub odnoszą się do zarządzania określoną sferą administracji. Niezależnie od powyższego uważa się jednak, że dochód przynosi korzyść osobom prywatnym, jeśli pochodzi on z wykorzystywania 'podmiotu rządowego' do prowadzenia działalności komercyjnej, takiej jak bankowość komercyjna, w ramach której świadczone są usługi finansowe na rzecz osób prywatnych.</p>			<p>5) rachunku danego państwa i nie przynoszą korzyści osobie prywatnej;</p> <p>5) podmiot kontrolowany przez państwa, przez który rozumie się podmiot prawny niezależny od państwa, pod warunkiem że:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) podmiot ten jest własnością innego podmiotu rządowego i jest kontrolowany bezpośrednio lub za pośrednictwem podmiotu kontrolowanego przez inny podmiot rządowy, b) dochody netto tego podmiotu są gromadzone na jego własnym rachunku lub na rachunkach innego podmiotu rządowego i nie przynoszą korzyści osobie prywatnej, c) po rozwiązaniu tego podmiotu jego aktywa powierzone są innemu podmiotowi rządowemu. <p>Art. 32. (...) 10. Przez dochód, który nie przynosi korzyści osobom prywatnym rozumie się dochód osób będących beneficjentami programu rządowego realizowanego dla dobra ogółu lub w ramach zarządzania określoną dziedziną administracji. Nie stanowi dochodu nieprzynoszącego korzyści osobom prywatnym dochód tych osób pochodzący z prowadzenia przez podmiot rządowy działalności komercyjnej, w tym działalności bankowej.</p>	
--	--	--	---	--

Załącznik I SEKCJA A VIII część B pkt 3	Termin »organizacja międzynarodowa« oznacza każdą organizację międzynarodową lub jakąkolwiek jej agencję lub instytucję będącą w całości jej własnością. Kategoria ta obejmuje każdą organizację międzyrządową (w tym organizację ponadnarodową): (i) w skład której wchodzi głównie rządy; (ii) która zawarła z państwem członkowskim obowiązujące porozumienie w sprawie lokalizacji jej siedziby lub podobne merytorycznie porozumienie; i (iii) której dochód nie przynosi korzyści osobom prywatnym.	T	Art. 32 ust. 3	Art. 32. (...) 3. Przez organizację międzynarodową, o której mowa w ust. 1 pkt 1, rozumie się: 1) organizację międzynarodową: a) w skład której wchodzi głównie państwa, b) która zawarła z danym państwem porozumienie w sprawie lokalizacji jej siedziby lub inne podobne porozumienie, c) której dochód nie przynosi korzyści osobom prywatnym; 2) podmioty będące własnością organizacji międzynarodowej, o której mowa w pkt 1.	
Załącznik I SEKCJA A VIII część B pkt 4	Termin »bank centralny« oznacza instytucję określoną przez prawo lub wyznaczoną przez rząd jako główna władza — inna niż rząd samego państwa członkowskiego — emitująca instrumenty przeznaczone do obiegu jako waluta. Instytucja taka może obejmować podmiot odrębny od rządu danego państwa członkowskiego, niezależnie od tego, czy należy w całości lub w części do tego państwa.	T	Art. 32 ust. 4	Art. 32. (...) 4. Przez bank centralny, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, rozumie się instytucję określoną przez prawo lub wyznaczoną przez rząd jako centralny organ - inny niż rząd danego państwa - emitujący instrumenty przeznaczone do obiegu jako waluta niezależnie od tego, czy instytucja ta jest w całości lub w części własnością tego państwa.	
Załącznik I SEKCJA A VIII część B pkt 5	Termin »powszechny fundusz emerytalny« oznacza fundusz utworzony w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych, rentowych lub świadczeń z tytułu śmierci, bądź też jakiegokolwiek kombinacji tych świadczeń, na rzecz beneficjentów będących obecnymi lub byłymi pracownikami (lub osobami wskazanymi przez takich pracowników) co najmniej jednego pracodawcy, w zamian za świadczone przez nich usługi, pod warunkiem że fundusz: a) nie ma żadnego beneficjenta, który miałby prawo do więcej niż 5 % aktywów funduszu; b) podlega regulacjom rządowym i zapewnia coroczne przekazywanie informacji organom podatkowym; oraz c) spełnia co najmniej jeden z następujących wymogów: (i) jest ogólnie zwolniony z opodatkowania od dochodów z inwestycji lub opodatkowanie takich dochodów jest odroczone lub podlega stawce obniżonej, ze względu na status funduszu jako programu emerytalnego; 16.12.2014 L 359/18 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL (ii) co najmniej 50 % całkowitych składek na rzecz funduszu (innych niż przeniesienie aktywów z innych programów opisanych w części B pkt 5–7 lub z rachunków emerytalnych i rentowych opisanych w części C pkt 17 lit. a)) pochodzi z wpłat pracodawców; (iii) przenoszenie środków lub wypłaty z funduszu są dozwolone tylko w przypadku wystąpienia określonych zdarzeń związanych z przejściem na	T	Art. 32 ust. 5	Art. 32. (...) 5. Przez powszechny fundusz emerytalny, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się fundusz utworzony w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych, rentowych lub świadczeń z tytułu śmierci lub kombinacji tych świadczeń, na rzecz obecnych lub byłych pracowników co najmniej jednego pracodawcy lub osób przez nich wskazanych, pod warunkiem że fundusz: 1) nie ma żadnego beneficjenta, który miałby prawo do więcej niż 5 % aktywów funduszu; 2) zapewnia przekazywanie właściwym organom podatkowym informacji o beneficjentach i wnoszonych przez nich składek na rzecz funduszu; 3) spełnia co najmniej jeden z następujących warunków: a) jest zwolniony z opodatkowania od dochodów z inwestycji lub opodatkowanie takich dochodów jest odroczone lub podlega stawce obniżonej, ze względu na status funduszu jako programu emerytalnego, b) co najmniej 50 % całkowitych składek na rzecz funduszu innych niż przeniesienie aktywów z innych programów wymienionych w ust. 5-7 lub z rachunków emerytalnych i rentowych, o których mowa w art. 31 ust. 2 pkt 1, pochodzi z wpłat pracodawców,	

	<p>emeryturę, niepełnosprawnością lub śmiercią (z wyjątkiem przenoszenia środków do innych funduszy emerytalnych opisanych w części B pkt 5–7 lub do rachunków emerytalnych i rentowych opisanych w części C pkt 17 lit. a)), bądź dokonanie przeniesienia lub wypłaty środków przed wystąpieniem określonego zdarzenia skutkuje nałożeniem kar; lub (iv) składki (inne niż określone, dozwolone wpłaty uzupełniające) wpłacane przez pracowników do funduszu są ograniczone zależnie od dochodu pracownika lub nie mogą przekroczyć kwoty denominowanej w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającej kwocie 50 000 USD rocznie, przy zastosowaniu zasad określonych w sekcji VII część C w odniesieniu do sumowania rachunków i przeliczania walut obcych.</p>			<p>c) przenoszenie środków lub wypłaty z funduszu są dozwolone tylko w przypadku wystąpienia zdarzeń związanych z przejściem na emeryturę, niepełnosprawnością lub śmiercią, z wyjątkiem przenoszenia środków do innych funduszy emerytalnych, o których mowa w ust. 5-7, lub do rachunków emerytalnych i rentowych, o których mowa w art. 31 ust. 2 pkt 1, lub dokonanie przeniesienia lub wypłaty środków przed wystąpieniem określonego zdarzenia skutkuje nałożeniem kar,</p> <p>d) składki wpłacane przez pracowników do funduszu, inne niż określone jako dozwolone wpłaty uzupełniające, są ograniczone zależnie od dochodu pracownika lub nie mogą przekroczyć kwoty progowej 50 000 USD rocznie, przy zastosowaniu zasad sumowania rachunków określonych w art. 40 i art. 41.</p>	
<p>Załącznik I SEKCJA VIII część B pkt 6</p>	<p>Termin »zamknięty fundusz emerytalny« oznacza fundusz utworzony w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych, rentowych lub świadczeń z tytułu śmierci na rzecz beneficjentów będących obecnymi lub byłymi pracownikami (lub na rzecz osób wskazanych przez takich pracowników) co najmniej jednego pracodawcy, w zamian za świadczone przez nich usługi, pod warunkiem że: a) fundusz ma mniej niż 50 uczestników; b) fundusz jest finansowany przez co najmniej jednego pracodawcę, który nie jest 'podmiotem inwestującym' ani 'pasywnym NFE'; c) składki pracownika i pracodawcy na rzecz funduszu (z wyjątkiem przenoszenia aktywów z innych rachunków emerytalnych i rentowych opisanych w części C pkt 17 lit. a)) są ograniczone zależnie od, odpowiednio, wypracowanego dochodu i wysokości wynagrodzenia pracownika; d) uczestnicy, którzy nie są rezydentami państwa członkowskiego, w którym dany fundusz został utworzony, nie są uprawnieni do więcej niż 20 % aktywów funduszu; oraz e) fundusz podlega regulacjom rządowym i zapewnia coroczne przekazywanie informacji organom podatkowym.</p>	T	Art. 32 ust. 6	<p>Art. 32. (...) 6. Przez zamknięty fundusz emerytalny, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się fundusz utworzony w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych, rentowych lub świadczeń z tytułu śmierci na rzecz obecnych lub byłych pracowników co najmniej jednego pracodawcy lub na rzecz osób wskazanych przez takich pracowników, pod warunkiem że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) fundusz liczy mniej niż 50 uczestników; 2) fundusz jest finansowany przez co najmniej jednego pracodawcę, który nie jest podmiotem inwestującym ani pasywnym NFE; 3) składki pracownika i pracodawcy na rzecz funduszu, z wyjątkiem przenoszenia aktywów z innych rachunków emerytalnych i rentowych, o których mowa art. 31 ust. 2 pkt 1, są ograniczone poprzez odniesienie do wysokości wypracowanego dochodu i wynagrodzenia pracownika; 4) uczestnicy, którzy nie są rezydentami państwa uczestniczącego, w którym dany fundusz został utworzony, nie są uprawnieni do więcej niż 20 % aktywów funduszu; 5) fundusz zapewnia przekazywanie informacji organom podatkowym. 	

Załącznik I SEKCJA VIII część B pkt 7	Termin »fundusz emerytalny podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego« oznacza fundusz utworzony przez 'podmiot rządowy', 'organizację międzynarodową' lub 'bank centralny' w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych, rentowych lub świadczeń z tytułu śmierci na rzecz beneficjentów lub uczestników będących obecnymi lub byłymi pracownikami (lub na rzecz osób wskazanych przez takich pracowników), bądź niebędących obecnymi lub byłymi pracownikami, jeżeli świadczenia zapewniane takim beneficjentom lub uczestnikom są wypłacane w zamian za usługi wykonane na rzecz danego 'podmiotu rządowego', danej 'organizacji międzynarodowej' lub danego 'banku centralnego'.	T	Art. 32 ust. 7	Art. 32. (...) 7. Przez fundusz emerytalny podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się fundusz utworzony przez podmiot rządowy, organizację międzynarodową lub bank centralny w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych, rentowych lub świadczeń z tytułu śmierci na rzecz beneficjentów lub uczestników będących obecnymi lub byłymi pracownikami, osobami wskazanymi przez takich pracowników lub niebędących obecnymi lub byłymi pracownikami, jeżeli świadczenia zapewniane takim beneficjentom lub uczestnikom są wypłacane w zamian za usługi wykonane na rzecz podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego.	
Załącznik I SEKCJA VIII część B pkt 8	Termin »kwalifikowany wystawca kart kredytowych« oznacza 'instytucję finansową' spełniającą następujące wymogi: a) 'instytucja finansowa' jest 'instytucją finansową' tylko dlatego, że jest wystawcą kart kredytowych akceptującym depozyty tylko wtedy, gdy klient dokonuje płatności przekraczającej saldo debetowe karty, a nadpłacona kwota nie jest natychmiast zwracana klientowi; oraz b) począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. lub przed tym dniem, 'instytucja finansowa' wdroży politykę i procedury zapobiegające dokonaniu przez klienta nadpłaty przekraczającej kwotę denominowaną w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającą kwocie 50 000 USD, albo zapewniające, aby wszelkie nadpłacone przez klienta kwoty przekraczające tę kwotę były temu klientowi zwracane w ciągu 60 dni, każdorazowo przy zastosowaniu zasad dotyczących sumowania rachunków i przeliczania walut obcych, określonych w sekcji VII część C. W tym celu pojęcie nadpłata przez klienta nie odnosi się do salda dodatniego w zakresie spornych obciążeń, obejmuje jednak salda dodatnie wynikające ze zwrotów towarów.	T	Art. 32 ust. 8	Art. 32. (...) 8. . Kwalifikowanym wystawcą kart kredytowych, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest instytucja finansowa, która: 1) jest instytucją finansową tylko dlatego, że jest wydawcą karty płatniczej będącej kartą kredytową, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.), akceptującym depozyty tylko wtedy, gdy klient dokonuje płatności przekraczającej saldo debetowe karty, a nadpłacona kwota nie jest natychmiast zwracana klientowi; 2) wdrożyła procedury zapobiegające dokonaniu przez klienta nadpłaty, w tym nadpłaty obejmującej salda dodatnie wynikające ze zwrotu towarów, przekraczającej kwotę progową 50 000 USD albo zapewniające, że nadpłacone przez klienta kwoty przekraczające tę kwotę są zwracane w terminie 60 dni; nadpłata klienta nie odnosi się do salda dodatniego w zakresie spornych obciążeń.	
Załącznik I SEKCJA VIII część B pkt 9	Termin »zwolnione przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania« oznacza 'podmiot inwestujący' regulowany jako przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że wszystkie udziały w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania są w posiadaniu osób fizycznych lub 'podmiotów' niebędących 'osobami raportowanymi', z wyjątkiem 'pasywnego NFE' kontrolowanego przez 'osoby kontrolujące' będące 'osobami raportowanymi', bądź też pod warunkiem że wszystkie te udziały są posiadane za	T	Art. 32 ust. 9	Art. 32. (...) 9. Przez zwolnione przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, rozumie się podmiot inwestujący regulowany przepisami ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 157, z późn. zm.), pod warunkiem, że wszystkie jednostki uczestnictwa, certyfikaty inwestycyjne albo prawa uczestnictwa tego przedsiębiorstwa są w posiadaniu osób fizycznych lub podmiotów niebędących osobami raportowanymi, z	

	<p>pośrednictwem takich osób fizycznych lub 'podmiotów'. 16.12.2014 L 359/19 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL Wyemitowanie fizycznych akcji na okaziciela przez przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania samo w sobie nie powoduje utraty przez 'podmiot inwestujący', który jest regulowany jako takie przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, statusu 'zwolnionego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania', na mocy części B pkt 9, pod warunkiem że: a) dane przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania nie wyemitowało i nie wyemituje żadnych fizycznych akcji na okaziciela po dniu 31 grudnia 2015 r.; b) dane przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania umorzy wszystkie takie udziały po ich wykupieniu; c) dane przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania wykonuje wszelkie procedury należytej staranności określone w sekcjach II–VII i przekazuje wszelkie informacje podlegające wymogowi przekazania w odniesieniu do wszystkich takich udziałów, gdy udziały te są przedstawiane w celu ich umorzenia lub dokonania innej płatności; oraz d) dane przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania posiada polityki i procedury zapewniające, aby takie udziały zostały umorzone lub poddane immobilizacji jak najszybciej, a w każdym razie przed dniem 1 stycznia 2018 r.</p>			<p>wyjątkiem pasywnego NFE kontrolowanego przez osoby kontrolujące będące osobami raportowanymi, lub wszystkie te jednostki, certyfikaty albo prawa są posiadane za pośrednictwem takich osób fizycznych lub podmiotów; wyemitowanie certyfikatów inwestycyjnych albo praw uczestnictwa na okaziciela w formie dokumentu nie powoduje utraty przez podmiot inwestujący statusu zwolnionego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, jeżeli przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie wyemitowało przed dniem wejścia w życie ustawy i nie wyemituje po tym dniu certyfikatów inwestycyjnych albo praw uczestnictwa na okaziciela; 2) umorzy wszystkie certyfikaty inwestycyjne albo prawa uczestnictwa po ich wykupieniu; 3) stosuje procedury należytej staranności i przekazuje wymagane informacje w odniesieniu do wszystkich certyfikatów inwestycyjnych albo praw uczestnictwa, gdy są one przedstawiane do wykupu w celu ich umorzenia lub dokonania innej płatności; 4) posiada polityki i procedury zapewniające, że certyfikaty inwestycyjne albo prawa uczestnictwa zostaną umorzone lub poddane dematerializacji niezwłocznie, jednak nie później niż przed dniem 1 stycznia 2018 r. 	
<p>Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 1</p>	<p>Termin »rachunek finansowy« oznacza rachunek prowadzony przez 'instytucję finansową' i obejmuje 'rachunek depozytowy' i 'rachunek powierniczy', a także: a) w przypadku 'podmiotu inwestującego' — jakkolwiek udział w kapitale lub w wierzytelnościach danej 'instytucji finansowej'. Niezależnie od powyższego termin »rachunek finansowy« nie obejmuje żadnego udziału w kapitale lub w wierzytelnościach 'podmiotu' będącego 'podmiotem inwestującym' wyłącznie, dlatego że (i) udziela on porad inwestycyjnych klientowi i działa w jego imieniu; lub (ii) zarządza portfelami na rzecz klienta i działa w jego imieniu do celów inwestowania 'aktywów finansowych' zdeponowanych w imieniu klienta w 'instytucji finansowej' innej niż taki 'podmiot' lub do celów zarządzania lub administrowania takimi 'aktywami finansowymi'; b) w przypadku instytucji finansowej nieopisananej w części C pkt 1 lit. a) — jakkolwiek udział w kapitale lub w wierzytelnościach danej 'instytucji finansowej', jeżeli dana kategoria udziałów została utworzona w celu uniknięcia</p>	T	<p>Art. 24 ust. 1 pkt 10</p>	<p>Art. 24. 1 (...) 10) rachunku finansowym - rozumie się przez to rachunek prowadzony przez instytucję finansową, z wyjątkiem rachunku wyłączonego z obowiązku raportowania na podstawie art. 31 ust. 2, obejmujący rachunek depozytowy i rachunek powierniczy, a także:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) w przypadku podmiotu inwestującego - jakkolwiek udział w kapitale, w tym w kapitale lub zyskach spółki osobowej będącej instytucją finansową oraz w aktywach netto funduszu inwestycyjnego przypadających na jednostkę uczestnictwa lub certyfikat inwestycyjny, lub wierzytelnościach wobec danej instytucji finansowej; rachunek finansowy nie obejmuje udziału podmiotu inwestującego w kapitale lub w wierzytelnościach wobec innego podmiotu będącego podmiotem inwestującym wyłącznie dlatego, że ten inny podmiot inwestujący: 	

	<p>raportowania zgodnie z sekcją I; oraz c) wszelkie 'pieniężne umowy ubezpieczenia' i wszelkie 'umowy renty', zawarte lub prowadzone przez 'instytucję finansową', inne niż niezwiązane z inwestowaniem, nieprzenoszalne, natychmiastowo wypłacane renty dożywotnie, zawierane z osobą fizyczną, skutkujące wypłatą świadczenia emerytalnego lub rentowego, w ramach rachunku, który jest 'rachunkiem wyłączonym'. Termin »rachunek finansowy« nie obejmuje żadnego rachunku, który jest 'rachunkiem wyłączonym'.</p>			<ul style="list-style-type: none"> - udziela porad inwestycyjnych klientowi i działa w jego imieniu, lub - zarządza portfelami na rzecz klienta i działa w jego imieniu do celów inwestowania aktywów finansowych zdeponowanych w imieniu klienta w instytucji finansowej innej niż taki podmiot lub do celów zarządzania lub administrowania takimi aktywami finansowymi, b) w przypadku instytucji finansowej niewymienionej w lit. a - jakkolwiek udział w kapitale, w tym w kapitale lub zyskach spółki osobowej będącej instytucją finansową oraz w aktywach netto funduszu inwestycyjnego przypadających na jednostkę uczestnictwa lub certyfikat inwestycyjny, lub w wierzytelnościach wobec danej instytucji finansowej, jeżeli dana kategoria udziałów została utworzona w celu uniknięcia raportowania, c) pieniądze umowy ubezpieczenia i umowy renty, zawarte lub wykonywane przez instytucję finansową, z wyjątkiem niezwiązanych z inwestowaniem, niezbywalnych, natychmiastowo wypłacanych rent dożywotnich, o których mowa w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, 585 i 1579), zawieranych z osobą fizyczną, które skutkują wypłatą świadczenia emerytalnego lub rentowego w ramach rachunku wyłączonego z obowiązku raportowania na podstawie art. 31 ust. 2; 	
<p>Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 2</p>	<p>Termin »rachunek depozytowy« obejmuje każdy rachunek prowadzony w celach komercyjnych, rachunek bieżący, oszczędnościowo-rozliczeniowy, terminowy lub oszczędnościowy lub rachunek, potwierdzeniem którego jest certyfikat depozytowy, certyfikat oszczędnościowy, certyfikat inwestycyjny, certyfikat zadłużeniowy lub inny podobny instrument prowadzony przez 'instytucję finansową' w ramach zwykłej działalności bankowej lub podobnej. 'Rachunek depozytowy' obejmuje również kwotę posiadaną przez zakład ubezpieczeń na podstawie gwarantowanej umowy inwestycyjnej lub podobnej</p>	T	Art. 24 ust. 1 pkt 11	Art. 24. 1. (...) 11) rachunku depozytowym - rozumie się przez to rachunek prowadzony w celach komercyjnych, rachunek bieżący, rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy, rachunek terminowy, rachunek oszczędnościowy lub rachunek, którego potwierdzeniem jest certyfikat depozytowy, certyfikat oszczędnościowy, certyfikat inwestycyjny, certyfikat zadłużeniowy lub inny podobny instrument, prowadzony przez instytucję finansową w ramach działalności bankowej lub podobnej; rachunek depozytowy obejmuje również kwotę posiadaną przez zakład ubezpieczeń na podstawie gwarantowanej	

	umowy zobowiązującej do wypłaty lub uznania odsetek z tytułu tych umów.			umowy inwestycyjnej lub podobnej umowy zobowiązującej do wypłaty lub uznania odsetek z tytułu tych umów;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 3	Termin »rachunek powierniczy« oznacza rachunek (inny niż 'umowa ubezpieczenia' lub 'umowa renty'), który obejmuje co najmniej jeden składnik 'aktywów finansowych' na rzecz innej osoby.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 12	Art. 24. 1. (...) 12) rachunku powierniczym - rozumie się przez to rachunek obejmujący co najmniej jeden składnik aktywów finansowych przechowywany na rzecz innej osoby, z wyłączeniem umowy ubezpieczenia i umowy renty;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 4	Termin »udział w kapitale« oznacza, w przypadku spółki osobowej będącej instytucją finansową, udział w kapitale lub zyskach spółki. W przypadku trustu będącego 'instytucją finansową' 'udział w kapitale' uważa się za udział posiadany przez jakąkolwiek osobę traktowaną jako ustanawiający lub beneficjent całości lub części majątku trustu, lub jakąkolwiek inną osobę fizyczną sprawującą ostateczną i faktyczną kontrolę nad trustem. 'Osoba raportowana' będzie traktowana jako beneficjent trustu, jeżeli taka 'osoba raportowana' posiada prawo do otrzymywania bezpośrednio lub pośrednio (na przykład przez pełnomocnika) obowiązkowej wypłaty z trustu lub może otrzymywać, bezpośrednio lub pośrednio, wypłaty uznaniowe z trustu.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 10 lit. a	Art. 24. 1 (...) 10) rachunku finansowym - rozumie się przez to rachunek prowadzony przez instytucję finansową, z wyjątkiem rachunku wyłączonego z obowiązku raportowania na podstawie art. 31 ust. 2, obejmujący rachunek depozytowy i rachunek powierniczy, a także: a) w przypadku podmiotu inwestującego - jakiegokolwiek udział w kapitale, w tym w kapitale lub zyskach spółki osobowej będącej instytucją finansową oraz w aktywach netto funduszu inwestycyjnego przypadających na jednostkę uczestnictwa lub certyfikat inwestycyjny, lub wierzytelnościach wobec danej instytucji finansowej; rachunek finansowy nie obejmuje udziału podmiotu inwestującego w kapitale lub w wierzytelnościach wobec innego podmiotu będącego podmiotem inwestującym wyłącznie dlatego, że ten inny podmiot inwestujący: - udziela porad inwestycyjnych klientowi i działa w jego imieniu, lub - zarządza portfelami na rzecz klienta i działa w jego imieniu do celów inwestowania aktywów finansowych zdeponowanych w imieniu klienta w instytucji finansowej innej niż taki podmiot lub do celów zarządzania lub administrowania takimi aktywami finansowymi,;	

Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 5	Termin »umowa ubezpieczenia« oznacza umowę (inną niż umowa renty), zgodnie z którą wystawca zobowiązuje się do wypłacenia określonej kwoty w przypadku zaistnienia określonego zdarzenia obejmującego śmierć, chorobę, wypadek, powstanie odpowiedzialności cywilnej lub majątkowej.	N		Nie podlega implementacji.	Definicja umowy ubezpieczenia zawarta w dyrektywie jest tożsama z definicją tego pojęcia funkcjonująca na gruncie ustawy – Kodeks cywilny.
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 6	Termin »umowa renty« oznacza umowę, zgodnie z którą wystawca zobowiązuje się do wypłacania świadczeń pieniężnych w danym okresie, ustalonym w całości lub w części poprzez odniesienie do średniego dalszego trwania życia co najmniej jednej osoby fizycznej. Termin ten obejmuje także umowę, którą uznaje się za 'umowę renty' zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub praktyką danego państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji, w których umowa została wydana, na mocy której to umowy wystawca zobowiązuje się do wypłacania świadczeń pieniężnych przez pewną liczbę lat.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 13	Art. 24. 1. (...) 13) umowie renty - rozumie się przez to umowę, zgodnie z którą jedna ze stron zobowiązuje się względem drugiej do wypłacania świadczeń pieniężnych w danym okresie, ustalonym w całości lub w części lub przez określoną liczbę lat poprzez odniesienie się do oczekiwanej długości życia;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 7	Termin »pieniężna umowa ubezpieczenia« oznacza umowę ubezpieczenia (inną niż umowa reasekuracji zawarta pomiędzy dwoma zakładami ubezpieczeń), która ma 'wartość pieniężną'.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 14	Art. 24. 1. (...) 14) pieniężnej umowie ubezpieczenia - rozumie się przez to umowę ubezpieczenia, inną niż umowa reasekuracji zawarta między dwoma zakładami ubezpieczeń, która ma wartość pieniężną;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 8	Termin »wartość pieniężna« oznacza większą z poniższych wartości: (i) kwotę świadczenia, do uzyskania której ubezpieczający jest uprawniony w momencie wykupu lub wypowiedzenia umowy (określoną bez dokonywania potrąceń z tytułu wcześniejszej rezygnacji z umowy lub pożyczki pod zastaw polisy); (ii) kwotę, którą ubezpieczający może pożyczyć na mocy umowy lub w związku z umową. Niezależnie od powyższego termin »wartość pieniężna« nie obejmuje kwoty należnej na podstawie umowy ubezpieczenia: a) wyłącznie z tytułu śmierci osoby objętej ubezpieczeniem na mocy umowy ubezpieczenia na życie; b) jako świadczenie z tytułu szkody na osobie lub świadczenie chorobowe lub inne świadczenie stanowiące odszkodowanie za stratę ekonomiczną poniesioną na skutek zajścia zdarzenia objętego ubezpieczeniem; c) jako zwrot uprzednio wpłaconych	T	Art. 24 ust. 1 pkt 15	Art. 24. 1 (...) 15) rozumie się przez to większą z poniższych wartości: kwotę świadczenia, do uzyskania której ubezpieczający jest uprawniony w momencie wykupu lub wypowiedzenia umowy, określoną bez dokonywania potrąceń z tytułu wcześniejszej rezygnacji z umowy lub pożyczki pod zastaw polisy, lub kwotę, którą ubezpieczający może pożyczyć na mocy umowy lub w związku z umową; do wartości pieniężnej nie wlicza się kwoty należnej na podstawie umowy ubezpieczenia: a) wyłącznie z tytułu śmierci osoby ubezpieczonej, należnej na mocy umowy ubezpieczenia na życie, b) jako świadczenie z tytułu szkody na osobie, świadczenie z tytułu choroby lub inne świadczenie stanowiące odszkodowanie z tytułu straty majątkowej poniesionej na skutek zajścia zdarzenia objętego	

	<p>składek (z potrąceniem opłat z tytułu kosztów ubezpieczenia, bez względu na to, czy zostały one faktycznie nałożone) zgodnie z 'umową ubezpieczenia' (inną niż inwestycyjna umowa ubezpieczenia na życie lub umowa renty), w związku z odstąpieniem od umowy lub wypowiedzeniem umowy, zmniejszeniem ryzyka ubezpieczeniowego w efektywnym okresie trwania umowy lub zwrot wynikający z błędu księgowego lub podobnego błędu odnoszącego się do składki; d) jako premia ubezpieczeniowa dla ubezpieczającego (inna niż premia wypłacana w przypadku wypowiedzenia), pod warunkiem że premia ta dotyczy 'umowy ubezpieczenia', na mocy której jedyne świadczenia należne opisane są w części C pkt 8 lit. b); lub e) jako zwrot składki zaliczkowej lub depozytu składki z tytułu 'umowy ubezpieczenia', zgodnie z którą składka jest płatna przynajmniej raz w roku, jeżeli kwota składki zaliczkowej lub depozytu składki nie przekracza kolejnej rocznej składki, które będzie należna z tytułu umowy.</p>			<p>ubezpieczeniem,</p> <p>c) jako zwrot uprzednio wpłaconych składek z potrąceniem opłat z tytułu kosztów ubezpieczenia, zgodnie z umową ubezpieczenia inną niż inwestycyjna umowa ubezpieczenia na życie lub umowa renty, w związku z odstąpieniem od umowy lub wypowiedzeniem umowy, zmniejszeniem ryzyka ubezpieczeniowego w okresie trwania umowy lub zwrot wynikający z błędu księgowego lub podobnego błędu odnoszącego się do składki,</p> <p>d) jako premia ubezpieczeniowa dla ubezpieczającego, inna niż premia wypłacana w przypadku wypowiedzenia, pod warunkiem że premia ta dotyczy umowy ubezpieczenia, na podstawie której jedyne świadczenia należne określone są w lit. b,</p> <p>e) jako zwrot składki z tytułu umowy ubezpieczenia, zgodnie z którą składka jest płatna przynajmniej raz w roku, jeżeli kwota składki nie przekracza kolejnej rocznej składki, która będzie należna z tytułu umowy;</p>	
<p>Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 9</p>	<p>Termin »istniejący rachunek« oznacza: a) 'rachunek finansowy' prowadzony przez 'raportującą instytucję finansową' na dzień 31 grudnia 2015 r.; b) każdy 'rachunek finansowy' 'posiadacza rachunku', bez względu na datę otwarcia takiego 'rachunku finansowego', jeżeli: (i) dany 'posiadacz rachunku' posiada również w 'raportującej instytucji finansowej' (lub w 'podmiocie powiązanej' w tym samym państwie członkowskim w charakterze 'raportującej instytucji finansowej') 'rachunek finansowy' będący 'istniejącym rachunkiem' na mocy części C pkt 9 lit. a); (ii) 'raportująca instytucja finansowa' (i, stosownie do przypadku, 'podmiot powiązany' w tym samym państwie członkowskim w charakterze 'raportującej instytucji finansowej') traktuje oba powyższe 'rachunki finansowe', a także wszelkie inne 'rachunki finansowe' danego 'posiadacza rachunku', które są traktowane jako 'istniejące rachunki' na mocy lit. b), jako jeden 'rachunek finansowy' do celów spełnienia standardów w zakresie wymogów dotyczących wiedzy określonych w sekcji VII część A oraz do celów ustalenia salda lub wartości któregokolwiek z 'rachunków finansowych' przy</p>	T	Art. 24 ust. 1 pkt 16	<p>Art. 24. 1 (...) 16) istniejącym rachunku - rozumie się przez to:</p> <p>a) rachunek finansowy prowadzony przez raportującą instytucję finansową na dzień 31 grudnia 2015 r.,</p> <p>b) rachunek finansowy posiadacza rachunku, bez względu na datę jego otwarcia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - posiadany w raportującej instytucji finansowej lub podmiocie powiązanej będącym raportującą instytucją finansową, jeżeli jego posiadacz posiada również rachunek finansowy, o którym mowa w lit. a, - traktowany przez raportującą instytucję finansową jako jeden rachunek finansowy do celów spełnienia standardów w zakresie wymogów określonych w art. 44 ust. 1 i 3 oraz do celów stosowania zasad sumowania rachunków określonych w art. 40 i art. 41, wraz z rachunkiem finansowym, o którym mowa w lit. a oraz w tiret 	

	zastosowaniu któregokolwiek z progów rachunku; (iii) w odniesieniu do 'rachunku finansowego', który podlega 'procedurom AML/KYC', 'raportująca instytucja finansowa' może spełnić takie 'procedury AML/KYC' względem danego 'rachunku finansowego', opierając się na 'procedurach AML/KYC' przeprowadzonych wobec 'istniejącego rachunku' opisanego w części C pkt 9 lit. a); oraz (iv) otwarcie 'rachunku finansowego' nie wymaga dostarczenia przez 'posiadacza rachunku' nowych, dodatkowych lub zmienionych informacji o kliencie, innych niż do celów niniejszej dyrektywy.			<p>pierwsze oraz innymi rachunkami finansowymi tego posiadacza rachunku,</p> <ul style="list-style-type: none"> - względem, którego raportująca instytucja finansowa jest uprawniona do stosowania procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu, takich jak stosowane wobec istniejącego rachunku finansowego, o którym mowa w lit. a, - którego otwarcie nie wymaga dostarczenia przez posiadacza rachunku nowych, dodatkowych lub zmienionych informacji o kliencie innych niż do celów automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych; 	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 10	Termin »nowy rachunek« oznacza 'rachunek finansowy' prowadzony przez 'raportującą instytucję finansową', otwarty w dniu 1 stycznia 2016 r. lub po tej dacie, chyba że dany rachunek traktuje się jako 'istniejący rachunek' na mocy części C pkt 9 lit. b).	T	Art. 24 ust. 1 pkt 17	Art. 24. 1. (...) 17) nowym rachunku - rozumie się przez to rachunek finansowy prowadzony przez raportującą instytucję finansową, otwarty w dniu 1 stycznia 2016 r. albo po tej dacie, chyba że dany rachunek finansowy traktuje się jako istniejący rachunek na podstawie pkt 16 lit. b;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 11	Termin »istniejący rachunek indywidualny« oznacza 'istniejący rachunek' posiadany przez co najmniej jedną osobę fizyczną.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 18	Art. 24. 1. (...) 18) istniejącym rachunku indywidualnym - rozumie się przez to istniejący rachunek posiadany przez co najmniej jedną osobę fizyczną;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 12	Termin »nowy rachunek indywidualny« oznacza 'nowy rachunek' posiadany przez co najmniej jedną osobę fizyczną.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 19	Art. 24. 1. (...) 19) nowym rachunku indywidualnym - rozumie się przez to nowy rachunek posiadany przez co najmniej jedną osobę fizyczną;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 13	Termin »istniejący rachunek podmiotów« oznacza 'istniejący rachunek' posiadany przez co najmniej jeden 'podmiot'.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 20	Art. 24. 1. (...) 20) istniejącym rachunku podmiotów - rozumie się przez to istniejący rachunek posiadany przez co najmniej jeden podmiot;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 14	Termin »rachunek o niższej wartości« oznacza 'istniejący rachunek indywidualny', którego łączne saldo lub wartość na dzień 31 grudnia 2015 r. nie przekraczają kwoty denominowanej w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającej kwocie 1 000 000 USD.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 21	Art. 24. 1. (...) 21) rachunku o niższej wartości - rozumie się przez to istniejący rachunek indywidualny, którego łączne saldo lub wartość na dzień 31 grudnia 2015 r. nie przekraczają kwoty progowej 1 000 000 USD;	

Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 15	Termin »rachunek o wysokiej wartości« oznacza 'istniejący rachunek indywidualny', którego łączne saldo lub wartość na dzień 31 grudnia 2015 r. lub na dzień 31 grudnia któregośkolwiek z kolejnych lat przekraczają kwotę denominowaną w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającą kwocie 1 000 000 USD.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 22	Art. 24. 1. (...) 22) rachunku o wysokiej wartości - rozumie się przez to istniejący rachunek indywidualny, którego łączne saldo lub wartość na dzień 31 grudnia 2015 r. lub na dzień 31 grudnia któregośkolwiek z kolejnych lat przekraczają kwotę progową 1 000 000 USD;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 16	Termin »nowy rachunek podmiotów« oznacza 'nowy rachunek' posiadany przez co najmniej jeden 'podmiot'.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 23	Art. 24. 1. (...) 23) nowym rachunku podmiotów - rozumie się przez to nowy rachunek posiadany przez co najmniej jeden podmiot;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 17 część wspólna	Termin »rachunek wyłączony« oznacza którykolwiek z poniższych rachunków:	T	Art. 31 ust. 2	Art. 31. (...) 2. Z obowiązku raportowania wyłączony jest:	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 17 lit. a	a) rachunek emerytalny lub rentowy spełniający następujące wymogi: (i) rachunek podlega regulacji jako osobiste konto emerytalne lub jest częścią zarejestrowanego lub regulowanego planu emerytalnego lub rentowego prowadzonego w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych lub rentowych (w tym renty inwalidzkiej lub świadczenia z tytułu śmierci); (ii) rachunek korzysta z ulg podatkowych (tj. wpłacane składki, które co do zasady byłyby opodatkowane, podlegają odliczeniu lub wyłączeniu z dochodu brutto 'posiadacza rachunku' lub są opodatkowane według stawki obniżonej bądź opodatkowanie dochodu z inwestycji z danego rachunku jest odroczone lub podlega stawce obniżonej); (iii) wymagane jest coroczne przekazywanie organom podatkowym informacji dotyczących rachunku; (iv) wypłaty z rachunku uzależnione są od osiągnięcia określonego wieku emerytalnego, od inwalidztwa lub od śmierci, lub wypłata środków przed wystąpieniem tych określonych zdarzeń skutkuje nałożeniem kar; oraz (v) (i) wysokość rocznych składek ograniczona jest do kwoty denominowanej w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającej kwocie 50 000 USD lub mniej; albo (ii) określono maksymalny limit składek możliwych do wpłacenia na rachunek równy kwocie	T	Art. 31 ust. 2 pkt 1	Art. 31. (...) 2. (...) 1) rachunek emerytalny lub rentowy spełniający łącznie następujące warunki: a) rachunek stanowi osobiste konto emerytalne lub jest częścią zarejestrowanego lub regulowanego planu emerytalnego lub rentowego, prowadzonego w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych lub rentowych, w tym renty inwalidzkiej lub świadczenia z tytułu śmierci, b) składki wpłacane na ten rachunek podlegają odliczeniu lub wyłączeniu z opodatkowanego dochodu posiadacza rachunku lub są opodatkowane według stawki obniżonej bądź opodatkowanie dochodu z inwestycji z danego rachunku jest odroczone lub podlega stawce obniżonej, c) wymagane jest przekazywanie organom podatkowym informacji dotyczących rachunku, d) wypłaty z rachunku uzależnione są od osiągnięcia określonego wieku emerytalnego, od inwalidztwa lub od śmierci, lub wypłata środków przed wystąpieniem tych zdarzeń skutkuje nałożeniem kar, e) ustalona wysokość rocznych składek nie	

	denominowanej w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającej kwocie 1 000 000 USD lub mniej, przy zastosowaniu do każdego z tych warunków zasad określonych w sekcji VII część C w odniesieniu do sumowania rachunków i przeliczania walut obcych. Nie można uznać, że 'rachunek finansowy', który w innych aspektach spełnia wymóg części C pkt 17 lit. a) ppkt (v), nie spełnia takiego wymogu tylko dlatego, że taki 'rachunek finansowy' może otrzymywać aktywa lub środki przenoszone z co najmniej jednego 'rachunku finansowego' spełniającego wymogi części C pkt 17 lit. a) lub b) lub z co najmniej jednego funduszu emerytalnego lub rentowego spełniającego wymogi któregośkolwiek z przepisów części B pkt 5–7;			przekracza kwoty progowej 50 000 USD albo ustalony maksymalny limit składek możliwych do wpłacenia na rachunek nie przekracza kwoty progowej 1 000 000 USD, przy zastosowaniu do każdego z tych warunków zasad sumowania rachunków określonych w art. 40 i art. 41; nie uznaje się, że rachunek finansowy nie spełnia takiego wymogu tylko dlatego, że może otrzymywać aktywa lub środki przenoszone z rachunku finansowego spełniającego wymogi określone w pkt 1 lub 2, lub z funduszu emerytalnego lub rentowego spełniającego wymogi określone dla powszechnego funduszu emerytalnego, zamkniętego funduszu emerytalnego lub funduszu emerytalnego podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 17 lit. b	b) rachunek spełniający następujące wymogi: (i) rachunek podlega regulacji jako instrument inwestycyjny do celów innych niż emerytury i jest regularnie przedmiotem obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych bądź rachunek podlega regulacji jako instrument oszczędnościowy do celów innych niż emerytury; (ii) rachunek korzysta z ulg podatkowych (tj. wpłacane składki, które co do zasady byłyby opodatkowane, podlegają odliczeniu lub wyłączeniu z dochodu brutto 'posiadacza rachunku' lub są opodatkowane według stawki obniżonej bądź opodatkowanie dochodu z inwestycji z danego rachunku jest odroczone lub podlega stawce obniżonej); (iii) wypłaty z rachunku uzależnione są od spełnienia określonych kryteriów odnoszących się do celu rachunku inwestycyjnego lub oszczędnościowego (na przykład zapewnienie świadczeń edukacyjnych lub medycznych), lub wypłata środków przed spełnieniem tych kryteriów skutkuje nałożeniem kar; oraz 16.12.2014 L 359/22 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL (iv) wysokość rocznych składek ograniczona jest do kwoty denominowanej w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającej kwocie 50 000 USD lub mniej, przy zastosowaniu zasad określonych w sekcji VII część C w odniesieniu do sumowania rachunków i przeliczania walut obcych. Nie można uznać, że 'rachunek finansowy', który w innych aspektach spełnia	T	Art. 31 ust. 2 pkt 2	Art. 31 (...) 2. (...) 2) rachunek spełniający następujące wymogi: a) rachunek podlega regulacji jako instrument inwestycyjny do celów innych niż emerytury i jest przedmiotem obrotu na rynku papierów wartościowych bądź podlega regulacji jako instrument oszczędnościowy do celów innych niż emerytury, b) składki wpłacane na ten rachunek podlegają odliczeniu lub wyłączeniu z opodatkowanego dochodu posiadacza rachunku lub są opodatkowane według stawki obniżonej bądź opodatkowanie dochodu z inwestycji z danego rachunku jest odroczone lub podlega stawce obniżonej , c) wypłaty z rachunku uzależnione są od spełnienia określonych kryteriów odnoszących się do celu rachunku inwestycyjnego lub oszczędnościowego, lub wypłata środków przed spełnieniem tych kryteriów skutkuje nałożeniem kar, d) ustalona wysokość rocznych składek nie przekracza kwoty progowej 50 000 USD, przy zastosowaniu zasad sumowania rachunków określonych w art. 40 i art. 41; przy czym nie można uznać, że rachunek finansowy nie spełnia takiego wymogu tylko	

	wymóg części C pkt 17 lit. b) ppkt (iv), nie spełnia takiego wymogu tylko dlatego, że taki 'rachunek finansowy' może otrzymywać aktywa lub środki przenoszone z co najmniej jednego 'rachunku finansowego' spełniającego wymogi części C pkt 17 lit. a) lub b) lub z co najmniej jednego funduszu emerytalnego lub rentowego spełniającego wymogi któregośkolwiek z przepisów części B pkt 5–7;			dlatego, że taki rachunek finansowy może otrzymywać aktywa lub środki przenoszone z rachunku finansowego spełniającego wymogi określone w pkt 1 lub 2, lub z co najmniej jednego funduszu emerytalnego lub rentowego spełniającego wymogi określone dla powszechnego funduszu emerytalnego, zamkniętego funduszu emerytalnego lub funduszu emerytalnego podmiotu rządowego, organizacji międzynarodowej lub banku centralnego;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 17 lit. c	c) umowę ubezpieczenia na życie, w przypadku której okres ważności ubezpieczenia upłyne zanim osoba ubezpieczona osiągnie wiek 90 lat, pod warunkiem że dana umowa spełnia następujące wymogi: (i) składki wpłacane okresowo, których wysokość nie ulega zmniejszeniu w trakcie trwania umowy, są płatne co najmniej raz w roku w okresie obowiązywania umowy lub do momentu, gdy ubezpieczony osiągnie wiek 90 lat, w zależności od tego, który z tych okresów jest krótszy; (ii) w umowie nie określono wartości umowy, do której jakkolwiek osoba miałaby dostęp (w drodze wypłaty środków, zaciągnięcia pożyczki lub w inny sposób) bez wypowiedzenia umowy; (iii) kwota (inna niż świadczenie z tytułu śmierci) wypłacana w przypadku odstąpienia od umowy lub wypowiedzenia umowy nie może przekroczyć łącznej wysokości wpłaconych składek, pomniejszonej o sumę opłat z tytułu śmiertelności, zachorowalności oraz innych kosztów (niezależnie od tego, czy zostały faktycznie nałożone) za okres lub okresy obowiązywania umowy oraz wszelkich kwot wypłaconych przed odstąpieniem od umowy lub wypowiedzeniem umowy; oraz (iv) prawa wynikające z umowy nie zostały przeniesione na cesjonariusza w zamian za korzyść majątkową;	T	Art. 31 ust. 2 pkt 3	Art. 31. (...) 2. (...) 3) umowa ubezpieczenia na życie, w przypadku której okres ważności ubezpieczenia upłyne zanim osoba ubezpieczona osiągnie wiek 90 lat, pod warunkiem, że: <ul style="list-style-type: none"> a) składki wpłacane okresowo, których wysokość nie ulega zmniejszeniu w trakcie trwania umowy, są płatne co najmniej raz w roku w okresie obowiązywania umowy lub do momentu, gdy ubezpieczony osiągnie wiek 90 lat, w zależności od tego, który z tych okresów jest krótszy, b) w umowie nie określono wartości środków, do których uprawniona byłaby osoba trzecia w drodze ich wypłaty, zaciągnięcia pożyczki lub w inny sposób, bez uprzedniego wypowiedzenia umowy, c) kwota wypłacana w przypadku odstąpienia od umowy lub wypowiedzenia umowy, z wyłączeniem świadczenia z tytułu śmierci, nie przekracza łącznej wysokości wpłaconych składek, pomniejszonej o sumę opłat z tytułu śmiertelności, zachorowalności oraz innych kosztów niezależnie od tego, czy zostały faktycznie poniesione, za okres lub okresy obowiązywania umowy oraz wszelkich kwot wypłaconych przed odstąpieniem od umowy lub wypowiedzeniem umowy, d) prawa wynikające z umowy nie zostały przeniesione na cesjonariusza w zamian za korzyść majątkową; 	
Załącznik I SEKCJA VIII	d) rachunek wchodzący wyłącznie w skład masy spadkowej, jeżeli dokumentacja dla tego rachunku zawiera kopię testamentu zmarłego lub akt zgonu;	T	Art. 31 ust. 2 pkt 4	Art. 31. (...) 2. (...) 4) rachunek finansowy wchodzący wyłącznie w skład masy spadkowej, jeżeli dokumentacja dla tego rachunku zawiera kopię: testamentu zmarłego, aktu zgonu, prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu	

część C pkt 17 lit. d				nabycia spadku lub zarejestrowanego aktu poświadczenia dziedziczenia;	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 17 lit. e	e) rachunek utworzony w związku z którymkolwiek z poniższych: (i) postanowieniem lub wyrokiem sądu; (ii) sprzedażą, zamianą lub dzierżawą bądź najmem nieruchomości lub ruchomości, pod warunkiem że rachunek spełnia następujące wymogi: — rachunek jest finansowany wyłącznie z zadatków, zaliczek, depozytów w wysokości odpowiedniej dla zabezpieczenia zobowiązania bezpośrednio związanego z transakcją, lub z podobnych płatności, lub jest finansowany z 'aktywów finansowych', które są zdeponowane na rachunku w związku ze sprzedażą, zamianą lub dzierżawą bądź najmem mienia, — rachunek został utworzony i jest wykorzystywany wyłącznie w celu zabezpieczenia zobowiązania nabywcy do zapłaty ceny nabycia mienia, zabezpieczenia zobowiązania sprzedawcy do pokrycia wszelkich zobowiązań warunkowych lub zobowiązań wydzierżawiającego lub dzierżawcy bądź wynajmującego lub najemcy do zapłaty za wszelkie szkody dotyczące przedmiotu dzierżawy bądź najmu, jak uzgodniono w umowie dzierżawy bądź najmu, — aktywa pozostające na rachunku, w tym uzyskane z niego dochody, zostaną wypłacone lub w inny sposób przekazane na rzecz nabywcy, sprzedawcy, wydzierżawiającego lub dzierżawcy bądź wynajmującego lub najemcy (również w celu spełnienia zobowiązań danej osoby) w momencie sprzedaży, zamiany lub wykupu mienia lub wygaśnięcia dzierżawy bądź najmu, — rachunek nie jest rachunkiem depozytu zabezpieczającego ani podobnym rachunkiem utworzonym w związku ze sprzedażą lub zamianą składnika 'aktywów finansowych', oraz — rachunek nie jest powiązany z rachunkiem opisanym w części C pkt 17 lit. f); (iii) obowiązkiem 'instytucji finansowej' obsługującej pożyczkę zabezpieczoną nieruchomością dotyczącym przeznaczenia części płatności wyłącznie w celu ułatwienia płatności z tytułu podatków lub ubezpieczeń związanych z nieruchomością w późniejszym terminie; (iv) obowiązkiem 'instytucji finansowej' dotyczącym wyłącznie ułatwienia płatności z tytułu podatków w późniejszym terminie;	T	Art. 31 ust. 2 pkt 5	Art. 31. (...) ust. 2. (...) 5) rachunek utworzony w związku z: a) postanowieniem lub wyrokiem sądu, lub b) obowiązkiem instytucji finansowej obsługującej pożyczkę zabezpieczoną nieruchomością, dotyczącym przeznaczenia części płatności wyłącznie w celu ułatwienia płatności podatków lub ubezpieczeń związanych z nieruchomością w późniejszym terminie, lub c) obowiązkiem instytucji finansowej dotyczącym wyłącznie ułatwienia płatności podatków w późniejszym terminie, lub d) sprzedażą, zamianą lub dzierżawą bądź najmem, pod warunkiem, że rachunek finansowy spełnia następujące wymogi: - na rachunek są przekazywane wyłącznie środki z tytułu zadatków, zaliczek, depozytów w wysokości odpowiedniej dla zabezpieczenia zobowiązania bezpośrednio związanego z transakcją, z podobnych płatności lub z aktywów finansowych, które są zdeponowane na rachunku w związku ze sprzedażą, zamianą, dzierżawą lub najmem, - rachunek został utworzony i jest wykorzystywany wyłącznie w celu zabezpieczenia zobowiązania: nabywcy - do zapłaty ceny nabycia mienia, sprzedawcy - do pokrycia wszelkich zobowiązań warunkowych oraz wydzierżawiającego, dzierżawcy, wynajmującego lub najemcy - do zapłaty za wszelkie szkody dotyczące przedmiotu dzierżawy lub najmu, - aktywa pozostające na rachunku, w tym uzyskane z niego dochody, będą wypłacone lub w inny sposób przekazane na rzecz nabywcy, sprzedawcy, wydzierżawiającego, dzierżawcy, wynajmującego lub najemcy do momentu sprzedaży, zamiany, wykupu mienia albo wygaśnięcia dzierżawy lub najmu,	

				<p>również w celu spełnienia zobowiązań danej osoby,</p> <ul style="list-style-type: none"> - rachunek finansowy nie jest rachunkiem depozytu zabezpieczającego lub podobnym rachunkiem utworzonym w związku ze sprzedażą lub zamianą składnika aktywów finansowych, - rachunek finansowy nie jest powiązany z rachunkiem, o którym mowa w pkt 6; 	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 17 lit. f	f) 'rachunek depozytowy' spełniający następujące wymogi: (i) rachunek istnieje wyłącznie dlatego, że klient dokonuje płatności przekraczającej saldo debetowe w odniesieniu do karty kredytowej lub innego instrumentu kredytu odnawialnego, a nadpłacona kwota nie jest natychmiast zwracana klientowi; oraz 16.12.2014 L 359/23 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL (ii) począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. lub przed tym dniem dana 'instytucja finansowa' wdroży politykę i procedury zapobiegające dokonaniu przez klienta nadpłaty przekraczającej kwotę denominowaną w walucie krajowej każdego państwa członkowskiego odpowiadającą kwocie 50 000 USD albo zapewniające, aby wszelkie nadpłacone przez klienta kwoty przekraczające tę kwotę były temu klientowi zwracane w ciągu 60 dni, każdorazowo przy zastosowaniu zasad dotyczących przeliczania walut obcych, określonych w sekcji VII część C. W tym celu pojęcie nadpłata przez klienta nie odnosi się do salda dodatniego w zakresie spornych obciążeń, obejmuje jednak salda dodatnie wynikające ze zwrotów towarów;	T	Art. 31 ust. 2 pkt 6	Art. 31. (...) 2. (...) 6) rachunek depozytowy spełniający następujące warunki: <ul style="list-style-type: none"> a) rachunek istnieje wyłącznie dlatego, że klient dokonuje płatności przekraczającej saldo debetowe w odniesieniu do karty kredytowej lub innego instrumentu kredytu odnawialnego, a nadpłacona kwota nie jest natychmiast zwracana klientowi, b) w dniu otwarcia rachunku instytucja finansowa posiada wdrożone procedury zapobiegające dokonaniu przez klienta nadpłaty, w tym obejmującej salda dodatnie wynikające ze zwrotu towarów, przekraczającej kwotę progową 50 000 USD albo zapewniające, że nadpłacone przez klienta kwoty przekraczające tę kwotę są zwracane w terminie 60 dni; nadpłata klienta nie odnosi się do salda dodatniego w zakresie spornych obciążeń; 	
Załącznik I SEKCJA VIII część C pkt 17 lit. g	g) każdy inny rachunek, który niesie ze sobą niskie ryzyko zostania wykorzystanym do uchylecia się od opodatkowania, ma zasadniczo podobne cechy jak którykolwiek z rachunków opisanych w części C pkt 17 lit. a)–f) oraz jest ujęty w wykazie 'rachunków wyłączonych', o którym mowa w art. 8 ust. 7a niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że status takiego rachunku jako 'rachunku wyłączonego' nie zagraża realizacji celów niniejszej dyrektywy.	T	Art. 31 ust. 2 pkt 7	Art. 31. (...) 2. (...) 7) rachunek zgłoszony przez Rzeczpospolitą Polską Komisji Europejskiej oraz ujęty w publikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej liście rachunków, które należy traktować jako rachunki wyłączone do celów załącznika I sekcja VIII część C pkt 17 lit. g dyrektywy 2011/16/UE.	

Załącznik I SEKCJA VIII część D pkt 1	Termin »rachunek raportowany« oznacza 'rachunek finansowy' prowadzony przez 'raportującą instytucję finansową' z państwa członkowskiego i znajdujący się w posiadaniu co najmniej jednej 'osoby raportowanej' lub 'pasywnego NFE' kontrolowanego przez co najmniej jedną 'osobę kontrolującą' będącą 'osobą raportowaną', pod warunkiem że zostanie on zidentyfikowany jako taki na mocy procedur należytej staranności opisanych w sekcjach II–VII.	T	Art. 31 ust. 1	Art. 31. 1. Obowiązkiem raportowania są objęte rachunki finansowe prowadzone przez raportującą instytucję finansową i znajdujące się w posiadaniu co najmniej jednej osoby raportowanej lub pasywnego NFE kontrolowanego przez co najmniej jedną osobę kontrolującą będącą osobą raportowaną, pod warunkiem, że zostaną one zidentyfikowane jako takie rachunki na podstawie procedur należytej staranności, zwane dalej „rachunkami raportowanymi”, a także istniejące rachunki indywidualne posiadane przez osoby o nieustalonej rezydencji, zwane dalej „rachunkami nieudokumentowanymi”.	
Załącznik I SEKCJA VIII część D pkt 2	Termin »osoba raportowana« oznacza 'osobę z państwa członkowskiego' inną niż: (i) spółka kapitałowa, której akcje są przedmiotem regularnego obrotu na co najmniej jednym uznanym rynku papierów wartościowych; (ii) jakkolwiek spółka będąca 'podmiotem powiązanim' spółki określonej w pkt (i); (iii) 'podmiot rządowy'; (iv) 'organizacja międzynarodowa'; (v) 'bank centralny'; lub (vi) 'instytucja finansowa'.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 24	Art. 24. (...) 1. (...) 24) rozumie się przez to osobę z państwa uczestniczącego oraz osobę z państwa trzeciego inną niż: a) spółka kapitałowa, której akcje są przedmiotem regularnego obrotu na co najmniej jednym uznanym rynku papierów wartościowych, b) spółka będąca podmiotem powiązanim spółki określonej w lit. a, c) podmiot rządowy, organizacja międzynarodowa lub bank centralny, w rozumieniu odpowiednio art. 32 ust. 2-3, d) instytucja finansowa;	
Załącznik I SEKCJA VIII część D pkt 3	Termin »osoba z państwa członkowskiego« w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego oznacza osobę fizyczną lub 'podmiot' będące rezydentami w jakimkolwiek innym państwie członkowskim na mocy prawa podatkowego tego innego państwa członkowskiego, lub masę spadkową po osobie zmarłej, która była rezydentem jakiegokolwiek innego państwa członkowskiego. W tym celu 'podmiot' taki jak spółka osobowa, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością lub podobne porozumienie prawne, niemające rezydencji do celów podatkowych traktuje się jako rezydenta w jurysdykcji, w której znajduje się miejsce faktycznego zarządu danego podmiotu.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 25	Art. 24. (...) 1 (...) 25) osobie z państwa uczestniczącego - rozumie się przez to osobę fizyczną lub podmiot będący rezydentem państwa uczestniczącego na podstawie prawa podatkowego tego państwa uczestniczącego, lub masę spadkową po osobie zmarłej, która była rezydentem państwa uczestniczącego; podmiot niemający rezydencji do celów podatkowych traktuje się jako rezydenta państwa, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu tego podmiotu;	

Załącznik I SEKCJA A VIII część D pkt 4	Termin »jurysdykcja uczestnicząca« w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego oznacza: a) jakiegokolwiek inne państwo członkowskie; b) jakiegokolwiek inną jurysdykcję, (i) z którą zainteresowane państwo członkowskie zawarło porozumienie, na mocy którego ta jurysdykcja przedstawi informacje określone w sekcji I; oraz (ii) która jest określona w wykazie opublikowanym przez dane państwo członkowskie i przekazany Komisji Europejskiej; c) jakiegokolwiek inną jurysdykcję, (i) z którą Unia zawarła porozumienie, na mocy którego jurysdykcja ta przedstawi informacje określone w sekcji I; oraz (ii) która jest określona w wykazie opublikowanym przez Komisję Europejską.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 28	Art. 24. (...) 1. (...) 28) państwie uczestniczącym - rozumie się przez to: a) inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, b) inne niż Stany Zjednoczone Ameryki państwo lub terytorium, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła porozumienie stanowiące podstawę do automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych i które zostało wymienione w obwieszczeniu wydanym na podstawie ust. 5, c) inne niż Stany Zjednoczone Ameryki państwo lub terytorium wymienione w wykazie opublikowanym przez Komisję Europejską, z którym Unia Europejska zawarła porozumienie stanowiące podstawę do automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych i które zostało wymienione w obwieszczeniu wydanym na podstawie ust. 5;	
Załącznik I SEKCJA A VIII część D pkt 5	Termin »osoby kontrolujące« oznacza osoby fizyczne, które sprawują kontrolę nad 'podmiotem'. W przypadku trustu termin ten oznacza ustanawiającego(-ych), powiernika(-ów), sprawującego(-ych) nadzór (o ile tacy są), beneficjenta(-ów) lub klasę(-y) beneficjentów oraz wszelkie inne osoby fizyczne sprawujące ostateczną faktyczną kontrolę nad trustem, a w przypadku porozumienia prawnego innego niż trust — termin ten oznacza osoby zajmujące równoważne lub podobne stanowiska. Termin »osoby kontrolujące« musi być interpretowany w sposób spójny z zaleceniami Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 29	Art. 24. (...) 1. (...) 29) osobie kontrolującej - rozumie się przez to beneficjenta rzeczywistego, o którym mowa w art. 2 ust. 1a ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2016 r. poz. 299 i 615);	
Załącznik I SEKCJA A VIII część D pkt 6	Termin »NFE« oznacza jakiegokolwiek 'podmiot', który nie jest 'instytucją finansową'.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 30	Art. 24. (...) 1. (...) 30) NFE - rozumie się przez to podmiot, który nie jest instytucją finansową, z zastrzeżeniem pkt 31 lit. b;	
Załącznik I SEKCJA A VIII część D pkt 7	Termin »pasywny NFE« oznacza jakiegokolwiek: (i) NFE niebędący aktywnym NFE; lub (ii) 'podmiot inwestujący' opisany w części A pkt 6 lit. b), niebędący 'instytucją finansową z jurysdykcji uczestniczącej'.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 31	Art. 24. (...) 1 (...) 31) pasywnym NFE - rozumie się przez to: a) NFE niebędący aktywnym NFE, b) podmiot inwestujący, o którym mowa w pkt 7 lit. b, niebędący instytucją finansową z państwa uczestniczącego;	

Załącznik I SEKCJA VIII część D pkt 8	Termin »aktywny NFE« oznacza jakkolwiek NFE spełniający którekolwiek z następujących kryteriów: a) mniej niż 50 % dochodu brutto NFE za poprzedni rok kalendarzowy lub inny odpowiedni okres sprawozdawczy jest dochodem pasywnym, a mniej niż 50 % aktywów posiadanych przez NFE w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego lub innego odpowiedniego okresu sprawozdawczego stanowią aktywa, które przynoszą dochód pasywny lub są posiadane dla osiągnięcia dochodu pasywnego; 16.12.2014 L 359/24 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL b) akcje danego NFE są przedmiotem regularnego obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych lub dany NFE jest 'podmiotem powiązaniem' 'podmiotu', którego akcje są przedmiotem regularnego obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych; c) NFE jest 'podmiotem rządowym', 'organizacją międzynarodową', 'bankiem centralnym' lub 'podmiotem' będącym w całości własnością co najmniej jednego ze wspomnianych podmiotów; d) zasadniczo wszystkie czynności NFE obejmują posiadanie (w całości lub w części) wyemitowanych akcji co najmniej jednej jednostki zależnej, bądź zapewnienia finansowania i świadczenia usług takim jednostkom, które prowadzą działalność w branżach lub sektorach innych niż działalność instytucji finansowej, z wyjątkiem sytuacji, gdy dany podmiot nie kwalifikuje się do tego statusu, jeżeli sam działa jako (lub sam przedstawia się jako) fundusz inwestycyjny, taki jak fundusz <i>private equity</i> , fundusz <i>venture capital</i> , fundusz typu <i>leveraged buyout</i> (LBO) lub jakkolwiek inny instrument inwestycyjny, którego celem jest nabycie lub finansowanie spółek, a następnie posiadanie udziałów w tych spółkach jako aktywów trwałych do celów inwestycji; e) NFE nie prowadzi jeszcze działalności gospodarczej i nie prowadził wcześniej takiej działalności, jednakże inwestuje kapitał w aktywa z zamiarem prowadzenia działalności innej niż działalność instytucji finansowej, pod warunkiem że dany NFE nie kwalifikuje się do tego wyjątku po okresie 24 miesięcy po dniu początkowego utworzenia tego NFE; f) NFE nie był 'instytucją finansową' przez ubiegłe pięć lat oraz jest w trakcie procesu likwidacji aktywów lub reorganizacji z zamiarem kontynuowania lub wznowienia działań w dziedzinie innej niż działalność 'instytucji finansowej'; g) NFE zajmuje się głównie transakcjami finansowymi lub zabezpieczającymi z 'podmiotami powiązanymi', które	T	Art. 24 ust. 1 pkt 32	Art. 24. (...) 1. (...) 32) aktywnym NFE - rozumie się przez to NFE spełniający jedno z następujących kryteriów: <ul style="list-style-type: none"> a) mniej niż 50 % dochodu brutto NFE za poprzedni rok kalendarzowy stanowi dochód pasywny, przez który rozumie się przychody z dywidend i inne przychody z udziału w zyskach osób prawnych, przychody ze zbycia udziałów (akcji), wierzytelności, odsetek i pożytków od wszelkiego rodzaju pożyczek, poręczeń i gwarancji, a także przychody z praw autorskich, praw własności przemysłowej, w tym z tytułu zbycia tych praw, a także zbycia i realizacji praw z instrumentów finansowych, oraz mniej niż 50 % aktywów posiadanych przez NFE w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego stanowią aktywa, które przynoszą dochód pasywny lub są posiadane dla osiągnięcia dochodu pasywnego, b) akcje NFE są przedmiotem regularnego obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych lub NFE jest podmiotem powiązaniem podmiotu, którego akcje są przedmiotem regularnego obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych, c) NFE jest podmiotem rządowym, organizacją międzynarodową lub bankiem centralnym, w rozumieniu odpowiednio art. 32 ust. 2-3, lub podmiotem będącym w całości własnością co najmniej jednego z tych podmiotów, d) czynności dokonywane przez NFE obejmują głównie posiadanie, w całości lub w części, wyemitowanych akcji co najmniej jednej jednostki zależnej, lub zapewnienie finansowania i świadczenia usług tym jednostkom zależnym, które prowadzą działalność w branżach lub sektorach innych niż działalność instytucji finansowej; podmiot nie kwalifikuje się do tego kryterium, jeżeli działa jako fundusz <i>private equity</i>, fundusz <i>venture capital</i>, fundusz typu <i>leveraged buyout</i> (LBO) lub jakkolwiek inny instrument inwestycyjny, którego celem jest nabycie lub finansowanie spółek, a następnie posiadanie udziałów w tych spółkach jako aktywów trwałych do celów inwestycji, e) NFE nie prowadzi działalności gospodarczej 	
---------------------------------------	---	---	-----------------------	--	--

	<p>nie są 'instytucjami finansowymi', lub na rzecz tych podmiotów, oraz nie zapewnia finansowania ani nie świadczy usług zabezpieczających na rzecz jakiegokolwiek 'podmiotu' niebędącego 'podmiotem powiązaniem', pod warunkiem że grupa wszelkich takich 'powiązanych podmiotów' prowadzi przede wszystkim działalność inną niż działalność 'instytucji finansowej'; lub h) NFE spełnia wszystkie następujące kryteria: (i) został utworzony i działa w swoim państwie członkowskim lub innej jurysdykcji miejsca rezydencji wyłącznie dla celów religijnych, charytatywnych, naukowych, artystycznych, kulturalnych, sportowych lub edukacyjnych; lub został utworzony i działa w swoim państwie członkowskim lub innej jurysdykcji miejsca rezydencji i jest organizacją zawodową, organizacją przedsiębiorców, izbą handlową, organizacją pracy, organizacją rolniczą lub ogrodniczą, organizacją obywatelską lub organizacją prowadzoną wyłącznie w celu wspierania opieki społecznej; (ii) jest zwolniony z podatku dochodowego w swoim państwie członkowskim lub innej jurysdykcji miejsca rezydencji; (iii) nie posiada udziałowców ani członków, którzy są właścicielami lub beneficjentami jego dochodu lub aktywów; (iv) mające zastosowanie przepisy państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji miejsca rezydencji tego NFE lub jego dokumenty założycielskie nie pozwalają na jakikolwiek podział ani jakiegokolwiek zastosowanie jego dochodu lub aktywów na rzecz osoby prywatnej lub podmiotu niebędącego podmiotem charytatywnym, z wyjątkiem celów zgodnych z prowadzoną przez NFE działalnością charytatywną, ani na podział jako zapłatę rozsądnego wynagrodzenia za wykonane usługi lub zapłatę odzwierciedlającą uczciwą wartość rynkową nabytego przez ten podmiot majątku; oraz (v) mające zastosowanie przepisy państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji miejsca rezydencji tego NFE lub jego dokumenty założycielskie wymagają, aby w przypadku likwidacji lub rozwiązania tego NFE wszystkie jego aktywa zostały przekazane 'podmiotowi rządowemu' lub innej organizacji non-profit, lub przypadły w udziale rządowi państwa członkowskiego danego NFE lub innej jurysdykcji miejsca rezydencji tego NFE lub jakimkolwiek jednostkom terytorialnym niższego szczebla danego państwa lub jurysdykcji.</p>			<p>i nie prowadził wcześniej takiej działalności, jednakże inwestuje kapitał w aktywa z zamiarem prowadzenia działalności innej niż działalność instytucji finansowej; NFE nie kwalifikuje się do tego kryterium po upływie 24 miesięcy od dnia utworzenia tego NFE,</p> <p>f) NFE nie był instytucją finansową przez ostatnie pięć lat oraz jest w trakcie procesu likwidacji aktywów lub reorganizacji z zamiarem kontynuowania lub wznowienia działalności w zakresie innym niż działalność instytucji finansowej,</p> <p>g) NFE zajmuje się głównie transakcjami finansowymi lub zabezpieczającymi z podmiotami powiązanimi, które nie są instytucjami finansowymi, lub na rzecz tych podmiotów oraz nie zapewnia finansowania ani nie świadczy usług zabezpieczających na rzecz innego podmiotu niebędącego podmiotem powiązaniem, pod warunkiem że grupa tych powiązanych podmiotów prowadzi przede wszystkim działalność inną niż działalność instytucji finansowej,</p> <p>h) NFE spełnia łącznie następujące kryteria:</p> <ul style="list-style-type: none"> - został utworzony i działa w swoim państwie rezydencji wyłącznie dla celów religijnych, charytatywnych, naukowych, artystycznych, kulturalnych, sportowych lub edukacyjnych, lub został utworzony i działa w tym państwie jako organizacja zawodowa, organizacja przedsiębiorców, izba handlowa, organizacja pracy, organizacja rolnicza lub ogrodnicza, organizacja obywatelska lub organizacja prowadzona wyłącznie w celu wspierania opieki społecznej, - jest zwolniony z podatku dochodowego w państwie rezydencji, - nie posiada udziałowców ani członków, którzy są właścicielami lub beneficjentami dochodu lub aktywów NFE, - mające zastosowanie przepisy państwa rezydencji NFE lub dokumenty założycielskie NFE nie pozwalają na przekazanie ani wykorzystanie jego dochodu lub aktywów na rzecz osoby prywatnej lub podmiotu niebędącego podmiotem prowadzącym działalność charytatywną, z 	
--	--	--	--	---	--

				<p>wyjątkiem gdy takie przekazanie lub wykorzystanie jest dokonywane zgodnie z prowadzoną przez NFE działalnością charytatywną, w ramach zapłaty wynagrodzenia za wykonane usługi lub zapłaty odzwierciedlającej wartość rynkową nabytego przez ten podmiot majątku,</p> <ul style="list-style-type: none"> - mające zastosowanie przepisy państwa rezydencji NFE lub dokumenty założycielskie NFE wymagają, aby w przypadku likwidacji lub rozwiązania tego NFE wszystkie jego aktywa zostały przekazane podmiotowi rządowemu lub organizacji pożytku publicznego, lub przypadły w udziale państwu rezydencji tego NFE lub jednostce terytorialnej niższego szczebla danego państwa; 	
<p>Załącznik I SEKCJA VIII część E pkt 1</p>	<p>Termin »posiadacz rachunku« oznacza osobę wymienioną lub zidentyfikowaną jako posiadacz 'rachunku finansowego' przez 'instytucję finansową', która prowadzi ten rachunek. Osoba, inna niż 'instytucja finansowa', posiadająca 'rachunek finansowy' w imieniu lub na rzecz innej osoby jako przedstawiciel, powiernik, pełnomocnik, osoba upoważniona do podpisywania dokumentów, doradca inwestycyjny lub pośrednik, nie jest traktowana do celów niniejszej dyrektywy jako posiadająca rachunek, natomiast uważa się, że posiadającą rachunek jest ta inna osoba. W przypadku 'pieniężnych umów ubezpieczenia' lub 'umów renty' za 'posiadacza rachunku' uznaje się każdą osobę uprawnioną do otrzymania 'wartości pieniężnej' lub do dokonania zmiany beneficjenta umowy. Jeżeli brak jest osoby upoważnionej do otrzymania 'wartości pieniężnej' lub do dokonania zmiany beneficjenta, za 'posiadacza rachunku' uważa się każdą osobę z nazwiska wskazaną w umowie jako właściciel oraz każdą osobę, której przysługuje prawo do otrzymania płatności na warunkach tej umowy. W momencie zapadalności 'pieniężnej umowy ubezpieczenia' lub 'umowy renty' każda osoba uprawniona do otrzymania płatności z tytułu umowy uważana jest za 'posiadacza rachunku'.</p>	T	Art. 24 ust. 1 pkt 33	<p>Art. 24. (...) 1. (...) 33) posiadaczu rachunku - rozumie się przez to osobę wymienioną lub zidentyfikowaną jako posiadacz rachunku finansowego przez instytucję finansową, która prowadzi ten rachunek, z tym że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w przypadku osoby, innej niż instytucja finansowa, posiadającej rachunek finansowy w imieniu lub na rzecz innej osoby, nie jest ona traktowana jako posiadająca rachunek w rozumieniu ustawy, lecz posiadającym rachunek jest ta inna osoba, <ul style="list-style-type: none"> - w przypadku pieniężnych umów ubezpieczenia lub umów renty za posiadacza rachunku uznaje się osobę uprawnioną do otrzymania wartości pieniężnej lub do dokonania zmiany beneficjenta umowy, a w przypadku gdy brak jest osoby upoważnionej do otrzymania wartości pieniężnej lub do dokonania zmiany beneficjenta, za posiadacza rachunku finansowego uważa się osobę wskazaną w umowie jako właściciel oraz osobę, której przysługuje prawo do otrzymania płatności na warunkach tej umowy; w 	

				momencie wymagalności pieniężnej umowy ubezpieczenia lub umowy renty osoba uprawniona do otrzymania płatności z tytułu umowy uznawana jest za posiadacza rachunku;	
Załącznik I SEKCJA VIII część E pkt 2	Termin »procedury AML/KYC« oznacza procedury należytej staranności wobec klienta stosowane przez 'raportującą instytucję finansową' na mocy wymogów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy lub podobnych wymogów, którym podlega taka 'raportująca instytucja finansowa'.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 34	Art. 24. (...) 1. (...) 34) procedury z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu – określone w przepisach o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz w wewnętrznych procedurach raportujących instytucji finansowych zasady stosowania przez te instytucje środków bezpieczeństwa finansowego wobec klienta;	
Załącznik I SEKCJA VIII część E pkt 3	Termin »podmiot« oznacza osobę prawną lub porozumienie prawne, takie jak spółka, spółka osobowa, trust lub fundacja.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 35	Art. 24. (...) 1. (...) 35) podmiocie - rozumie się przez to osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, a także umowę, w szczególności spółki cywilnej, na podstawie której strony, które ją zawarły, zamierzają wspólnie realizować określone w niej cele lub zadania;	
Załącznik I SEKCJA VIII część E pkt 4	Podmiot jest »podmiotem powiązany« innego 'podmiotu', jeżeli (i) jeden z 'podmiotów' kontroluje drugi 'podmiot'; (ii) obydwa 'podmioty' pozostają pod wspólną kontrolą; lub (iii) obydwa 'podmioty' są 'podmiotami inwestującymi' opisanymi w części A pkt 6 lit. b), są wspólnie zarządzane, a takie zarządzanie spełnia obowiązki dotyczące należytej staranności nałożone na takie 'podmioty inwestujące'. W tym celu kontrola obejmuje bezpośrednią lub pośrednią własność ponad 50 % głosów i wartości w danym 'podmiocie'.	T	Art. 24 ust. 1 pkt 36	Art. 24. (...) 1. (...) 36) podmiocie powiązany - rozumie się przez to podmiot kontrolowany przez inny podmiot, podmioty pozostające pod wspólną kontrolą, lub podmioty będące podmiotami inwestującymi w rozumieniu pkt 7 lit. b, które są wspólnie zarządzane; w tym celu kontrola obejmuje ponad 50% bezpośredniego lub pośredniego udziału w prawie głosu na zgromadzeniu wspólników albo na walnym zgromadzeniu lub w kapitale tego podmiotu;	
Załącznik I SEKCJA VIII część E pkt 5	Termin »NIP« oznacza numer identyfikacyjny podatnika (lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru).	T	Art. 24 ust. 1 pkt 37	Art. 24. (...) 1. (...) 37) rozumie się przez to numer identyfikacyjny podatnika lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru, stosowany przez państwo rezydencji do identyfikacji osoby fizycznej lub podmiotu w celach podatkowych, w tym numer identyfikacji podatkowej (NIP) lub numer PESEL;	
Załącznik I SEKCJA VIII część E pkt 6	Termin »dowód w postaci dokumentu« obejmuje którykolwiek z poniższych elementów: a) certyfikat rezydencji wystawiony przez upoważniony organ rządowy (na przykład rząd lub jego agencję lub jednostkę samorządu) państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji będącej — według odbiorcy płatności — miejscem jego rezydencji; b) w przypadku osoby fizycznej — każdy ważny dowód tożsamości	T	Art. 24 ust. 1 pkt 38 i 39	Art. 24. (...) 1. (...) 38) dowodzie w postaci dokumentu - rozumie się przez to: a) certyfikat rezydencji, o którym mowa w art. 5a pkt 21 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych lub w art. 4a pkt 12 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, b) w przypadku osoby fizycznej - dowód tożsamości wystawiony przez upoważniony	

	<p>wystawiony przez upoważniony organ rządowy (na przykład rząd lub jego agencję lub jednostkę samorządu), który wskazuje tożsamość osoby fizycznej i jest zwykle używany do celów identyfikacji; c) w przypadku 'podmiotu' — każda urzędowa dokumentacja wystawiona przez upoważniony organ rządowy (na przykład rząd lub jego agencję lub jednostkę samorządu), która zawiera nazwę 'podmiotu' oraz adres głównego miejsca prowadzenia działalności w państwie członkowskim lub w innej jurysdykcji będącej — według tego 'podmiotu' — miejscem jego rezydencji, albo wskazuje państwo członkowskie lub inną jurysdykcję, w której 'podmiot' ten został zarejestrowany lub utworzony; d) każde zbadane sprawozdanie finansowe, raport kredytowy wystawiony przez osobę trzecią, wniosek o ogłoszenie upadłości oraz sprawozdanie organu nadzoru nad rynkiem papierów wartościowych. W odniesieniu do 'istniejących rachunków podmiotów', 'raportujące instytucje finansowe' mogą użyć jako 'dowodu w postaci dokumentu' każdej klasyfikacji znajdującej się w dokumentacji danej 'raportującej instytucji finansowej' w odniesieniu do danego 'posiadacza rachunku', która to klasyfikacja została określona na podstawie znormalizowanego systemu kodowania działalności gospodarczej, która została zarejestrowana przez daną 'raportującą instytucję finansową' zgodnie z jej normalną praktyką biznesową do celów 'procedur AML/KYC' lub do innych celów regulacyjnych (innych niż cele podatkowe) i która została wdrożona przez daną 'raportującą instytucję finansową' przed datą wykorzystaną do zaklasyfikowania danego 'rachunku finansowego' jako 'rachunku istniejącego', pod warunkiem że danej 'raportującej instytucji finansowej' nic nie wiadomo o tym, by taka klasyfikacja była niepoprawna lub nierzetelna, oraz że ta raportująca instytucja finansowa nie ma powodów, by sądzić, że przedmiotowa klasyfikacja jest niepoprawna lub nierzetelna. Termin »znormalizowany system kodowania działalności gospodarczej« oznacza system kodujący używany do klasyfikowania przedsiębiorstw według rodzaju działalności do celów innych niż cele podatkowe.</p>			<p>organ, który wskazuje tożsamość osoby fizycznej i jest używany do jej identyfikacji,</p> <p>c) w przypadku podmiotu - urzędową dokumentację wystawioną przez upoważniony organ, zawierającą nazwę podmiotu oraz adres głównego miejsca prowadzenia działalności w danym państwie będącym miejscem jego rezydencji, albo wskazującym państwo, w którym podmiot ten został zarejestrowany lub utworzony; w odniesieniu do istniejących rachunków podmiotów raportujące instytucje finansowe mogą użyć jako dowodu w postaci dokumentu każdej klasyfikacji znajdującej się w dokumentacji raportującej instytucji finansowej w odniesieniu do danego posiadacza rachunku, utrwalonej przez daną raportującą instytucję finansową zgodnie z jej praktyką biznesową do celów procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu lub do celów określonych w przepisach prawa innych niż cele podatkowe, która została:</p> <ul style="list-style-type: none"> - określona na podstawie znormalizowanego systemu kodowania działalności gospodarczej oraz - wdrożona przez daną raportującą instytucję finansową przed datą wykorzystaną do zaklasyfikowania danego rachunku finansowego jako rachunku istniejącego, <p>pod warunkiem że raportująca instytucja finansowa nie posiada informacji o tym, że ta klasyfikacja jest niepoprawna lub nierzetelna;</p> <p>d) zbadane sprawozdanie finansowe, dokument przedstawiający historię kredytową lub oceniający zdolność kredytową wystawiony przez osobę trzecią, wniosek o ogłoszenie upadłości oraz sprawozdanie organu nadzoru nad rynkiem papierów wartościowych;</p> <p>39) znormalizowanym systemie kodowania działalności gospodarczej - rozumie się przez to system kodujący używany do klasyfikowania przedsiębiorstw według rodzaju działalności do celów innych niż cele podatkowe, w tym Polską Klasyfikację Działalności;</p>	
--	--	--	--	---	--

Załącznik I SEKCJA IX część wspólna	Na mocy art. 8 ust. 3a niniejszej dyrektywy państwa członkowskie muszą wprowadzić zasady i procedury administracyjne w celu zapewnienia skutecznego wykonywania i przestrzegania opisanych powyżej procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności, w tym:	T	Art. 68-72	<p>Art. 68. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, zwany dalej „kontrolującym”, przeprowadza kontrolę wykonywania przez raportującą instytucję finansową, zwaną dalej „kontrolowanym”, obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych, zwaną dalej „kontrolą”.</p> <p>Art. 69. 1. W toku kontroli kontrolujący jest uprawniony w szczególności do żądania udostępniania akt, ksiąg i wszelkiego rodzaju dokumentów związanych z przedmiotem kontroli oraz do sporządzania z nich odpisów, kopii, wyciągów, notatek, wydruków i udokumentowanego pobierania danych w formie elektronicznej, w tym objętych tajemnicą, z wyłączeniem dokumentów i materiałów zawierających informacje niejawne.</p> <p>2. Występując z żądaniem, o którym mowa w ust. 1, kontrolujący jest obowiązany zwracać szczególną uwagę na zasadę wzajemnego zaufania między instytucjami finansowymi a ich klientami.</p> <p>Art. 70. 1. Z czynności kontrolnych sporządza się protokół kontroli. Kontrolowany, który nie zgadza się z ustaleniami protokołu, może w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia przedstawić zastrzeżenia lub wyjaśnienia, wskazując równocześnie stosowne dowody.</p> <p>2. Kontrolujący jest obowiązany rozpatrzyć zastrzeżenia, o których mowa w ust. 1, i w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania zawiadomić kontrolowanego o sposobie ich załatwienia, wskazując w szczególności, które zastrzeżenia nie zostały uwzględnione, wraz z uzasadnieniem faktycznym i prawnym.</p> <p>3. W przypadku niezłożenia wyjaśnień lub zastrzeżeń w terminie określonym w ust. 1, przyjmuje się, że kontrolowany nie kwestionuje ustaleń kontroli.</p> <p>4. Kontrola kończy się wynikiem kontroli w dniu jego doręczenia. Wynik kontroli sporządza się na podstawie protokołu kontroli, zastrzeżeń lub wyjaśnień oraz zawiadomienia o sposobie ich załatwienia.</p> <p>5. Wynik kontroli zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie organu; 2) oznaczenie kontrolowanego; 3) datę wydania; 4) podstawę prawną; 5) opis przebiegu kontroli; 	
-------------------------------------	--	---	------------	---	--

				<p>6) końcowe ustalenia i wnioski zawierające informację o stwierdzeniu nieprawidłowości albo ich braku;</p> <p>7) wskazanie terminu usunięcia nieprawidłowości, jeżeli zostały stwierdzone;</p> <p>8) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli wynik kontroli został wydany w formie dokumentu elektronicznego - kwalifikowany podpis elektroniczny.</p> <p>6. Termin, o którym mowa w ust. 5 pkt 7, nie może być krótszy niż 1 miesiąc i dłuższy niż 6 miesięcy, licząc od dnia doręczenia wyniku kontroli.</p> <p>7. Kontrolowany jest obowiązany poinformować organ kontrolujący o sposobie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości lub przyczynach ich nieusunięcia bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia upływu terminu wyznaczonego na ich usunięcie.</p> <p>Art. 71. 1. W przypadkach wystąpienia uchybień lub nieprawidłowości, których wyjaśnienie nie wymaga przeprowadzenia kontroli, instytucja finansowa, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, jest obowiązana do udzielenia informacji niezbędnych do ich wyjaśnienia.</p> <p>2. W żądaniu, o którym mowa w ust. 1, określa się zakres żądanych informacji oraz termin ich przekazania nie krótszy niż 14 dni od dnia otrzymania żądania.</p> <p>Art. 72. 1. Żądania, o których mowa w art. 69 ust. 1 i art. 71 ust. 1, oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.</p> <p>2. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do kontroli stosuje się odpowiednio przepisy działu IV rozdziału 1, z wyłączeniem art. 127 i art. 128, rozdziału 2, rozdziału 3, z wyłączeniem art. 133 i art. 133a, rozdziału 3a, rozdziału 4, z wyłączeniem art. 139, rozdziałów 5, 6, 9–11, 14, 16, 22 i 23 oraz przepisy działu VI z wyłączeniem art. 281, art. 282a, art. 291 i art. 292 ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>	
--	--	--	--	---	--

Załącznik I SEKCJA IX pkt 1	1) zasady uniemożliwiające jakimkolwiek 'instytucjom finansowym', osobom lub pośrednikom przyjmowanie praktyk służących obchodzeniu procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności;	T	Art. 68-72	<p>Art. 68. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, zwany dalej „kontrolującym”, przeprowadza kontrolę wykonywania przez raportującą instytucję finansową, zwaną dalej „kontrolowanym”, obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych, zwaną dalej „kontrolą”.</p> <p>Art. 69. 1. W toku kontroli kontrolujący jest uprawniony w szczególności do żądania udostępniania akt, ksiąg i wszelkiego rodzaju dokumentów związanych z przedmiotem kontroli oraz do sporządzania z nich odpisów, kopii, wyciągów, notatek, wydruków i udokumentowanego pobierania danych w formie elektronicznej, w tym objętych tajemnicą, z wyłączeniem dokumentów i materiałów zawierających informacje niejawne.</p> <p>2. Występując z żądaniem, o którym mowa w ust. 1, kontrolujący jest obowiązany zwracać szczególną uwagę na zasadę wzajemnego zaufania między instytucjami finansowymi a ich klientami.</p> <p>Art. 70. 1. Z czynności kontrolnych sporządza się protokół kontroli. Kontrolowany, który nie zgadza się z ustaleniami protokołu, może w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia przedstawić zastrzeżenia lub wyjaśnienia, wskazując równocześnie stosowne dowody.</p> <p>2. Kontrolujący jest obowiązany rozpatrzyć zastrzeżenia, o których mowa w ust. 1, i w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania zawiadomić kontrolowanego o sposobie ich załatwienia, wskazując w szczególności, które zastrzeżenia nie zostały uwzględnione, wraz z uzasadnieniem faktycznym i prawnym.</p> <p>3. W przypadku niezłożenia wyjaśnień lub zastrzeżeń w terminie określonym w ust. 1, przyjmuje się, że kontrolowany nie kwestionuje ustaleń kontroli.</p> <p>4. Kontrola kończy się wynikiem kontroli w dniu jego doręczenia. Wynik kontroli sporządza się na podstawie protokołu kontroli, zastrzeżeń lub wyjaśnień oraz zawiadomienia o sposobie ich załatwienia.</p> <p>5. Wynik kontroli zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie organu; 2) oznaczenie kontrolowanego; 3) datę wydania; 4) podstawę prawną; 5) opis przebiegu kontroli; 6) końcowe ustalenia i wnioski zawierające informację o stwierdzeniu nieprawidłowości albo ich 	
-----------------------------	--	---	------------	---	--

				<p>braku;</p> <p>7) wskazanie terminu usunięcia nieprawidłowości, jeżeli zostały stwierdzone;</p> <p>8) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli wynik kontroli został wydany w formie dokumentu elektronicznego - kwalifikowany podpis elektroniczny.</p> <p>6. Termin, o którym mowa w ust. 5 pkt 7, nie może być krótszy niż 1 miesiąc i dłuższy niż 6 miesięcy, licząc od dnia doręczenia wyniku kontroli.</p> <p>7. Kontrolowany jest obowiązany poinformować organ kontrolujący o sposobie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości lub przyczynach ich nieusunięcia bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia upływu terminu wyznaczonego na ich usunięcie.</p> <p>Art. 71. 1. W przypadkach wystąpienia uchybień lub nieprawidłowości, których wyjaśnienie nie wymaga przeprowadzenia kontroli, instytucja finansowa, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, jest obowiązana do udzielenia informacji niezbędnych do ich wyjaśnienia.</p> <p>2. W żądaniu, o którym mowa w ust. 1, określa się zakres żądanych informacji oraz termin ich przekazania nie krótszy niż 14 dni od dnia otrzymania żądania.</p> <p>Art. 72. 1. Żądania, o których mowa w art. 69 ust. 1 i art. 71 ust. 1, oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.</p> <p>2. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do kontroli stosuje się odpowiednio przepisy działu IV rozdziału 1, z wyłączeniem art. 127 i art. 128, rozdziału 2, rozdziału 3, z wyłączeniem art. 133 i art. 133a, rozdziału 3a, rozdziału 4, z wyłączeniem art. 139, rozdziałów 5, 6, 9–11, 14, 16, 22 i 23 oraz przepisy działu VI z wyłączeniem art. 281, art. 282a, art. 291 i art. 292 ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>	
Załącznik I SEKCJA IX pkt 2	2) zasady zobowiązujące 'raportujące instytucje finansowe' do prowadzenia rejestrów podjętych przez nie kroków oraz wszelkich dowodów, które posłużyły za podstawę wykonania powyższych procedur, i odpowiednich środków w celu uzyskania tych rejestrów;	T	Art. 27 i art. 68	<p>Art. 27. 1. Raportujące instytucje finansowe są obowiązane do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych; 2) rejestrowania czynności podejmowanych w ramach procedur należytej staranności; 3) gromadzenia dokumentacji wymaganej w ramach 	

				<p>stosowania procedur należytej staranności, w szczególności oświadczeń o rezydencji podatkowej posiadaczy rachunków oraz osób kontrolujących i dowodów w postaci dokumentów.</p> <p>Art. 27. 2. Rejestrowanie czynności, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, obejmuje w szczególności rejestrację numeru rachunku finansowego oraz informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1, jak również daty, rodzaju oraz opisu przeprowadzonej czynności i może następować przy wykorzystaniu rejestrów prowadzonych na inne potrzeby, w tym w szczególności na potrzeby procedur z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowania terroryzmu.</p> <p>Art. 68. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, zwany dalej „kontrolującym”, przeprowadza kontrolę wykonywania przez raportującą instytucję finansową, zwaną dalej „kontrolowanym”, obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych, zwaną dalej „kontrolą”.</p>	
Załącznik I SEKCJA IX pkt 3	3) procedury administracyjne służące sprawdzeniu, czy 'raportujące instytucje finansowe' przestrzegają procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności; procedury administracyjne służące podjęciu dalszych działań wraz z 'raportującą instytucją finansową' w przypadku zgłoszenia rachunków nieudokumentowanych;	T	Art. 68-72	<p>Art. 68. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, zwany dalej „kontrolującym”, przeprowadza kontrolę wykonywania przez raportującą instytucję finansową, zwaną dalej „kontrolowanym”, obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych, zwaną dalej „kontrolą”.</p> <p>Art. 69. 1. W toku kontroli kontrolujący jest uprawniony w szczególności do żądania udostępniania akt, ksiąg i wszelkiego rodzaju dokumentów związanych z przedmiotem kontroli oraz do sporządzania z nich odpisów, kopii, wyciągów, notatek, wydruków i udokumentowanego pobierania danych w formie elektronicznej, w tym objętych tajemnicą, z wyłączeniem dokumentów i materiałów zawierających informacje niejawne.</p> <p>2. Występując z żądaniem, o którym mowa w ust. 1, kontrolujący jest obowiązany zwracać szczególną uwagę na zasadę wzajemnego zaufania między instytucjami finansowymi a ich klientami.</p> <p>Art. 70. 1. Z czynności kontrolnych sporządza się protokoły kontroli. Kontrolowany, który nie zgadza się z ustaleniami protokołu, może w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia przedstawić zastrzeżenia lub wyjaśnienia, wskazując równocześnie stosowne dowody.</p>	

				<p>2. Kontrolujący jest obowiązany rozpatrzyć zastrzeżenia, o których mowa w ust. 1, i w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania zawiadomić kontrolowanego o sposobie ich załatwienia, wskazując w szczególności, które zastrzeżenia nie zostały uwzględnione, wraz z uzasadnieniem faktycznym i prawnym.</p> <p>3. W przypadku niezłożenia wyjaśnień lub zastrzeżeń w terminie określonym w ust. 1, przyjmuje się, że kontrolowany nie kwestionuje ustaleń kontroli.</p> <p>4. Kontrola kończy się wynikiem kontroli w dniu jego doręczenia. Wynik kontroli sporządza się na podstawie protokołu kontroli, zastrzeżeń lub wyjaśnień oraz zawiadomienia o sposobie ich załatwienia.</p> <p>5. Wynik kontroli zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie organu; 2) oznaczenie kontrolowanego; 3) datę wydania; 4) podstawę prawną; 5) opis przebiegu kontroli; 6) końcowe ustalenia i wnioski zawierające informację o stwierdzeniu nieprawidłowości albo ich braku; 7) wskazanie terminu usunięcia nieprawidłowości, jeżeli zostały stwierdzone; 8) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli wynik kontroli został wydany w formie dokumentu elektronicznego - kwalifikowany podpis elektroniczny. <p>6. Termin, o którym mowa w ust. 5 pkt 7, nie może być krótszy niż 1 miesiąc i dłuższy niż 6 miesięcy, licząc od dnia doręczenia wyniku kontroli.</p> <p>7. Kontrolowany jest obowiązany poinformować organ kontrolujący o sposobie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości lub przyczynach ich nieusunięcia bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia upływu terminu wyznaczonego na ich usunięcie.</p> <p>Art. 71. 1. W przypadkach wystąpienia uchybień lub nieprawidłowości, których wyjaśnienie nie wymaga przeprowadzenia kontroli, instytucja finansowa, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, jest obowiązana do udzielenia informacji niezbędnych do ich wyjaśnienia.</p> <p>2. W żądaniu, o którym mowa w ust. 1, określa się zakres żądanych informacji oraz termin ich przekazania nie krótszy niż 14 dni od dnia otrzymania żądania.</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>Art. 72. 1. Żądania, o których mowa w art. 69 ust. 1 i art. 71 ust. 1, oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.</p> <p>2. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do kontroli stosuje się odpowiednio przepisy działu IV rozdziału 1, z wyłączeniem art. 127 i art. 128, rozdziału 2, rozdziału 3, z wyłączeniem art. 133 i art. 133a, rozdziału 3a, rozdziału 4, z wyłączeniem art. 139, rozdziałów 5, 6, 9–11, 14, 16, 22 i 23 oraz przepisy działu VI z wyłączeniem art. 281, art. 282a, art. 291 i art. 292 ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>	
Załącznik I SEKCJA IX pkt 4	4) procedury administracyjne w celu zapewnienia, aby 'podmioty' i rachunki określone w prawie krajowym jako 'nieraportujące instytucje finansowe' i 'rachunki wyłączone' nadal cechowały się niskim ryzykiem wykorzystania ich do uchylecia się od opodatkowania; oraz	T	Art. 68-72	<p>Art. 68. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, zwany dalej „kontrolującym”, przeprowadza kontrolę wykonywania przez raportującą instytucję finansową, zwaną dalej „kontrolowanym”, obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych, zwaną dalej „kontrolą”.</p> <p>Art. 69. 1. W toku kontroli kontrolujący jest uprawniony w szczególności do żądania udostępniania akt, ksiąg i wszelkiego rodzaju dokumentów związanych z przedmiotem kontroli oraz do sporządzania z nich odpisów, kopii, wyciągów, notatek, wydruków i udokumentowanego pobierania danych w formie elektronicznej, w tym objętych tajemnicą, z wyłączeniem dokumentów i materiałów zawierających informacje niejawne.</p> <p>2. Występując z żądaniem, o którym mowa w ust. 1, kontrolujący jest obowiązany zwracać szczególną uwagę na zasadę wzajemnego zaufania między instytucjami finansowymi a ich klientami.</p> <p>Art. 70. 1. Z czynności kontrolnych sporządza się protokół kontroli. Kontrolowany, który nie zgadza się z ustaleniami protokołu, może w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia przedstawić zastrzeżenia lub wyjaśnienia, wskazując równocześnie stosowne dowody.</p> <p>2. Kontrolujący jest obowiązany rozpatrzyć zastrzeżenia, o których mowa w ust. 1, i w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania zawiadomić kontrolowanego o sposobie ich załatwienia, wskazując w szczególności, które zastrzeżenia nie zostały uwzględnione, wraz z uzasadnieniem faktycznym i prawnym.</p> <p>3. W przypadku niezłożenia wyjaśnień lub zastrzeżeń w</p>	

				<p>terminie określonym w ust. 1, przyjmuje się, że kontrolowany nie kwestionuje ustaleń kontroli.</p> <p>4. Kontrola kończy się wynikiem kontroli w dniu jego doręczenia. Wynik kontroli sporządza się na podstawie protokołu kontroli, zastrzeżeń lub wyjaśnień oraz zawiadomienia o sposobie ich załatwienia.</p> <p>5. Wynik kontroli zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie organu; 2) oznaczenie kontrolowanego; 3) datę wydania; 4) podstawę prawną; 5) opis przebiegu kontroli; 6) końcowe ustalenia i wnioski zawierające informację o stwierdzeniu nieprawidłowości albo ich braku; 7) wskazanie terminu usunięcia nieprawidłowości, jeżeli zostały stwierdzone; 8) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli wynik kontroli został wydany w formie dokumentu elektronicznego - kwalifikowany podpis elektroniczny. <p>6. Termin, o którym mowa w ust. 5 pkt 7, nie może być krótszy niż 1 miesiąc i dłuższy niż 6 miesięcy, licząc od dnia doręczenia wyniku kontroli.</p> <p>7. Kontrolowany jest obowiązany poinformować organ kontrolujący o sposobie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości lub przyczynach ich nieusunięcia bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia upływu terminu wyznaczonego na ich usunięcie.</p> <p>Art. 71. 1. W przypadkach wystąpienia uchybień lub nieprawidłowości, których wyjaśnienie nie wymaga przeprowadzenia kontroli, instytucja finansowa, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, jest obowiązana do udzielenia informacji niezbędnych do ich wyjaśnienia.</p> <p>2. W żądaniu, o którym mowa w ust. 1, określa się zakres żądanych informacji oraz termin ich przekazania nie krótszy niż 14 dni od dnia otrzymania żądania.</p> <p>Art. 72. 1. Żądania, o których mowa w art. 69 ust. 1 i art. 71 ust. 1, oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.</p> <p>2. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale</p>	
--	--	--	--	--	--

				do kontroli stosuje się odpowiednio przepisy działu IV rozdziału 1, z wyłączeniem art. 127 i art. 128, rozdziału 2, rozdziału 3, z wyłączeniem art. 133 i art. 133a, rozdziału 3a, rozdziału 4, z wyłączeniem art. 139, rozdziałów 5, 6, 9–11, 14, 16, 22 i 23 oraz przepisy działu VI z wyłączeniem art. 281, art. 282a, art. 291 i art. 292 ustawy – Ordynacja podatkowa.	
Załącznik I SEKCJA IX pkt 5	5) skuteczne przepisy dotyczące egzekwowania w odpowiedzi na nieprzestrzeganie obowiązków.	T	Art. 91, art. 93, art. 97 pkt 2 i 3	<p>Art. 91. Raportująca instytucja finansowa w rozumieniu art. 24 ust. 1 pkt 1, która nie dopełnia obowiązku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) stosowania procedur sprawozdawczych określonych w art. 33-36; 2) stosowania zasad i procedur należytej staranności określonych w rozdziałach 4-8, z wyłączeniem art. 43, art. 45 oraz art. 59; 2) rejestrowania czynności, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2; 3) gromadzenia dokumentacji, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 3 w tym oświadczeń posiadaczy rachunków oraz dowodów w postaci dokumentu; 4) usunięcia w terminie nieprawidłowości stwierdzonych w toku kontroli <p>podlega karze pieniężnej.</p> <p>Art. 93. 1. Karę pieniężną nakłada minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze decyzji, w wysokości nie większej niż 1 000 000 zł.</p> <p>2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględnia rodzaj i zakres niedopełnienia obowiązku oraz dotychczasowe wykonywanie określonych ustawą obowiązków przez podmiot, na który nakładana jest kara pieniężna, a także jego możliwości finansowe.</p> <p>3. W przypadku stwierdzenia w toku kontroli więcej niż jednego naruszenia, o którym mowa w art. 91, możliwe jest nałożenie tylko jednej kary pieniężnej.</p> <p>4. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.</p> <p>5. Postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej toczy się na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23).</p> <p>6. Kary pieniężne podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.</p> <p>7. W sprawach nieuregulowanych do kary pieniężnej stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>	

				<p>Art. 97. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2013 r. poz. 186, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: (...)</p> <p>2) w art. 80 § 2 otrzymuje brzmienie: „§ 2. Płatnik oraz podmiot, o którym mowa w art. 41 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, niepełniący funkcji płatnika, który wbrew obowiązkowi nie składa w terminie podatnikowi lub właściwemu organowi wymaganej informacji podatkowej lub informacji, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 powołanej ustawy, podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych.”;</p> <p>3) po art. 80b dodaje się art. 80c i art. 80d w brzmieniu: „Art. 80c. Kto, działając w imieniu lub interesie raportującej instytucji finansowej, wbrew przepisom ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. ...), nie dopełnia obowiązku: 1) stosowania zasad i procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych, 2) rejestrowania czynności podejmowanych w ramach procedur należytej staranności, 3) gromadzenia dokumentacji wymaganej w ramach stosowania procedur należytej staranności, 4) usunięcia w terminie nieprawidłowości wskazanych w wyniku kontroli, o którym mowa w art. 70 ust. 4 tej ustawy podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych. Art. 80d. Kto działając w imieniu lub interesie podatnika, wbrew przepisom ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, składa nieprawdziwą informację dla celów informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych.”.</p>	
--	--	--	--	--	--

Załącznik I SEKCJA X	<p>TERMINY WYKONANIA W ODNIESIENIU DO RAPORTUJĄCYCH INSTYTUCJI FINANSOWYCH ZLOKALIZOWANYCH W AUSTRII</p> <p>W przypadku 'raportujących instytucji finansowych' zlokalizowanych w Austrii wszystkie odniesienia do »2016 r.« i do »2017 r.« w niniejszym załączniku należy odczytywać jako odniesienia do, odpowiednio, »2017 r.« i »2018 r.«.</p> <p>W przypadku 'istniejących rachunków' posiadanych przez 'raportujące instytucje finansowe' zlokalizowane w Austrii wszystkie odniesienia do terminu »31 grudnia 2015 r.« w niniejszym załączniku należy odczytywać jako odniesienia do »31 grudnia 2016 r.«.</p>	N		Nie podlega implementacji.	
Załącznik II Pkt 1	<p>1) Zmiana okoliczności</p> <p>»Zmiana okoliczności« obejmuje każdą zmianę, która skutkuje dodaniem informacji odnoszących się do statusu osoby lub która w inny sposób koliduje ze statusem danej osoby. Ponadto zmiana okoliczności obejmuje wszelkie zmiany lub dodanie informacji odnoszące się do rachunku danego 'posiadacza rachunku' (łącznie z dodaniem, zastąpieniem lub inną zmianą dotyczącą 'posiadacza rachunku') bądź wszelkie zmiany lub dodanie informacji odnoszące się do jakiegokolwiek rachunku powiązanego z takim rachunkiem (z zastosowaniem zasad dotyczących sumowania rachunków opisanych w załączniku I sekcja VII część C pkt 1–3), jeżeli taka zmiana lub dodanie informacji wpływają na status 'posiadacza rachunku'. Jeżeli 'raportująca instytucja finansowa' zastosowała kryterium adresu zamieszkania, opisane w załączniku I sekcja III część B pkt 1, i następuje zmiana okoliczności, która sprawia, że 'raportująca instytucja finansowa' dowiaduje się lub ma powody sądzić, że pierwotne 'dowody w postaci dokumentów' (lub inna równoważna dokumentacja) są niepoprawne lub nierzetelne, dana 'raportująca instytucja finansowa' musi — na późniejszy z następujących dni: ostatni dzień odnośnego roku kalendarzowego lub innego stosownego okresu sprawozdawczego, bądź w terminie 90 dni kalendarzowych od powiadomienia o takiej zmianie okoliczności lub jej odkryciu — uzyskać oświadczenie i nowy 'dowód w postaci dokumentu' w celu ustalenia jednej lub większej liczby rezydencji do celów podatkowych danego 'posiadacza rachunku'. Jeżeli 'raportująca instytucja finansowa' nie jest w stanie uzyskać oświadczenia i nowego 'dowodu w postaci</p>	T	Art. 46, art. 50 ust. 8-9	<p>Art. 46. Zmiana okoliczności obejmuje zmianę lub dodanie informacji odnoszących się do statusu osoby jako osoby raportowanej, posiadacza rachunku, rachunku finansowego lub rachunku z nim powiązanego, przy zastosowaniu zasad dotyczących sumowania rachunków określonych w art. 40 i art. 41, jeżeli taka zmiana lub dodanie informacji wpływają na status osoby lub posiadacza rachunku jako osoby raportowanej.</p> <p>Art. 50. (...) 8. Jeżeli raportująca instytucja finansowa zastosowała kryterium adresu zamieszkania, o którym mowa w ust. 1 i w następstwie zmiany okoliczności raportująca instytucja finansowa ma wątpliwości co do poprawności lub rzetelności pierwotnych dowodów w postaci dokumentów lub innej równoważnej dokumentacji, wówczas jest obowiązana uzyskać oświadczenie i nowy dowód w postaci dokumentu w celu ustalenia jednej lub większej liczby rezydencji do celów podatkowych danego posiadacza rachunku - na późniejszy z następujących dni:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ostatni dzień roku kalendarzowego; 2) w terminie 90 dni kalendarzowych od powzięcia informacji o takiej zmianie okoliczności. <p>9. W przypadku, gdy raportująca instytucja finansowa nie jest w stanie uzyskać oświadczenia i nowego dowodu w postaci dokumentu przed upływem takiego terminu, jest obowiązana zastosować procedurę elektronicznego wyszukiwania danych, o której mowa w ust. 2 - 7.</p>	

	dokumentu' przed upływem takiego terminu, musi ona zastosować procedurę elektronicznego wyszukiwania danych opisaną w załączniku I sekcja III część B pkt 2–6.				
Załącznik II Pkt 2	2) Oświadczenie w odniesieniu do 'nowych rachunków podmiotów' W odniesieniu do 'nowych rachunków podmiotów', do celów ustalenia, czy 'osoba kontrolująca' 'pasywny NFE' jest 'osobą raportowaną', 'raportująca instytucja finansowa' może opierać się wyłącznie na oświadczeniu 'posiadacza rachunku' albo takiej 'osoby kontrolującej'.	T	Art. 44 ust. 2	Art. 44. (...) 2. W odniesieniu do nowych rachunków podmiotów raportująca instytucja finansowa w celu ustalenia, czy osoba kontrolująca pasywny NFE jest osobą raportowaną, może przyjąć za podstawę ustalenia rezydencji podatkowej tej osoby oświadczenie posiadacza rachunku albo takiej osoby kontrolującej.	
Załącznik II Pkt 3	3) Rezydencja 'instytucji finansowej' 'Instytucja finansowa' jest »rezydentem« w państwie członkowskim, jeżeli jest ona objęta jurysdykcją takiego państwa członkowskiego (tj. dane państwo członkowskie jest w stanie wyegzekwować od danej 'instytucji finansowej', aby przekazywała odnośne informacje). Ogólnie rzecz biorąc, w przypadku gdy 'instytucja finansowa' jest rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim, jest ona objęta jurysdykcją takiego państwa członkowskiego, a co za tym idzie, jest 'instytucją finansową z państwa członkowskiego'. W przypadku trustu będącego 'instytucją finansową' (bez względu na to, czy jest on rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim), uważa się, że dany trust jest objęty jurysdykcją państwa członkowskiego, jeżeli co najmniej jeden z jego powierników jest rezydentem w takim państwie członkowskim, z wyjątkiem sytuacji, gdy trust przekazuje wszystkie informacje, których zgłoszenie jest wymagane na mocy niniejszej dyrektywy w odniesieniu do 'rachunków raportowanych' prowadzonych przez trust, do innego państwa członkowskiego, ponieważ jest rezydentem do celów podatkowych w tym drugim państwie członkowskim. Jednakże w przypadku gdy 'instytucja finansowa' (inna niż trust) nie ma rezydencji do celów podatkowych (na przykład z uwagi na to, że jest traktowana jako przejrzysta fiskalnie, lub jest zlokalizowana w jurysdykcji, w której nie ma podatku dochodowego), uważa się, że instytucja taka jest objęta jurysdykcją państwa członkowskiego, a co za tym idzie, jest 'instytucją finansową z państwa członkowskiego'.	T	Art. 25 ust. 1-3	Art. 25. 1. Na potrzeby stosowania przepisów niniejszego działu przyjmuje się, że instytucja finansowa jest rezydentem państwa, w którym zgodnie z prawem tego państwa podlega opodatkowaniu podatkiem od dochodów z uwagi na jej siedzibę lub zarząd lub inne kryterium o podobnym charakterze. Art. 25. (...) 2. W przypadku braku możliwości określenia rezydencji instytucji finansowej w oparciu o zasadę przewidzianą w ust. 1, w tym w przypadku instytucji finansowych podlegających, zgodnie z prawem danego państwa, opodatkowaniu od dochodów na poziomie ich wspólników lub członków, przyjmuje się, że instytucja finansowa jest rezydentem państwa, w którym: 1) jest zarejestrowana, 2) posiada miejsce faktycznego zarządu, lub 3) podlega nadzorowi finansowemu. Art. 25. (...) 3. W przypadku gdy zgodnie z zasadami określonymi w ust. 1 i 2 instytucja finansowa jest rezydentem co najmniej dwóch państw przyjmuje się, że instytucja finansowa podlega procedurom sprawozdawczym i procedurom należytej staranności w odniesieniu do danego rachunku finansowego w państwie, w którym prowadzi ten rachunek..	

	<p>jeżeli:</p> <p>a) jest zarejestrowana na mocy przepisów państwa członkowskiego;</p> <p>b) posiada swoje miejsce zarządu (w tym faktyczny zarząd) w państwie członkowskim; lub</p> <p>c) podlega nadzorowi finansowemu w państwie członkowskim.</p> <p>W przypadku gdy 'instytucja finansowa' (inna niż trust) jest rezydentem w co najmniej dwóch państwach członkowskich, taka 'instytucja finansowa' będzie podlegać obowiązkowi sprawozdawczym i obowiązkowi dotyczącym należytej staranności państwa członkowskiego, w którym prowadzi 'rachunek finansowy' bądź 'rachunki finansowe'.</p>				
Załącznik II Pkt 4	<p>4) Prowadzony rachunek</p> <p>Ogólnie rzecz biorąc, rachunek byłby uważany za prowadzony przez 'instytucję finansową' w następujących przypadkach:</p> <p>a) w przypadku 'rachunku powierniczego' — przez 'instytucję finansową', która przechowuje aktywa na rachunku (łącznie z 'instytucją finansową', która posiada aktywa we własnym imieniu, ale na rzecz posiadacza rachunku' w takiej instytucji); b) w przypadku 'rachunku depozytowego' — przez 'instytucję finansową', która jest zobowiązana do dokonywania płatności w odniesieniu do danego rachunku (z wyłączeniem przedstawiciela 'instytucji finansowej', bez względu na to, czy taki przedstawiciel jest 'instytucją finansową');</p> <p>c) w przypadku jakiegokolwiek udziału w kapitale lub w wierzytelnościach 'instytucji finansowej' stanowiącego 'rachunek finansowy' — przez taką 'instytucję finansową';</p> <p>d) w przypadku 'pieniężnej umowy ubezpieczenia' lub 'umowy renty' — przez 'instytucję finansową', która jest zobowiązana do dokonywania płatności w odniesieniu do danej umowy.</p>	T	Art. 24 ust. 3	Art. 24. (...) 3. Uznaje się, że rachunek finansowy jest prowadzony przez instytucję finansową, która:	<p>1) w przypadku rachunku powierniczego - przechowuje aktywa na rachunku, w tym instytucję finansową, która posiada aktywa we własnym imieniu, ale na rzecz posiadacza rachunku w takiej instytucji;</p> <p>2) w przypadku rachunku depozytowego - jest zobowiązana do dokonywania płatności w odniesieniu do danego rachunku, z wyłączeniem przedstawiciela instytucji finansowej, bez względu na to, czy taki przedstawiciel jest instytucją finansową;</p> <p>3) w przypadku jakiegokolwiek udziału w kapitale, w tym w kapitale lub zyskach spółki osobowej będącej instytucją finansową oraz w aktywach netto funduszu inwestycyjnego przypadających na jednostkę uczestnictwa lub certyfikat inwestycyjny, lub w wierzytelnościach wobec instytucji finansowej, w tym podmiotu inwestującego, stanowiącego rachunek finansowy - instytucja finansowa, w której udział jest posiadany;</p> <p>4) w przypadku 'pieniężnej umowy ubezpieczenia' lub 'umowy renty' - jest zobowiązana do dokonywania płatności na podstawie danej umowy.</p>
Załącznik II Pkt 5	<p>5) Trusty będące pasywnymi NFE</p> <p>'Podmiot' taki jak spółka osobowa, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością lub podobne porozumienie prawne niemające rezydencji do celów podatkowych, zgodnie z załącznikiem I sekcja VIII część D pkt 3, traktuje się jako rezydenta w jurysdykcji, w której znajduje się miejsce jego faktycznego zarządu. W tym celu osobę prawną lub porozumienie prawne uważa się za</p>	T			Projektodawca zdecydował o odstępianiu od implementacji tych zapisów, które odnoszą się do trustów. Powyższe uzasadnione jest tym, że prawo polskie nie przewiduje możliwości tworzenia konstrukcji prawnej jaką jest

	<p>»podobne« do spółki osobowej i spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, gdy osoba ta lub porozumienie nie są traktowane jako jednostka podlegająca opodatkowaniu w państwie członkowskim na mocy przepisów podatkowych takiego państwa członkowskiego. Jednakże aby uniknąć podwójnego raportowania (z uwagi na szeroki zakres terminu »osoby kontrolujące« w przypadku trustów), trustu będącego 'pasywnym NFE' nie można uznać za podobne porozumienie prawne.</p>				<p>trust. Zatem implementacja tych zapisów spowodowałaby wprowadzenie do niniejszej ustawy przepisów martwych, nie istnieje bowiem prawna i faktyczna możliwość, aby jakkolwiek polska instytucja finansowa była trustem. W ocenie projektodawcy odstępianie od implementacji regulacji odnoszącej się do trustów w żaden sposób nie zniweczy głównego celu dyrektywy, jakim jest przede wszystkim zapewnienie sprawnej i skutecznej wymiany informacji między państwami, a przyczyni się do zwiększenia przejrzystości projektowanej ustawy.</p>
<p>Załącznik II Pkt 6</p>	<p>6) Adres głównego miejsca prowadzenia działalności 'podmiotu'</p> <p>Jednym z wymogów opisanych w załączniku I sekcja VIII część E pkt 6 lit. c) jest wymóg, aby — w przypadku 'podmiotu' — urzędowa dokumentacja zawierała adres głównego miejsca prowadzenia działalności 'podmiotu' w państwie członkowskim lub innej jurysdykcji będącej — według tego 'podmiotu' — miejscem jego rezydencji, albo wskazywała państwo członkowskie lub inną jurysdykcję, w której 'podmiot' ten został zarejestrowany lub utworzony. Adresem głównego miejsca prowadzenia działalności 'podmiotu' jest, ogólnie rzecz ujmując, miejsce, w którym znajduje się miejsce jego faktycznego zarządu. Adres 'instytucji finansowej', w której 'podmiot' ma rachunek, skrytka pocztowa lub adres wykorzystywany wyłącznie do celów korespondencji nie są adresem głównego miejsca prowadzenia działalności 'podmiotu', chyba że taki adres jest jedynym adresem wykorzystywanym przez dany 'podmiot' i pojawia się jako adres zarejestrowany w dokumentach organizacyjnych 'podmiotu'. Co więcej, adres przekazany z zastrzeżeniem instrukcji przechowywania wszelkiej korespondencji przychodzącej na ten adres, nie jest adresem głównego miejsca prowadzenia działalności danego 'podmiotu!'.</p>	T	Art. 24 ust. 4	Art. 24. (...) 4. Adresem głównego miejsca prowadzenia działalności podmiotu jest miejsce faktycznego zarządu, z tym że adresem głównego miejsca prowadzenia działalności podmiotu nie jest adres instytucji finansowej, w której podmiot ma rachunek, skrytkę pocztową lub adres wykorzystywany wyłącznie do celów korespondencji, chyba że taki adres jest jedynym adresem wykorzystywanym przez dany podmiot i pojawia się jako adres zarejestrowany w jego dokumentach organizacyjnych.	

Dyrektywa Rady (UE) 2015/2060 z dnia 10 listopada 2015 r. uchylająca dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (Dz. U. UE L 301 z 18.11.2015 str. 1)

Art. 1 ust. 1	1. Dyrektywa 2003/48/WE traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2016 r., z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.	T	Art. 94 pkt 1 lit a), pkt 2 i pkt 4 oraz art. 96 pkt 11 i 15	<p>Art. 94. W ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 30a:</p> <p>a) uchyla się ust. 10; (...)</p> <p>2) w art. 30b uchyla się ust. 5c i 8; (...)</p> <p>4) uchyla się rozdział 7a.</p> <p>Art. 96. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: (...)</p> <p>11) uchyla się dział VIIa; (...)</p> <p>15) uchyla się art. 306m;</p>	
Art. 1 ust. 2 lit. a) i b)	2. Bez uszczerbku dla ust. 3, w dalszym ciągu stosuje się następujące obowiązki wynikające z dyrektywy 2003/48/WE, zmienionej dyrektywą Rady 2006/98/WE: a) obowiązki państw członkowskich i podmiotów gospodarczych mających w nich siedzibę, określone w art. 4 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2003/48/WE, mają nadal zastosowanie do dnia 5 października 2016 r. lub do czasu, aż zostaną wypełnione; b) obowiązki podmiotów wypłacających, określone w art. 8, oraz państw członkowskich, w których podmioty te mają siedzibę, określone w art. 9, mają nadal zastosowanie do dnia 5 października 2016 r. lub do czasu, aż zostaną wypełnione;	T	Art. 108	Art. 108. Podmioty wypłacające oraz pośredni odbiorcy, o których mowa w rozdziale 7a ustawy zmienianej w art. 94, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, których rok podatkowy rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2016 r. i nie zakończył do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy składają informację, o której mowa w art. 44d ust. 1 i ust. 3 ustawy zmienianej w art. 94, w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, wyłącznie w odniesieniu do dochodów uzyskanych przed dniem 1 stycznia 2016 r. w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.	
Art. 1 ust. 2 lit c)	2. Bez uszczerbku dla ust. 3, w dalszym ciągu stosuje się następujące obowiązki wynikające z dyrektywy 2003/48/WE, zmienionej dyrektywą Rady 2006/98/WE: c) obowiązki państw członkowskich zamieszkania właściciela odsetek do celów podatkowych, określone w art. 13 ust. 2, mają nadal zastosowanie do dnia 31 grudnia 2016 r.;	N	Art. 96 ust. 15	Art. 96. (...) 15) uchyla się art. 306m;	
Art. 1 ust. 2 lit d)	Bez uszczerbku dla ust. 3, w dalszym ciągu stosuje się następujące obowiązki wynikające z dyrektywy 2003/48/WE, zmienionej dyrektywą Rady 2006/98/WE: d) obowiązki państw członkowskich zamieszkania właściciela odsetek do celów podatkowych, określone w art. 14, w odniesieniu do podatku u źródła pobranego w 2016 r. i w latach poprzednich, mają nadal zastosowanie do czasu, aż zostaną wypełnione.	T	Art. 107	Art. 107. Jeżeli podatnik, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 94 osiąga przychody (dochody) określone w art. 44c ust. 1 pkt 4 lit. a-f tej ustawy w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, ze źródeł przychodów położonych w Republice Austrii, podatek od tych przychodów (dochodów) zapłacony w Republice Austrii do dnia 31 grudnia 2016 r., podlega odliczeniu od kwoty podatku obliczonego zgodnie z art.	

				30a ust. 1 i 9 lub art. 30b ust. 1, 5a i 5b tej ustawy w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Przepis art. 30a ust. 11 ustawy zmienianej w art. 94, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się.	
Art. 1 ust. 3	<p>3. Dyrektywę 2003/48/WE, zmienioną dyrektywą Rady 2006/98/WE, stosuje się nadal w odniesieniu do Austrii do dnia 31 grudnia 2016 r., z wyjątkiem następujących obowiązków:</p> <p>a) określonych w art. 12 dyrektywy 2003/48/WE obowiązków Austrii i związanych z nimi obowiązków podmiotów wypłacających i podmiotów gospodarczych mających siedzibę w tym państwie, które nadal mają zastosowanie do dnia 30 czerwca 2017 r. lub do czasu, aż zostaną wypełnione;</p> <p>b) określonych w art. 4 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2003/48/WE obowiązków Austrii i podmiotów gospodarczych mających siedzibę w tym państwie, które nadal mają zastosowanie do dnia 30 czerwca 2017 r. lub do czasu, aż zostaną wypełnione;</p> <p>c) wszelkich obowiązków Austrii i związanych z nimi obowiązków podmiotów wypłacających mających siedzibę w tym państwie, wynikających bezpośrednio lub pośrednio z procedur, o których mowa w art. 13 dyrektywy 2003/48/WE, które to obowiązki nadal mają zastosowanie do dnia 30 czerwca 2017 r. lub do czasu, aż zostaną wypełnione.</p> <p>Niezależnie od akapitu pierwszego dyrektywa 2003/48/WE, zmieniona dyrektywą Rady 2006/98/WE, nie ma zastosowania po dniu 1 października 2016 r. do wypłacanych odsetek w odniesieniu do rachunków, co do których wypełniono obowiązki sprawozdawcze i dotyczące należytej staranności, określone w załącznikach I i II do dyrektywy 2011/16/UE, i w przypadku których Austria przekazała w drodze automatycznej wymiany informacji, o których mowa w art. 8 ust. 3a dyrektywy 2011/16/UE, w terminie określonym w art. 8 ust. 6 lit. b) dyrektywy 2011/16/UE.</p>	N		Nie podlega implementacji. Przepis dotyczy Austrii.	

Art. 2	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 3	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		Nie podlega implementacji.	
Dyrektywa Rady (UE) 2015/2376 z dnia 8 grudnia 2015 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015.332 str. 1)					
Art. 1 pkt 1 lit. a)	W dyrektywie 2011/16/UE wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany: a) pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9. »wymiana automatyczna« oznacza: a) do celów art. 8 ust. 1 i art. 8a – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji innemu państwu członkowskiemu, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu. Do celów art. 8 ust. 1 odniesienie do dostępnych informacji dotyczy informacji zawartych w dokumentacji podatkowej państwa członkowskiego przekazującego informacje, które można wyszukiwać zgodnie z procedurami gromadzenia i przetwarzania informacji w tym państwie członkowskim; b) do celów art. 8 ust. 3a – systematyczne przekazywanie odnośnemu państwu członkowskiemu rezydencji określonych z góry informacji na temat rezydentów innych państw członkowskich, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu. W kontekście art. 8 ust. 3a, art. 8 ust. 7a, art. 21 ust. 2 oraz art. 25 ust. 2 i 3 wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku I; c) do celów wszystkich przepisów niniejszej dyrektywy	N		Nie wymaga wdrożenia.	

	innych niż przepisy art. 8 ust. 1, art. 8 ust. 3a i art. 8a – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji udostępnionych zgodnie z lit. a) i b) niniejszego punktu;”;				
Art. 1 pkt 1 lit. b) w zakresie dodania pkt 14-16	<p>b) dodaje się punkty w brzmieniu:</p> <p>„14. »interpretacja indywidualna o wymiarze transgranicznym« oznacza każdą umowę, komunikat lub każdy inny instrument lub inne działanie o podobnych skutkach, w tym wydawane, zmieniane lub odnawiane w kontekście kontroli podatkowej, która spełnia następujące warunki:</p> <p>a) jest wydawana, zmieniana lub odnawiana przez rząd lub organ podatkowy państwa członkowskiego lub jednostki terytorialne lub administracyjne państwa członkowskiego, w tym organy samorządowe, lub w imieniu tych podmiotów, bez względu na to, czy zostanie faktycznie wykorzystana;</p> <p>b) jest wydawana, zmieniana lub odnawiana w odniesieniu do konkretnej osoby lub grupy osób, a ta osoba lub grupa osób mają prawo na niej polegać;</p> <p>c) dotyczy interpretacji lub stosowania przepisu prawnego lub administracyjnego dotyczącego stosowania lub egzekwowania przepisów krajowych odnoszących się do podatków danego państwa członkowskiego lub jego jednostek terytorialnych lub administracyjnych, w tym organów samorządowych;</p> <p>d) dotyczy transakcji transgranicznej lub tego, czy działalność prowadzona przez osobę w innej jurysdykcji prowadzi, czy nie prowadzi do ustanowienia stałego zakładu; oraz</p> <p>e) jest sporządzana przed dokonaniem transakcji lub prowadzeniem działalności w innej jurysdykcji, w przypadku gdy te transakcje lub działalność mogą potencjalnie prowadzić do ustanowienia stałego zakładu, lub przed złożeniem deklaracji podatkowej obejmującej okres, w którym dana transakcja lub seria transakcji lub działalność miały miejsce.</p> <p>Transakcja transgraniczna może obejmować, między innymi, dokonywanie inwestycji, dostawę towarów, świadczenie usług, udostępnienie finansowania bądź wykorzystanie rzeczowych aktywów trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, i nie musi bezpośrednio dotyczyć osoby otrzymującej interpretację indywidualną o wymiarze transgranicznym;</p> <p>15. »uprzednie porozumienie cenowe« oznacza każdą</p>	T	Art. 76 ust. 4-5; Art. 77 ust. 1-2	Art. 78. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o: (...) 4)interpretacji podatkowej – rozumie się przez to: a) interpretację indywidualną, o której mowa w art. 14b ustawy – Ordynacja podatkowa, wydaną w zakresie zdarzenia przyszłego lub przed wystąpieniem skutków podatkowych związanych ze zdarzeniem, któremu odpowiada stan faktyczny, o ile okoliczność ta wynika ze złożonego przez wnioskodawcę wniosku, a także jej zmianę, stwierdzenie wygaśnięcia lub uchylenie, o których mowa w art. 14e § 1 pkt 1, 3 i 4 ustawy – Ordynacja podatkowa; b) opinię zabezpieczającą, o której mowa w art. 119y § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa dotyczącą czynności planowanej lub rozpoczętej, a także odmowę jej wydania i jej zmianę, o których mowa w art. 119y § 2 i art. 119zd § 1 i 2 ustawy – Ordynacja podatkowa;	

	<p>umowę, komunikat lub każdy inny instrument lub inne działanie o podobnych skutkach, w tym wydawane, zmieniane lub odnawiane w kontekście kontroli podatkowej, które spełnia następujące warunki:</p> <p>a) jest wydawane, zmieniane lub odnawiane przez rząd lub organ podatkowy co najmniej jednego państwa członkowskiego, włączając w to wszelkie jednostki terytorialne lub administracyjne państwa członkowskiego, w tym organy samorządowe, lub w imieniu tych podmiotów, bez względu na to, czy zostanie faktycznie wykorzystane;</p> <p>b) jest wydawane, zmieniane lub odnawiane w odniesieniu do konkretnej osoby lub grupy osób, a ta osoba lub grupa osób mają prawo na nim polegać; oraz</p> <p>c) przed dokonaniem transakcji transgranicznych między przedsiębiorstwami powiązanymi określa odpowiedni zbiór kryteriów ustalenia cen transferowych na potrzeby tych transakcji lub określa przypisanie zysków do stałego zakładu.</p> <p>Przedsiębiorstwa są przedsiębiorstwami powiązanymi, jeżeli jedno przedsiębiorstwo bezpośrednio lub pośrednio uczestniczy w zarządzaniu drugim przedsiębiorstwem, sprawowaniu nad nim kontroli lub bezpośrednio lub pośrednio posiada udział w kapitale drugiego przedsiębiorstwa lub jeżeli te same osoby bezpośrednio lub pośrednio uczestniczą w zarządzaniu tymi przedsiębiorstwami, sprawowaniu nad nimi kontroli lub bezpośrednio lub pośrednio posiadają udział w kapitale tych przedsiębiorstw.</p> <p>Ceny transferowe są to ceny, po jakich przedsiębiorstwo przekazuje przedsiębiorstwom powiązanym towary fizyczne oraz wartości niematerialne i prawne lub po jakich świadczy usługi na rzecz tych przedsiębiorstw; termin »ustalenie cen transferowych« należy rozumieć analogicznie;</p> <p>16. do celów pkt 14 »transakcja transgraniczna« oznacza transakcję lub serię transakcji, w przypadku których:</p> <p>a) nie wszystkie ze stron transakcji lub serii transakcji są rezydentami do celów podatkowych państwa członkowskiego wydającego, zmieniającego lub odnawiającego interpretację indywidualną o wymiarze transgranicznym;</p>			<p>6) decyzji w sprawie cen transakcyjnych – rozumie się przez to decyzję, o której mowa w art. 20a § 3, art. 20i § 6, art. 20k § 1 lub art. 20l § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa.</p> <p>Art. 77. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje, w drodze automatycznej wymiany, właściwemu organowi państwa członkowskiego informacje o wydanych interpretacjach</p>	
--	---	--	--	--	--

	<p>b) którakolwiek ze stron transakcji lub serii transakcji jest jednocześnie rezydentem do celów podatkowych więcej niż jednej jurysdykcji;</p> <p>c) jedna ze stron transakcji lub serii transakcji prowadzi działalność gospodarczą w innej jurysdykcji za pośrednictwem stałego zakładu, a transakcja lub seria transakcji stanowi część lub całość działalności gospodarczej stałego zakładu. Transakcja transgraniczna lub seria transakcji transgranicznych obejmuje również uzgodnienia dokonane przez daną osobę w odniesieniu do działalności gospodarczej, którą osoba ta prowadzi w innej jurysdykcji za pośrednictwem stałego zakładu; lub</p> <p>d) takie transakcje lub serie transakcji mają skutki transgraniczne.</p> <p>Do celów pkt 15 »transakcja transgraniczna« oznacza transakcję lub serię transakcji, w których uczestniczą przedsiębiorstwa powiązane, z których nie wszystkie są rezydentami do celów podatkowych na terytorium jednej jurysdykcji, lub transakcję lub serię transakcji mające skutki transgraniczne;</p>			<p>podatkowych lub decyzjach w sprawach cen transakcyjnych, dotyczących:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku interpretacji podatkowych - transakcji, zespołu transakcji lub innych zdarzeń, jeżeli: <ol style="list-style-type: none"> a) nie wszystkie z uczestniczących w nich osób prawnych, jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej lub osób fizycznych mają siedzibę, zarząd lub miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub b) strona transakcji lub zespołu transakcji prowadzi działalność gospodarczą na terytorium innego państwa za pośrednictwem zagranicznego zakładu, a transakcja, transakcje lub inne zdarzenia stanowią część lub całość działalności gospodarczej zagranicznego zakładu, lub c) którakolwiek ze stron transakcji lub zespołu transakcji ma jednocześnie siedzibę, zarząd lub miejsce zamieszkania na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, lub d) transakcje, zespół transakcji lub inne zdarzenia mają skutki transgraniczne; 2) w przypadku decyzji w sprawach cen transakcyjnych – transakcji, zespołu transakcji lub innych zdarzeń zachodzących między podmiotem krajowym a podmiotem zagranicznym. <p>2. Transakcja lub zespół transakcji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, obejmują w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) istnienie zagranicznego zakładu, 2) obliczanie wartości dla celów amortyzacji składnika aktywów, nabytego od powiązanego podmiotu zagranicznego, 3) dokonywanie inwestycji, dostawę towarów, świadczenie usług, finansowanie, wykorzystanie rzeczowych środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych <p>- przy czym transakcja lub zespół transakcji nie musi bezpośrednio dotyczyć osoby prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej lub osoby fizycznej, na wniosek których wydano interpretację podatkową.</p>	
--	---	--	--	---	--

Art. 1 pkt 1 lit. b) w zakresie dodania pkt 17	17. do celów pkt 15 i 16 »przedsiębiorstwo« oznacza dowolną formę prowadzenia działalności gospodarczej.”;	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 2	2) w art. 8 skreśla się ust. 4 i 5;	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 3 w zakresie dodając ym art. 8a ust. 1	3) dodaje się artykuły w brzmieniu: „Artykuł 8a Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz uprzednich porozumień cenowych 1. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym wydano, zmieniono lub odnowiono interpretację indywidualną o wymiarze transgranicznym lub uprzednie porozumienie cenowe po dniu 31 grudnia 2016 r., przekazuje w drodze automatycznej wymiany informacje na ten temat właściwym organom wszystkich pozostałych państw członkowskich oraz Komisji Europejskiej, przestrzegając ograniczeń wymienionych w ust. 8 niniejszego artykułu, zgodnie z mającymi zastosowanie ustaleniami praktycznymi przyjętymi na mocy art. 21.	T	Art. 77 ust. 1 zd. 1; Art. 78; Art. 80; Art. 102 ust. 1	Art. 77. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje, w drodze automatycznej wymiany, właściwemu organowi państwa członkowskiego informacje o wydanych interpretacjach podatkowych lub decyzjach w sprawach cen transakcyjnych, dotyczących (...) Art. 78. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje Komisji Europejskiej w drodze automatycznej wymiany informacje, o których mowa w art. 77 ust. 3 pkt 2-7 oraz pkt 11 i 12, w terminie określonym w art. 77 ust. 5. Art. 80. Automatyczna wymiana informacji w odniesieniu do interpretacji podatkowych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych odbywa się za pomocą standardowego formularza, o którym mowa w art. 20 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE, zgodnie z mającymi zastosowanie ustaleniami praktycznymi przyjętymi na podstawie art. 21 tej dyrektywy. Art. 102. 1. Informacje podatkowe, o których mowa w art. 77 ust. 3 i art. 78, dotyczące interpretacji podatkowych lub decyzji w sprawach cen transakcyjnych, o których mowa odpowiednio w art. 76 pkt 4 i 5, wydanych w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016 r., są przekazywane do dnia 31 grudnia 2017 r.	

<p>Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8a ust. 2 paragraf 1-3</p>	<p>2. Właściwy organ państwa członkowskiego, zgodnie z mającymi zastosowanie ustaleniami praktycznymi przyjętymi na mocy art. 21, przekazuje również właściwym organom wszystkich pozostałych państw członkowskich oraz Komisji Europejskiej, przestrzegając ograniczeń wymienionych w ust. 8b niniejszego artykułu, informacje dotyczące interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz uprzednich porozumień cenowych, które zostały wydane, zmienione lub odnowione w okresie rozpoczynającym się pięć lat przed dniem 1 stycznia 2017 r.</p> <p>Jeżeli interpretacje indywidualne o wymiarze transgranicznym oraz uprzednie porozumienia cenowe zostały wydane, zmienione lub odnowione między dniem 1 stycznia 2012 r. a 31 grudnia 2013 r., dotyczące ich informacje przekazywane są pod warunkiem że te interpretacje i porozumienia są nadal ważne w dniu 1 stycznia 2014 r. Jeżeli interpretacje indywidualne o wymiarze transgranicznym oraz uprzednie porozumienia cenowe zostały wydane, zmienione lub odnowione między dniem 1 stycznia 2014 r. a 31 grudnia 2016 r., dotyczące ich informacje są przekazywane bez względu na to, czy te interpretacje i porozumienia są nadal ważne.</p>		<p>Art. 80; Art. 102 ust. 2</p>	<p>Art. 80. Automatyczna wymiana informacji w odniesieniu do interpretacji podatkowych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych odbywa się za pomocą standardowego formularza, o którym mowa w art. 20 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE, zgodnie z mającymi zastosowanie ustaleniami praktycznymi przyjętymi na podstawie art. 21 tej dyrektywy..</p> <p>Art. 102 (...) 2. Informacje podatkowe, o których mowa w art. 77 ust. 3 i art. 78, dotyczące interpretacji podatkowych, o których mowa w art. 76 pkt 4 lit. a lub decyzji w sprawach cen transakcyjnych, o których mowa w art. 76 pkt 5, wydanych w okresie od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., są przekazywane do dnia 31 grudnia 2017 r., pod warunkiem, że te interpretacje lub decyzje obowiązywały na dzień 1 stycznia 2014 r.</p>	
<p>Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8a ust. 2 paragraf 4</p>	<p>Państwa członkowskie mogą wyłączyć z obowiązku przekazywania, o którym mowa w niniejszym ustępie, informacje dotyczące interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz uprzednich porozumień cenowych wydanych, zmienionych lub odnowionych przed dniem 1 kwietnia 2016 r. w odniesieniu do konkretnej osoby lub grupy osób – z wyłączeniem osób prowadzących głównie działalność finansową lub inwestycyjną – których roczne przychody netto ze sprzedaży, zdefiniowane w art. 2 pkt 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE (*), w ujęciu grupowym wynoszą mniej niż 40 000 000 EUR (lub równoważna kwota w jakiegokolwiek innej walucie) w roku podatkowym poprzedzającym datę wydania, zmiany lub odnowienia tych interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz uprzednich porozumień cenowych.</p>	<p>N</p>		<p>Nie podlega implementacji.</p>	

Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8a ust. 3	3.Z zakresu automatycznej wymiany informacji na mocy niniejszego artykułu wyłącza się dwustronne lub wielostronne uprzednie porozumienia cenowe z państwami trzecimi, jeżeli międzynarodowa umowa podatkowa, na mocy której wynegocjowano dane uprzednie porozumienie cenowe, nie zezwala na jego ujawnienie stronom trzecim. Takie dwustronne lub wielostronne uprzednie porozumienia cenowe będą przedmiotem wymiany na mocy art. 9, jeżeli międzynarodowa umowa podatkowa, na mocy której wynegocjowano dane uprzednie porozumienie cenowe, zezwala na jego ujawnienie, a właściwy organ państwa trzeciego wyrazi zgodę na ujawnienie tej informacji. Jednakże w przypadkach gdy dwustronne lub wielostronne uprzednie porozumienia cenowe są wyłączone z zakresu automatycznej wymiany informacji na mocy zdania pierwszego akapitu pierwszego niniejszego ustępu, dokonuje się w to miejsce – na mocy ust. 1 i 2 niniejszego artykułu – wymiany informacji określonych w ust. 6 niniejszego artykułu, o których mowa we wniosku będącym podstawą wydania takich dwustronnych lub wielostronnych uprzednich porozumień cenowych.	T	Art. 81	<p>Art. 81. 1. Automatycznej wymianie informacji nie podlegają informacje, o których mowa w art. 77 ust. 3 i art. 78, o decyzjach w sprawach cen transakcyjnych, wydanych w przypadkach, o których mowa w art. 20b ustawy – Ordynacja podatkowa, gdy dla podmiotu zagranicznego powiązanego z podmiotem krajowym właściwy jest właściwy organ państwa niebędącego państwem członkowskim, jeżeli ratyfikowana umowa międzynarodowa, której stroną jest Rzeczpospolita Polska zawarta z tym państwem nie zezwala na ujawnienie takich informacji podmiotom niebędącym stroną takiej umowy, z zastrzeżeniem ust. 3.</p> <p>2. Informacje, o których mowa w art. 77 ust. 3 i art. 78, o decyzjach w sprawach cen transakcyjnych, wydanych w przypadkach, o których mowa w art. 20b ustawy – Ordynacja podatkowa, podlegają wymianie w trybie określonym w art. 16, gdy dla podmiotu zagranicznego powiązanego z podmiotem krajowym właściwy jest właściwy organ państwa niebędącego państwem członkowskim, jeżeli ratyfikowana umowa międzynarodowa, której stroną jest Rzeczpospolita Polska zawarta z tym państwem zezwala na ujawnienie takich informacji, a właściwy organ tego państwa wyrazi zgodę na ich ujawnienie.</p> <p>3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje informacje w zakresie określonym w art. 77 ust. 3 i art. 78, wynikające z wniosku wszczynającego postępowanie w sprawie cen transakcyjnych.</p>	
Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8a ust. 4	4.Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania w przypadku, gdy interpretacja indywidualna o wymiarze transgranicznym dotyczy wyłącznie spraw podatkowych osoby fizycznej lub osób fizycznych.	T	Art. 79 ust. 1	Art. 79. 1. Automatycznej wymianie informacji nie podlegają interpretacje podatkowe dotyczące wyłącznie indywidualnej sprawy osoby fizycznej.	
Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8a ust. 5	5.Wymiana informacji odbywa się następująco: a) w przypadku informacji wymienianych na mocy ust. 1: w terminie trzech miesięcy od zakończenia półrocza kalendarzowego, w którym interpretacje indywidualne o wymiarze transgranicznym lub uprzednie porozumienia cenowe zostały wydane, zmienione lub odnowione; b) w przypadku informacji wymienianych na mocy ust. 2: przed dniem 1 stycznia 2018 r.	T	Art. 77 ust. 5; Art. 102 ust. 2	Art. 79 (...) 5. Informacje, o których mowa w ust. 1, przekazywane są w terminie: 1) do końca trzeciego kwartału roku kalendarzowego – w przypadku interpretacji podatkowych lub decyzji w sprawach cen transakcyjnych wydanych w pierwszym lub drugim kwartale roku kalendarzowego; 2) do końca pierwszego kwartału roku kalendarzowego – w przypadku interpretacji	

				<p>podatkowych lub decyzji w sprawach cen transakcyjnych wydanych w trzecim lub czwartym kwartale poprzedniego roku kalendarzowego.</p> <p>Art. 102 (...) 2. Informacje podatkowe, o których mowa w art. 77 ust. 3 i art. 78, dotyczące interpretacji podatkowych, o których mowa w art. 76 pkt 4 lit. a lub decyzji w sprawach cen transakcyjnych, o których mowa w art. 76 pkt 5, wydanych w okresie od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., są przekazywane do dnia 31 grudnia 2017 r., pod warunkiem, że te interpretacje lub decyzje obowiązywały na dzień 1 stycznia 2014 r.</p>	
Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8a ust. 6	<p>6. Informacje, które państwo członkowskie jest zobowiązane przekazywać na mocy ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, obejmują następujące elementy:</p> <p>a) dane identyfikacyjne osoby, innej niż osoba fizyczna, a w stosownych przypadkach również grupy osób, do której należy;</p> <p>b) streszczenie interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, w tym opis stosownej działalności gospodarczej lub transakcji lub serii transakcji sformułowany w sposób abstrakcyjny i nieprowadzący do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym;</p> <p>c) daty wydania, zmiany lub odnowienia interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego;</p> <p>d) datę rozpoczęcia okresu ważności interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, o ile jest ona określona;</p> <p>e) datę zakończenia okresu ważności interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, o ile jest ona określona;</p> <p>f) rodzaj interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego;</p> <p>g) kwotę transakcji lub serii transakcji będących przedmiotem interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, o ile kwota ta jest w nich podana;</p> <p>h) w przypadku uprzedniego porozumienia cenowego –</p>	T	Art. 77 ust. 3 i 4	<p>Art. 79 (...) 3. Informacje, o których mowa w ust. 1, zawierają:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dane identyfikacyjne osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, a w przypadkach gdy podmiot należy do podatkowej grupy kapitałowej, również dane identyfikacyjne tej grupy; 2) datę wydania interpretacji podatkowej lub decyzji w sprawie cen transakcyjnych; 3) datę rozpoczęcia okresu obowiązywania decyzji w sprawie cen transakcyjnych; 4) datę zakończenia okresu obowiązywania decyzji w sprawie cen transakcyjnych; 5) rodzaj interpretacji podatkowej lub decyzji w sprawie cen transakcyjnych; 6) wartość transakcji lub zespołu transakcji, wskazaną w decyzji w sprawie cen transakcyjnych, a w przypadku interpretacji podatkowej, wartość transakcji lub zespołu transakcji, jeżeli wartość ta została wskazana; 7) wskazanie innych państw członkowskich, których może dotyczyć interpretacja podatkowa albo decyzja w sprawie cen transakcyjnych; 8) wskazanie osób prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, mających siedzibę lub zarząd w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich, wraz ze wskazaniem tych państw, na których obowiązki podatkowe mogą mieć wpływ transakcje, zespół transakcji lub inne zdarzenia objęte interpretacją podatkową lub decyzją w sprawie cen transakcyjnych, jeżeli takie osoby prawne lub jednostki organizacyjne mogą być zidentyfikowane na podstawie posiadanych przez 	

	<p>opis zbioru kryteriów stosowanych do ustalenia cen transferowych lub samą cenę transferową;</p> <p>i) w przypadku uprzedniego porozumienia cenowego – określenie metody zastosowanej do ustalenia cen transferowych lub samą cenę transferową;</p> <p>j) określenie ewentualnych innych państw członkowskich, których mogą dotyczyć interpretacja indywidualna o wymiarze transgranicznym lub uprzednie porozumienie cenowe;</p> <p>k) określenie wszelkich osób, innych niż osoby fizyczne, w ewentualnych innych państwach członkowskich, na które to osoby interpretacja indywidualna o wymiarze transgranicznym lub uprzednie porozumienie cenowe mogą mieć wpływ (ze wskazaniem państwa członkowskiego, z którym powiązana jest każda taka osoba); oraz</p> <p>l) wskazanie, czy podstawą przekazywanych informacji jest sama interpretacja indywidualna o wymiarze transgranicznym lub samo uprzednie porozumienie cenowe, czy też wniosek, o którym mowa w ust. 3 akapit drugi niniejszego artykułu.</p>			<p>organ informacji;</p> <p>9) streszczenie interpretacji podatkowej, w tym opis stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego albo opis czynności planowanej lub rozpoczętej, lub streszczenie decyzji w sprawie cen transakcyjnych, w szczególności wskazanie rodzaju i przedmiotu transakcji lub zespołu transakcji lub innych zdarzeń objętych decyzją;</p> <p>10) streszczenie opisu kryteriów wyboru metody ustalania cen transakcyjnych – w przypadku decyzji w sprawie cen transakcyjnych;</p> <p>11) wskazanie wybranej metody i algorytmu kalkulacji ceny transakcyjnej – w przypadku decyzji w sprawie cen transakcyjnych;</p> <p>12) wskazanie czy źródłem przekazywanych informacji jest decyzja w sprawie cen transakcyjnych czy wniosek wszczynający postępowanie w sprawie cen transakcyjnych, o którym mowa w art. 81 ust. 3.</p> <p>4. Opis, o którym mowa w ust. 3 pkt 9, sporządza się w sposób nieprowadzący do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym</p>	
Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8a ust. 7	7.W celu ułatwienia wymiany informacji, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje ustalenia praktyczne niezbędne do wprowadzenia w życie przepisów niniejszego artykułu, w tym środki służące standaryzacji przekazywania informacji określonych w ust. 6 niniejszego artykułu, w ramach procedury ustanowienia standardowego formularza przewidzianego w art. 20 ust. 5.	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8a ust. 8	8.Informacje określone w ust. 6 lit. a), b), h) i k) niniejszego artykułu nie są przekazywane Komisji Europejskiej.	T	Art. 78	Art. 78. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje Komisji Europejskiej w drodze automatycznej wymiany informacji, o których mowa w art. 77 ust. 3 pkt 2-7 oraz pkt 11 i 12, w terminie określonym w art. 77 ust. 5.	

Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8a ust. 9	9. Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich określonych na mocy ust. 6 lit. j) niezwłocznie, a w każdym razie nie później niż w ciągu siedmiu dni roboczych, potwierdzają – o ile to możliwe drogą elektroniczną – odbiór informacji właściwemu organowi, który je przekazał. Środek ten ma zastosowanie do czasu uzyskania zdolności operacyjnej przez bazę danych, o której mowa w art. 21 ust. 5.	T	Art. 103 pkt 2	Art. 103. Do czasu uzyskania zdolności operacyjnej przez bazę danych, o której mowa w art. 21 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE: (...) 2) minister właściwy do spraw finansów publicznych, w przypadku wskazania przez właściwy organ innego państwa członkowskiego Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa członkowskiego, którego może dotyczyć informacja przekazana przez ten organ potwierdza odbiór tej informacji niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni roboczych od dnia ich otrzymania; potwierdzenia dokonuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a w przypadku braku możliwości potwierdzenia w ten sposób, potwierdzenia dokonuje się w postaci papierowej;	
Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8a ust. 10	10. Państwa członkowskie mogą, zgodnie z art. 5 i z uwzględnieniem art. 21 ust. 4, zwrócić się o dodatkowe informacje, w tym o pełny tekst interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego.	T	Art. 11 ust. 1	Art. 11. 1. Wniosek właściwego organu państwa członkowskiego wszczyna postępowanie w sprawie udzielenia informacji podatkowych.	
Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8b ust. 1	Artykuł 8b Statystyki dotyczące automatycznej wymiany informacji 1. Przed dniem 1 stycznia 2018 r. państwa członkowskie co roku przekazują Komisji statystyki dotyczące wolumenu automatycznej wymiany informacji na podstawie art. 8 i 8a oraz – w zakresie, w jakim jest to możliwe – informacje dotyczące administracyjnych oraz innych odnośnych kosztów i korzyści związanych z dokonaną wymianą informacji oraz informacje na temat wszelkich potencjalnych zmian, zarówno dla administracji podatkowych, jak i stron trzecich.	T	Art. 103 pkt. 3	Art. 103. Do czasu uzyskania zdolności operacyjnej przez bazę danych, o której mowa w art. 21 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE: (...) 3) minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje co roku Komisji Europejskiej statystyki dotyczące liczby przekazanych w danym roku kalendarzowym interpretacji podatkowych i decyzji w sprawach cen transakcyjnych, o których mowa odpowiednio w art. 76 pkt 4 i 5, oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, informacje dotyczące kosztów i korzyści związanych z dokonaną wymianą informacji podatkowych oraz inne informacje mające znaczenie dla wymiany informacji podatkowych.	
Art. 1 pkt 3 w zakresie dodającym art. 8b ust. 2	2. Przed dniem 1 stycznia 2019 r. Komisja przedkłada sprawozdanie, w którym przedstawia ogólny zarys i ocenę statystyk i informacji otrzymanych na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, dotyczące takich kwestii jak administracyjne oraz inne odnośne koszty i korzyści wynikające z automatycznej wymiany informacji, a także praktyczne aspekty z tym związane. Stosownie do sytuacji Komisja przedkłada Radzie wniosek dotyczący kategorii i warunków określonych w art. 8 ust. 1, łącznie z warunkiem, zgodnie z którym informacje na temat rezydentów innych państw członkowskich muszą być	N		Nie podlega implementacji.	

	<p>dostępne, lub dotyczący pozycji, o których mowa w art. 8 ust. 3a, bądź obu tych elementów. Podczas analizy wniosku przedstawionego przez Komisję Rada dokonuje oceny dalszego zwiększenia skuteczności i usprawnienia funkcjonowania automatycznej wymiany informacji oraz poprawy jakości tej wymiany w celu zapewnienia, by: a) właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazywał w drodze automatycznej wymiany właściwemu organowi każdego z pozostałych państw członkowskich informacje na temat okresów rozliczeniowych, począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r., dotyczące rezydentów tego drugiego państwa członkowskiego oraz odnoszące się do wszystkich kategorii dochodu i kapitału wymienionych w art. 8 ust. 1, zgodnie z ich interpretacją na mocy ustawodawstwa krajowego państwa członkowskiego przekazującego informacje; oraz b) wykazy kategorii i pozycji określone w art. 8 ust. 1 i 3a zostały rozszerzone na inne kategorie i pozycje, w tym opłaty licencyjne.;</p>				
Art. 1 pkt 4	<p>4) w art. 20 dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. Przed dniem 1 stycznia 2017 r. Komisja przyjmuje – zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2 – standardowy formularz, w tym ustalenia językowe. Standardowy formularz wykorzystywany jest do automatycznej wymiany informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym i uprzednich porozumień cenowych na mocy art. 8a. Treść standardowego formularza nie wykracza poza elementy podlegające wymianie informacji wymienione w art. 8a ust. 6 oraz inne pola związane z tymi elementami i niezbędne do osiągnięcia celów art. 8a. Ustalenia językowe, o których mowa w akapicie pierwszym, nie uniemożliwiają państwom członkowskim przekazywania informacji, o których mowa w art. 8a, w dowolnym z języków urzędowych i roboczych Unii. Ustalenia językowe mogą jednak przewidywać, że najistotniejsze elementy takich informacji są również przekazywane w innym języku urzędowym i roboczym Unii.”;</p>	N		Nie podlega implementacji.	

Art. 1 pkt 5 lit. a)	5) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3.Osoby należące akredytowane przez organ akredytacji bezpieczeństwa Komisji mogą mieć dostęp do takich informacji jedynie w zakresie niezbędnym do obsługi, konserwacji i rozwijania bazy danych, o której mowa w ust. 5, oraz sieci CCN.”;	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 5 lit. b)	b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „5.Do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja opracuje bezpieczną centralną bazę danych państw członkowskich w zakresie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, gdzie zapisywane będą informacje przekazywane na mocy art. 8a ust. 1 i 2 w celu spełnienia wymogu automatycznej wymiany informacji przewidzianego we wskazanych ustępach, a także zapewni tej bazie danych wsparcie techniczne i logistyczne. Do informacji zapisanych w tej bazie danych dostęp mają właściwe organy wszystkich państw członkowskich. Komisja również ma dostęp do informacji zapisanych w tej bazie danych, jednakże w granicach wskazanych w art. 8a ust. 8. Komisja przyjmuje niezbędne ustalenia praktyczne zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2. Do czasu uzyskania przez bezpieczną centralną bazę danych zdolności operacyjnej automatyczna wymiana przewidziana w art. 8a ust. 1 i 2 prowadzona jest zgodnie z ust. 1 tego artykułu i mającymi zastosowanie ustaleniami praktycznymi.”;	T	Art. 103 pkt 1	Art. 103. Do czasu uzyskania zdolności operacyjnej przez bazę danych, o której mowa w art. 21 ust. 5 Dyrektywy 2011/16/UE: 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje właściwemu organowi państwa członkowskiego informacje, o których mowa w art. 77 ust. 3 za pomocą standardowego formularza, o którym mowa w art. 20 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE, z uwzględnieniem mających zastosowanie odpowiednich ustaleń praktycznych między Rzeczpospolitą Polską a danym państwem członkowskim;	
Art. 1 pkt 6	6) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3.Państwa członkowskie przekazują Komisji roczną ocenę skuteczności automatycznej wymiany informacji, o której mowa w art. 8 i 8a, a także jej praktyczne wyniki. Forma i warunki przekazywania tej rocznej oceny są ustanawiane przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.”; b) skreśla się ust. 5 i 6;	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 7	7) dodaje się artykuł w brzmieniu: „ Artykuł 23a Poufność informacji 1.Informacje przekazywane Komisji na mocy niniejszej dyrektywy są przez nią zachowywane w poufności, zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do organów unijnych, i nie mogą być wykorzystywane w żadnych innych celach niż w celu ustalenia, czy i w jakim stopniu państwa członkowskie przestrzegają przepisów niniejszej	N		Nie podlega implementacji.	

	dyrektywy. 2.Informacje przekazywane Komisji przez państwo członkowskie na podstawie art. 23, a także wszelkie sprawozdania lub dokumenty sporządzone przez Komisję z wykorzystaniem takich informacji, mogą być przekazywane innym państwom członkowskim. Takie przekazane informacje są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego, które je otrzymało. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać sporządzone przez Komisję sprawozdania i dokumenty, o których mowa w akapicie pierwszym, jedynie do celów analitycznych i nie mogą ich publikować ani udostępniać żadnej innej osobie ani żadnemu innemu podmiotowi bez wyraźnej zgody Komisji.”;				
Art. 1 pkt 8	8) w art. 25 dodaje się ustęp w brzmieniu: „1a.W odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez instytucje i organy unijne na podstawie niniejszej dyrektywy zastosowanie ma rozporządzenie (WE) nr 45/2001. Jednak do celów prawidłowego stosowania niniejszej dyrektywy zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 11, art. 12 ust. 1 oraz w art. 13–17 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 jest ograniczony do zakresu wymaganego w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 20 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.”.	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 2	<i>Artykuł 2</i> 1.Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 31 grudnia 2016 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych środków. Państwa członkowskie stosują te środki od dnia 1 stycznia 2017 r. Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie. 2.Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.	N		Nie podlega implementacji.	

Art. 3	<i>Artykuł 3</i> Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> .	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 4	<i>Artykuł 4</i> Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		Nie podlega implementacji.	
Dyrektywa Rady 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 8)					
Art. 1 pkt 1	<p>Artykuł 1</p> <p>W dyrektywie 2011/16/UE wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>art. 3 pkt 9 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„9. «wymiana automatyczna» oznacza:</p> <p>a) do celów art. 8 ust. 1 oraz art. 8a i 8aa – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji innemu państwu członkowskiemu, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu. Do celów art. 8 ust. 1 odniesienie do dostępnych informacji dotyczy informacji zawartych w dokumentacji podatkowej państwa członkowskiego przekazującego informacje, które można wyszukiwać zgodnie z procedurami gromadzenia i przetwarzania informacji w tym państwie członkowskiemu;</p> <p>b) do celów art. 8 ust. 3a – systematyczne przekazywanie odnośnemu państwu członkowskiemu rezydencji określonych z góry informacji na temat rezydentów innych państw członkowskich, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu;</p> <p>c) do celów przepisów niniejszej dyrektywy innych niż przepisy art. 8 ust. 1, art. 8 ust. 3a oraz art. 8a i 8aa – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji udostępnionych w lit. a) i b) niniejszego punktu.</p> <p>W kontekście art. 8 ust. 3a, art. 8 ust. 7a, art. 21 ust. 2</p>	N		Nie podlega implementacji.	

	oraz art. 25 ust. 2 i 3 wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku I. W kontekście art. 8aa i załącznika III wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku III.”				
Art. 1 pkt 2	<p>w rozdziale II sekcja II dodaje się artykuł w brzmieniu:</p> <p>„Artykuł 8aa Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji dotyczących sprawozdania według krajów</p> <p>1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zobowiązania 'jednostki dominującej najwyższego szczebla' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', która jest rezydentem do celów podatkowych na jego terytorium, lub każdego innego 'podmiotu raportującego' w rozumieniu załącznika III sekcja II, do przedstawiania sprawozdania według krajów w odniesieniu do jej 'sprawozdawczego roku podatkowego' w terminie 12 miesięcy od ostatniego dnia 'sprawozdawczego roku podatkowego' danej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', zgodnie z załącznikiem III sekcja II.</p> <p>2. Właściwy organ państwa członkowskiego, które otrzymało sprawozdanie według krajów zgodnie z ust. 1, ma obowiązek przekazać to sprawozdanie – w drodze wymiany automatycznej i w terminie określonym w ust. 4 – każdemu państwu członkowskiemu, w którym – jak wynika z informacji zawartych w sprawozdaniu według krajów – rezydentem do celów podatkowych jest co najmniej jeden 'podmiot wchodzący w skład' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', do której należy 'podmiot raportujący', lub w którym podlega opodatkowaniu działalność gospodarcza prowadzona przez jego stały zakład.</p> <p>3. Sprawozdanie według krajów zawiera następujące informacje w odniesieniu do 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych':</p> <p>a) zagregowane dane dotyczące wysokości osiągniętych przychodów, zysku (straty) przed opodatkowaniem, zapłaconego podatku dochodowego, należnego podatku dochodowego, kapitału podstawowego, niepodzielonego zysku z lat ubiegłych, liczby pracowników i aktywów rzeczowych innych niż środki pieniężne lub ich ekwiwalenty, w odniesieniu do</p>	T	Art. 83; Art. 90 ust. 1; Art. 87; Art. 90 ust. 2; Art. 106	<p>Art. 83. 1. Jednostka dominująca wchodząca w skład grupy podmiotów, posiadająca siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przekazuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, informację o grupie podmiotów, utworzoną na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia sprawozdawczego roku obrotowego.</p> <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1, mogą być wykorzystane w celach analizy ryzyka zaniżenia dochodu do opodatkowania w obszarze cen transakcyjnych oraz innych analiz ekonomicznych lub statystycznych..</p> <p>Art. 90. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje w drodze automatycznej wymiany informacje o grupie podmiotów otrzymane na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 84:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) właściwym organom państw członkowskich, 2) właściwym organom państw lub terytoriów, które są stroną kwalifikującej umowy między właściwymi organami <p>- w których państwach lub terytoriach, zgodnie z otrzymanymi informacjami, co najmniej jedna jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów posiada siedzibę lub zarząd lub prowadzi działalność przez zagraniczny zakład.</p> <p>Art. 89. 1. Informacja o grupie podmiotów zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dane identyfikacyjne jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów; 2) informacje dotyczące wielkości osiągniętych przychodów, zrealizowanego zysku (straty) przed opodatkowaniem, zapłaconego podatku dochodowego, należnego podatku dochodowego, kapitału podstawowego, niepodzielonego zysku z lat ubiegłych, liczby pracowników, aktywów rzeczowych (trwałych i 	

	<p>każdej jurysdykcji, w której 'grupa przedsiębiorstw wielonarodowych' prowadzi działalność;</p> <p>b) dane identyfikujące każdy 'podmiot wchodzący w skład' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', obejmujące nazwę jurysdykcji, w której podmiot ten ma rezydencję podatkową, oraz nazwę jurysdykcji, zgodnie z której prawem został utworzony, jeśli jest ona inna niż jego jurysdykcja podatkowa, a także charakter głównego przedmiotu działalności prowadzonej przez ten 'podmiot wchodzący w skład grupy'.</p> <p>4. Informacje są przekazywane w terminie 15 miesięcy od ostatniego dnia 'roku podatkowego' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', której dotyczy dane sprawozdanie według krajów. Pierwsze sprawozdanie według krajów podlegające przekazaniu obejmuje 'rok podatkowy' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych' rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2016 r. lub po tej dacie; przekazanie to powinno nastąpić w ciągu 18 miesięcy po ostatnim dniu tego 'roku podatkowego'.</p>			<p>obrotowych), innych niż środki pieniężne i ich ekwiwalenty, rodzaju działalności jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów - z podziałem na państwa lub terytoria;</p> <p>3) dodatkowe informacje lub wyjaśnienia dotyczące danych przedstawionych w informacji o grupie podmiotów.</p> <p>Art. 90. 2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane za pomocą środków komunikacji elektronicznej w terminie 15 miesięcy od ostatniego dnia sprawozdawczego roku obrotowego grupy podmiotów, której dotyczy informacja.</p> <p>Art. 106. Informacje, o których mowa w art. 87, za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w art. 82 pkt 6 rozpoczynający się po dniu 31 grudnia 2015 r. nie później jednak niż przed dniem 1 stycznia 2017 r są przekazywane w terminie 18 miesięcy od ostatniego dnia tego roku obrotowego.</p>	
Art. 1 pkt 3	<p>w art. 16 dodaje się ustęp w brzmieniu:</p> <p>„6. Niezależnie od ust. 1–4 niniejszego artykułu informacje przekazywane pomiędzy państwami członkowskimi na podstawie art. 8aa są wykorzystywane do celów przeprowadzenia oceny wysokiego stopnia ryzyka w zakresie cen transferowych oraz innych rodzajów ryzyka związanych z erozją bazy podatkowej i przerzucaniem zysków, w tym oceny ryzyka nieprzestrzegania przez członków danej grupy przedsiębiorstw wielonarodowych przepisów dotyczących cen transferowych, które mają zastosowanie, a w stosownych przypadkach do celów analizy ekonomicznej i statystycznej. Korekt cen transferowych dokonywanych przez państwo członkowskie, które otrzymuje informacje, nie można opierać na informacjach wymienionych na podstawie art. 8aa. Niezależnie od powyższego nie zakazuje się wykorzystywania informacji przekazywanych pomiędzy państwami członkowskimi na podstawie art. 8aa jako podstawy dalszego badania ustaleń dotyczących cen transferowych danej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych' lub badania innych kwestii podatkowych w trakcie kontroli podatkowej i, skutkiem tego, stosownych korekt podlegających opodatkowaniu dochodów 'podmiotu wchodzącego w skład grupy'.”;</p>	T	Art. 83 ust. 2	<p>Art. 83 (...) 2. Informacje, o których mowa w ust. 1, mogą być wykorzystane w celach analizy ryzyka zaniżenia dochodu do opodatkowania w obszarze cen transakcyjnych oraz innych analiz ekonomicznych lub statystycznych.</p>	

Art. 1 pkt 4	w art. 20 dodaje się ustęp w brzmieniu: „6. Automatyczna wymiana informacji dotyczących sprawozdania według krajów na podstawie art. 8aa jest prowadzona przy użyciu standardowego formularza przedstawionego w załączniku III sekcja III tabele 1, 2 i 3. Do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – ustalenia językowe mające zastosowanie do tej wymiany. Nie uniemożliwiają one państwom członkowskim przekazywania informacji, o których mowa w art. 8aa, w dowolnym z języków urzędowych i roboczych Unii. Ustalenia językowe mogą jednak przewidywać, że najistotniejsze elementy takich informacji należy przekazywać również w innym języku urzędowym Unii. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.”;	T	Art. 83 ust. 1; Art. 84 ust.1; art. 89; art. 90 ust. 1; art. 105	Art. 83. 1. Jednostka dominująca wchodząca w skład grupy podmiotów, posiadająca siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przekazuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, informację o grupie podmiotów, utworzoną na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia sprawozdawczego roku obrotowego. Art. 84. 1. Jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów, niebędąca jednostką dominującą, która posiada siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo posiada siedzibę lub zarząd poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale prowadzi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność przez zagraniczny zakład, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych informację o grupie podmiotów za sprawozdawczy rok obrotowy, na zasadach określonych w art. 83, pod warunkiem, że: 1) jednostka dominująca tej grupy podmiotów nie ma obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów za ten sprawozdawczy rok obrotowy w państwie lub terytorium, w którym ma siedzibę lub zarząd, lub 2) państwo lub terytorium, w którym jednostka dominująca tej grupy podmiotów posiada siedzibę lub zarząd, jest stroną ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej stanowiącej podstawę wymiany informacji podatkowych, ale nie zawarło, w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego, kwalifikującej umowy między właściwymi organami, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, lub 3) państwo lub terytorium, w którym siedzibę lub zarząd ma jednostka dominująca tej grupy podmiotów, zawiesiło automatyczną wymianę informacji o grupach podmiotów z powodów innych niż dopuszczone na mocy postanowień kwalifikującej umowy między właściwymi organami lub stale nie wywiązywało się z automatycznego przekazywania Rzeczypospolitej Polskiej posiadanych przez nie informacji o grupach podmiotów, w których skład wchodzi jednostki posiadające siedzibę lub zarząd na	
-----------------	---	---	--	---	--

				<p>terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność przez zagraniczny zakład i powiadomiono o tym fakcie tę jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów..</p> <p>Art. 90. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje w drodze automatycznej wymiany informacje o grupie podmiotów otrzymane na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 84:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) właściwym organom państw członkowskich, 2) właściwym organom państw lub terytoriów, które są stroną kwalifikującej umowy między właściwymi organami <p>- w których państwach lub terytoriach, zgodnie z otrzymanymi informacjami, co najmniej jedna jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów posiada siedzibę lub zarząd lub prowadzi działalność przez zagraniczny zakład.</p> <p>Art. 89. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres danych przekazywanych w informacji o grupie podmiotów, uwzględniając treść ustaleń podjętych przez OECD.</p> <p>Art. 105. 1. Przepis art. 84 stosuje się od sprawozdawczego roku obrotowego, o którym mowa w art. 82 pkt 6 rozpoczynającego się po dniu 31 grudnia 2016 r.</p> <p>2. Obowiązek przekazania informacji, zgodnie z art. 84, za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w art. 82 pkt 6, rozpoczynający się po dniu 31 grudnia 2016 r., nie później jednak niż przed dniem 1 stycznia 2018 r., powstaje, jeśli skonsolidowane przychody grupy kapitałowej, o której mowa w art. 82 pkt 1 lit. a i b, przekroczyły kwotę progową 750 000 000 euro za ten rok obrotowy.</p> <p>3. W przypadku, gdy skonsolidowane sprawozdanie finansowe grupy kapitałowej sporządzane jest w innej walucie niż euro, przeliczenie wartości skonsolidowanych przychodów na euro w celu odniesienia jej do kwoty progowej, o której mowa w ust. 2, następuje według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień roku obrotowego poprzedzającego sprawozdawczy rok obrotowy; w takim przypadku waluty inne niż euro przelicza się z zastosowaniem kursu wymiany każdej z</p>	
--	--	--	--	--	--

				nich względem euro.	
Art. 1 pkt 5	w art. 21 dodaje się ustęp w brzmieniu: „6. Przekazywanie informacji zgodnie z art. 8aa ust. 2 odbywa się drogą elektroniczną przy użyciu wspólnej sieci CCN. Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – ustalenia praktyczne niezbędne do modernizacji sieci CCN. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.”;	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 6	art. 23 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Państwa członkowskie przekazują Komisji roczną ocenę skuteczności automatycznej wymiany informacji, o której mowa w art. 8, 8a i 8aa, a także jej praktyczne wyniki. Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – formę i warunki przekazywania tej rocznej oceny. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.”;	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 7	dodaje się artykuł w brzmieniu: „Artykuł 25a Sankcje Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i dotyczących art. 8aa oraz podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia wykonywania tych sankcji. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.”;	T	Art. 92; Art. 93	Art. 92. 1. Jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów w rozumieniu art. 82 pkt 2, która: 1) nie dopełnia obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów, o którym mowa w art. 83 ust. 1 lub art. 84; 2) nie przekazała powiadomienia, o którym mowa w art. 86 podlega karze pieniężnej. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, karze pieniężnej podlega wyłącznie jednostka dominująca albo wyznaczona jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów. Art. 93. 1. Karę pieniężną nakłada minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze decyzji, w wysokości nie większej niż 1 000 000 zł. 2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględnia rodzaj i zakres niedopełnienia obowiązku oraz dotychczasowe wykonywanie określonych ustawą obowiązków przez	

				<p>podmiot, na który nakładana jest kara pieniężna, a także jego możliwości finansowe.</p> <p>3. W przypadku stwierdzenia w toku kontroli więcej niż jednego naruszenia, o którym mowa w art. 91, możliwe jest nałożenie tylko jednej kary pieniężnej.</p> <p>4. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.</p> <p>5. Postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej toczy się na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23).</p> <p>6. Kary pieniężne podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.</p> <p>7. W sprawach nieuregulowanych do kary pieniężnej stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>	
Art. 1 pkt 8	<p>8) art. 26 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 26 Procedura komitetowa</p> <p>1. Komisja jest wspomagana przez Komitet ds. Współpracy Administracyjnej w dziedzinie Opodatkowania. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011(*).</p> <p>2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.</p>	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 1 pkt 9	<p>9) dodaje się załącznik III, którego tekst określony jest w załączniku do niniejszej dyrektywy.</p>	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 2	<p>Artykuł 2</p> <p>1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują najpóźniej do dnia [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy + 1 dzień]. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie</p>	N		Nie podlega implementacji.	

	<p>takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.</p> <p>2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.</p>				
Art. 3	<p>Artykuł 3</p> <p>Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.</p>	N		Nie podlega implementacji.	
Art. 4	<p>Artykuł 4</p> <p>Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.</p>	N		Nie podlega implementacji.	
Załącznik, sekcja I, pkt 1-4	<p>„ZAŁĄCZNIK III</p> <p>Zasady dotyczące sporządzania sprawozdań w przypadku grup przedsiębiorstw wielonarodowych</p> <p>SEKCJA I</p> <p>TERMINY ZDEFINIOWANE</p> <p>1. Termin »grupa« oznacza grupę przedsiębiorstw, pomiędzy którymi istnieją powiązania właścicielskie lub relacje kontroli, w związku z czym grupa ta ma obowiązek sporządzać 'skonsolidowane sprawozdania finansowe' do celów sprawozdawczości finansowej zgodnie z obowiązującymi zasadami rachunkowości lub miałyby taki obowiązek, gdyby udziały kapitałowe w którymkolwiek z należących do niej przedsiębiorstw były przedmiotem obrotu na rynku regulowanym.</p> <p>2. Termin »przedsiębiorstwo« oznacza dowolną formę prowadzenia działalności gospodarczej przez dowolną osobę, o której mowa w art. 3 pkt 11 lit. b), c) i d).</p> <p>3. Termin » grupa przedsiębiorstw wielonarodowych« oznacza każdą 'grupę', w której skład</p>	T	Art. 82 pkt 1	<p>Art. 82. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:</p> <p>1) grupie podmiotów – rozumie się przez to grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o rachunkowości:</p> <p>a) dla której sporządzane jest skonsolidowane sprawozdanie finansowe,</p> <p>b) w której skład wchodzi co najmniej dwie jednostki mające siedzibę lub zarząd w różnych państwach lub terytoriach albo jednostkę, która posiada siedzibę lub zarząd w jednym państwie lub terytorium, ale prowadzi działalność przez zagraniczny zakład położony w innym państwie lub terytorium,</p> <p>c) której skonsolidowane przychody przekroczyły w poprzednim roku obrotowym kwotę progową 750 000 000 euro; w przypadku, gdy skonsolidowane sprawozdanie finansowe grupy kapitałowej sporządzane jest w innej walucie niż euro, przeliczenie wartości skonsolidowanych przychodów na euro w celu odniesienia jej do kwoty progowej następuje według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski</p>	

	<p>wchodzą co najmniej dwa przedsiębiorstwa mające rezydencję podatkową w różnych jurysdykcjach albo przedsiębiorstwo, które jest rezydentem do celów podatkowych w jednej jurysdykcji, ale działalność gospodarcza prowadzona przez jego stały zakład podlega opodatkowaniu w innej jurysdykcji, i która nie jest 'wyłączoną grupą przedsiębiorstw wielonarodowych'.</p> <p>4. Termin »wyłączona grupa przedsiębiorstw wielonarodowych« oznacza – w odniesieniu do dowolnego 'roku podatkowego' 'grupy' – 'grupę', której skonsolidowane przychody ogółem w 'roku podatkowym' bezpośrednio poprzedzającym 'sprawozdawczy rok podatkowy' są mniejsze niż 750 000 000 EUR lub przybliżona równowartość kwoty 750 000 000 EUR w walucie lokalnej od stycznia 2015 r., zgodnie z jej 'skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym' za ten poprzedni 'rok podatkowy'.</p>			<p>Bank Centralny na ostatni dzień roku obrotowego poprzedzającego sprawozdawczy rok obrotowy; w takim przypadku waluty inne niż euro przelicza się z zastosowaniem kursu wymiany każdej z nich względem euro;</p>	
<p>Załącznik, sekcja I, pkt 5</p>	<p>5. Termin »podmiot wchodzący w skład grupy« oznacza:</p> <p>a) każdą odrębną jednostkę organizacyjną 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', która jest objęta 'skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym' tej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych' do celów sprawozdawczości finansowej albo byłaby nim objęta, gdyby udziały kapitałowe w tej jednostce organizacyjnej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych' były przedmiotem obrotu na rynku regulowanym;</p> <p>b) każdą taką jednostkę organizacyjną, która jest wyłączona ze 'skonsolidowanego sprawozdania finansowego' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych' jedynie ze względu na rozmiar lub znaczenie;</p> <p>c) każdy stały zakład odrębnej jednostki organizacyjnej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych' określonej w lit. a) lub b), pod warunkiem że dana jednostka organizacyjna sporządza dla tego stałego zakładu odrębne sprawozdanie finansowe do celów sprawozdawczości finansowej, regulacyjnej lub podatkowej lub do celów wewnętrznej kontroli zarządczej.</p>	T	Art. 82 pkt 2	<p>Art. 82. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:(...)</p> <p>2) jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów – rozumie się przez to:</p> <p>a) jednostkę dominującą, jednostki zależne oraz pozostałe jednostki podporządkowane objęte skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym, lub które byłyby objęte takim sprawozdaniem, gdyby udziały w takich jednostkach były przedmiotem obrotu na rynku regulowanym,</p> <p>b) każdą jednostkę, która nie jest objęta skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym wyłącznie z uwagi na kryterium wielkości lub istotności,</p> <p>c) zagraniczny zakład jednostki wskazanej w lit. a) lub b), pod warunkiem, że jednostka ta sporządza samodzielne sprawozdanie finansowe dla takiego zakładu dla celów sprawozdawczości finansowej, nadzorczej, podatkowej lub dla celów wewnętrznej kontroli zarządczej;</p>	

Załącznik, sekcja I, pkt 6	6. Termin »podmiot raportujący« oznacza 'podmiot wchodzący w skład grupy' zobowiązany do przedstawiania w jurysdykcji, w której ma rezydencję podatkową, sprawozdania według krajów zgodnego z wymogami określonymi w art. 8aa ust. 3 w imieniu 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych'. 'Podmiot raportujący' może być 'jednostką dominującą najwyższego szczebla', 'zastępczą jednostką dominującą' lub dowolnym podmiotem opisanym w sekcji II pkt 1.	T	Art. 82 pkt 3	Art. 82. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:(...) 3) jednostce raportującej – rozumie się przez to jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, zobowiązaną do przekazania w państwie lub terytorium, w którym posiada siedzibę lub zarząd lub w państwie lub terytorium, w którym prowadzi działalność przez zagraniczny zakład, informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów, zwanej dalej „informacją o grupie podmiotów”, w imieniu tej grupy;	
Załącznik, sekcja I, pkt 7	7. Termin »jednostka dominująca najwyższego szczebla« oznacza 'podmiot wchodzący w skład' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', który spełnia następujące kryteria: a) posiada, bezpośrednio lub pośrednio, taką część udziałów w co najmniej jednym innym 'podmiocie wchodzącym w skład' takiej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', że zgodnie z zasadami rachunkowości ogólnie przyjętymi w jurysdykcji, w której posiada rezydencję podatkową, ma obowiązek sporządzać 'skonsolidowane sprawozdania finansowe' albo miałyby taki obowiązek, gdyby jego udziały kapitałowe były przedmiotem obrotu na rynku regulowanym w tej jurysdykcji; b) nie istnieje żaden inny 'podmiot wchodzący w skład' takiej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', który posiada, bezpośrednio lub pośrednio, udziały opisane w lit. a) w pierwszym wspomnianym 'podmiocie wchodzącym w skład grupy'.	T	Art. 82 pkt 4	Art. 82. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:(...) 4) jednostce dominującej – rozumie się przez to: a) jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, która posiada, bezpośrednio lub pośrednio, taką część udziałów w co najmniej jednej jednostce wchodzącej w skład grupy podmiotów, że zgodnie z zasadami rachunkowości przyjętymi w państwie lub terytorium, w której posiada siedzibę lub zarząd, ma obowiązek sporządzać skonsolidowane sprawozdania finansowe albo miałyby taki obowiązek, gdyby jej udziały kapitałowe były przedmiotem obrotu na rynku regulowanym w tym państwie lub terytorium, oraz b) nie istnieje żadna inna jednostka wchodząca w skład tej grupy podmiotów, która posiadałaby bezpośrednio lub pośrednio udziały, o których mowa w lit. a, w tej jednostce;	
Załącznik, sekcja I, pkt 8	8. Termin »zastępcza jednostka dominująca« oznacza jeden 'podmiot wchodzący w skład' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', który został wyznaczony przez tę grupę jako jedyny podmiot zastępujący 'jednostkę dominującą najwyższego szczebla' do celów składania sprawozdania według krajów w jurysdykcji, w której rezydencję podatkową ma ten 'podmiot wchodzący w skład grupy', w imieniu całej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', gdy spełniony jest co najmniej jeden z warunków określonych w sekcji II pkt 1 akapit pierwszy lit. b).	T	Art. 82 pkt 8	Art. 82. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:(...) 8) wyznaczonej jednostce – rozumie się przez to jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, wyznaczoną przez tę grupę jako jedyna jednostka zastępująca jednostkę dominującą w zakresie obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów, w imieniu tej grupy, w państwie lub terytorium, w którym posiada siedzibę lub zarząd lub w państwie lub terytorium, w którym prowadzi działalność przez zagraniczny zakład, w przypadku gdy spełniony jest jeden z warunków, o których mowa w art. 84 ust. 1.	

Załącznik, sekcja I, pkt 9	9. Termin »rok podatkowy« oznacza roczny okres obrachunkowy, za który 'jednostka dominująca najwyższego szczebla' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych' sporządza swoje sprawozdanie finansowe.	T	Art. 82 pkt 5	Art. 82. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:(...) 5) roku obrotowym – rozumie się przez to rok obrotowy w rozumieniu przepisów o rachunkowości, za który jednostka dominująca grupy podmiotów sporządza skonsolidowane sprawozdanie finansowe;	
Załącznik, sekcja I, pkt 10	10. Termin »sprawozdawczy rok podatkowy« oznacza 'rok podatkowy', w odniesieniu do którego wyniki finansowe i operacyjne przedstawiane są w sprawozdaniu według krajów, o którym mowa w art. 8aa ust. 3.	T	Art. 82 pkt 6	Art. 82. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:(...) 6) sprawozdawczym roku obrotowym – rozumie się przez to rok obrotowy, za który sporządzane jest roczne skonsolidowane sprawozdanie finansowe w odniesieniu do którego dane przedstawiane są w informacji o grupie podmiotów;	
Załącznik, sekcja I, pkt 11	11. Termin »kwalifikująca umowa między właściwymi organami« oznacza umowę pomiędzy upoważnionymi przedstawicielami jurysdykcji jednego z państw członkowskich UE i jurysdykcji spoza UE będących stronami 'umowy międzynarodowej', która zobowiązuje jurysdykcje będące jej stronami do automatycznej wymiany sprawozdań według krajów.	T	Art. 84 pkt 7	Art. 84. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:(...) 7) kwalifikującej umowie między właściwymi organami – rozumie się przez to umowę między właściwymi organami dotyczącą wymiany informacji o grupach podmiotów zawartą na podstawie umowy międzynarodowej;	
Załącznik, sekcja I, pkt 12	12. Termin »umowa międzynarodowa« oznacza Konwencję o wzajemnej pomocy administracyjnej w sprawach podatkowych, każdą dwustronną lub wielostronną umowę podatkową lub każdą umowę o wymianie informacji w sprawach podatkowych, której stroną jest państwo członkowskie i której postanowienia stanowią podstawę prawną do wymiany informacji podatkowych pomiędzy jurysdykcjami, w tym do automatycznej wymiany tych informacji.	N		Nie podlega implementacji.	
Załącznik, sekcja I, pkt 13	13. Termin »skonsolidowane sprawozdanie finansowe« oznacza sprawozdanie finansowe 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', w ramach którego aktywa, pasywa, dochody, koszty i przepływy pieniężne 'jednostki dominującej najwyższego szczebla' i 'podmiotów wchodzących w skład grupy' są przedstawione jako należące do jednego podmiotu gospodarczego.	N		Nie podlega implementacji.	

Załącznik, sekcja I, pkt 14	14. Termin »systemowe zaniechanie« w odniesieniu do jurysdykcji oznacza, że w relacjach pomiędzy daną jurysdykcją a państwem członkowskim obowiązuje 'kwalifikująca umowa między właściwymi organami', ale jurysdykcja ta zawiesiła automatyczną wymianę (z powodów innych niż dopuszczone na mocy postanowień tej umowy), albo że jurysdykcja ta stale nie wywiązywała się z automatycznego dostarczania państwu członkowskiemu posiadanych przez nią sprawozdań według krajów w odniesieniu do 'grup przedsiębiorstw wielonarodowych', które posiadają w tym państwie członkowskim 'podmioty wchodzące w skład grupy'.	T	Art. 84 ust. 1 pkt 3	Art. 84 ust. 1 (...) 3) państwo lub terytorium, w którym siedzibę lub zarząd ma jednostka dominująca tej grupy podmiotów, zawiesiło automatyczną wymianę informacji o grupach podmiotów z powodów innych niż dopuszczone na mocy postanowień kwalifikującej umowy między właściwymi organami lub stale nie wywiązywało się z automatycznego przekazywania Rzeczypospolitej Polskiej posiadanych przez nie informacji o grupach podmiotów, w których skład wchodzi jednostki posiadające siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność przez zagraniczny zakład i powiadomiono o tym fakcie tę jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów.	
Załącznik, sekcja II, pkt 1	SEKCJA II OGÓLNE WYMOGI SPRAWOZDAWCZE 1. 'Podmiot wchodzący w skład grupy' będący rezydentem w państwie członkowskim, niebędący 'jednostką dominującą najwyższego szczebla' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', składa sprawozdanie według krajów za 'sprawozdawczy rok podatkowy' w odniesieniu do 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', w której skład wchodzi, jeśli spełnione są następujące kryteria: a) podmiot jest rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim; b) spełniony jest jeden z poniższych warunków: (i) 'jednostka dominująca najwyższego szczebla' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych' nie ma obowiązku składania sprawozdania według krajów w jurysdykcji, w której ma rezydencję podatkową; (ii) jurysdykcja, w której 'jednostka dominująca najwyższego szczebla' jest rezydentem do celów podatkowych, zawarła obowiązującą 'umowę międzynarodową', której stroną jest państwo członkowskie, ale nie zawarła 'kwalifikującej umowy między właściwymi organami', której stroną jest państwo członkowskie, w terminie określonym w art. 8aa ust. 1 w odniesieniu do składania sprawozdania według krajów za 'sprawozdawczy rok podatkowy'; (iii) doszło do 'systemowego zaniechania' ze strony jurysdykcji, w której rezydencję podatkową ma 'jednostka dominująca najwyższego szczebla', a państwo członkowskie powiadomiło o tym fakcie 'podmiot wchodzący w skład grupy' będący rezydentem do celów podatkowych w tym państwie członkowskim.	T	Art. 84; Art. 85; Art. 105	Art. 84. 1. Jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów, niebędąca jednostką dominującą, która posiada siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo posiada siedzibę lub zarząd poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale prowadzi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność przez zagraniczny zakład, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych informację o grupie podmiotów za sprawozdawczy rok obrotowy, na zasadach określonych w art. 83, pod warunkiem, że: 1) jednostka dominująca tej grupy podmiotów nie ma obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów za ten sprawozdawczy rok obrotowy w państwie lub terytorium, w którym ma siedzibę lub zarząd, lub 2) państwo lub terytorium, w którym jednostka dominująca tej grupy podmiotów posiada siedzibę lub zarząd, jest stroną ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej stanowiącej podstawę wymiany informacji podatkowych, ale nie zawarło, w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego, kwalifikującej umowy między właściwymi organami, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, lub 3) państwo lub terytorium, w którym siedzibę lub zarząd ma jednostka dominująca tej grupy podmiotów, zawiesiło automatyczną wymianę informacji o grupach podmiotów z powodów innych niż dopuszczone na mocy postanowień kwalifikującej umowy między właściwymi organami lub stale nie wywiązywało się z	

<p>Z zastrzeżeniem obowiązku spoczywającego na 'jednostce dominującej najwyższego szczebla', o którym mowa w art. 8aa ust. 1, lub na jej 'zastępczej jednostce dominującej', by złożyć pierwsze sprawozdanie według krajów za 'rok podatkowy' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych' rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2016 r. lub po tej dacie, państwa członkowskie mogą postanowić, że obowiązek dotyczący 'podmiotów wchodzących w skład grupy', określony w pkt 1 niniejszej sekcji, ma zastosowanie do sprawozdań według krajów za 'sprawozdawcze lata podatkowe' rozpoczynające się w dniu 1 stycznia 2017 r. lub po tej dacie.</p> <p>'Podmiot wchodzący w skład grupy' będący rezydentem w państwie członkowskim, określony akapicie pierwszym niniejszego punktu, zwraca się do 'jednostki dominującej najwyższego szczebla' o przekazanie mu wszystkich informacji wymaganych do wypełnienia obowiązków dotyczących złożenia sprawozdania według krajów, zgodnie z art. 8aa ust. 3. Jeżeli, pomimo tego, że 'podmiot wchodzący w skład grupy' nie otrzymał ani nie uzyskał wszystkich informacji wymaganych do celów opracowania sprawozdania w odniesieniu do 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', podmiot ten składa sprawozdanie według krajów zawierające wszystkie posiadane – otrzymane lub uzyskane – informacje oraz powiadamia państwo członkowskie, w którym ma rezydencję podatkową, że 'jednostka dominująca najwyższego szczebla' odmówiła udostępnienia niezbędnych informacji. Pozostaje to bez wpływu na prawa danego państwa członkowskiego do stosowania kar przewidzianych w jego ustawodawstwie krajowym; to państwo członkowskie informuje o tej odmowie wszystkie pozostałe państwa członkowskie.</p> <p>W przypadku gdy rezydentami do celów podatkowych w Unii są co najmniej dwa 'podmioty wchodzące w skład' tej samej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych' i gdy zastosowanie ma co najmniej jeden z warunków określonych w akapicie pierwszym lit. b), 'grupa przedsiębiorstw wielonarodowych' może wyznaczyć jeden z takich 'podmiotów wchodzących w skład grupy', aby złożył sprawozdanie według krajów zgodnie z wymogami art. 8aa ust. 3 w odniesieniu do dowolnego 'sprawozdawczego roku podatkowego' w terminie wskazanym w art. 8aa ust. 1 i aby powiadomił państwo członkowskie, że sprawozdanie to jest składane w celu</p>			<p>automatycznego przekazywania Rzeczypospolitej Polskiej posiadanych przez nie informacji o grupach podmiotów, w których skład wchodzi jednostki posiadające siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność przez zagraniczny zakład i powiadomiono o tym fakcie tę jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów.</p> <p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) grupa podmiotów wyznaczyła inną jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, o której mowa w ust. 1, posiadającą siedzibę lub zarząd w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska lub prowadzącą działalność w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska przez zagraniczny zakład - do przekazania informacji o grupie podmiotów za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w ust. 1, oraz która powiadomiła to państwo członkowskie, że jest jednostką wyznaczoną do przekazania informacji o grupie podmiotów, albo 2) grupa podmiotów wyznaczyła inną jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, o której mowa w ust. 1, posiadającą siedzibę lub zarząd w państwie lub terytorium spoza Unii Europejskiej lub prowadzącą działalność w państwie lub terytorium spoza Unii Europejskiej przez zagraniczny zakład - do przekazania informacji o grupie podmiotów za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w ust. 1, pod warunkiem, że: <ol style="list-style-type: none"> a) państwo lub terytorium spoza Unii Europejskiej w którym siedzibę lub zarząd lub zagraniczny zakład ma ta jednostka wymaga przekazania informacji o grupie podmiotów za ten sprawozdawczy rok obrotowy oraz zawarła kwalifikującą umowę między właściwymi organami, której stroną jest Rzeczpospolita Polska w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego, b) państwo lub terytorium spoza Unii Europejskiej w którym siedzibę lub zarząd lub zagraniczny zakład ma ta jednostka nie powiadomiła Rzeczypospolitej Polskiej o okolicznościach, o których mowa w art. 	
--	--	--	---	--

	<p>wywiązania się z obowiązku sprawozdawczego w imieniu wszystkich 'podmiotów wchodzących w skład' tej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', które są rezydentami do celów podatkowych w Unii. Zgodnie z art. 8aa ust. 2 dane państwo członkowskie ma obowiązek przekazać otrzymane sprawozdanie według krajów każdemu innemu państwu członkowskiemu, w którym – jak wynika z informacji zawartych w sprawozdaniu według krajów – rezydentem do celów podatkowych jest co najmniej jeden 'podmiot wchodzący w skład' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', do której należy 'podmiot raportujący', lub w którym opodatkowaniu podlega działalność gospodarcza prowadzona przez jego stały zakład.</p> <p>W przypadku gdy 'podmiot wchodzący w skład grupy' nie może otrzymać ani uzyskać wszystkich informacji wymaganych do celów złożenia sprawozdania według krajów, zgodnie z art. 8aa ust. 3, podmiot ten nie kwalifikuje się do wyznaczenia przez daną 'grupę przedsiębiorstw wielonarodowych' jako 'podmiot raportujący', zgodnie z akapitem czwartym niniejszego punktu. Przepis ten pozostaje bez wpływu na obowiązek spoczywający na 'podmiocie wchodzącym w skład grupy', by powiadomić państwo członkowskie, którego jest rezydentem, o tym, że 'jednostka dominująca najwyższego szczebla' odmówiła udostępnienia niezbędnych informacji.</p>			<p>84 ust. 1 pkt 3 oraz zostało powiadomione przez tę jednostkę, że została ona wyznaczona przez grupę podmiotów do przekazania informacji o grupie podmiotów w terminie do dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego</p> <p>c) jednostka, o której mowa w ust. 1, przekazała powiadomienie, o którym mowa w art. 86</p> <p>- a wyznaczona jednostka zgodnie z pkt 1 albo 2 zgromadzi wszystkie dane wymagane informacją o grupie podmiotów.</p> <p>3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, następuje przez zamieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych wykazu państw lub terytoriów, w których wystąpiły okoliczności wskazane w tym przepisie.</p> <p>Art. 85. W przypadku gdy, jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów, o której mowa w art. 84, nie otrzyma od jednostki dominującej grupy podmiotów, danych wymaganych informacją o grupie podmiotów, przekazuje posiadane dane oraz powiadamia o tym fakcie w informacji o grupie podmiotów..</p> <p>Art. 105. 1. Przepis art. 84 stosuje się od sprawozdawczego roku obrotowego, o którym mowa w art. 82 pkt 6 rozpoczynającego się po dniu 31 grudnia 2016 r.</p> <p>2. Obowiązek przekazania informacji, zgodnie z art. 84, za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w art. 82 pkt 6, rozpoczynający się po dniu 31 grudnia 2016 r., nie później jednak niż przed dniem 1 stycznia 2018 r., powstaje, jeśli skonsolidowane przychody grupy kapitałowej, o której mowa w art. 82 pkt 1 lit. a i b, przekroczyły kwotę progową 750 000 000 euro za ten rok obrotowy.</p> <p>3. W przypadku, gdy skonsolidowane sprawozdanie finansowe grupy kapitałowej sporządzane jest w innej walucie niż euro, przeliczenie wartości skonsolidowanych przychodów na euro w celu odniesienia jej do kwoty progowej, o której mowa w ust. 2, następuje według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień roku obrotowego poprzedzającego sprawozdawczy rok</p>	
--	--	--	--	--	--

				obrotowy; w takim przypadku waluty inne niż euro przelicza się z zastosowaniem kursu wymiany każdej z nich względem euro.	
Załącznik, sekcja II, pkt 2	<p>2. W drodze odstępstwa od pkt 1, gdy spełniony jest co najmniej jeden z warunków określonych w pkt 1 akapicie pierwszym lit. b), podmiot opisany w pkt 1 nie ma obowiązku składać sprawozdania według krajów w odniesieniu do 'sprawozdawczego roku podatkowego', jeśli 'grupa przedsiębiorstw wielonarodowych', w której skład wchodzi ten podmiot, udostępniła sprawozdanie według krajów zgodne z art. 8aa ust. 3 w odniesieniu do danego 'roku podatkowego' za pośrednictwem 'zastępczej jednostki dominującej', która przedstawia to sprawozdanie organowi podatkowemu w jurysdykcji, w której ma rezydencję podatkową, najpóźniej w dniu wskazanym w art. 8aa ust. 1 oraz – w przypadku gdy ta 'zastępcza jednostka dominująca' ma rezydencję podatkową poza Unią – która spełnia następujące warunki:</p> <p>a) jurysdykcja, w której ma rezydencję podatkową 'zastępcza jednostka dominująca', wymaga składania sprawozdań według krajów zgodnych z wymogami określonymi w art. 8aa ust. 3;</p> <p>b) jurysdykcja, w której ma rezydencję podatkową 'zastępcza jednostka dominująca', zawarła 'kwalifikującą umowę między właściwymi organami', której stroną jest państwo członkowskie, w terminie określonym w art. 8aa ust. 1 w odniesieniu do składania sprawozdania według krajów za 'sprawozdawczy rok podatkowy';</p> <p>c) jurysdykcja, w której ma rezydencję podatkową 'zastępcza jednostka dominująca', nie powiadomiła państwa członkowskiego o 'systemowym zaniechaniu';</p> <p>d) jurysdykcja, w której ma rezydencję podatkową 'zastępcza jednostka dominująca', została powiadomiona, najpóźniej w ostatnim dniu 'sprawozdawczego roku podatkowego' danej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', przez 'podmiot wchodzący w skład grupy' będący w tej jurysdykcji rezydentem do celów podatkowych, że jest 'zastępczą jednostką dominującą';</p> <p>e) państwo członkowskie otrzymało powiadomienie zgodnie z pkt 4.</p>	T	Art. 84 ust. 2	<p>Art. 84 (...) 2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy:</p> <p>grupa podmiotów wyznaczyła inną jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, o której mowa w ust. 1, posiadającą siedzibę lub zarząd w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska lub prowadzącą działalność w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska przez zagraniczny zakład - do przekazania informacji o grupie podmiotów za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w ust. 1, oraz która powiadomiła to państwo członkowskie, że jest jednostką wyznaczoną do przekazania informacji o grupie podmiotów, albo</p> <p>2) grupa podmiotów wyznaczyła inną jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, o której mowa w ust. 1, posiadającą siedzibę lub zarząd w państwie lub terytorium spoza Unii Europejskiej lub prowadzącą działalność w państwie lub terytorium spoza Unii Europejskiej przez zagraniczny zakład - do przekazania informacji o grupie podmiotów za sprawozdawczy rok obrotowy, o którym mowa w ust. 1, pod warunkiem, że:</p> <p>a) państwo lub terytorium spoza Unii Europejskiej w którym siedzibę lub zarząd lub zagraniczny zakład ma ta jednostka wymaga przekazania informacji o grupie podmiotów za ten sprawozdawczy rok obrotowy oraz zawarła kwalifikującą umowę między właściwymi organami, której stroną jest Rzeczpospolita Polska w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego,</p> <p>b) państwo lub terytorium spoza Unii Europejskiej w którym siedzibę lub zarząd lub zagraniczny zakład ma ta jednostka nie powiadomiła Rzeczpospolitej Polskiej o okolicznościach, o których mowa w art. 84 ust. 1 pkt 3 oraz zostało powiadomione przez tę jednostkę, że została ona wyznaczona przez grupę podmiotów do przekazania informacji o grupie podmiotów w terminie do dnia zakończenia tego sprawozdawczego roku obrotowego</p> <p>c) jednostka, o której mowa w ust. 1, przekazała</p>	

				powiadomienie, o którym mowa w art. 86 - a wyznaczona jednostka zgodnie z pkt 1 albo 2 zgromadzi wszystkie dane wymagane informacją o grupie podmiotów.	
Załącznik, sekcja II, pkt 3-4	<p>3. Państwa członkowskie wymagają, aby każdy 'podmiot wchodzący w skład' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych' będący rezydentem do celów podatkowych w tym państwie członkowskim powiadamiał je o tym, że jest 'jednostką dominującą najwyższego szczebla' lub 'zastępczą jednostką dominującą' lub 'podmiotem wchodzącym w skład grupy', wyznaczonym na podstawie pkt 1, najpóźniej w ostatnim dniu 'sprawozdawczego roku podatkowego' danej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych'. Państwa członkowskie mogą wydłużyć ten termin do ostatniego dnia składania deklaracji podatkowej tego 'podmiotu wchodzącego w skład grupy' za poprzedni rok podatkowy.</p> <p>4. W przypadku gdy 'podmiot wchodzący w skład' 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych', będący rezydentem do celów podatkowych w danym państwie członkowskim nie jest 'jednostką dominującą najwyższego szczebla', 'zastępczą jednostką dominującą' ani 'podmiotem wchodzącym w skład grupy', wyznaczonym na podstawie pkt 1, państwa członkowskie wymagają, aby powiadomił dane państwo członkowskie o tym, który podmiot jest 'podmiotem raportującym' i gdzie posiada rezydencję podatkową, najpóźniej w ostatnim dniu 'sprawozdawczego roku podatkowego' danej 'grupy przedsiębiorstw wielonarodowych'. Państwa członkowskie mogą wydłużyć ten termin do ostatniego dnia składania deklaracji podatkowej tego 'podmiotu wchodzącego w skład grupy' za poprzedni rok podatkowy.</p>	T	Art. 86; Art. 88	<p>Art. 86. Jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów, która posiada siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo posiada siedzibę lub zarząd poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale prowadzi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność przez zagraniczny zakład, powiadamia ministra właściwego do spraw finansów publicznych, że:</p> <p>1) jest jednostką dominującą, wyznaczoną jednostką albo inną jednostką, składającą informację o grupie podmiotów, zgodnie z art. 84 ust. 1, albo</p> <p>2) wskazuje jednostkę raportującą wraz z podaniem państwa lub terytorium, w którym zostanie przekazana informacja o grupie podmiotów</p> <p>- najpóźniej w ostatnim dniu sprawozdawczego roku obrotowego danej grupy podmiotów.</p> <p>Art. 88. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, wzór powiadomienia, o którym mowa w art. 86, mając na uwadze potrzebę ułatwienia przekazywania poprawnych informacji.</p>	

Załącznik, sekcja II, pkt 5	5. W sprawozdaniu według krajów określa się walutę kwot, które są w nim podawane.	T	Art. 89	Art. 89. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres danych przekazywanych w informacji o grupie podmiotów, uwzględniając treść ustaleń podjętych przez OECD.	
Załącznik, sekcja III	SEKCJA III SPRAWOZDANIE WEDŁUG KRAJÓW A. Wzór sprawozdania według krajów Tabela 1. Przepisanie dochodów, podatków i prowadzonej działalności gospodarczej według jurysdykcji podatkowej – zarys Tabela 2 Wykaz wszystkich 'podmiotów wchodzących w skład' grupy przedsiębiorstw wielonarodowych, które są uwzględnione w danych zagregowanych według jurysdykcji podatkowej Tabela 3: Informacje dodatkowe	T	Art. 87; Art. 83 ust. 2; Art. 89	Art. 87. 1. Informacja o grupie podmiotów zawiera: 1) dane identyfikacyjne jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów; 2) informacje dotyczące wielkości osiągniętych przychodów, zrealizowanego zysku (straty) przed opodatkowaniem, zapłaconego podatku dochodowego, należnego podatku dochodowego, kapitału podstawowego, niepodzielonego zysku z lat ubiegłych, liczby pracowników, aktywów rzeczowych (trwałych i obrotowych), innych niż środki pieniężne i ich ekwiwalenty, rodzaju działalności jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów - z podziałem na państwa lub terytoria; 3) dodatkowe informacje lub wyjaśnienia dotyczące danych przedstawionych w informacji o grupie podmiotów. Art.83.2. Informacje, o których mowa w ust. 1, mogą być wykorzystane w celach analizy ryzyka zaniżenia dochodu do opodatkowania w obszarze cen transakcyjnych oraz innych analiz ekonomicznych lub statystycznych. Art. 89. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres danych przekazywanych w informacji o grupie podmiotów, uwzględniając treść ustaleń podjętych przez OECD.	
POZOSTAŁE PRZEPISY PROJEKTU⁴⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego			Uzasadnienie wprowadzenia przepisu	
Art. 1 ust. 1	Art. 1. 1. Ustawa określa: 1) zasady i tryb dokonywania wymiany informacji podatkowych z innymi państwami; 2) właściwość organów w zakresie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami; 3) obowiązki instytucji finansowych służące wymianie informacji podatkowych na wniosek właściwego organu;			Przepis ten określa zakres przedmiotowy projektowanej ustawy.	

	4) obowiązki instytucji finansowych służące automatycznej wymianie informacji podatkowych o rachunkach raportowanych oraz kontrolę ich wykonywania; 5) obowiązki jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów służące automatycznej wymianie informacji podatkowych o tych jednostkach.	
Art. 1 ust. 2	Art. 1. (...) 2. Ustawy nie stosuje się do wymiany informacji dla celów podatkowych na podstawie Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, oraz towarzyszących Uzgodnień Końcowych, podpisanych w Warszawie dnia 7 października 2014 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1647).	Przepis został wprowadzony ze względu na konieczność przesądzenia, że przepisów uregulowanych w dziale III projektowanej ustawy nie stosuje się do wymiany informacji dla celów podatkowych na podstawie Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, oraz towarzyszących Uzgodnień Końcowych, podpisanych w Warszawie dnia 7 października 2014 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1647) – wobec braku tej regulacji powstałby dualizm trybu wymiany informacji między Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki.
Art. 2	Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o: 1) dyrektywie 2011/16/UE – rozumie się przez to dyrektywę Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającą dyrektywę 77/799/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 11.03.2011, str. 1, z późn. zm.)); 2) informacjach podatkowych – rozumie się przez to informacje wymieniane z innymi państwami na podstawie ustawy, które mogą być istotne do celów stosowania i wykonywania przepisów prawa podatkowego państw dokonujących wymiany tych informacji; 3) państwie członkowskim – rozumie się przez to państwo członkowskie Unii Europejskiej; 4) rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378 – rozumie się przez to rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 2015/2378 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania niektórych przepisów dyrektywy Rady 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1156/2012 (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015, str. 19); 5) ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych – rozumie się przez to ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.)); 6) ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych – rozumie się przez to ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 851, z późn. zm.)); 7) ustawie – Ordynacja podatkowa – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.)); 8) właściwym organie – rozumie się przez to właściwą w sprawach podatkowych władzę danego państwa; 9) zagranicznym zakładzie – rozumie się przez to zagraniczny zakład, o którym mowa w art. 4a pkt 11 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.	W art. 2 zamieszczono kluczowe w kontekście przepisów całej ustawy pojęcia i ich definicje, a także przepisy mające na celu wyeliminowanie konieczności wielokrotnego powtarzania w ustawie całości tytułów aktów prawnych.
Art. 3	Art. 3. W zakresie i na zasadach wynikających z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności

	<p>stroną jest Rzeczpospolita Polska oraz innych umów międzynarodowych, których stroną jest Unia Europejska, informacje podatkowe mogą być udostępniane właściwemu organowi, pod warunkiem że wykorzystywanie udostępnionych informacji podatkowych nastąpi zgodnie z zasadami określonymi w tych umowach.</p>	<p>wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p> <p>Wzorem art. 305a ustawy – Ordynacja podatkowa w przepisach ogólnych projektowanej ustawy zawarto regulację określającą ogólne zasady wymiany informacji z innymi państwami.</p>
Art. 4 ust. 1	<p>Art. 4. 1. Organy administracji publicznej oraz instytucje finansowe wymienione w art. 182 ustawy – Ordynacja podatkowa, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, są obowiązane do udzielenia informacji podatkowych w razie wystąpienia właściwego organu w zakresie i na zasadach określonych w dziale II oraz wynikających z ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania i innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.</p>	<p>Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>
Art. 4 ust. 2	<p>Art. 4. (...) 2. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbową”, a jego przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.</p>	<p>Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>
Art. 5 ust. 1	<p>Art. 5. 1. Właściwym organem Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach wymiany informacji podatkowych z innymi państwami jest minister właściwy do spraw</p>	<p>W przepisie tym uregulowana została właściwość organu w zakresie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami.</p>

	finansów publicznych i w tym zakresie przysługują mu uprawnienia organu podatkowego.	
Art. 5 ust. 2	Art. 5. (...) 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w celu zapewnienia sprawnej i skutecznej realizacji spraw, o których mowa ust. 1, a także usprawnienia obsługi podmiotów obowiązanych do przekazywania informacji podatkowych, może upoważnić, w drodze rozporządzenia, podległe organy do wykonywania czynności związanych z: 1) wymianą informacji podatkowych na wnioski i z urzędu z innymi państwami, w szczególności do występowania o udostępnienie informacji podatkowych i przekazywania właściwym organom wniosków i informacji podatkowych, 2) automatyczną wymianą informacji podatkowych, 3) udostępniania innym organom, na zasadach określonych w ustawie - Ordynacja podatkowa, informacji podatkowych uzyskanych w ramach ich wymiany z innymi państwami, 4) nakładaniem kar pieniężnych - określając szczegółowy zakres upoważnienia oraz terytorialny zasięg działania upoważnionych organów.	W przepisie tym zawarto delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do upoważnienia, w drodze rozporządzenia, podległych organów do wykonywania czynności związanych z: wymianą informacji podatkowych na wnioski i z urzędu z państwami członkowskimi, automatyczną wymianą informacji podatkowych, a także nakładaniem kar pieniężnych.
Art. 5 ust. 3	Art. 5. (...) 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może upoważnić pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, izb skarbowych i urzędów kontroli skarbowej do bezpośredniej wymiany informacji podatkowych w związku z realizowaniem zadań z zakresu planowanych lub trwających jednoczesnych kontroli oraz do uczestnictwa w spotkaniach organizacyjnych dotyczących tych kontroli.	W przepisie tym zawarto delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do upoważnienia, w drodze rozporządzenia, pracowników Ministerstwa Finansów, izb skarbowych i urzędów kontroli skarbowej do bezpośredniej wymiany informacji podatkowych w związku z realizowaniem zadań z zakresu planowanych lub trwających jednoczesnych kontroli oraz do uczestnictwa w spotkaniach organizacyjnych dotyczących tych kontroli. Projektowana regulacja stanowi odzwierciedlenie treści dotychczasowego § 3 art. 305c ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 6	Art. 6. Do ujawnienia ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych i upoważnionym przez niego organom informacji podatkowych w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów ograniczających udostępnianie danych objętych tajemnicą prawnie chronioną, z wyjątkiem informacji niejawnych.	Wprowadzany przepis zawiera ogólną zasadę, w myśl której do ujawnienia ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych i upoważnionym przez niego organom wszelkich informacji w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów ograniczających udostępnianie danych objętych tajemnicą, z wyjątkiem informacji niejawnych. Reguła ta zabezpiecza instytucje finansowe przed zarzutem naruszenia obowiązku zachowania tajemnicy bankowej lub tajemnicy zawodowej.
Dział II	DZIAŁ II WYMIANA INFORMACJI PODATKOWYCH NA WNIOSEK I Z URZĘDU Z PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI	Wprowadzenie tego działu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 7	Art. 7. Wymiana informacji podatkowych z państwami członkowskimi następuje	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku

	na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego lub z urzędu.	uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 8	Art. 8. Wymiana informacji podatkowych z państwami członkowskimi nie obejmuje informacji podatkowych: 1) objętych przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w zakresie podatku od towarów i usług, ceł oraz podatku akcyzowego; 2) dotyczących składek na ubezpieczenie społeczne; 3) dotyczących opłaty skarbowej; 4) dotyczących należności o charakterze umownym, w szczególności wynagrodzeń za usługi użyteczności publicznej.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 9 ust. 1	Art. 9. 1. Organ podatkowy występuje z wnioskiem do właściwego organu państwa członkowskiego o udzielenie informacji podatkowych oraz udziela mu informacji podatkowych za pośrednictwem ministra właściwego do spraw finansów publicznych.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 9 ust. 2	Art. 9. (...) 2. Wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta, marszałek województwa oraz samorządowe kolegium odwoławcze przekazują wniosek i informacje podatkowe do ministra właściwego do spraw finansów publicznych	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r.,

	za pośrednictwem dyrektora izby skarbowej właściwego miejscowo ze względu na siedzibę wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starosty, marszałka województwa albo samorządowego kolegium odwoławczego.	poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 10	Art. 10. Wniosek o udzielenie informacji podatkowych zawiera: 1) dane identyfikujące podmiot, którego informacje podatkowe mają dotyczyć: imię i nazwisko lub nazwę (firmę), adres i inne posiadane dane niezbędne do identyfikacji podmiotu, którego wniosek dotyczy; 2) wskazanie zakresu żądanych informacji podatkowych i celu ich wykorzystania; 3) stwierdzenie, że wyczerpano możliwości uzyskania informacji podatkowych na podstawie przepisów prawa krajowego państwa wnioskującego; 4) zobowiązanie się do objęcia tajemnicą udzielonych informacji podatkowych zgodnie z przepisami prawa krajowego państwa wnioskującego.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 11 ust. 1	Art. 11. 1. Wniosek właściwego organu państwa członkowskiego wszczyna postępowanie w sprawie udzielenia informacji podatkowych.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 11 ust. 2	Art. 11. (...) 2. Otrzymanie wniosku potwierdza się niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni roboczych od dnia jego otrzymania. Potwierdzenia dokonuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej. W przypadku braku możliwości potwierdzenia w ten sposób, potwierdzenia dokonuje się w postaci papierowej.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte

		<p>rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>
Art. 11 ust. 3	<p>Art. 11. (...) 3. Postępowanie powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania wniosku. W przypadku, gdy organ posiada już żądane informacje podatkowe, ich przekazanie następuje w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.</p>	<p>Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>
Art. 11 ust. 4	<p>Art. 11. (...) 4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach można uzgodnić z właściwym organem państwa członkowskiego, że przekazanie informacji podatkowych nastąpi w terminach innych niż określone w ust. 3.</p>	<p>Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>
Art. 11 ust. 5	<p>Art. 11. (...) 5. W przypadku braku możliwości udzielenia informacji podatkowych we właściwym terminie zawiadamia się właściwy organ państwa członkowskiego, podając przyczyny uniemożliwiające dotrzymanie terminu udzielenia informacji podatkowych oraz wskazując przewidywany termin udzielenia tych informacji. Zawiadomienie powinno nastąpić niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.</p>	<p>Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały</p>

		przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 11 ust. 6	Art. 11. (...) 6. Odmowa udzielenia informacji podatkowych następuje bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie miesiąca od dnia otrzymania wniosku. Odmawiając udzielenia informacji podatkowych, podaje się przyczyny odmowy.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 12 ust. 1	Art. 12. 1. Jeżeli dane zawarte we wniosku właściwego organu państwa członkowskiego nie są wystarczające do udzielenia informacji podatkowych, minister właściwy do spraw finansów publicznych niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie miesiąca od dnia otrzymania wniosku, wzywa ten organ do nadesłania w wyznaczonym terminie danych uzupełniających.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 12 ust. 2	Art. 12. (...) 2. Bieg terminów, o których mowa w art. 11 ust. 3, rozpoczyna się od dnia następującego po dniu, w którym właściwy organ otrzymał brakujące dane.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu

		przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 12 ust. 3	Art. 12. (...) 3. W przypadku nieuzupełnienia wniosku zgodnie z wezwaniem, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw finansów publicznych odmawia udzielenia informacji podatkowych.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 13	Art. 13. Minister właściwy do spraw finansów publicznych odmawia udzielenia informacji podatkowych właściwemu organowi państwa członkowskiego, jeżeli: 1) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że właściwy organ państwa członkowskiego nie wyczerpał możliwości uzyskania wnioskowanych informacji podatkowych na podstawie przepisów prawa krajowego; 2) organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej nie posiada uprawnień do uzyskania wnioskowanych informacji podatkowych; 3) odrębne przepisy, w tym ratyfikowane przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowe, uniemożliwiają udzielenie wnioskowanych informacji podatkowych lub wykorzystanie ich przez właściwy organ państwa członkowskiego dla celów wskazanych we wniosku; 4) udzielenie informacji podatkowych prowadziłoby do ujawnienia tajemnicy przedsiębiorstwa, tajemnicy przemysłowej, tajemnicy zawodowej lub procesu produkcyjnego; 5) udzielenie informacji podatkowych naruszyłoby porządek publiczny Rzeczypospolitej Polskiej; 6) właściwy organ państwa członkowskiego nie może udzielać informacji podatkowych o podobnym charakterze; 7) przepisy prawa krajowego wnioskującego państwa członkowskiego nie zapewniają objęcia informacji podatkowych tajemnicą na takich samych zasadach, na jakich są chronione takie same informacje podatkowe uzyskane na podstawie przepisów prawa krajowego tego państwa.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 14	Art. 14. Wniosek o udzielenie informacji podatkowej może być w każdym czasie wycofany.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami

		członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 15 ust. 1	Art. 15. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udziela z urzędu właściwemu organowi państwa członkowskiego dostępnych informacji podatkowych o osiągniętych w roku podatkowym przez podatników podatku dochodowego od osób fizycznych mających miejsce zamieszkania na terytorium danego państwa członkowskiego dochodach z tytułu: <ol style="list-style-type: none"> 1) stosunku pracy, 2) stosunku służbowego, 3) spółdzielczego stosunku pracy, 4) pracy nakładczej, 5) zasiłków pieniężnych wypłaconych przez zakład pracy, o którym mowa w art. 31 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, oraz przez płatników, o których mowa w art. 42e ust. 1 tej ustawy, 6) działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 13 pkt 7 i 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, 7) emerytur lub rent oraz innych świadczeń krajowych, o których mowa w art. 34 ust. 7 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych - które zostały wykazane w deklaracjach składanych przez płatników podatku dochodowego od osób fizycznych.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 15 ust. 2	Art. 15. (...) 2. Informacji podatkowych, o których mowa w ust. 1, udziela się co najmniej raz w roku w terminie 6 miesięcy od zakończenia roku podatkowego, w którym te informacje stały się dostępne dla organów podatkowych.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 16 ust. 1	Art. 16. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udziela z urzędu informacji podatkowych właściwemu organowi państwa członkowskiego, gdy:	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności

	<ol style="list-style-type: none"> 1) uprawdopodobnione jest uszczuplenie należności podatkowych lub obejście przepisów prawa podatkowego państwa członkowskiego; 2) korzystanie przez podatnika z ulg podatkowych może być podstawą powstania obowiązku podatkowego lub zwiększenia zobowiązania podatkowego w państwie członkowskim; 3) ustalenia postępowania podatkowego lub kontrolnego, dokonane w oparciu o informacje podatkowe uzyskane od właściwego organu państwa członkowskiego, mogą być użyteczne dla prawidłowego określania podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego. 	<p>wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>
Art. 16 ust. 2	Art. 16. (...) 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może udzielić z urzędu właściwemu organowi państwa członkowskiego informacji podatkowych, które mogą być mu przydatne.	<p>Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>
Art. 16 ust. 3	Art. 16. (...) 3. Udzielenie informacji podatkowych w przypadku, o którym mowa w ust. 1, powinno nastąpić niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie miesiąca od dnia uzyskania dostępu do tych informacji.	<p>Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>
Art. 16 ust. 4	Art. 16. (...) 4. Przepis art. 13 stosuje się odpowiednio.	<p>Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami</p>

		<p>członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>
Art. 17	<p>Art. 17. Organ, który otrzymał informacje podatkowe od właściwego organu państwa członkowskiego działającego z urzędu, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni roboczych, potwierdza ich otrzymanie. Potwierdzenia dokonuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej. W przypadku braku możliwości potwierdzenia w ten sposób, potwierdzenia dokonuje się w postaci papierowej.</p>	<p>Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>
Art. 18	<p>Art. 18. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z właściwym organem państwa członkowskiego porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji podatkowych.</p>	<p>Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.</p>
Art. 19 ust. 1	<p>Art. 19. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w celu wymiany informacji podatkowych, zawierać z właściwym organem państwa członkowskiego porozumienia w zakresie przebywania upoważnionych przedstawicieli właściwego organu państwa członkowskiego w siedzibach organów podatkowych oraz ich obecności w toku postępowań podatkowych oraz w toku czynności kontrolnych.</p>	<p>Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej</p>

		stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 19 ust. 2	Art. 19. (...) 2. Porozumienia nie mogą dotyczyć podmiotów, o których mowa w art. 13a ustawy –Ordynacja podatkowa, w przypadku nadania im uprawnień organów podatkowych.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 19 ust. 3	Art. 19. (...) 3. Jeżeli w aktach sprawy są zawarte informacje podatkowe, których dotyczy wniosek właściwego organu państwa członkowskiego, przedstawiciele właściwego organu państwa członkowskiego, w ramach zawartych porozumień, otrzymują kopie dokumentów zawierających te informacje.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 20	Art. 20. Informacje podatkowe otrzymane od właściwego organu państwa członkowskiego można przekazać innemu właściwemu organowi państwa członkowskiego po uprzednim zawiadomieniu właściwego organu państwa członkowskiego, od którego pochodzą te informacje, o zamiarze ich przekazania i niewniesieniu przez ten organ sprzeciwu w terminie 10 dni roboczych od dnia zawiadomienia.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za

		wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 21	Art. 21. Organ, który otrzymał informacje podatkowe od właściwego organu państwa członkowskiego, przesyła informację zwrotną na temat wykorzystania otrzymanego materiału, jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego zwrócił się o taką informację. Informację zwrotną przesyła się niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania przez organ wiadomości o sposobie wykorzystania otrzymanych informacji podatkowych.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 22	Art. 22. Wymiana informacji podatkowych, o której mowa w niniejszym dziale, następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej, przy użyciu standardowych formularzy do wymiany informacji, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378. W przypadku braku możliwości wymiany informacji podatkowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej, wymiany dokonuje się w postaci papierowej.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 23 ust. 1	Art. 15. 1. W sprawach nieuregulowanych w art. 8-14 stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 1, 2, 5, 8, 9 i 14 działu IV oraz art. 143 ustawy – Ordynacja podatkowa.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z

		uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 23 ust. 2	Art. 23. (...) 2. Do doręczania pism w zakresie spraw, o których mowa w niniejszym dziale stosuje się przepisy art. 154a i 154b ustawy – Ordynacja podatkowa.	Wprowadzenie tego przepisu stanowi konsekwencję uwzględnienia zgłoszonej w toku uzgodnień zewnętrznych przez Rządowe Centrum Legislacji uwagi o konieczności wyodrębnienia z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 z późn. zm.) całości regulacji dotyczących wymiany informacji z państwami członkowskimi UE już obecnie funkcjonujących w tej ustawie. Stanowisko to zostało poparte rekomendacją zawartą w Kierunkowych założeniach do nowej ordynacji podatkowej stworzonych przez Komisję Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, które zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 13 października 2015 r. Komisja Kodyfikacyjna za wskazane uznała wyłączenie wymiany informacji podatkowych z innymi państwami z zakresu przedmiotowego nowej ordynacji podatkowej i uregulowania tej kwestii w odrębnej ustawie. Z uwagi na powyższe dokonano poszerzenia zakresu przedmiotowego projektu ustawy w kierunku uregulowania w nim całości zagadnień związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami – w tym celu do projektu ustawy przeniesione zostały kwestie związane z wymianą informacji podatkowych dotąd znajdujące się w Dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa.
Art. 24 ust. 1 pkt 26	Art. 24. ust. 1. (...) 26) osobie z państwa trzeciego - rozumie się przez to osobę fizyczną lub podmiot będący rezydentem państwa trzeciego na podstawie prawa podatkowego tego państwa trzeciego, lub masę spadkową po osobie zmarłej, która była rezydentem państwa trzeciego; podmioty niemające rezydencji do celów podatkowych traktuje się jako rezydenta państwa, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu tego podmiotu;	Wprowadzenie tego przepisu było niezbędne ze względu na wdrożenie mechanizmu <i>wider approach to the Common Reporting Standard</i> .
Art. 24 ust. 1 pkt 27	Art. 24. ust. 1. (...) 27) państwie trzecim - rozumie się przez to inne niż Rzeczpospolita Polska oraz Stany Zjednoczone Ameryki, państwo lub terytorium, które nie jest państwem uczestniczącym;	Wprowadzenie tego przepisu było niezbędne ze względu na wdrożenie mechanizmu <i>wider approach to the Common Reporting Standard</i> .
Art. 24 ust. 1 pkt 28	Art. 24. ust. 1. (...) 28) państwie uczestniczącym - rozumie się przez to: a) inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, b) inne niż Stany Zjednoczone Ameryki państwo lub terytorium, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła porozumienie stanowiące podstawę do automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych i które zostało wymienione w obwieszczeniu wydanym na podstawie ust. 5, c) inne niż Stany Zjednoczone Ameryki państwo lub terytorium wymienione w wykazie opublikowanym przez Komisję Europejską, z którym Unia Europejska zawarła porozumienie stanowiące podstawę do automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych i które zostało wymienione w obwieszczeniu wydanym na podstawie ust. 5;	Wprowadzenie tego przepisu było niezbędne ze względu na wdrożenie mechanizmu <i>wider approach to the Common Reporting Standard</i> .

Art. 24 ust. 1 pkt 42	Art. 24 ust. 1. (...) 42) opiekunie klienta - rozumie się przez to pracownika instytucji finansowej, przypisanego do konkretnego posiadacza rachunku finansowego i odpowiedzialnego za kontakt z nim;	Pojęcie to nie zostało zdefiniowane w dyrektywie 2014/107/EU, lecz jego zdefiniowanie jest o tyle istotne, że w oparciu o wiedzę tego podmiotu pozyskaną w toku procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności dany rachunek finansowy może zostać uznany za rachunek raportowany. W oparciu o jego wiedzę dokonuje się również kwalifikacji danego rachunku raportowanego, np. jako rachunku raportowanego o wysokiej wartości. Dokonując zdefiniowania wskazanego pojęcia projektodawca posłużył się Komentarzem do standardu automatycznej wymiany informacji, w którym w sposób szczegółowy określone zostały przesłanki uznania danej osoby za opiekuna klienta (str. 122 – 123 Komentarza do standardu automatycznej wymiany informacji).
Art. 24 ust. 1 pkt 43	Art. 24 ust. 1. (...) 45) uznanym rynku papierów wartościowych - rozumie się przez to rynek papierów wartościowych podlegający w państwie siedziby tego rynku nadzorowi właściwego organu nadzoru nad rynkiem finansowym, na którym średnia roczna wartość obrotu akcjami, według stanu na koniec każdego z trzech lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym ustalenie jest dokonywane, wynosi co najmniej 1 000 000 000 USD, przy czym jeżeli w ramach danego rynku papierów wartościowych wyodrębnione są inne rynki, na potrzeby ustalenia uwzględnia się wyłącznie rynek, na którym akcje danej spółki kapitałowej są notowane;	Pojęcie to nie zostało zdefiniowane w dyrektywie 2014/107/UE, jednak jego zdefiniowanie może mieć istotne znaczenie dla właściwego stosowania przepisów projektowanej ustawy. Również w przepisach krajowych brak jest legalnej definicji tego pojęcia. Mając na względzie powyższe projektodawca zdecydował o zdefiniowaniu tego pojęcia w oparciu o informacje zawarte w Komentarzu do standardu automatycznej wymiany informacji
Art. 24 ust. 1 pkt 44	Art. 24 ust. 1. (...) 44) procedurach sprawozdawczych - rozumie się przez to określone w niniejszym dziale zasady przekazywania informacji o rachunkach finansowych objętych obowiązkiem raportowania;	Pojęcie to nie ma swojego odpowiednika w przepisach dyrektywy 2014/107/UE, jednakże jego dodatkowe zdefiniowanie uzasadnione jest częstym posługiwaniem się tym sformułowaniem w dalszej części działu III projektu ustawy.
Art. 24 ust. 1 pkt 45	Art. 24 ust. 1. (...) 45) procedurach należytej staranności - rozumie się przez to określone w niniejszym dziale zasady weryfikacji rachunków finansowych i identyfikacji rachunków finansowych objętych obowiązkiem raportowania.	Pojęcie to nie ma swojego odpowiednika w przepisach dyrektywy 2014/107/UE, jednakże jego dodatkowe zdefiniowanie uzasadnione jest częstym posługiwaniem się tym sformułowaniem w dalszej części działu III projektu ustawy.
Art. 24 ust. 5	Art. 24 (...) 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określa, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, listę państw, o których mowa w ust. 1 pkt 28 lit b i c w terminie do 15 października każdego roku kalendarzowego.	Celem zastosowanego w tym przepisie rozwiązania jest dostarczenie, przed rozpoczęciem danego roku kalendarzowego za który nastąpi raportowaniem prawnych gwarancji na temat tego, jakie państwa są państwami uczestniczącymi. W ocenie projektodawcy komentowany przepis w znacznym stopniu przyczyni się do prawidłowej realizacji obowiązków nakładanych ustawą. Dodatkowo przewidziana regulacja w tym zakresie, wykraczająca poza zapisy dyrektywy, podyktowana jest przy wynikających z Konstytucji RP zasadami praworządności, pewności i określoności prawa.
Art. 34 ust. 4	Art. 32 (...) 4. Racjonalne starania, o których mowa w ust. 3, oznaczają rzeczywiste działania podjęte w celu uzyskania od posiadacza rachunku raportowanego informacji o jego TIN i dacie urodzenia. Działania te są podejmowane co najmniej raz w roku, od momentu zidentyfikowania istniejącego rachunku jako rachunku raportowanego, do końca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, w którym nastąpiła identyfikacja i obejmują, w szczególności: 1) podjęcie próby kontaktu z posiadaczem rachunku; 2) wystąpienie z żądaniem przekazania informacji, załączanym do dokumentacji; 3) weryfikację informacji dostarczonych raportującej instytucji finansowej przez podmiot powiązany, w formie elektronicznej, zgodnie z zasadami dotyczącymi sumowania rachunków określonymi w art. 40 i art. 41.	Projektodawca, w oparciu o Komentarz do standardu automatycznej wymiany informacji dla celów podatkowych wymiany informacji dokonał doprecyzowania, na czym polegać mają racjonalne działania podejmowane przez raportujące instytucje finansowe. Dodatkowo przewidziana regulacja w tym zakresie, wykraczająca poza zapisy dyrektywy, podyktowana jest przy wynikających z Konstytucji RP zasadami praworządności, pewności i określoności prawa.
Art. 37	Art. 37. 1. Raportująca instytucja finansowa może skorygować uprzednio	Projektowana regulacja została wprowadzona celem zapewnienia spójności systemu wymiany

ust. 1	złożoną informację o rachunkach raportowanych oraz informację o rachunkach nieudokumentowanych.	informacji funkcjonującego na podstawie projektowanej ustawy oraz Ustawy FATCA, gdzie analogiczne rozwiązanie zostało przewidziane.
Art. 37 ust. 2	Art. 37 (...) 2. Uprawnienie do skorygowania informacji o rachunkach raportowanych oraz informację o rachunkach nieudokumentowanych: 1) ulega zawieszeniu na czas trwania kontroli, o której mowa w rozdziale 9 - w zakresie objętym tą kontrolą; 2) przysługuje nadal po zakończeniu tej kontroli.	Projektowana regulacja została wprowadzona celem zapewnienia spójności systemu wymiany informacji funkcjonującego na podstawie projektowanej ustawy oraz Ustawy FATCA, gdzie analogiczne rozwiązanie zostało przewidziane.
Art. 37 ust. 3	Art. 37 (...) 3. Korekta informacji o rachunkach raportowanych oraz informacji o rachunkach nieudokumentowanych złożona w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, nie wywołuje skutków prawnych. Minister właściwy do spraw finansów publicznych zawiadamia składającego korektę o jej bezskuteczności.	Projektowana regulacja została wprowadzona celem zapewnienia spójności systemu wymiany informacji funkcjonującego na podstawie projektowanej ustawy oraz Ustawy FATCA, gdzie analogiczne rozwiązanie zostało przewidziane.
Art. 33 ust. 3	Art. 33 (...) 3. W przypadku rachunków raportowanych znajdujących się w posiadaniu osób z państw uczestniczących, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 28 lit b i c, obowiązek określony w ust. 1 powstaje za rok następujący po roku, w którym dane państwo uczestniczące zostało wpisane na listę ogłaszaną w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 5.	Wprowadzenie tego przepisu było niezbędne ze względu na wdrożenie mechanizmu <i>wider approach to the Common Reporting Standard</i> .
Art. 75 ust. 2	Art. 75 (...) 2. Wymiana informacji, o których mowa w art. 73, z państwami uczestniczącymi, o których mowa w art. 24 pkt 28 lit b i c, następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych na podstawie wymagań oraz standardów określonych przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych.	Wprowadzenie tego przepisu było niezbędne ze względu na wdrożenie mechanizmu <i>wider approach to the Common Reporting Standard</i> .
Art. 75 ust. 3	Art. 75 (...) 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z właściwym organem innego państwa porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji o rachunkach raportowanych.	
Art. 35 ust. 2	Art. 35 (...) 2. Jeżeli saldo lub wartość rachunku raportowanego są wyrażone w więcej niż jednej walucie, raportująca instytucja finansowa ustala walutę, w której takie saldo lub wartość zostaną wyrażone w informacji o rachunkach raportowanych.	Na zasadność wprowadzenia tego rodzaju regulacji wskazuje Komentarz do standardu automatycznej wymiany informacji.
Art. 35 ust. 3	Art. 35 (...) 3. W celu określenia salda lub wartości rachunku raportowanego w walucie ustalonej zgodnie z ust. 1 raportująca instytucja finansowa przelicza saldo lub wartość rachunku korzystając z tabeli kursów średnich ogłoszonej przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy roku kalendarzowego, za który przekazywana jest informacja o rachunkach raportowanych.	Na zasadność wprowadzenia tego rodzaju regulacji wskazuje Komentarz do standardu automatycznej wymiany informacji.
Art. 42	Art. 42. W przypadkach, w których przepisy niniejszego działu przewidują odniesienie salda lub wartości rachunku raportowanego do kwoty progowej, a saldo lub wartość ta wyrażona jest w walucie obcej, saldo lub wartość rachunku raportowanego przelicza się na złote polskie według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień, na który ta kwota progowa jest określona, zaokrąglając w górę do pełnych złotych. Jeżeli dzień ten nie jest dniem roboczym, przeliczenia dokonuje się według kursu na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień, na który przepisy niniejszego działu określają kwotę progową.	Na zasadność wprowadzenia tego rodzaju regulacji wskazuje Komentarz do standardu automatycznej wymiany informacji.

Art. 94 pkt 1 lit b	Art. 94. W ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 30a: b) ust. 11 otrzymuje brzmienie: „11. Kwoty zryczałtowanego podatku obliczonego od przychodów (dochodów), o których mowa w ust. 1 pkt 1-5, uzyskanych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej oraz kwoty podatku zapłaconego za granicą, o których mowa w ust. 9, podatnicy są obowiązani wykazać w zeznaniu podatkowym, o którym mowa w art. 45 ust. 1 lub 1a.”	Zmiana ma charakter dostosowujący, jest konieczna w związku z uchynieniem ust. 10 w art. 30a u.p.d.o.f.
Art. 94 pkt 3	Art. 94. W ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych wprowadza się następujące zmiany: (...) 3) w art. 42 uchyla się ust. 7;	Zmiana ma charakter dostosowujący, jest konsekwencją uchynienia rozdział 7a w u.p.d.o.f
Art. 95 pkt 1	Art. 95. W ustawie podatku dochodowym od osób prawnych wprowadza się następujące zmiany: (...) 1) w art. 26 uchyla się ust. 3aa;	Zmiana ma charakter dostosowujący, jest konsekwencją uchynienia rozdział 7a w u.p.d.o.f
Art. 96 pkt 1	Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 82 uchyla się § 3 i 4;	Zmiana ma charakter dostosowujący, treść normatywna wyrażona w tych przepisach została przeniesiona do art. 4 projektowanej ustawy.
Art. 96 pkt 2	Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...) 2) art. 154c otrzymuje brzmienie: „Art. 154c. Pisma obcych władz są doręczane z zachowaniem zasady wzajemności.”;	Zmiana ma charakter dostosowujący, jest konsekwencją przeniesienia treści normatywnej wyrażonej w dziale VIIa ustawy – Ordynacja podatkowa do projektowanej ustawy.
Art. 96 pkt 3	Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...) 3) w art. 184: a) § 2 otrzymuje brzmienie: „§ 2. W żądaniu określa się zakres informacji, okres, którego informacje mają dotyczyć oraz termin ich przekazania.”, b) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu: „§ 2a. Żądanie, o którym mowa w § 1, oznacza się klauzulą: "Tajemnica skarbowa", a jego przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawnie o klauzuli "zastrzeżone”;	Zmiana ma charakter dostosowujący, jest konsekwencją przeniesienia treści normatywnej wyrażonej w art. 82 § 4 ustawy – Ordynacja podatkowa do projektowanej ustawy.
Art. 96 pkt 4	Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...) 4) w art. 275 § 4 otrzymuje brzmienie: „§ 4. Do informacji, o których mowa w § 2 i 3, przepis art. 184 § 2a stosuje się odpowiednio.”;	Zmiana ma charakter dostosowujący, jest konsekwencją przeniesienia treści normatywnej wyrażonej w art. 82 § 4 ustawy – Ordynacja podatkowa do projektowanej ustawy.
Art. 96 pkt 5	Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...) 5) w art. 293 § 2 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem oraz dodaje się pkt 7 w brzmieniu: „7) aktach dokumentujących kontrolę obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych, o której mowa w rozdziale 9 działu III ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. ...).”;	Proponowana zmiana dokonana została w związku z tym, że informacje pozyskiwane na podstawie projektowanej ustawy, jak i informacje, o których mowa w ustawie – Ordynacja podatkowa należą do tożsamej kategorii informacji podatkowych. Podkreślić również należy, że do informacji podatkowych pozyskiwanych na podstawie niniejszej ustawy zastosowanie znajdą przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa. W ocenie projektodawcy powyższe przemawia za celowością uregulowania całości materii związanej z tajemnicą skarbową w ustawie – Ordynacja podatkowa jako akcie o charakterze kodeksowym.

Art. 96 pkt 6	<p>Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...)</p> <p>6) w art. 295 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) pracownikowi załatwiającemu sprawę, jego przełożonemu oraz organom, o których mowa w art. 4 i 8 ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, właściwym w zakresie wymiany informacji podatkowych.”;</p>	<p>Proponowana zmiana dokonana została w związku z tym, że informacje pozyskiwane na podstawie projektowanej ustawy, jak i informacje, o których mowa w ustawie – Ordynacja podatkowa należą do tożsamej kategorii informacji podatkowych. Podkreślić również należy, że do informacji podatkowych pozyskiwanych na podstawie niniejszej ustawy zastosowanie znajdują przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa. W ocenie projektodawcy powyższe przemawia za celowością uregulowania całości materii związanej z tajemnicą skarbową w ustawie – Ordynacja podatkowa jako akcie o charakterze kodeksowym.</p>
Art. 96 pkt 7	<p>Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...)</p> <p>7) po art. 295a dodaje się art. 295b w brzmieniu: „Art. 295b. W toku kontroli obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych, o której mowa w rozdziale 9 działu III ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami dostęp do akt przysługuje pracownikowi załatwiającemu sprawę, jego przełożonemu oraz organom właściwym w sprawach dotyczących tej kontroli.”;</p>	<p>Proponowana zmiana dokonana została w związku z tym, że informacje pozyskiwane na podstawie projektowanej ustawy, jak i informacje, o których mowa w ustawie – Ordynacja podatkowa należą do tożsamej kategorii informacji podatkowych. Podkreślić również należy, że do informacji podatkowych pozyskiwanych na podstawie niniejszej ustawy zastosowanie znajdują przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa. W ocenie projektodawcy powyższe przemawia za celowością uregulowania całości materii związanej z tajemnicą skarbową w ustawie – Ordynacja podatkowa jako akcie o charakterze kodeksowym.</p>
Art. 96 pkt 8	<p>Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...)</p> <p>8) w art. 296 w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) określone w ustawie z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, uzyskane od obcych państw, pochodzące z banków oraz innych instytucji finansowych.”;</p>	<p>Proponowana zmiana dokonana została w związku z tym, że informacje pozyskiwane na podstawie projektowanej ustawy, jak i informacje, o których mowa w ustawie – Ordynacja podatkowa należą do tożsamej kategorii informacji podatkowych. Podkreślić również należy, że do informacji podatkowych pozyskiwanych na podstawie niniejszej ustawy zastosowanie znajdują przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa. W ocenie projektodawcy powyższe przemawia za celowością uregulowania całości materii związanej z tajemnicą skarbową w ustawie – Ordynacja podatkowa jako akcie o charakterze kodeksowym.</p>
Art. 96 pkt 9	<p>Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...)</p> <p>9) w art. 297 § 3 otrzymuje brzmienie: „§ 3. W przypadkach, o których mowa w § 1, akta spraw są oznaczane oraz przekazywane w sposób przewidziany w art. 184 § 2a.”;</p>	<p>Proponowana zmiana dokonana została w związku z tym, że informacje pozyskiwane na podstawie projektowanej ustawy, jak i informacje, o których mowa w ustawie – Ordynacja podatkowa należą do tożsamej kategorii informacji podatkowych. Podkreślić również należy, że do informacji podatkowych pozyskiwanych na podstawie niniejszej ustawy zastosowanie znajdują przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa. W ocenie projektodawcy powyższe przemawia za celowością uregulowania całości materii związanej z tajemnicą skarbową w ustawie – Ordynacja podatkowa jako akcie o charakterze kodeksowym.</p>
Art. 96 pkt 10	<p>Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...)</p> <p>10) art. 297a otrzymuje brzmienie: „Art. 297a. § 1. Informacje podatkowe, o których mowa w ustawie z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, uzyskane od państw członkowskich Unii Europejskiej lub akta zawierające takie informacje, są udostępniane organom wymienionym w art. 297, innym niż wymienione w tym przepisie organom podatkowym, a także pracownikom wywiadu skarbowego, gdy toczące się przed tym organem postępowanie lub czynności wykonywane przez ten organ są związane z prawidłowym określaniem podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego lub wymiarem innych należności, których dochodzenie, zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jest możliwe na wniosek obcego państwa. § 2. Udostępnienie informacji dla celów innych niż wymienione w § 1 wymaga uzyskania zgody obcego państwa, od którego otrzymano informacje. § 3. Akta i dokumenty zawierające informacje o których mowa w ust. 1 i</p>	<p>Proponowana zmiana dokonana została w związku z tym, że informacje pozyskiwane na podstawie projektowanej ustawy, jak i informacje, o których mowa w ustawie – Ordynacja podatkowa należą do tożsamej kategorii informacji podatkowych. Podkreślić również należy, że do informacji podatkowych pozyskiwanych na podstawie niniejszej ustawy zastosowanie znajdują przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa. W ocenie projektodawcy powyższe przemawia za celowością uregulowania całości materii związanej z tajemnicą skarbową w ustawie – Ordynacja podatkowa jako akcie o charakterze kodeksowym.</p>

	3, oznacza się klauzulą: „Tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawnie o klauzuli „zastrzeżone.”;	
Art. 96 pkt 11	Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...) 11) uchyla się dział VIIa;	Zmiana ma charakter dostosowujący, treść normatywna wyrażona w tym dziale, z wyłączeniem rozdziału 3, została przeniesiona do działu II niniejszej ustawy.
Art. 96 pkt 12	Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...) 12) w art. 306a § 5 otrzymuje brzmienie: „§ 5. Zaświadczenie powinno być wydane bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie zaświadczenia.”;	Zmiana ma charakter dostosowujący, wynika z uchylecia art. 306m.
Art. 96 pkt 13	Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...) 13) w art. 306a uchyla się § 6;	Zmiana ma charakter dostosowujący, wynika z uchylecia art. 306m.
Art. 96 pkt 14	Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...) 14) art. 306k otrzymuje brzmienie: „Art. 306k. W sprawach nieuregulowanych w art. 306a-306i oraz art. 306l stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 1-6, 8, 9 z wyłączeniem art. 171a, rozdziałów 10-12, 14, 16 oraz 23 działu IV.”;	Zmiana ma charakter dostosowujący, wynika z uchylecia art. 306m.
Art. 96 pkt 15	Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...) 15) uchyla się art. 306m;	Przepis ten reguluje wydawanie certyfikatu rezydencji, a więc zaświadczenia o miejscu zamieszkania dla celów podatkowych na terytorium RP, na wniosek podatnika uzyskującego odsetki z państw stosujących podatek u źródła zamiast wymiany informacji; jego uchylenie podyktowane jest koniecznością koordynacji implementacji dyrektywy 2015/2060 z procesem implementacji dyrektywy 2014/107/UE.
Art. 96 pkt 16	Art. 96. W ustawie – Ordynacja podatkowa wprowadza się następujące zmiany: (...) 16) art. 306n otrzymuje brzmienie: „Art. 306n. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w art. 306l, uwzględniając zakres danych wykazywanych w zaświadczeniu oraz dane identyfikujące wnioskodawcę i organ wydający zaświadczenie.”.	Zmiana ma charakter dostosowujący, wynika z uchylecia art. 306m.
Art. 97 pkt 1	Art. 97. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2013 r. poz. 186, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 53 uchyla się § 30b;	Przepis ten zawiera objaśnienia wyrazów: „podmiot wypłacający”, „podmiot gospodarczy” i „pośredni odbiorca”, używanych w rozdziale 6 normującym przestępstwa i wykroczenia podatkowe, poprzez odesłanie do znaczenia nadanego im w rozdziale 7a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. W związku z uchyleciem rozdziału 7a w ww. ustawie przepis ten pozostaje bezprzedmiotowy i jako taki winien zostać uchylony.
Art. 98 pkt 1	Art. 98. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. poz. 1712) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 4:	Przedmiotowa zmiana stanowi uwzględnienie uwag i postulatów zgłoszonych w toku prac nad wykonaniem delegacji określonej w art. 4 ust. 8 ustawy FATCA, tj. prac nad rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie określenia wzoru, formatu i trybu przekazywania informacji o amerykańskich rachunkach raportowanych ¹ ; podnoszono w szczególności okoliczność, że zgodnie z ustawą FATCA informacje o amerykańskich rachunkach raportowanych będą przekazywane wyłącznie w formie dokumentu

¹ Dz. U. poz. 554.

	<p>a) uchyla się ust. 4, b) ust. 7 otrzymuje brzmienie: „7. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2, są sporządzane za rok kalendarzowy i przekazywane w formie dokumentu elektronicznego, utworzonego na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego.”, b) w ust. 8 uchyla się pkt 1;</p>	<p>elektronicznego, przez co nie jest prawidłowe ani też celowe określenie wzoru formularza takiej informacji w formie papierowej. Z uwagi na powyższe zaproponowano uchylenie pkt 1 w art. 4 ust. 8 obowiązującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia wzoru formularza zawierającego informacje o amerykańskich rachunkach raportowanych. Jednocześnie w art. 4 ust. 7 przewidziano normę, zgodnie z którą wzór dokumentu elektronicznego zawierającego przedmiotowe informacje zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Zapis ten zgodny jest z rozwiązaniami przyjętymi na płaszczyźnie przepisów o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz odpowiada analogicznym przepisom przewidzianym w projektowanej ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (zob. art. 31 ust. 1 oraz 81). Zmiana w art. 4 ust. 4 polegająca na usunięciu rygoru odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań przez posiadaczy rachunków finansowych podyktowana jest zapewnieniem jednolitości rozwiązań stosowanych w zakresie automatycznej wymiany informacji funkcjonujących na gruncie projektowanej ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz funkcjonujących w ustawie FATCA.</p>
Art. 98 pkt 2	<p>Art. 98. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. poz. 1712) wprowadza się następujące zmiany: (...) 2) w art. 8 ust. 14 otrzymuje brzmienie: „14. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1-13 do kontroli amerykańskich rachunków raportowanych stosuje się odpowiednio przepisy działu IV rozdziału 1, z wyłączeniem art. 127 i art. 128, rozdziału 2, rozdziału 3, z wyłączeniem art. 133 i art. 133a, rozdziału 3a, rozdziału 4, z wyłączeniem art. 139, rozdziałów 5, 6, 9–11, 14, 16, 22 i 23, oraz przepisy działu VI z wyłączeniem art. 281, art. 282, art. 282a, art. 291 i art. 292 ustawy – Ordynacja podatkowa.”;</p>	<p>Wprowadzenie tej zmiany spowodowane zostało koniecznością dostosowania przepisów Ustawy FATCA do zmian wprowadzonych ustawą z dnia 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw². Ponadto z uwagi na podobieństwo regulacji dotyczących kontroli uregulowanych w Ustawie FATCA i projekcie niniejszej ustawy projektodawca zdecydował o ujednoczeniu katalogu regulacji mających odpowiednie zastosowanie na podstawie przepisu art. 8 ust. 14 ustawy o FATCA oraz art. 73 projektowanej ustawy;</p>
Art. 98 pkt 3	<p>Art. 98. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. poz. 1712) wprowadza się następujące zmiany: (...) 3) w art. 13: ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Dane zawarte w informacjach, o których mowa w art. 11 ust. 2 pkt 1, są udostępniane wyłącznie organom wymienionym w art. 297 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa na zasadach określonych w tym przepisie.”, b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Dane zawarte w informacjach, o których mowa w art. 11 ust. 2 pkt 2, są udostępniane organom wymienionym w art. 297 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, innym niż wymienione w tym przepisie organom podatkowym, a także pracownikom wywiadu skarbowego, gdy toczące się przed tym organem postępowanie lub</p>	<p>Zaproponowana nowelizacja ma na celu poszerzenie katalogu podmiotów, którym udostępniane będą informacje o polskich rachunkach raportowanych otrzymywane od strony amerykańskiej na podstawie umowy FATCA oraz zasad obowiązujących przy udostępnianiu tych informacji; w obecnym stanie prawnym informacje te nie mogą być udostępniane samorządowym organom podatkowym oraz pracownikom wywiadu skarbowego, co więcej ich przekazanie ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, dyrektorom izb skarbowych oraz dyrektorom izb celnych a także naczelnikom urzędów skarbowych i celnych albo organom kontroli skarbowej może nastąpić wyłącznie w związku z prowadzonymi postępowaniami określonymi w art. 297 § 1 pkt 1-2 ustawy – Ordynacja podatkowa, tymczasem informacje otrzymywane od strony amerykańskiej winny służyć organom na etapie wcześniejszym niż prowadzenie postępowania jurysdykcyjnego; informacje te powinny stanowić jeden z elementów czynności wykonywanych przez organy w związku z prawidłowym określaniem podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania.</p>

² Dz. U. poz. 1649.

	<p>czynności wykonywane przez ten organ są związane z prawidłowym określaniem podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego lub wymiarem innych należności, których dochodzenie, zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jest możliwe na wniosek obcego państwa. Udostępnienie informacji dla celów innych niż w zdaniu pierwszym wymaga uzyskania zgody właściwej władzy Stanów Zjednoczonych.”</p> <p>c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1-2, akta spraw oznacza się klauzulą: „Tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone”.”;</p>	
Art. 98 pkt 4	<p>Art. 98. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. poz. 1712) wprowadza się następujące zmiany: (...)</p> <p>c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1-2, akta spraw oznacza się klauzulą: „Tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone”.”;</p>	Zmiana w art. 4 ust. 4 polegająca na usunięciu rygoru odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań przez posiadaczy rachunków finansowych podyktowana jest zapewnieniem jednolitości rozwiązań stosowanych w zakresie automatycznej wymiany informacji funkcjonujących na gruncie projektowanej ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz funkcjonujących w ustawie FATCA.
Art. 100	<p>Art. 100. 1. W celu identyfikacji nowych rachunków, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 17, otwartych między dniem 1 stycznia 2016 r. a dniem wejścia w życie ustawy, jako rachunków raportowanych na dzień 31 grudnia 2016 r. raportująca instytucja finansowa, o której mowa w art. 24 ust. 1 pkt 1, jest obowiązana:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku nowego rachunku indywidualnego osób fizycznych - stosować procedurę należytej staranności określoną w rozdziale 5 działu III ustawy, 2) w przypadku nowego rachunku podmiotów - stosować procedurę należytej staranności określoną w rozdziale 7 działu III ustawy. <p>2. Raportująca instytucja finansowa jest obowiązana zakończyć identyfikację rachunków finansowych, o których mowa w ust. 1, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.</p> <p>3. Informację, o której mowa w art. 33 ust. 1, za rok 2016 raportująca instytucja finansowa przekazuje w terminie do dnia 30 września 2017 r.</p> <p>4. Informację, o której mowa w art. 73, za rok 2016 minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje w terminie do dnia 30 listopada 2017 r.</p>	Przewidziany w art. 100 przepis przejściowy projektowanej ustawy zawiera regulację dotyczącą sposobu identyfikacji rachunków finansowych otwartych między dniem 1 stycznia 2016 r. a dniem wejścia w życie projektowanej ustawy. Konieczność wprowadzenia tego rodzaju regulacji wynika z faktu, że art. 2 ust. 1 dyrektywy 2014/107/UE przewiduje, że państwa członkowskie do dnia 31 grudnia 2015 r. przyjmą i opublikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy. Państwa członkowskie winny stosować te przepisy od dnia 1 stycznia 2016 r. Z uwagi na opóźniony proces implementacji dyrektywy 2014/107//UE polskie instytucje finansowe nie miały podstaw prawnych do stosowania procedur należytej staranności i wymogów sprawozdawczych w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia wejścia w życie projektowanej ustawy. Z uwagi na fakt, że w okresie tym brak jest prawnej możliwości zebrania od posiadaczy rachunków finansowych oświadczeń o ich rezydencji podatkowej, co umożliwiłoby identyfikację rachunków finansowych, wprowadzono rozwiązanie polegające na przeprowadzeniu procesu identyfikacji w oparciu o elektroniczne przeszukanie posiadanych przez instytucje finansowe baz danych. Z uwagi na fakt, że w relacji do identyfikacji w oparciu o procedurę zbierania oświadczeń elektroniczna identyfikacja jest mniej czasochłonna zaproponowano, aby proces ten instytucje finansowe przeprowadziły w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, a więc do dnia 30 czerwca 2017 r. Termin do złożenia przez instytucje finansowe informacji o rachunkach raportowanych wyznaczony został na dzień 30 września 2017 r. Z kolei informacja ministra właściwego do spraw finansów publicznych do państw współpracujących w wymianie informacji przekazana zostanie w terminie do dnia 30 listopada 2017 r. Zaprojektowane w tym zakresie rozwiązania mają na celu uzupełnienie luki w obowiązaniu wymiany informacji podatkowych o rachunkach finansowych powstałej na skutek opóźnionej implementacji dyrektywy Rady 2014/107/UE.
Art. 111	Art. 111. Ustawa wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.	Przepis ten określa termin wejścia w życie projektowanej ustawy.

- ¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy
- ²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę
- ³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości
- ⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .
- (*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych
- (**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy

Warszawa, dnia 25 listopada 2016 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.753.2016.akr/13

dot.: RM-10-158-16 z autopoprawką z 22.11.2016 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz autopoprawki do projektu ustawy, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy oraz autopoprawką do projektu pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię:

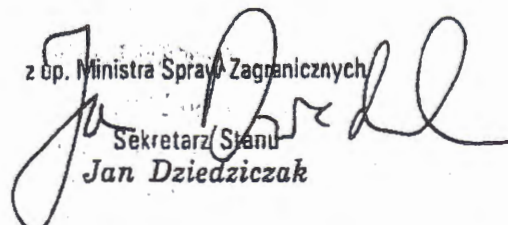
Projekt ustawy oraz autopoprawka do projektu są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Niezależnie od powyższej opinii zwracam uwagę na konieczność pilnego procedowania projektu. Projekt dokonuje wdrożenia czterech dyrektyw¹, których termin transpozycji już upłynął lub upływa w niedługim czasie. W odniesieniu do dyrektywy 2017/107/UE termin transpozycji upłynął w dniu 31 grudnia 2015 r. (w dniu 27 stycznia 2016 r. Komisja Europejska wszczęła przeciwko Polsce postępowanie naruszeniowe dotyczące braku transpozycji tej dyrektywy). W odniesieniu do dyrektywy 2015/2376 termin transpozycji upływa w dniu 31 grudnia 2016 r., a w odniesieniu do dyrektywy 2016/881 w dniu 4 czerwca 2017 r.

Z poważaniem

Do wiadomości:

Pan Mateusz Morawiecki
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Rozwoju i Finansów

z bp. Ministra Spraw Zagranicznych

Sekretarz Stanu
Jan Dziędziczak

¹ Dyrektywa 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania, dyrektywa Rady (UE) 2015/2060 z dnia 10 listopada 2015 r. uchylająca dyrektywę 2003/48/WF w sprawie opodatkowania

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROZWOJU I FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie upoważnienia do wykonywania czynności związanych z wymianą informacji
podatkowych z innymi państwami**

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) organy upoważnione do wykonywania w imieniu ministra właściwego do spraw finansów publicznych czynności związanych z:
 - a) wymianą informacji podatkowych, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami z dnia ... (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą”,
 - b) automatyczną wymianą informacji podatkowych, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 2 lit. b–e ustawy,
 - c) nakładaniem kar pieniężnych, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 3 ustawy;
- 2) szczegółowy zakres upoważnienia;
- 3) terytorialny zasięg działania upoważnionych organów.

§ 2. Upoważnia się Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu do wykonywania czynności związanych z wymianą informacji podatkowych na wniosek i z urzędu z państwami członkowskimi lub państwami trzecimi, w tym w szczególności do występowania o udostępnienie informacji podatkowych i przekazywania właściwym organom państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub innym krajowym organom podatkowym oraz organom kontroli skarbowej wniosków i informacji podatkowych.

¹⁾ Minister Rozwoju i Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 września 2016 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Finansów (Dz. U. poz. 1595).

§ 3. Upoważnia się Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu do wykonywania czynności związanych z automatyczną wymianą informacji podatkowych dotyczących:

- 1) przekazywania właściwym organom państw członkowskich informacji o wydanych interpretacjach podatkowych oraz decyzjach w sprawach cen transakcyjnych, o których mowa w dziale IV ustawy;
- 2) otrzymywania od właściwych organów państw członkowskich informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz porozumień cenowych, o których mowa w dyrektywie Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającą dyrektywę 77/799/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 11.03.2011, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą 2011/16/UE”.

§ 4. 1. Upoważnia się Dyrektorów Izb Skarbowych w Białymstoku, Bydgoszczy, w Gdańsku, w Katowicach, w Kielcach, w Krakowie, w Lublinie, w Łodzi, w Olsztynie, w Opolu, w Poznaniu, w Rzeszowie, w Szczecinie, w Warszawie we Wrocławiu oraz w Zielonej Górze do wykonywania czynności związanych z automatyczną wymianą informacji podatkowych dotyczących:

- 1) informacji o rachunkach raportowanych otrzymywanych od właściwych organów innych państw w ramach automatycznej informacji o rachunkach raportowanych;
- 2) otrzymywanych od właściwych organów państw członkowskich informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz porozumień cenowych, o których mowa w dyrektywie 2011/16/UE;
- 3) informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów otrzymywanych od właściwych organów państw lub terytoriów w ramach automatycznej wymiany informacji podatkowych o tych jednostkach.

2. Upoważnienie obejmuje udostępnianie informacji, o których mowa w ust. 1:

1) naczelnikom urzędów skarbowych, mających siedzibę i terytorialny zasięg działania na terenie działania danego Dyrektora Izby Skarbowej, właściwym ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę podmiotu, którego informacja dotyczy;

2) organom kontroli skarbowej mającym siedzibę na obszarze objętym terytorialnym zasięgiem działania dyrektora odpowiedniej izby skarbowej.

3. W przypadku braku możliwości określenia właściwego naczelnika urzędu skarbowego informację udostępnia się Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa–Śródmieście.

§ 5. 1. Upoważnia się Naczelnika Pierwszego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie do wykonywania czynności związanych z przeprowadzaniem kontroli raportujących instytucji finansowych, o której mowa w rozdziale 9 działu III ustawy.

2. Upoważnienie obejmuje wykonywanie czynności określonych w ust. 1 względem raportujących instytucji finansowych, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy.

§ 6. 1. Upoważnia się Naczelnika Pierwszego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie do wykonywania czynności związanych z nakładaniem kar pieniężnych.

2. Upoważnienie obejmuje wykonywanie czynności związanych z nakładaniem kar pieniężnych względem raportujących instytucji finansowych, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy oraz jednostce wchodzącej w skład grupy podmiotów, o których mowa w art. 84 ust. 2

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

UZASADNIENIE

Zaprojektowane rozporządzenie ma na celu wykonanie delegacji zawartej w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami z (Dz. U. poz....), zwanej dalej „ustawą”. Przepis ten umożliwi ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych upoważnienie podległych mu organów do wykonywania w jego imieniu spraw związanych z:

- 1) wymianą informacji podatkowych na wniosek i z urzędu z państwami członkowskimi lub państwami trzecimi, w tym w szczególności do występowania o udostępnienie informacji podatkowych i przekazywania właściwym organom państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub innym krajowym organom podatkowym oraz organom kontroli skarbowej wniosków i informacji podatkowych;
- 2) automatyczną wymianą informacji podatkowych, w tym w szczególności:
 - a) przekazywania innym państwom informacji podatkowych,
 - b) otrzymywania informacji podatkowych od innych państw,
 - c) udostępniania innym organom podatkowym i organom kontroli skarbowej otrzymanych informacji podatkowych oraz innym organom w trybie i na zasadach określonych w ustawie – Ordynacja podatkowa,
 - d) przeprowadzania kontroli raportujących instytucji finansowych w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych;
- 3) nakładaniem kar pieniężnych.

Mając powyższe na uwadze oraz kierując się potrzebą zapewnienia sprawnej i skutecznej realizacji spraw związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami, o których mowa w ustawie oraz usprawnienia obsługi podmiotów obowiązanych do przekazywania informacji, minister właściwemu do spraw finansów zdecydował o skorzystaniu z uprawnienia, określonego w art. 5 ust. 2 ustawy.

Przepis § 1 określa zakres przedmiotowy projektowanego rozporządzenia. Zgodnie z jego brzmieniem rozporządzenie określa organy upoważnione do wykonywania w imieniu ministra właściwego do spraw finansów publicznych czynności związanych z udostępnianiem informacji, o których mowa w art. 5 ust. 2 ustawy. Ponadto rozporządzenie określa szczegółowy zakres upoważnienia oraz terytorialny zasięg działania upoważnionych organów. W rozporządzeniu nie skorzystano z możliwości upoważnienia pracowników Ministerstw Finansów, izb skarbowych i urzędów kontroli skarbowej do wykonywania

czynności określonych w art. 5 ust. 3 ustawy, tj. do bezpośredniej wymiany informacji podatkowych w związku z realizowaniem zadań z zakresu planowanych lub trwających jednoczesnych kontroli oraz do uczestnictwa w spotkaniach organizacyjnych dotyczących tych kontroli.

Zgodnie z § 2 ust. 1 projektu rozporządzenia w sprawie upoważnienia do wykonywania czynności związanych z wymianą informacji podatkowych na wniosek i z urzędu z państwami członkowskimi lub państwami trzecimi, w tym w szczególności do występowania o udostępnienie informacji podatkowych i przekazywania właściwym organom państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub innym krajowym organom podatkowym oraz organom kontroli skarbowej wniosków i informacji podatkowych, upoważniony zostaje Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu.

Ponadto Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu zgodnie z § 3 ust. 1 projektu rozporządzenia zostaje upoważniony do wykonywania czynności związanych z automatyczną wymianą informacji podatkowych dotyczących:

- a) przekazywania właściwym organom państw członkowskich informacji o wydanych interpretacjach podatkowych oraz decyzjach w sprawach cen transakcyjnych, o których mowa w dziale IV ustawy,
- b) otrzymywania od właściwych organów państw członkowskich informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz porozumień cenowych, o których mowa w dyrektywie Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającą dyrektywę 77/799/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 11.03.2011, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą 2011/16/UE”.

Na podstawie § 4 ust. 1 rozporządzenia upoważnia się wszystkich Dyrektorów Izb Skarbowych do wykonywania czynności związanych z automatyczną wymianą informacji podatkowych, dotyczących:

- a) informacji o rachunkach raportowanych otrzymywanych od właściwych organów innych państw w ramach automatycznej informacji o rachunkach raportowanych,
- b) otrzymywanych od właściwych organów państw członkowskich informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz porozumień cenowych, o których mowa w dyrektywie 2011/16/UE,

c) informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów otrzymywanych od właściwych organów państw lub terytoriów w ramach automatycznej wymiany informacji podatkowych o tych jednostkach.

Upoważnienie obejmuje udostępnianie informacji, o których mowa w podpunkcie „a”, naczelnikom urzędów skarbowych, mających siedzibę i terytorialny zasięg działania na terenie działania danego dyrektora izby skarbowej, właściwym ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę podmiotu, którego informacja dotyczy, organom kontroli skarbowej mającym siedzibę na obszarze objętym terytorialnym zasięgiem działania dyrektora odpowiedniej izby skarbowej. W przypadku braku możliwości określenia właściwego naczelnika urzędu skarbowego informację udostępnia się Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.

Upoważnia się Naczelnika Pierwszego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie zgodnie z § 5 ust. 1 projektu rozporządzenia do wykonywania czynności związanych z przeprowadzaniem kontroli raportujących instytucji finansowych o której mowa w rozdziale 9 działu III ustawy. Upoważnienie obejmuje wykonywanie czynności związanych z przeprowadzaniem kontroli raportujących instytucji finansowych względem raportujących instytucji finansowych, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Ponadto ww. organ na podstawie § 6 ust. 1 upoważnia się do wykonywania czynności związanych z nakładaniem kar pieniężnych. Upoważnienie obejmuje wykonywanie czynności związanych z nakładaniem kar pieniężnych względem raportujących instytucji finansowych, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy oraz jednostce wchodzącej w skład grupy podmiotów, o których mowa w art. 84 ust. 2.

Przedmiotowe rozporządzenie wejdzie w życie z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej, zgodnie z terminem określonym w art. 111.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin Prac Rady Ministrów (M.P. 2016 r. poz. 1006), zwanej dalej „uchwałą” projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji z chwilą przekazania projektu do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Przepisy rozporządzenia nie podlegają notyfikacji zgodnie z trybem określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia nie wymaga uzgodnienia z organami oraz instytucjami Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie upoważnienia do wykonywania czynności związanych z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Wiesław Jarczyk, Sekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Pan Leszek Grzybowski, Dyrektor Departamentu Systemu Podatkowego tel. 22 694 38 86</p>	<p>Data sporządzenia 15.11.2016 r.</p> <p>Źródło: Upoważnienie ustawowe</p> <p>Nr w wykazie prac UC17</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Zaprojektowane rozporządzenie ma na celu wykonanie delegacji zawartej w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. poz. ...). Ustawa wchodzi w życie zgodnie z terminem określonym w art. 111.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie z § 1 projektu, rozporządzenie określa organy upoważnione do wykonywania w imieniu ministra właściwego do spraw finansów publicznych czynności związanych z:

- 1) wymianą informacji podatkowych na wniosek i z urzędu z państwami członkowskimi lub państwami trzecimi, w tym w szczególności do występowania o udostępnienie informacji podatkowych i przekazywania właściwym organom państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub innym krajowym organom podatkowym oraz organom kontroli skarbowej wniosków i informacji podatkowych;
- 2) automatyczną wymianą informacji podatkowych, w tym w szczególności:
 - a) przekazywania innym państwom informacji podatkowych,
 - b) otrzymywania informacji podatkowych od innych państw,
 - c) udostępniania innym organom podatkowym i organom kontroli skarbowej otrzymanych informacji podatkowych oraz innym organom w trybie i na zasadach określonych w ustawie – Ordynacja podatkowa,
 - d) przeprowadzania kontroli raportujących instytucji finansowych w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych;
- 3) nakładaniem kar pieniężnych.

Rozporządzenie określa szczegółowy zakres upoważnienia oraz terytorialny zasięg działania upoważnionych organów. W rozporządzeniu nie skorzystano z możliwości upoważnienia pracowników Ministerstw Finansów, izb skarbowych i urzędów kontroli skarbowej do wykonywania czynności określonych w art. 5 ust. 3 ustawy, tj. do bezpośredniej wymiany informacji podatkowych w związku z realizowaniem zadań z zakresu planowanych lub trwających jednoczesnych kontroli oraz do uczestnictwa w spotkaniach organizacyjnych dotyczących tych kontroli.

Do wykonywania czynności związanych z wymianą informacji podatkowych na wniosek i z urzędu z państwami członkowskimi lub państwami trzecimi, w tym w szczególności do występowania o udostępnienie informacji podatkowych i przekazywania właściwym organom państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub innym krajowym organom podatkowym oraz organom kontroli skarbowej wniosków i informacji podatkowych, upoważniony zostaje Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu.

Z kolei do wykonywania czynności związanych z automatyczną wymianą informacji podatkowych dotyczących:

- a) przekazywania właściwym organom państw członkowskich informacji o wydanych interpretacjach podatkowych oraz decyzjach w sprawach cen transakcyjnych, o których mowa w dziale IV ustawy,
- b) otrzymywania od właściwych organów państw członkowskich informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz porozumień cenowych, o których mowa w dyrektywie Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającą dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. UE L 64 z 11.03.2011, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej dyrektywą 2011/16/UE,

również upoważniony zostaje Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu.

Wszyscy Dyrektorzy Izb Skarbowych zostają upoważnieni do wykonywania czynności związanych z automatyczną wymianą informacji podatkowych dotyczących:

- a) informacji o rachunkach raportowanych otrzymywanych od właściwych organów innych państw w ramach automatycznej informacji o rachunkach raportowanych,
- b) otrzymywanych od właściwych organów państw członkowskich informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz porozumień cenowych, o których mowa w dyrektywie 2011/16/UE,
- c) informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów otrzymywanych od właściwych organów państw lub terytoriów w ramach automatycznej wymiany informacji podatkowych o tych jednostkach.

Upoważnienie obejmuje udostępnianie informacji, o których mowa w podpunkcie „a”, naczelnikom urzędów skarbowych, mających siedzibę i terytorialny zasięg działania na terenie działania danego dyrektora izby skarbowej, właściwym ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę podmiotu, którego informacja dotyczy, organom kontroli skarbowej mającym siedzibę na obszarze objętym terytorialnym zasięgiem działania dyrektora odpowiedniej izby skarbowej. W przypadku braku możliwości określenia właściwego naczelnika urzędu skarbowego informację udostępnia się Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.

Naczelnik Pierwszego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie zostaje upoważniony do wykonywania czynności związanych z przeprowadzaniem kontroli raportujących instytucji finansowych o której mowa w rozdziale 9 działu III ustawy. Upoważnienie obejmuje wykonywanie czynności związanych z przeprowadzaniem kontroli raportujących instytucji finansowych względem raportujących instytucji finansowych, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy. Ponadto upoważnia się Naczelnika Pierwszego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie do wykonywania czynności związanych z nakładaniem kar pieniężnych. Upoważnienie obejmuje wykonywanie czynności związanych z nakładaniem kar pieniężnych względem raportujących instytucji finansowych, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy oraz jednostce wchodzącej w skład grupy podmiotów, o których mowa w art. 84 ust. 2.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Nie dotyczy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu	1	http://www.mf.gov.pl/administracja-administracja-podatkowa/struktura-organizacyjna	Nażalenie obowiązku wykonywania czynności związanych z wymianą informacji podatkowych na wniosek i z urzędu z państwami członkowskimi lub państwami trzecimi, w tym w szczególności do występowania o udostępnienie informacji podatkowych i przekazywania właściwym organom państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub innym krajowym organom podatkowym oraz organom kontroli skarbowej wniosków i informacji podatkowych. Nałożenie obowiązku wykonywania czynności związanych z automatyczną wymianą informacji podatkowych, w tym w szczególności: a) przekazywania właściwym organom państw członkowskich informacji o wydanych interpretacjach podatkowych oraz decyzjach w sprawach cen transakcyjnych, o których mowa w dziale IV ustawy;

budżet państwa	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
JST	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Wydatki ogółem	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
budżet państwa	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
JST	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Saldo ogółem	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
budżet państwa	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
JST	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00

Źródła finansowania	Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji ustawowej w zakresie wskazania organów właściwych do wykonywania obowiązków związanych z wymianą informacji podatkowych, o których mowa w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, określenia ich zakresu przedmiotowego i terytorialnego. Z uwagi na powyższe projekt rozporządzenia pozostaje bez wpływu na sektor finansów publicznych.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wszystkie prace techniczne związane z przygotowaniem rozwiązań informatycznych obsługujących wymianę informacji podatkowych pomiędzy polską i innymi państwami będą realizowane w ramach Programu e-Podatki. W ramach podpisanej 1 lutego 2013 r. umowy na „Budowę, wdrożenie i utrzymanie systemu e-Podatki zostanie wbudowany system w/w informacji. Wartość umowy współfinansowana przez UE w ramach 7 osi Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka to 232 mln zł. Na obecnym etapie zespół techniczny analizuje dostępną architekturę teleinformatyczną pod kątem możliwości jej wykorzystania na potrzeby przedmiotowego systemu.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Brak.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak.						
Niemierzalne		Brak.						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczacji (zob. wyjaśnienia w pkt 6).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
9. Wpływ na rynek pracy		
Przedmiotowy projekt nie wywiera wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Rozporządzenie wejdzie w życie zgodnie z terminem określonym w art. 111 ustawy.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Z uwagi na wykonawczy charakter przedmiotowej regulacji ocena skutków projektu będzie uzależniona od ew. ewaluacji efektów wprowadzenia ustawy upoważniającej.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROZWOJU I FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie szczegółowego zakresu danych przekazywanych w informacji o grupie
podmiotów**

Na podstawie art. 89 ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Informacja o grupie podmiotów przekazywana w celu analizy ryzyka zniżenia dochodu do opodatkowania w obszarze cen transakcyjnych oraz innych analiz ekonomicznych lub statystycznych zawiera:

- 1) cel złożenia informacji o grupie podmiotów (złożenie, uaktualnienie, korekta);
- 2) dane identyfikacyjne jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów, o których mowa w art. 82 pkt 2 ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, zwanej dalej „ustawą”:
 - a) nazwę jednostki wchodzącej w skład grupy podmiotów, a w przypadku zagranicznego zakładu – nazwę jednostki wchodzącej w skład grupy podmiotów posiadającej zagraniczny zakład, nazwę państwa lub terytorium, w którym siedzibę lub zarząd posiada ta jednostka oraz dopisek „PE”;
 - b) numer identyfikacji podatkowej, a w przypadku braku tego numeru, inny numer identyfikacyjny wraz z określeniem jego rodzaju,
 - c) dane adresowe (nazwę państwa lub terytorium, miejscowości, ulicy, numer budynku, lokalu oraz kod pocztowy);
- 3) nazwę grupy podmiotów, o której mowa w art. 82 pkt 1 ustawy;
- 4) wskazanie sprawozdawczego roku obrotowego, o którym mowa w art. 82 pkt 6 ustawy;
- 5) określenie waluty, w której wyrażone są kwoty ujęte w informacji o grupie podmiotów;
- 6) dane dotyczące jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów:
 - a) wartości osiągniętych przychodów, z podziałem na przychody osiągnięte od podmiotów niezależnych oraz przychody osiągnięte od podmiotów powiązanych,

¹⁾ Minister Rozwoju i Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 września 2016 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Finansów (Dz. U. poz. 1595).

- b) zrealizowanego zysku (straty) przed opodatkowaniem,
 - c) zapłaconego podatku dochodowego,
 - d) należnego podatku dochodowego,
 - e) kapitału podstawowego (zakładowego),
 - f) niepodzielonego zysku z lat ubiegłych,
 - g) liczby pracowników,
 - h) aktywów rzeczowych (trwałych i obrotowych), innych niż środki pieniężne i ich odpowiedniki
- z podziałem na państwa lub terytoria;
- 7) wskazanie przedmiotu działalności gospodarczej jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów (z podziałem na państwa lub terytoria);
 - 8) dodatkowe informacje lub wyjaśnienia dotyczące w szczególności źródeł danych wykorzystanych do wypełnienia informacji o grupie podmiotów.

§ 2. Instrukcja dotycząca wypełniania informacji o grupie podmiotów stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Rozwoju i Finansów
z dnia ... (poz. ...)

Instrukcja dotycząca wypełniania informacji o grupie podmiotów

Ogólne instrukcje dotyczące wypełnienia informacji o grupie pomiotów

1. Sprawozdawczość w przypadku oddziałów i zagranicznych zakładów

Dane dotyczące zakładu zagranicznego należy zgłaszać według jurysdykcji podatkowej, w której się znajduje, a nie jurysdykcji podatkowej miejsca rezydencji jednostki organizacyjnej, której zagraniczny zakład jest częścią. Ze sprawozdawczości w jurysdykcji, w której ma rezydencję podatkową jednostka organizacyjna posiadająca zagraniczny zakład, wyłączone są dane finansowe dotyczące tego zagranicznego zakładu.

2. Okres objęty informacją o grupie podmiotów

Informacja obejmuje 'rok obrotowy' jednostki raportującej. W przypadku 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów' informacja powinna zawierać – według uznania jednostki raportującej i w sposób konsekwentny:

- a) informacje za 'rok obrotowy' odpowiednich 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów', kończący się w tym samym dniu co 'rok obrotowy' jednostki raportującej albo w okresie 12 miesięcy przed tym dniem, albo
- b) informacje dotyczące wszystkich odpowiednich 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów', zgłaszane za 'rok obrotowy' jednostki raportującej.

3. Źródła danych

Wypełniając informację o grupie podmiotów, jednostka raportująca korzysta w każdym roku konsekwentnie z tych samych źródeł danych. Jednostka raportująca może wykorzystywać dane z danych sprawozdawczych na potrzeby 'skonsolidowanych sprawozdań finansowych', wymaganych ustawowo sprawozdań finansowych odrębnej jednostki, sprawozdań finansowych dla organów regulacyjnych lub dokumentacji wewnętrznej na potrzeby rachunkowości zarządczej. Nie jest konieczne uzgadnianie wielkości przychodów, zysków i podatków wykazywanych w informacji o grupie podmiotów ze skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym. W przypadku gdy za podstawę sprawozdawczości służą

ustawowo wymagane sprawozdania finansowe, wszystkie kwoty muszą być przeliczone na określoną walutę funkcjonalną jednostki raportującej po średnim kursie walutowym dla danego roku, który należy podać w "informacji dodatkowej". Nie wymaga się jednak korekt z tytułu różnic w zasadach rachunkowości obowiązujących w różnych jurysdykcjach podatkowych.

W "informacji dodatkowej" jednostka raportująca opisuje krótko źródła, z których pochodzą dane wykorzystane do przygotowania informacji o grupie podmiotów. W przypadku zmiany wykorzystywanych corocznie źródeł danych jednostka raportująca wyjaśnia powody tej zmiany i jej skutki w "informacji dodatkowej".

Szczegółowe instrukcje dotyczące wypełnienia informacji o grupie podmiotów

1. Jurysdykcja podatkowa

Jednostka raportująca powinna wyszczególnić wszystkie jurysdykcje podatkowe, w których jednostki wchodzące w skład grupy podmiotów, podlegają nieograniczonemu, lub odpowiednio ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu.

W oddzielnym wierszu należy wskazać te jednostki, które nie posiadają statusu rezydenta w jakiegokolwiek jurysdykcji podatkowej dla celów podatkowych. W przypadku gdy jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów jest rezydentem w więcej niż jednej jurysdykcji podatkowej, powinny znaleźć zastosowanie odpowiednie przepisy umów międzynarodowych w celu ustalenia właściwej jurysdykcji podatkowej ze względu na rezydencję. W przypadku braku takich umów, dana jednostka z grupy kapitałowej powinna zostać wykazana w jurysdykcji podatkowej w której znajduje się jej miejsce „efektywnego zarządu”. Miejsce to powinno zostać ustalone zgodnie z przepisami art. 4 Modelowej konwencji w sprawie podatku od majątku i dochodu i towarzyszącym jej komentarzem.

Jednostka raportująca powinna podać również państwo lub terytorium siedziby, miejsca zarządu lub rejestracji jednostki dominującej oraz jednostek zależnych, jeśli jest inne niż państwo lub terytorium rezydencji podatkowej.

2. Przychody

Jednostka raportująca powinna wykazać przychody uzyskane przez jednostki wchodzące w skład grupy podmiotów od (i) podmiotów niezależnych, (ii) podmiotów powiązanych oraz (iii) sumę tych przychodów, oddzielnie dla każdego państwa lub terytorium. Wykazane przychody powinny obejmować wszelkie uzyskane przychody. Przychody te nie powinny obejmować płatności uznawanych za dywidendy w państwie rezydencji wypłacającego (otrzymanych od innych jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów).

3. Zysk (strata) przed opodatkowaniem

Jednostka raportująca wykazuje sumę zysków (straty) przed opodatkowaniem w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów', które są w danym państwie lub terytorium rezydentami do celów podatkowych. Zysk (strata) przed opodatkowaniem obejmuje wszystkie nadzwyczajne dochody i wydatki.

4. Zapłacony podatek dochodowy

Jednostka raportująca wykazuje łączną kwotę podatku dochodowego rzeczywiście zapłaconego w 'roku obrotowym' w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy', które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. Zapłacone podatki obejmują podatki pieniężne uiszczone przez 'jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów' w jurysdykcji podatkowej miejsca rezydencji i we wszystkich innych jurysdykcjach podatkowych. Zapłacone podatki obejmują podatki u źródła uiszczone przez inne jednostki (podmioty powiązane i niezależne) z tytułu płatności na rzecz 'jednostki wchodzącej w skład grupy podmiotów'. Zatem w sytuacji, gdy spółka A będąca rezydentem w jurysdykcji podatkowej A uzyska odsetki w jurysdykcji podatkowej B, podatek u źródła potrącony w jurysdykcji podatkowej B jest zgłaszany przez spółkę A.

5. Należny podatek dochodowy (w danym roku podatkowym)

Jednostka raportująca wykazuje sumę bieżącego podatku należnego z tytułu podlegających opodatkowaniu zysków lub strat w roku sprawozdawczym, w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów', które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. Bieżący podatek należny odzwierciedla wyłącznie operacje przeprowadzone w bieżącym roku i nie obejmuje odroczonego podatku ani rezerw na warunkowe zobowiązania podatkowe.

6. Kapitał podstawowy (zakładowy)

Jednostka raportująca wykazuje sumę kapitału zakładowego w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów', które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. W przypadku zagranicznych zakładów kapitał podstawowy jest wykazywany w informacji przez jednostkę, do której ten zagraniczny zakład należy, chyba że w jurysdykcji podatkowej zagranicznego zakładu obowiązuje określony wymóg kapitałowy do celów regulacyjnych.

7. Niepodzielony zysk z lat ubiegłych

Jednostka raportująca wykazuje sumę łącznych kwot niepodzielonego zysku z lat ubiegłych na koniec danego roku w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy

podmiotów’, które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. W przypadku zagranicznych zakładów niepodzielony zysk z lat ubiegłych jest wykazywany w informacji przez jednostkę, do której ten zagraniczny zakład należy.

8. Liczba pracowników

Jednostka raportująca wykazuje łączną liczbę pracowników w przeliczeniu na pełne etaty w odniesieniu do wszystkich ’jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów’, które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. Zgłaszana liczba pracowników może być obliczana: według stanu na koniec roku, w oparciu o średni poziom zatrudnienia w danym roku lub na podstawie innych danych, o ile obliczenia te są dokonywane w taki sam sposób w odniesieniu do wszystkich jurysdykcji podatkowych i dla każdego roku. Na potrzeby tych danych jako pracownicy mogą być zgłaszani niezależni zleceniobiorcy uczestniczący w zwykłej działalności operacyjnej ’jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów’. Dopuszczalne jest zaokrąglanie liczby pracowników lub stosowanie przybliżeń, pod warunkiem że takie zaokrąglenia lub przybliżenia nie zniekształcą w istotnym stopniu względnego rozkładu pracowników w poszczególnych jurysdykcjach podatkowych. Należy stosować jednolite metody w odniesieniu do wszystkich lat i wszystkich podmiotów.

9. Aktywa rzeczowe inne niż środki pieniężne i ich ekwiwalenty

Jednostka raportująca wykazuje sumę wartości księgowych netto aktywów rzeczowych (trwałych i obrotowych) w odniesieniu do wszystkich ’jednostek wchodzących w skład grupy’, które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. W przypadku zagranicznych zakładów aktywa są zgłaszane według jurysdykcji podatkowej, w której znajduje się dany zagraniczny zakład. Na potrzeby tych danych aktywa rzeczowe nie obejmują środków pieniężnych i ich ekwiwalentów, wartości niematerialnych ani aktywów finansowych.

Wykaz ’jednostek wchodzących w skład grupy’, które są uwzględnione w danych zagregowanych według jurysdykcji podatkowej

1. ’Jednostki wchodzące w skład grupy podmiotów’

Jednostka raportująca powinna wyszczególnić ze wskazaniem nazwy wszystkie jednostki wchodzące w skład grupy podmiotów wg państwa lub terytorium rezydencji podatkowej. Zakład zagraniczny powinien być wykazany wg państwa lub terytorium jego zlokalizowania. Nazwa zagranicznego zakładu powinna zostać przedstawiona np. w następujący sposób: *„nazwa podmiotu posiadającego zakład zagraniczny, nazwa państwa lub terytorium rezydencji podatkowej podmiotu posiadającego ten zakład zagraniczny, dopisek PE”*.

2. Jurysdykcja podatkowa miejsca utworzenia lub rejestracji, jeśli jest inna niż jurysdykcja podatkowa miejsca rezydencji

Jednostka raportująca wskazuje nazwę jurysdykcji podatkowej, zgodnie z której prawem została utworzona lub zarejestrowana 'jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów, jeśli jest ona inna niż jurysdykcja podatkowa jego miejsca rezydencji.

3. Główny przedmiot działalności

Jednostka raportująca określa charakter głównego przedmiotu działalności lub głównych przedmiotów działalności, którą 'jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów' prowadzi w danej jurysdykcji podatkowej, zaznaczając odpowiednie pole lub pola. Jeśli w informacji o grupie podmiotów zaznaczono przedmiot działalności „inny” w odniesieniu do danej jednostki, należy określić jej charakter w „informacji dodatkowej”.

UZASADNIENIE

Zaprojektowane rozporządzenie ma na celu wykonanie delegacji zawartej w art. 89 ustawy z dnia ... o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami z (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą”.

Przedłożony projekt rozporządzenia przewiduje określenie zakresu informacji, sporządzanej w celu analizy ryzyka zaniżenia dochodu do opodatkowania w obszarze cen transferowych oraz w celu wymiany informacji z właściwymi władzami państw.

Projekt jest ściśle związany z implementacją do polskiego porządku prawnego dyrektywy Rady 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 8), zwanej dalej dyrektywą 2016/881. Dyrektywa ta uwzględnia treść ustaleń w zakresie wzoru sprawozdania Country-by-Country, podjętych przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) zawartych w Wytycznych dotyczących Dokumentacji Cen Transferowych i Raportowania CbC (Guidance on Transfer Pricing Documentation and Country-by-Country Reporting), opublikowanych jako tzw. rezultat działania 13 (Action 13).

Planuje się, że przedmiotowa informacja przekazywana będzie przez podmiot składający za pomocą środków komunikacji elektronicznej w formie dokumentu elektronicznego. Wzór samego sprawozdania w postaci dokumentu elektronicznego, zamieszczony zostanie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Celem niniejszego rozporządzenia jest zatem określenie zakresu informacji o grupie podmiotów (w formie zunifikowanej w skali międzynarodowej), w którym przedstawiane będą zagregowane informacje na potrzeby analizy zjawiska zaniżenia podstawy opodatkowania i przerzucania dochodów przez podmioty powiązane działające w więcej niż jednej jurysdykcji podatkowej. Informacje te będą podlegały automatycznej wymianie między państwami, zgodnie z dyrektywą 2016/881 oraz podpisanego w dniu 27 stycznia 2016 r. porozumienia wielostronnego (Multilateral Competent Authority Agreement) w ramach OECD.

W informacji tej, przedstawiane będą zagregowane dane dotyczące m.in.: wielkości prowadzonej działalności (wielkości aktywów, kapitału zakładowego, liczby zatrudnionych osób), wielkości zrealizowanych przychodów, osiągniętych zysków (bądź strat) oraz

zapłaconego (i należnego) podatku, miejsc prowadzenia działalności oraz przedmiotu tej działalności.

Podmiot składający informację, oprócz danych pozwalających na identyfikację jednostek wchodzących w skład grupy (oraz ich przedmiotu działalności), o których mowa w art. 82 pkt 2 ustawy, przedstawia następujące dane wg państwa lub terytorium jurysdykcji podatkowej:

Przychody

Jednostka raportująca powinna wykazać przychody uzyskane przez jednostki wchodzące w skład grupy podmiotów od (i) podmiotów niezależnych, (ii) podmiotów powiązanych oraz (iii) sumę tych przychodów, oddzielnie dla każdego państwa lub terytorium. Wykazane przychody powinny obejmować wszelkie uzyskane przychody. Przychody te nie powinny obejmować płatności uznawanych za dywidendy w państwie rezydencji wypłacającego (otrzymanych od innych jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów).

Zysk (strata) przed opodatkowaniem

Jednostka raportująca wykazuje sumę zysków (straty) przed opodatkowaniem w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów', które są w danym państwie lub terytorium rezydentami do celów podatkowych. Zysk (strata) przed opodatkowaniem obejmuje wszystkie nadzwyczajne dochody i wydatki.

Zapłacony podatek dochodowy

Jednostka raportująca wykazuje łączną kwotę podatku dochodowego rzeczywiście zapłaconego w 'roku obrotowym' w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy', które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. Zapłacone podatki obejmują podatki pieniężne uiszczone przez 'jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów' w jurysdykcji podatkowej miejsca rezydencji i we wszystkich innych jurysdykcjach podatkowych. Zapłacone podatki obejmują podatki u źródła uiszczone przez inne jednostki (podmioty powiązane i niezależne) z tytułu płatności na rzecz 'jednostki wchodzącej w skład grupy podmiotów'. Zatem w sytuacji, gdy spółka A będąca rezydentem w jurysdykcji podatkowej A uzyska odsetki w jurysdykcji podatkowej B, podatek u źródła potrącony w jurysdykcji podatkowej B jest zgłaszany przez spółkę A.

Należny podatek dochodowy (w danym roku podatkowym)

Jednostka raportująca wykazuje sumę bieżącego podatku należnego z tytułu podlegających opodatkowaniu zysków lub strat w roku sprawozdawczym, w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów', które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. Bieżący podatek należny odzwierciedla wyłącznie

operacje przeprowadzone w bieżącym roku i nie obejmuje odroczonej podatku ani rezerw na warunkowe zobowiązania podatkowe.

Kapitał podstawowy (zakładowy)

Jednostka raportująca wykazuje sumę kapitału zakładowego w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów', które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. W przypadku zagranicznych zakładów kapitał podstawowy jest wykazywany w informacji przez jednostkę, do której ten zagraniczny zakład należy, chyba że w jurysdykcji podatkowej zagranicznego zakładu obowiązuje określony wymóg kapitałowy do celów regulacyjnych.

Niepodzielony zysk z lat ubiegłych

Jednostka raportująca wykazuje sumę łącznych kwot niepodzielonego zysku z lat ubiegłych na koniec danego roku w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów', które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. W przypadku zagranicznych zakładów niepodzielony zysk z lat ubiegłych jest wykazywany w informacji przez jednostkę, do której ten zagraniczny zakład należy.

Liczba pracowników

Jednostka raportująca wykazuje łączną liczbę pracowników w przeliczeniu na pełne etaty w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów', które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. Zgłaszana liczba pracowników może być obliczana: według stanu na koniec roku, w oparciu o średni poziom zatrudnienia w danym roku lub na podstawie innych danych, o ile obliczenia te są dokonywane w taki sam sposób w odniesieniu do wszystkich jurysdykcji podatkowych i dla każdego roku. Na potrzeby tych danych jako pracownicy mogą być zgłaszani niezależni zleceniobiorcy uczestniczący w zwykłej działalności operacyjnej 'jednostek wchodzących w skład grupy podmiotów'. Dopuszczalne jest zaokrąglanie liczby pracowników lub stosowanie przybliżeń, pod warunkiem że takie zaokrąglenia lub przybliżenia nie zniekształcą w istotnym stopniu względnego rozkładu pracowników w poszczególnych jurysdykcjach podatkowych. Należy stosować jednolite metody w odniesieniu do wszystkich lat i wszystkich podmiotów.

Aktywa rzeczowe inne niż środki pieniężne i ich ekwiwalenty

Jednostka raportująca wykazuje sumę wartości księgowych netto aktywów rzeczowych (trwałych i obrotowych) w odniesieniu do wszystkich 'jednostek wchodzących w skład grupy', które są w danej jurysdykcji rezydentami do celów podatkowych. W przypadku zagranicznych zakładów aktywa są zgłaszane według jurysdykcji podatkowej, w której

znajduje się dany zagraniczny zakład. Na potrzeby tych danych aktywa rzeczowe nie obejmują środków pieniężnych i ich ekwiwalentów, wartości niematerialnych ani aktywów finansowych.

Informacja o grupie podmiotów umożliwić również będzie przedstawianie dodatkowych informacji. Umożliwi to podatnikowi złożenie dodatkowych wyjaśnień, w szczególności w sytuacjach nadzwyczajnych i niestandardowych, których istoty nie da się w pełni wykazać w zagregowany sposób (w szczególności w zakresie źródeł danych i charakteru działalności). Proponuje się, żeby projektowane rozporządzenie weszło w życie w terminie 14 dnia od dnia ogłoszenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006), zwanej dalej „uchwałą” projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji z chwilą przekazania projektu do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Przepisy rozporządzenia nie podlegają notyfikacji zgodnie z trybem określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia nie wymaga uzgodnienia z organami oraz instytucjami Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie szczegółowego zakresu danych przekazywanych w informacji o grupie podmiotów</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Paweł Gruza, Podsekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Pan Leszek Grzybowski, Dyrektor Departamentu Systemu Podatkowego tel. 22 694 38 86</p>	<p>Data sporządzenia 28.11.2016 r.</p> <p>Źródło: Upoważnienie ustawowe</p> <p>Nr w wykazie prac UC17</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Umożliwienie organom podatkowym i organom kontroli pozyskania zagregowanych informacji na potrzeby analizy zjawiska zaniżania podstawy opodatkowania i przerzucania dochodów między jednostkami zależnymi oraz jednostką dominującą w przypadku przedsiębiorstw prowadzących działalność w dużej skali i działających w więcej niż jedna jurysdykcjach podatkowych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projektowane zmiany polegają na określeniu zakresu danych wykorzystywanych na potrzeby analizy zjawiska zaniżania podstawy opodatkowania i przerzucania dochodów między jednostkami zależnymi oraz jednostką dominującą lub ich zagranicznymi zakładami. Dotyczy to przedsiębiorstw prowadzących działalność w dużej skali i działających w co najmniej dwóch krajach (jurysdykcjach podatkowych). Zawarte w informacji o grupie podmiotów zagregowane informacje obejmują miejsca prowadzenia działalności przez podmioty powiązane lub zagraniczny zakład wraz z podaniem w szczególności: wielkości prowadzonej działalności (wielkości aktywów, kapitału zakładowego oraz liczby zatrudnionych osób), wielkości transakcji z podmiotami powiązаныmi (z podziałem na rodzaje transakcji), osiągniętych dochodów oraz zapłaconego podatku. Obowiązek ten powstaje, gdy przychody w skonsolidowanym sprawozdaniu jednostki dominującej najwyższego szczebla przekroczą równowartość 750 mln euro (i spoczywa co do zasady na jednostce dominującej, jeżeli ma ona siedzibę w Polsce).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projekt jest ściśle związany z implementacją do polskiego porządku prawnego dyrektywy Rady 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 8), zwanej dalej dyrektywą 2016/881.

Dodatkowo, państwa członkowskie OECD oraz inne państwa uczestniczące w pracach OECD (w szczególności kraje grupy G20) zobowiązały się do wprowadzenia w swoich krajach obowiązku składania sprawozdania dotyczącego przedstawienia zagregowanej analizy informacji dotyczącej podmiotów powiązanych, wynikających ze skonsolidowanego sprawozdania jednostki dominującej. Koncepcyjny wzór takiego sprawozdania został opracowany na forum OECD i uwzględniono w tekście ww. dyrektywy 2016/881.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Jednostki dominujące mające siedzibę w Polsce, w sytuacji gdy grupa kapitałowa działa w skali międzynarodowej i jeżeli przychody w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym sporządzanym przez	ok. 100	Baza danych <i>Orbis</i> – opracowana przez firmę <i>Bureau van Dijk</i> zawierająca dane ze sprawozdań finansowych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą	Wypełnienie obowiązku przekazania sprawozdania sporządzanego na potrzeby analizy zjawiska zaniżania podstawy opodatkowania i przerzucania dochodów między jednostkami zależnymi oraz jednostką dominującą lub ich zagranicznymi zakładami,

<p>jednostkę dominującą przekroczyć równowartość 750 mln euro (oraz w niektórych przypadkach jednostki niższego szczebla wchodzące w skład grupy kapitałowej posiadające siedzibę na terytorium Polski)</p>			<p>odrębnie od zeznania podatkowego.</p>
---	--	--	--

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006), projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

<p>Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p>	<p>Projekt nie powoduje zwiększenia dochodów lub zmniejszenia wydatków jednostek sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego, w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.</p>
---	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

<p>Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p>	<p>Obowiązek wynikający z projektu ma umożliwić analizę czy dochód jest przerzucany do podmiotów ulokowanych w krajach stosujących konkurencyjne rozwiązania w zakresie podatków.</p>
---	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

<p>☐ nie dotyczy</p>	
<p>Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).</p>	<p>☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy</p>
<p>☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:</p>	<p>☒ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:</p>
<p>Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.</p>	<p>☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy</p>

Komentarz:
 Projekt zmienia obciążenia regulacyjne. Jednostki dominujące, których podmioty powiązane prowadzą działalność w dużej skali będą miały obowiązek sporządzenia sprawozdania, które umożliwi analizę czy dochód jest przerzucany do podmiotów ulokowanych w krajach stosujących konkurencyjne rozwiązania w zakresie podatków.

9. Wpływ na rynek pracy

Brak wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

- środowisko naturalne
- sytuacja i rozwój regionalny
- inne:

- demografia
- mienie państwowe

- informatyzacja
- zdrowie

Omówienie wpływu

Rozporządzenie nie wpływa na ww. obszary.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

W zakresie wskazanego sprawozdania dotyczącego analizy zjawiska zaniżania podstawy opodatkowania i przerzucania dochodów między jednostkami zależnymi oraz jednostką dominującą, ewaluacja nastąpi po 2020 r. Miernikiem skuteczności analizy sprawozdań będzie liczba kontroli zakończonych doszacowaniem dochodu w stosunku do liczby podmiotów wytypowanych do kontroli po przeprowadzeniu analiz danych z informacji o grupie podmiotów.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROZWOJU I FINANSÓW¹⁾

z dnia

w sprawie określenia wzoru zaświadczenia o miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych wydawanego przez organy podatkowe

Na podstawie art. 306n ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zaświadczenia o miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych (certyfikat rezydencji) [CFR-1], stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie określenia wzorów zaświadczeń o miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych wydawanych przez organy podatkowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 10).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

¹⁾ Minister Rozwoju i Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 września 2016 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Finansów (Dz. U. poz. 1595).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 978, 1197, 1269, 1311, 1649, 1923, 1932 i 2184 oraz z 2016 r. poz. 195, 615, 846, 1228 i 1579.

UZASADNIENIE

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.), w obecnie obowiązującym brzmieniu, w art. 306n zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, wzorów zaświadczeń, o których mowa w art. 306l i art. 306m § 1 Ordynacji podatkowej.

Na podstawie art. 306l Ordynacji podatkowej, organ podatkowy na wniosek podatnika wydaje zaświadczenie o jego miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (certyfikat rezydencji).

W myśl art. 306m § 1 Ordynacji podatkowej, organ podatkowy na wniosek podatnika wydaje zaświadczenie o miejscu zamieszkania dla celów podatkowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osoby fizycznej osiągającej przychody (dochody), o których mowa w art. 305n § 1, ze źródeł przychodów położonych:

- 1) w Republice Austrii, Wielkim Księstwie Luksemburga, Księstwie Andory, Księstwie Monako, lub
- 2) na terytoriach zależnych lub terytoriach stowarzyszonych Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Królestwa Niderlandów, stosownie do postanowień umów w sprawie opodatkowania przychodów (dochodów) z oszczędności osób fizycznych zawartych przez Rzeczpospolitą Polską z tymi terytoriami.

Na podstawie upoważnienia, zawartego w art. 306n Ordynacji podatkowej, Minister Finansów określił wzory zaświadczeń CFR-1 i CFR-2, wydając rozporządzenie z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie określenia wzorów zaświadczeń o miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych wydawanych przez organy podatkowe (Dz.U. z 2012 r. poz. 10).

Procedowany obecnie projekt ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, (dalej jako „projekt ustawy”) dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia: dyrektywy Rady 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 359 z 16.12.2014, str. 1), dyrektywy Rady 2015/2060 z dnia 10 listopada 2015 r. uchylającej dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (Dz. Urz. UE L 301 z 18.11.2015, str. 1), dyrektywy Rady (UE) 2015/2376 z dnia 8 grudnia 2015 r. zmieniającej dyrektywę

2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015, str. 1), dyrektywy Rady (UE) 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 8).

Art. 98 pkt 11) projektu ustawy dokonuje zmiany Ordynacji podatkowej w zakresie uchylenia Działu VIIa tej ustawy, zatem traci moc art. 306m Ordynacji podatkowej, odnoszący się do zaświadczeń o miejscu zamieszkania dla celów podatkowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osoby fizycznej osiągającej przychody (dochody) (CFR-2). Formularz ten stanowi Załącznik nr 2 do obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie określenia wzorów zaświadczeń o miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych wydawanych przez organy podatkowe.

W związku z powyższym, w projekcie rozporządzenia w sprawie określenia wzoru zaświadczenia o miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych wydawanego przez organy podatkowe określa się wyłącznie wzór zaświadczenia o miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych (certyfikat rezydencji) [CFR-1], o którym mowa w art. 306l Ordynacji podatkowej. Wzór zaświadczenia stanowi załącznik do rozporządzenia.

W związku z uchyceniem art. 306m Ordynacji podatkowej, w projekcie rozporządzenia nie określa się wzoru zaświadczenia o miejscu zamieszkania dla celów podatkowych w Rzeczypospolitej Polskiej osoby fizycznej osiągającej przychody (dochody) z oszczędności (faktycznego odbiorcy) [CFR-2].

Jednocześnie, w załączniku do projektu rozporządzenia, określającym wzór zaświadczenia CFR-1, w części określającej podstawę prawną, dokonano aktualizacji publikatora Ordynacji podatkowej, poprzez odwołanie się do Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.

Proponuje się, żeby projektowane rozporządzenie weszło w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia podlega udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej z chwilą przekazania projektu do uzgodnień z członkami Rady Ministrów. Od tego momentu każdy będzie mógł zgłosić zainteresowanie pracami nad projektem rozporządzenia (art. 7 ust. 1 ww. ustawy). Stosownie

do postanowień uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006), organ wnioskujący udostępnia projekt rozporządzenia w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Przepisy rozporządzenia nie dotyczą funkcjonowania samorządu terytorialnego oraz nie podlegają notyfikacji zgodnie z trybem określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

<p>Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie określenia wzoru zaświadczenia o miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych wydawanego przez organy podatkowe</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Leszek Skiba Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Pani Anna Zdonek Zastępca Dyrektora Departamentu Podatków Dochodowych w Ministerstwie Finansów tel.: 22 694-33-26, e-mail: zda@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 18-11-2016 r.</p> <p>Źródło: ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.)</p> <p>Nr w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym projektów rozporządzeń Ministra Finansów –</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie wydawane jest w związku z uchynieniem art. 306m Ordynacji podatkowej przez art. 98 pkt 11) projektu ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami.

W wyniku uchynienia art. 306m Ordynacji podatkowej, organy podatkowe nie będą wydawać zaświadczeń o miejscu zamieszkania dla celów podatkowych w Rzeczypospolitej Polskiej osoby fizycznej osiągającej przychody (dochody) z oszczędności (faktycznego odbiorcy) (CFR-2).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rekomendowane rozwiązanie to wydanie nowego rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów, które będzie określać wyłącznie wzór zaświadczenia o miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych wydawanego przez organy podatkowe (certyfikat rezydencji) [CFR-1].

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Nie dotyczy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Organy podatkowe wydające zaświadczenia CFR-1 Podatnicy posiadający miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Polski	wszystkie		

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W odniesieniu do projektu nie były prowadzone konsultacje poprzedzające jego przygotowanie tzw. pre-konsultacje publiczne.

Projekt nie był również przedmiotem konsultacji publicznych. Zmiana, polegająca na wydaniu rozporządzenia zawierającego wyłącznie wzór zaświadczenia CFR-1, wynika z faktu uchynienia art. 306m Ordynacji podatkowej, w wyniku dostosowania prawa polskiego do prawa Unii Europejskiej (poprzez implementację dyrektywy w obszarze wymiany informacji podatkowych). W związku z uchynieniem art. 306m Ordynacji podatkowej, organy podatkowe nie będą wydawać zaświadczenia CFR-2.

W zaświadczeniu CFR-1, stanowiącym załącznik do projektu rozporządzenia, nie wprowadza się zmian merytorycznych. Jedyna zmiana w zaświadczeniu CFR-1 polega na aktualizacji publikatora Ordynacji podatkowej, poprzez odwołanie się do Dz. U. z 2015 r., poz. 613, z późn. zm., w części określającej podstawę prawną dla wydania zaświadczenia.

Ponadto zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.), oraz stosownie do postanowień uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006), projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Brak wpływu na dochody budżetu państwa i dochody budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Brak wpływu na wydatki sektora finansów publicznych.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
Niemierzalne												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Brak wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.											
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu												
x ☐ nie dotyczy												
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).						☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy						

☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz: Rozporządzenie nie zmienia obciążeń regulacyjnych. Wynika to z faktu, że aktualnie obowiązujący wzór zaświadczenia CFR-1 zostanie zastąpiony nowym wzorem uwzględniającym konieczne zmiany.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Brak wpływu na rynek pracy		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu na ww. obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Zakłada się, że wzór zaświadczenia CFR-1 określony rozporządzeniem wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia publikacji rozporządzenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		